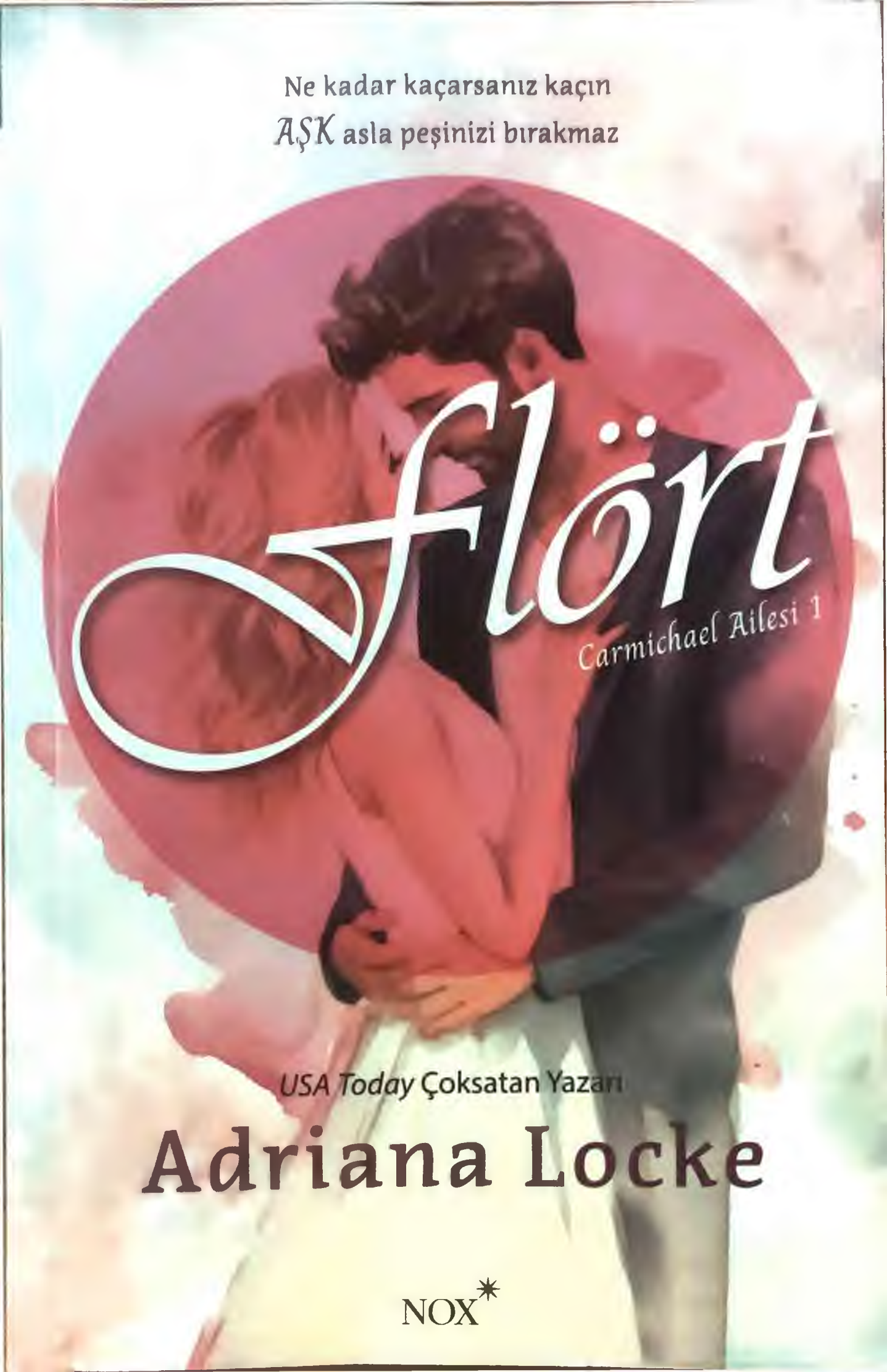
Ne kadar kaçarsanız kaçın
AŞK asla peşinizi bırakmaz

flört

Carmichael Ailesi 1

USA Today Çoksatan Yazarı

Adriana Locke

NOX

ARANIYOR:
GÖSTERMELİK SEVGİLİ

Romantik ilişkilerin hayatını altüst etmesinden bıkmış, bekâr bir kadınım. Yine de yanımda biri olsa dediğim günler oluyor. Tercihen yirmilerinin ortası ila otuzlarının sonlarında bekâr bir erkekseniz ve benimle benzer bir durumdaysanız tam da birbirimize göre olabiliriz.

İdeal aday yakışıklı, çekici ve bana karşı romantik hisler besliyormuş gibi davranmaya istekli olmalıdır. Farklı konularda sohbet edebilme kapasitesi tercih nedenidir.

Bu çift taraflı bir anlaşma olacaktır. Sizin zamanınıza karşılık benimki. Patronunuzun gözünde sizi iyi gösterecek bir kadın mı istiyorsunuz? Hemen topuklularımı giyiyorum. Eski sevgilinizin gözü önünde içinize düşecek biri mi lazım? Kırmızı rujumu sürdüm bile.

Teklifimle ilgileniyorsanız lütfen bana yazın. Kaybedecek zamanımız yok.

"Kimse Adriana Locke'tan daha iyi küçük kasaba romanları yazamaz."
–Anna Reads Here

"Bir aşk romanında sevdiğim her şey *Flört*'te var."
–The Paperback Princess

NOX
D DUKKÂN
KDV'den muaftır.
ISBN-13: 978-625-98093-0-6
9 786259 809106
Yetişkin Okurlara Önerilir

Flört

Carmichael Ailesi 1

Adriana Locke

Çeviren: Onat Özyılmaz

NOX

Kitap Kurdu

Flört

Carmichael Ailesi 1

Adriana Locke

Aşkı bulmakta zorlanan herkese.
Aramaktan sakın vazgeçmeyin.

Bir

BROOKE

ARANIYOR: GÖSTERMELİK SEVGİLİ

Romantik ilişkilerin hayatını altüst etmesinden bıkmış, bekâr bir kadınım. Yine de yanımda biri olsa dediğim günler oluyor. Tercihen yirmilerinin ortası ila otuzlarının sonlarında bekâr bir erkekseniz ve benimle benzer bir durumdaysanız tam da birbirimize göre olabiliriz.

İdeal aday yakışıklı, çekici ve bana karşı (bulunduğumuz ortamın gerekliliğini karşılayacak ölçüde) romantik hisler besliyormuş gibi davranmaya istekli olmalıdır. Farklı konularda sohbet edebilme kapasitesi tercih nedenidir. Kendine ait bir arabası ve (yasal) bir işi olmalıdır.

Bu çift taraflı bir anlaşma olacaktır. Sizin zamanınıza karşılık benimki. Maç gecesinde sizinle flört edecek birine mi ihtiyacınız var? Bastır, takım! Patronunuzun gözünde sizi iyi gösterecek bir kadın mı istiyorsunuz? Hemen topuklularımı giyiyorum. Eski sevgilinizin gözü önünde içinize düşecek biri mi lazım? Kırmızı rujumu sürdüm bile.

Teklifimle ilgileniyorsanız lütfen bana e-posta gönderin. Kaybedecek zamanımız yok.

En yakın arkadaşım Jovie parmağıyla bilgisayar ekranımı işaret etti. Pembe ojesinin simleri ışıkta parıldıyordu. "Bunu paylaşamazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Nedenmiş o?"

Soruma cevap vermek yerine tavuk dürümünden bir ısırık daha aldı. Ağzının kenarma mayonez bulaşmıştı.

Aydınlatma armatürlerini fiyatlandırmak yerine yazdığım taslağı bir kez daha okurken, "Çok yardımcı oluyorsun," diye mırıldandım. İlanımı en sevdiğim sosyal medya platformu Social'da güzel bir yazı tipiyle yazmıştım.

Doksanların country müziği, en sevdiğim sahil kafesi Smokey'de etrafımızdaki masalarda oturan insanların kahkahalarına karışıyordu. Kafenin öbür ucundaki duvarı kaplayan şarap mantarlarından yapılmış Florida eyalet haritası açık pencerelerden içeri dolan okyanus esintisiyle usul usul sallanıyordu.

"Başka bir arzunuz var mı?" Her öğle yemeğinde bizimle ilgilenen garsonumuz Rebecca masamızın başında durdu. "Yanılmıyorsam biraz misket limonlu turtamız kaldı."

"Bugün turta yiyemeyecek kadar asabiyim," dedim.

"*Sen? Turta* istemiyorsun? Bu günleri de mi görecektim?" diye takıldı bana.

Jovie kıkırdadı.

"Değil mi ama?" dedim iç çekerek. "Hayatım resmen bu hâlde. Canım turta bile istemiyor."

"Ah, pekâlâ. Kulağa ciddi bir mesele gibi geliyor. Sorun ne? Belki bir yardımım dokunur?" dedi Rebecca.

Jovie peçeteyle ağzını sildi. "Seni saçma sapan fikrinin akıllıca olduğuna ikna etmeye kalkışmadan önce araya girmeliyim."

Gözlerimi devirdim. "Gayet de akıllıca bir fikir."

"Kısa bir özet geçeyim," dedi Jovie, bana yan yan bakarak. "Brooke büyükannesinin doğum günü partisine davet edildi ve gitmeyip evinde oturm–"

"Gitmemem *mümkün değil*."

"Ya da bekâr ama güçlü bir kadın olarak partiye katılmak yerine," diye devam etti Jovie, bakışlarıyla bana çenemi kapatmamı söyleyerek, "Social'da paylaşmak için sahte erkek arkadaş ilanı gibi bir şey yazdı."

"Düzeltiyorum: Gibisi fazla."

Rebecca ellerini kalçasına koydu. "Ben bir sorun göremiyorum."

"*Teşekkür ederim,*" dedim gözlerimi Jovie'ye dikerek. "Burada beni anlayan biri olmasına sevindim."

Jovie ellerini hışımla kaldırınca tuttuğu peçete havaya fırladı.

Dudaklarımdaki kendini beğenmiş gülümsemeyle arkama yaslanırken zevkten dört köşe olduğum yüzümden okunuyor olmalıydı. Bir erkekle *duygusal bağ içermeyen bir ilişkim* –bu ifadeyi saç boyamın tutmasını beklerken kök saldığım kuaördeki dergilerin birinde okumuştum– olduğu fikri, düşündükçe aklıma daha çok yatıyordu.

Bir erkekle ilişki yaşayacağınıza anlar yaşayın. Mis gibi.

Buna kim hayır diyebilirdi ki?

"Olayın detaylarına geçmeden önce, partiye neden tek başına gidemiyorsun, Brooke?" diye sordu Rebecca.

"Ah, tek başıma *gidebilirim*. Sadece genellikle işkenceden mümkün olduğunca kaçınmayı tercih ediyorum."

"Büyükannenin doğum günü partisine neden birini götürmek zorunda olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

"Çünkü bu *sadece* bir doğum günü partisi değil," dedim. "Annemin ve kız kardeşi Kim teyzemin kendi aralarmda düzenlediği yılın evladı müsabakasını açık etmemek için uydurdukları bir kılıf. Zavallı büyükannem Honey'nin seksen beşinci yaş gününü ucuz bir gösteriye çeviriyorlar; gösterilerinin yıldızları da ben ve kuzenim Aria oluyoruz."

"*Peki.*" Rebecca bir an bana delirmişim gibi baktıktan sonra dikkatini Jovie'ye çevirdi. "Sen neden buna bu kadar karşısın?"

Jovie hesabımıza ve bahşişe yetecek birkaç banknot çıkarıp Rebecca'ya uzattı. *Neredeyse her gün aynı yemeği sipariş etmenin faydaları.* Ardından eşyalarını toplamaya koyuldu.

"*Teoride* buna karşı değilim," dedi Jovie. "*Uygulamada* karşıyım. Elinin altında ihtiyaç hâlinde koluna takabileceğin bir

erkek olmasının faydalarının farkındayım. Ama bu kararını... bu *deli saçmasını*... iki nedenden ötürü desteklemiyorum." Bakışlarını bana dikti. "Bir, ailen Social'da paylaştığın her şeyi görebiliyor. Sence bunu yüzüne vurmayacaklar mı?"

Muhtemelen vuracaklardı.

"İki," diye devam etti Jovie. "Kim teyzeni hiç ama *hiç* sevmiyorum ve annenin onun gözüne girmek için sana zaten harika bir insan olduğun hâlde daha fazlası olman gerektiğini düşündürmesinden nefret ediyorum. İkisinin de canı cehenneme."

Bakışlarım en yakın arkadaşımın üzerinde gezinirken kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı.

Jovie Reynolds, iki buçuk yıl önce Kismet Beach'e taşındığımda buradaki ilk arkadaşım olmuştu. Aynı ananas halkası konservesine uzanarak Publix'teki reyonu komple devirmiştik. Etrafa dağılan ürünleri toplarken o bana yapacağı votkalı kokteyli anlatırken ben de ona hava fritözünde ananas tarifi vermiştim.

O akşamı birlikte –onun kokteyli ve benim hava fritözü icatlarımla– geçirmiş ve sonrasında birbirimizden hiç ayrılmamıştık.

"O kötü biri değil," diyerek annemi savundum ama bunun doğruluğundan emin olamadığım zamanlar da yok değildi. "Sadece..."

"Kötü biri," dedi Jovie.

Güldüm. "*Hayır.* Sadece... yaptığım hiçbir şey onun gözünde yeterince iyi değil. Yirmi yaşımda Geoff'le evlendiğimde ondan nefret etmiş, daha çok genç olduğumu söylemişti. Ama sonumuz mahkeme salonu olduğunda mutlu olmuş muydu? Hayır. *Ona* göre yeterince çabalamamıştım."

Rebecca kaşlarını çattı.

"Sonrasında Geoff, Kim'le düşüp kalkmaya başladığında..."

Gözleri fal taşı gibi açılan Rebecca, "*Ne?*" diye bağırdı.

"Gördün mü? Kötü insanlar," dedi Jovie başını iki yana sallayarak.

"Yani eski kocan büyükannenin partisinde teyzenin yanında olacak? Doğru mu anladım?" diye sordu Rebecca.

Başımla onayladım. "Evet."

Tabaklarımızı üst üste istiflemeye başladı. İçerisi birbirine çarpan seramiğin sesiyle doldu. "Yine sormadan edemeyeceğim, neden gidiyorsun? Evinde oturup hepsinden uzak durmak varken?"

"Çünkü büyükannem Honey partiyi dört gözle bekliyor ve geleceğimden emin olmak için beni aradı. Hayır diyemedim." Herkesten çok sevdiğim kadını düşünmemle kalbim sıkıştı. "Ayrıca annem partiye gelmezsem Honey'nin kalbini kıracağımı, bunun onu öldüreceğini ve hepsinin benim suçum olacağını açık açık söyledi."

"Vay canına. Korkunç bir vicdan azabı silsilesi," dedi Rebecca yüzünü buruşturarak.

Bakışlarımı bilgisayarıma çevirdim. İlanım hâlâ bıraktığım gibi duruyor, nihai kararımı bekliyordu. Bana göre dâhiyane bir fikir olsa da Jovie muhtemelen haklıydı. Yaratacağı sorunlar getirilerinden çok daha fazla olacaktı.

Ekranı kapatıp bilgisayarı çantama koydum. Sonra çantamı omzuma taktım. "Kısacası karmaşık bir durum. Büyükannemin yanında olup yeni yaşını kutlamak istiyorum ama teyzemi ve eski kocamı görecek olmak..." Yüzümü buruşturdum. "Tabii bir de annem her zamanki gibi beni Aria'yla kıyaslayıp yaptığım her şeyde nasıl başarısız olduğumu kanıtlayacak."

"Ama sana eşlik edecek bir erkek arkadaşın olursa hem düşmanla yüzleşmekten hem de annenin sivri dilinden kurtulacaksın. Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Rebecca.

"Evet. Partiden başka türlü nasıl sağ kurtulurum bilmiyorum. O kapıdan içeri tek başıma ya da Jovie'yle birlikte girip

onlara kafa tutamam. Yanımda ateşli ve bana karşı koyamıyormuş gibi eli sürekli üzerimde olan biri olsa bir taşla –tercihen *kocaman* bir taşla– tüm kuşları vururdum."

Arkadaşlarıma göz kırptım.

Rebecca güldü. "Pekâlâ. Ben de Sahte Erkek Arkadaş Takımı'ndayım. Üzgünüm, Jovie."

Jovie iç çekti. "Ben de üzgünüm çünkü işe dönmek zorundayım. Kırmızı ışıkları atlatmayı başarabilirsem mesai saatine otuz saniye kala ofiste olabilirim." Rebecca'ya öpücük gönderdi. "Fazladan mayonez için teşekkür ederim."

Güldüm. "Yarın görüşürüz, Rebecca."

"Güle güle, kızlar."

Jovie'yle çıkışa ulaşana dek kafenin içinde tek sıra hâlinde ilerledik. Dışarı çıkar çıkmaz başımızın üzerinde duran güneş gözlüklerimize uzanıp gözümüze kaydırdık.

Güneş bulutsuz gökyüzünde neredeyse gözlerimizi kör edecek kadar parlaktı. Tenimi kaplayan ince ter tabakası deri kayışı omuzumdan düşürmesin diye çantamı düzelttim.

"Akşam ara beni," dedi Jovie, arabasına doğru ilerlerken.

"Tamamdır."

"Oyunun bu geceki provası iptal oldu, belki Charlie'ye uğrarım. Ama fikrimi değiştirirsem sana da gelebilirim."

"Charlie'yle nasıl gidiyor? Hâlâ onunla konuştuğunu bilmiyordum."

Jovie güldü. "Konuşmuyordum. Kafamı bozmuştu. Ama dün gece gelip ayaklarıma kapanınca dayanamadım." Omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Yalvaran erkeklere karşı koyamıyorum."

"Bana kalırsa bu içindeki tiyatrocu kızın suçu. Olayın dramatikliğine bayılıyorsun."

"Aynen öyle. Bu büyük bir sorun."

"Eh, sonra görüşürüz o zaman," dedim.

"Hoşça kal, Brooke."

Ona el sallayıp Beachfront Bulvarı'na doğru yürümeye başladım.

İnce bir kum tabakasıyla kaplı kaldırım epey boştu. Okyanustan incik boncuk ve dondurma satan dükkânlarla dolu Kismet Beach'in kalbine uzanan bu cadde bir ay sonra turist kaynayacaktı. Fakat şimdilik ofise doğru rahatlatıcı ve beni ter içinde bırakan bir yürüyüş yapabiliyordum.

Aklım sıcak havadan öğle yemeği sırasında aldığım e-posta hatırlatmasına kaydı. *Honey'nin doğum günü partisinin hatırlatmasına.* Mideme kramp girmesi yalnızca bir saniye sürdü.

"O patates kızartmalarının hepsini yemeyecektim işte," diye homurdandım.

Fakat keyfimi kaçıran öğle yemeğim değildi.

Duygularım karman çormandı. Hangisine odaklanacağımı bile bilmiyordum. Doğum günü, Honey'yi görmek ve harika hayatma ekleyeceği yeni yaşı kutlamak üzere orada olmak, Aria ve ailemin geri kalanıyla hasret gidermek ve genel anlamda *eve geri dönecek* olma fikri beni heyecanlandırıyordu. Fakat tüm bunların yanı sıra endişelenmem gereken o kadar çok şey vardı ki iyi olan her şeyi gölgede bırakıyordu.

Kim ve Geoff'i birlikte görmek midemi bulandırıyordu. Eski kocamı özlediğim falan yoktu; ondan boşanmak isteyen bendim. Ama orada olacaklar ve ortak tanıdıklarımızın önünde benim için her şeyi tuhaflaştıracaklardı.

Annemi ne duruma düşürecekleriniyse düşünmek bile istemiyordum.

Geoff'in Kim'le birlikte olması annemin gözünde en büyük başarısızlığımdı. Her nasılsa bundan utanç duyan *oydu* ve bu affedilemez bir şeydi.

"Bir kez olsun yargılanmadan görüşebilmek isterdim," diye mırıldandım, yere düşmüş mavi renkli dondurmanın yanından geçerken.

Şimdiye dek yaptığım hiçbir şey Catherine Bailey'yi memnun etmemişti. Daha yirmi yaşımda Geoff'le evlenmem aptallıktı. İç mimar olma hayalim onun gözünde hayatımı idame ettirecek kadar ciddi bir iş değildi. *"Kendi zamanım ve bizim paramızı boşa harcıyorsun, Brooke."* Ona Laguna Homes'un üç tadilat ekibinden birinin baş tasarımcısı olarak işe alındığımı söylediğimde ne olmuştu peki? Telefonun öteki ucunda gözlerini devirdiğini hissetmiştim.

Ofis görüş alanıma girdiğinde birdenbire keyfim yerine geldi. Partiye dair tüm endişelerimi bir kenara bırakıp düşüncelerimin daha mutlu bir şeye kaymasına izin verdim. İşime. Sevdiğim tek şeye.

Sevimli bir mersin ağacının gölgesine sığınıp ofisime uzanan arnavutkaldırımlı yola saptım.

Küçük beyaz bina kaldırımın gerisinde kalıyordu. Apartmanların altındaki bir dizi dükkânla yalnızca akşamları açık olan bir İtalyan restoranının arasında yer alıyordu. Siyah tentenin üzerinde denizköpüğü yeşiliyle *Laguna Homes* yazıyordu.

Kapıya ilerlerken ayakkabılarım tırmandığım ahşap basamaklarda tok sesler çıkardı. İçeri adım attığımda beni okaliptüs yağı kokan soğuk hava dalgası karşıladı.

"Öğle yemeği nasıl geçti?" diye sordu Kix, köşe ofisinin kapısından. Tıpkı geri kalan her şey gibi patronumun gülümsemesi de nazik ve içtendi. "Dur tahmin edeyim, Jovie'yle buluşup Smokey'ye gittiniz?"

Güldüm. "Beni ne kadar da iyi tanıyorsun."

Kix kıkırdadı.

Kix ve Damaris Carmichael bu dünyada en sevdiğim insanlardan ikisiydi. Üç yıl önce Damaris'le bir fuarda tanışıp fayanslar hakkında sohbet etmeye başladığımızda onun özel biri olduğunu şıp diye anlamıştım. Ardından kocasıyla tanıştığımda onun da tıpkı eşi gibi nazik ama oldukça da azimli olduğunu

keşfetmem uzun sürmemişti. Altı çocukları da bu niteliklerini miras almıştı. Ona asla itiraf etmeyecek olsam da buna tadilat ekibimin şefi Moss da dahildi.

"Ben de Parasol Place'e uğradım," dedi Kix. "Harika görünüyor. Oturma odasıyla yemek odası arasındaki duvarı kaldırma konusunda haklıymışsın. Çok beğendim. Evi daha büyük göstermiş."

İltifatı karşısında kızarmadan edemedim. "Teşekkür ederim."

"Moss ekibiniz için düşündüğüm diğer evden bahsetti mi?" diye sordu.

"Hayır. Moss bana hiçbir şey anlatmıyor."

Kix sırıttı. "Eminim bilmene gerek olmayan her türlü şeyi anlatıyordur."

"Tecrübe mi konuşuyor?" diye sordum gülerek.

"Sadece birkaç yıllık." O da güldü. "Altmışlardan kalma bir ev yine. Bu sabah kulağıma bir şeyler çalındı, şimdi de bir göz atmaya gidiyorum."

"Fotoğraf çekmeyi unutma. Biliyorsun, altmışların mimarisine bayılıyorum ve projeyi alacak olursan vakit kaybetmeden değişiklikleri gözümde canlandırmaya başlamak istiyorum."

"Sen ve şu gözün." Başını iki yana salladı. "Gina arka tarafta fotokopi çekiyor. Ona işini bitirene kadar gözümüzü kapıdan ayırmayacağımızı söyledim, sen halledebilir misin?"

"Elbette," dedim, ofisime doğru geri geri yürümeye başlayarak. "Dikkatli ol. *Ve fotoğraf çekmeyi unutma.*"

"Merak etme. Günün geri kalanının keyfini çıkar, Brooke."

"Sen de."

Arkama uzandığımda kapının açık olduğunu fark ettim. Geriye doğru bir adım daha atıp masama doğru döndüm. Işığı açtığım sırada dosya dolabımın yanında bir kıpırtı gördüm.

"Ah!" diye bağırdım elimi göğsüme götürerek.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken kendimi toplayıp bana bakan adama odaklanmaya çalıştım.

Çantamı sandalyeme bırakıp titrek bir nefes verdim. "Kahretsin, Moss!"

Moss dolaba yaslanıp bana muzip bir gülümsemeyle baktı.

"Böyle karşılaşmayı bırakmamız gerek," dedi. "İnsanlar dedikodu yapmaya başlayacak."

İki

BROOKE

Onu öldüreceğim.

"Nasıl karşılaşmayı? Birlikte çalışmıyor muyuz?" diye sordum elimi indirip derin bir nefes vererek. "Ödümü kopardın."

Moss kıkırdadı.

"Götün tekisin." Nabzım normal ritmine dönerken başımı iki yana salladım. "Burada ne işin var ayrıca?"

Masamın uzak ucundan dolanıp kendimi sandalyeme attım. Moss karşımdaki sandalyelerden birine yerleşti.

Uzun ince bedeniyle iş botunun burnu masama, parmak uçlarıysa arkasındaki duvara değene kadar gerindi. Kirli siyah tişörtünün eteği bir seksen vücudunda yukarı sıyrıldı. Belirgin karın kaslarının bir kısmı kot pantolonunun belinin üzerinden bana el sallarken onlara bakmamak için irademin her bir zerresini kullanmam gerekti.

Neticede ben de insandım. Götün teki olsa da Moss gözalıcı bir adamdı.

"Kes şunu," dedim masamın üzerine dağılmış kâğıtları karıştırırken.

Doğrulup yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neyi keseyim?"

"Ne yaptığını biliyorum."

"Ne yapıyormuşum? Alt tarafı uzun, yorucu bir günün ardından kaslarımı gevşetiyorum."

Yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim. "Daha yeni öğlen oldu, Moss."

"Peki, uzun ve yorucu bir yarım gün o zaman. Oldu mu?"

Kollarımı masamın üzerinde birleştirip ona baktım. Büktüğü dudaklarını, kavisli kaşlarını ve saçmalık derecesinde uzun kirpiklerini görmezden gelmek çok zordu. Kimsenin hayır diyemeyeceği kadar çekiciydi ve bunun farkındaydı. Onunla ilgili sorunlardan *biri* de buydu.

Bir irade savaşıyla birbirimize bakmaya devam ettik, otuz saniyeden fazla dayanabilirsem kazanacağımdan adım gibi emindim. *Neden mi?* Moss'un o kadar zaman konuşmadan durması imkânsızdı.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," dedi, o saçmalık derecesinde uzun kirpiklerini kırpıştırarak.

Benimle dalga geçtiğini -ve böyle şeyleri her gün aksatmadan yaptığını- bilmeme rağmen yanaklarımın kızarmasına mâni olamadım.

"Teşekkür ederim. Bana yaranmaya çalışmayı kes artık lütfen," dedim yerimde huzursuzca kıpırdanarak.

"İltifat kabul etmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Ağzındaki baklayı çıkarmadan önce bana iltifat edip dikkatimi dağıtmayı ne zaman bırakacaksın?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Buraya bana bir şey söylemek için geldin değil mi, amacın sadece sinirlerimi bozmak değil?"

Moss iç geçirdi. "Beni çözmeden önce seninle çalışmak çok daha kolaydı."

"Eminim öyledir."

Dudaklarımızın kenarları aynı anda yukarı kıvrıldı.

Moss öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Biri yeşil diğeri mavi gözleri muzipçe parıldıyordu.

Moss mükemmel bir şef ve güvenilir bir adamdı ama aynı zamanda serserinin önde gideniydi. Sevimli ama sinir bozucu. Utanması arlanması olmayan bir baş belası. İnsana hem kendini sevdirip hem de saçını başını yolmak istemesine neden

olurdu. Garip bir şekilde bu, onu çekici kılan şeylerin başında geliyordu.

"Beni kim çözemiyor biliyor musun?" diye sordu.

"Kaç tahmin hakkım var?"

"Bir." Sırıttı. "Sadece bir tane."

"Güzel, zaten daha fazlasına ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Sırıtışı daha da genişledi.

"Tahminim..."

Dramatik bir etki yaratmak için duraksadım ve aklımda hiçbir isim olmamasına rağmen cevabım dilimin ucundaymış gibi davrandım. Moss'un elinin altında bir sürü kız olduğu bir gerçekti ama içlerinden yalnızca biri onu ehlileştirecek kişinin kendisi olabileceğini sanıyordu.

Zavallı kız.

"*Courtney,*" dedim birden aklıma gelmiş gibi.

"Gerçekten çok iyisin."

Güldüm. "Ne oldu?"

"Gurur duymadığım anlarımdan birinde pes ettim."

"*Moss.*"

Ellerini kaldırıp omuz silkti. Pazularından birinin iç kısmındaki küçük kaplumbağa dövmesi hareketiyle kıpırdandı.

"Kendimi kötü hissettim," dedi. "Seninle yaptığımız konuşmaya rağmen..."

"Son derece net konuşmaya rağmen."

"Onu yönlendirmemem ve sınırlar koymam gerektiğine dair pek anlamadığım *son derece net konuşmaya rağmen...* pes edip dün gece onu dışarı çıkaracağımı söyledim."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Bunu neden yaptın ki? Nezaketini yanlış anlayıp ondan hoşlandığını düşünecek. Bu sadece işleri senin için daha da kötüleştirecek."

"Bana kendimi kötü hissettirdi, sonra da aman ne olacak ki diye düşündüm. Zaten bir şeyler yemem gerekiyordu. Fesat ak-

lın sakın başka yerlere gitmesin, edepsiz kız," diye dalga geçti, parmağını bana doğru sallayarak.

Gözlerimi devirdim.

"Her neyse, dışarı çıkıp bir şeyler yedik. Fena değildi." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım onu Excellence Ödülleri'ne götüreceğimi düşünüyor."

Bu ne senin ne de Laguna Homes için iyi olur. "Götürüyor müsün peki?"

"Tabii ki *hayır*. Götürmüyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile. Anneme yanımda birini getireceğime söz verdim ama o kişi Courtney olmayacak." Başını eğdi. "Neden aksine çabalarken bile bu kadar çekici olmak zorundayım?"

"*Aksine* çabalarken bile mi?" Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. "O da ne demek?"

"Dizginlemeye çalıştım. Hayatımda ilk kez daha az çekici olmayı denedim ama başaramadım. Bana âşık olmasını istemedim, Brookie ama sanırım oldu."

İç geçirdim. "Sana bir yıldır âşık. Bunu biliyorsun. O da biliyor. *Ben bile biliyorum* ve onu sadece bir kez, sana öğle yemeği getirmek için şantiyeye geldiğinde gördüm." Dudaklarım belli belirsiz seğirdi. "Hatırladın mı?"

Homurdandığında kahkahamı tutamadım.

"Kendi deyiminle *cazibeni* dizginlemenin hiçbir faydası olmayacağından eminim," dedim.

Şaşkınlık dolu bir nefes verdi. "*Gayet çekiciyim.*"

"Öylesin. *Ona ne şüphe,*" dedim, sözlerini abartılı bir tavırla başımla onaylayarak.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Gözlerini devirdi. "Sen bana iyice alıştın. Bu yüzden son zamanlarda beni çekici bulmuyorsun."

"Seni bir ara çekici bulduğumu ima etmen çok hoş."

Amacım sözlerimle ona meydan okumak değildi. Moss'un kadınların dikkatini çekme becerisini sorgulamıyor ya da aksini iddia etmiyordum. *Adam ağzını bile açmadan tüm dikkatleri üzerine çekiyor.*

Güneşten açılmış kumral saçları arkaları kısa, önleri uzun olacak şekilde kesilmişti ve güldüğünde gözlerinin önüne birkaç tutam düşüyordu. Çıkık elmacıkkemikleri ve kirli sakalın hiç eksik olmadığı köşeli bir çenesi vardı. Hele o gözleri. *Tanrım, o gözleri.*

Niyetim Moss'u kasten kışkırtmak olmasa da sanırım yapmıştım.

"*Hadi ama,*" dedi bana sataşarak. "Beni hiç büyüleyici bulmamışsın gibi davranma."

"Büyüleyici mi?" Güldüm. "Şu anda seni oldukça sinir bozucu buluyorum."

Yüzündeki sırıtış sağlam duruşumu yerle bir etti. "Sinir bozucuyum çünkü haklıyım ve ne zaman haklı olsam sinirlerin bozuluyor."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Vay canına. Beni bu kadar çok mu düşünüyorsun? *Bunu bilmek ne güzel.*"

"Evet. Neredeyse senin beni düşündüğün kadar çok."

Parmağımı ona doğrultup güldüm. "Hemen hemen hiç yani." Bakışlarımı odanın içinde gezdirip konuyu değiştirmeme yardımcı olacak bir şey aradım. Gözüme çantam takıldı. "Şunu uzatsana."

Çantamı kaldırıp masanın üzerinden bana uzattı. Eline dokunmamaya özen göstererek aldım.

Çantamı masaya bırakırken, "Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" diye sordum. "Yapacak işlerim var."

Moss genellikle çene çalmak için ofisime uğramak yerine beni telefonla arardı. Gün içinde yanıma uğraması çoğunlukla

konuşmak istediği bir konu olduğu anlamına gelirdi. Bu yönüyle babasına çok benziyordu. Asla kendi başına karar verip beni işbirliği yapmaya zorlamaz ya da en iyisini kendisinin bildiğini düşünmezdi. Burada çalışmaya bayılmamın nedenlerinden biri de buydu.

"Aslında evet, bir nedenim var." Arka cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Lavabo hakkında konuşmak istiyordum. Onu kurtarmaya çalışmak yerine çöpe atma fikrini neden değerlendirmemiz gerektiğine dair bir liste hazırladım."

Arkama yaslandım. "Bunu konuşmuştuk."

"*Ama liste yaptım.*"

"Listen fikrimi değiştirmeyecek. Orada yazanları bana zaten düzinelerce kez söylediğinden ve her seferinde lavabonun kalacağı konusunda hemfikir olduğumuzdan eminim."

Moss'un yüzündeki muziplik ve neşe kaybolup gitmiş, yerini sadece iş hakkında konuşurken gördüğüm ciddiyet almıştı.

"Brooke..."

"Hayır."

Ağlama numarası yaptı. "Onu zarar vermeden yerinden çıkarmak tam bir işkence olacak. Ve odanın geri kalanını yenileyebilmek için bunu yapmak zorundayım."

"Mutfağın genel tasarımının en önemli parçası o lavabo. Bu konuda anlaşmıştık, unuttun mu? O lavabo giderse bütün planı değiştirmemiz gerekir ve bunun için ne zamanımız ne de bütçemiz var."

"Vintage görünümlü yeni bir lavabo alsak olmaz mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Aynı şey olmaz."

"Evet, olmaz tabii. Yeni olacak. *Yeni çok daha iyidir.* Yeni daha sağlamdır. Yeni pasparlaktır ve bir kutunun içinde gelir, sonra da eskisini atıp..."

"Hayır."

Moss bakışlarını tavana çevirdi.

"Bak, bunca çabayı evin orijinal dokusunu korumak için harcıyoruz," dedim proje için belirlediğimiz temayı ona hatırlayarak. "Evi bu kadar özel kılan da tam olarak bu. O lavabo gerçek bir cevher ve ben onu kaybetmek istemiyorum."

Başını ağır ağır indirip tekrar bana baktı. Altdudağımı hafifçe -bana bir nebze anlayış göstermesine yetecek kadar- sarkıttım.

"Oturma odasındaki pencereden vazgeçtim," diye hatırlattım ona. "Tek isteğim lavabonun kalmasıydı."

Moss alaycı bir nefes verdi. "Bunu böyle ifadesiz bir yüzle söyleyebiliyor olman endişe verici."

"Asıl endişe verici olan buraya gelip benden lavaboyu tasarım planından çıkarmamızı *tekrar* istemen. Can güvenliğinden endişe etmiyor musun?"

"Endişe ettiğim şey can güvenliğim değil."

"Beni annenle konuşmak zorunda bırakma."

Moss ellerini havaya kaldırdı.

"Bunu yaparım," dedim sırıtarak. "Hemen şimdi Damaris'i arayıp bayıldığı badem renkli vintage parçadan nefret ettiğini söyler..."

"Tamam. *Tamam, tamam.* Anne kozunu oynadın. Başka ne diyebilirim ki? Elimi kolumu bağladın."

Gülümsedim. "Bana hak vermeye bu kadar istekli olduğun için teşekkür ederim."

"Formumu kaybediyorum."

"Courtney öyle demiyor ama," dedim ona göz kırparak.

Bana ters ters bakmaya çalışsa da ikimiz de dayanamayıp gülmeye başladık.

Gina kapının önünden geçerken içeriye bir göz attı. "Tahmin etmem gerekirdi," dedi başının üzerinde sallanan topuzuyla.

"Merhaba *Gi-na*," dedi Moss, kadının adına melodik bir tını katarak.

"Seninle görülecek bir hesabım var," dedi Gina. "Gitmeden önce yanıma gel."

Moss kapıyı kapatıp Gina'yı ve görülecek hesabını dışarıda bırakmadan önce ona el salladım.

"Bu sefer ne yaptın?" diye sordum gülümseyerek.

"Hiçbir şey."

Kaşımı kaldırdım.

"Ne yaptığımı *sandığını* biliyorum. Ama ben değildim, Banks'in başının altından çıktı," dedi, suçu en genç ve en asi kardeşine atarak. "Ama ona bunu söyleyemem çünkü ispiyoncu değilim."

"*Bir de* Banks, geçen hafta babanın kamyonetinin yan tarafını göçerttiğini ve suçu meçhul bir pizzacıya attığını biliyor."

Moss sırıttı. "Eh, o da var tabii."

Gözlerimi dolgun dudaklarından ve inci gibi dişlerinden kaçırıp bilgisayarıma çevirdim. Birden bütün bu doğum günü partisi belası moralimi yeniden bozdu.

Jovie haklı. İlanı paylaşamam.

Moss başını yana eğdi. "Ne?"

"Hı?" dedim, ne sorduğundan emin değildim.

"Ne oldu?" diye sordu. "Birden yüzün düştü."

Derin bir nefes verdim.

Bu konuyu konuşacağım son kişi Moss'tu. Bir kere benimki gibi sorunlu bir aileyi hayatta anlamazdı. İkincisi, o benim iş arkadaşımdı ve onun aksine ben kişisel hayatımı ortalığa saçmaktan hoşlanmıyordum. Tabii bir de annemin benim eziğin teki olduğumu düşündüğünü itiraf etmek biraz utanç verici olurdu.

"Brooke?"

"Yok bir şey," dedim. "Sadece... sanki şey olsa hayatım daha kolay olurdu... Hani biraz daha..."

Normal olsa? Alışılagelmiş? Monoton?

"Bekliyorum," dedi Moss, beni izlerken botunu iki yana sallayarak.

"Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilmiyorum."

"Eh, ne konuda yetersiz olduğunu düşündüğünü bilmek isterim. Söyle gitsin."

Sesindeki şefkat beni hazırlıksız yakalayıp nabzımın hızlanmasına neden oldu. Moss'un bu yanını yıllar içinde defalarca kez görmeme rağmen her seferinde beni şaşkına çeviriyordu.

Yüzüm kızarınca dikkatimi dağıtmak için bir kaleme sarıldım. Parmaklarımın arasında çevirip kendimi bu ciddi konuşmaya kaptırmamaya çalıştım.

"İlişki kadını olsaydım hayatım daha kolay olurdu," dedim, yalan sayılmayacak kadar doğru ama konuşmayı ağırlaştıracak kadar da ciddi olmadığını düşünerek.

Moss'un yüzü aydınlandı. "Nasıl yani?"

Elimdeki kalemi masaya fırlattım. "Daha önce bir erkekle görüştüğümü gördün mü hiç?"

"Hayır, sanırım görmedim. Ah, birkaç hafta şu bankada çalışan adamla görüşmüştün, gerçi uzun ömürlü bir şey olmayacağı gün gibi ortadaydı."

Buna neden gücendiğimi bilmiyordum ama gücenmiştim.

"Hey," dedim kaşlarımı çatarak. "Gayet de uzun ömürlü bir şey olabilirdi."

Yüzünü buruşturdu. "Hadi ama, Brookie."

"Bana Brookie deme."

"Sana sürekli böyle sesleniyorum," diye itiraz etti.

"Evet ama sadece..."

Sırıttı. "Ne? Ciddi değilken mi?" Sırıtışı daha da genişledi. "O adamla işlerin yürümesi mümkün değildi. Andavalın tekiydi."

"*Andaval falan değildi.*"

Birbirimize bakmaya devam ettikçe kararlılığım giderek azalıyordu. *Gerçekten de biraz andavaldı.*

"Bu kelimeyi kullanan kimse kalmadı artık," dedim sandalyemde kıpırdanarak.

"Ben kullanıyorum. O kelimeyi yeniden canlandıracağım."

"Kimse sana uymayacak. Canlanmayacak."

Bacaklarını yeniden önüne uzattı. "İlişkisizlik meselesine geri dönelim."

"Dönmemeyi yeğlerim."

"*Hadi ama.*" Gözleri yeniden parıldadı. "Neden ilişkilerden hoşlanmıyorsun?"

"*Sen* neden hoşlanmıyorsun?" diye sordum konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Çünkü kendini bir kadına adadığında idam fermanını imzalamış oluyorsun. *Nokta. Bitti.* Senin nedenini duyalım."

Siktir.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme beni köşeye kıstırdığının farkında olduğunu gösteriyordu. *Bana açık ve net bir cevap verdi.* Sessiz kalmaya devam etmesine bakılırsa, benden bir cevap almaya kararlıydı.

Bir kez daha iç çektim. "İlişkilerimde kendimi hep daha mutsuz hissediyorum. *Nokta. Bitti.*"

Moss pürdikkat beni izliyor, hiçbir tepkimi gözden kaçırmıyordu. "Bu bir cevap değil."

"Gayet de öyle. Hem bunu daha önce de konuşmuştuk," dedim. "Yeni bir bilgi değil."

"Öyle mi? Konuştuğumuzu sanmıyorum."

"Ne önemi var ki?" Baş ağrımdan kurtulma umuduyla avucumu alnımda gezdirdim. "Yapacak bir sürü işimiz var. Senin kurtarman gereken bir lavabo benim de bulmam gereken aydınlatma armatürleri var. İkimiz de işimizin başına dönmeliyiz."

Moss homurdanarak ayağa kalktı.

"Garaj tadilatı başladı mı?" diye sordum masamda duran fiyat tablolarını karıştırarak.

"Öğleden sonra başlıyor. Ben de şimdi oraya gidiyorum."

"Güzel." Bakışlarımı ona çevirdim. "Yarın gelip bir göz atarım."

"Peki." Kapıya doğru ilerleyip topuzunu kavradı. "Sabah mı geleceksin?"

Başımla onayladım. "Muhtemelen sekiz gibi. Kahvecideki kuyruğun uzunluğuna bağlı."

"Orada olacağım."

"Ben de," dedim.

Muzip bir tavırla bana göz kırpıp ofisimden çıktı.

Üç

MOSS

Kamyonetimin arkasından soğutucumu aldım.

Güneş ağaçların tepelerine vuruyor, Honeysuckle Yolu boyunca sıralanmış evleri sıcak, puslu bir ışıkla aydınlatıyordu. Sokağın aşağısındaki evlere baktım. Hepsi ebeveynlerime ve kardeşlerime aitti. Yıllar içinde satışa çıktıkça annemle babam kendilerininkine komşu olan evleri yavaş yavaş satın almışlardı. Şimdiyse neredeyse hayalleri gerçek olmuştu, oğullarının hepsi onlarla aynı sokakta yaşıyordu. Kız kardeşim Paige de Savannah'dan geri taşınırsa eminim bizimkiler mutluluktan ölürdü.

Babamın anneme evlenme teklifi ettikten hemen sonra aldığı ve çocukluğumun geçtiği ev, çıkmaz sokağın sonundaydı. Abim Foxx bir yanlarında, benden hemen sonra gelen üçüncü oğulları Jess ise öteki yanlarında yaşıyordu. Benim evim de onunkinin hemen yanındaydı. Banks ve Maddox'un evleriyse Jess ve benimkinin hemen karşısındaydı. Foxx ve Banks'in arasındaki ev aslında Paige için ayrılmıştı ama şimdilik boş duruyor, en büyük ve en küçük kardeşler arasında tampon bölge vazifesi görüyordu.

Muhtemelen böylesi en iyisiydi.

Soğutucuyu garaj yolunun yanındaki kıpkırmızı çiçeğin yanına götürüp suyunu boşalttım. Bu sabah içine koyduğum buz yüzünden su hâlâ soğuktu. Üzerime sıçrayan damlacıklar bu nemli havada tenimde hoş bir serinlik bırakıyordu.

Tam eve gireceğim sırada camları siyah filmli bir kamyonet kaldırıma yanaştı ve Banks indi.

"Merhaba," dedi güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin yakasına asarken. "Mangal yakmak için kullanılan şu uzun çakmaklardan var mı? Ne deniyordu ona?"

"Mangal çakmağı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Adı bu mu?"

"İnanılmaz, değil mi? Bu iki sözcük nasıl olur da yan yana gelir? Neden böyle demişler ki? İnsanların kafasını karıştırmak için mi? Akıl almaz bir şey."

"Götlük yapma."

Kaşımı kaldırıp garaja yöneldim. "Aptal olduğun için sana kendini kötü hissettirmemeye çalışıyordum. Bazı geceler, *'Tanrım, Banks'in üzerine çok gidiyoruz. Onda travma yaratacağız,'* diye düşünmekten gözüme uyku girmiyor."

Soğutucuyu kuruması için metal rafa baş aşağı bırakırken beni izledi.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?" diye sordu.

Sırıttım. "Hayır."

"Göt herif," diye homurdandığında bir kahkaha koyuverdim.

Vestiyerin kapısını açıp botlarımı çıkardım. Banks de arkamdan içeri girip kapıyı kapadı.

"Ee, o çakmaklardan var mı?" diye sordu.

Bunu soruş şekli –fazlasıyla umursamaz sesi– içimde şüphe uyandırdı. *Banks'le konuşuyorsun.*

En küçük kardeşim ele avuca sığmaz bir adamdı. Klasik arabaları yenilediği son derece başarılı bir girişimi olmasına ve adı bazı havalı araba gruplarında bilinmesine rağmen pisliğin tekiydi. Gününde yakalarsanız eğlenceli olabiliyordu. Ancak içimden bir ses bu isteğinin beni *yardım ve yataklık* tarafına koyacağını söylüyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum, paçamı kurtaramayacağım kadar derine batmadan önce durumu kavramaya çalışarak. En

son sorgusuz sualsiz Banks'e uyduğumda gecemi nezarette geçirmiştim.

Hayatımın en iyi günü sayılmazdı.

"Neden bu kadar çok soru sormak zorundasın ki?" dedi ayakkabılarını çıkarırken.

Mutfağa gitmeden önce göz ucuyla ona baktım.

"Çok fazla şey öğrenmek istemeyen yığınla insan olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Böylece beşinci ek maddeyi[1] öne sürebiliyorlar."

"Derdim o değil. Aptalca bir şey yapmana yardımcı olursam yüzüme yiyeceğim on yumruğu düşünüyorum daha çok. *Yine.*" Parmağımı burnumda gezdirdim. "Kavgaya karışamayacak kadar güzel bir yüzüm var."

Banks gözlerini devirdi.

"Hem suç ortağın genelde Maddox olmuyor mu?"

"Bir suç ortağına ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Altı üstü bir mangal çakmağına ihtiyacım var. Neden şuradaki çekmecede tuttuğunu bana vermiyorsun?" Ivır zıvır çekmecemi işaret etti. "Kırmızı olanı diyorum. Mavi olandan daha düzgün yanıyor."

Buzdolabını açıp içindekilere göz gezdirdim. *Çakmaklarımın rengini nereden biliyor?* "Güven problemlerimin sebebi sensin, Banks."

"Ne arıyorsun?"

"Su." Başımı dolap kapağının ardından uzatıp kardeşime baktım. "Sularım nereye gitti? Bu sabah soğutucumu doldururken üç dört şişe kaldığına yemin edebilirim."

Banks iç çekti.

"Kahretsin, Banks."

---

1 ABD Anayasası Beşinci Ek Maddesi (Fifth Amendment), kişinin mahkemede ya da karakolda kendini suçlu durumuna düşürebilecek her türlü soruyu cevapsız bırakma hakkıdır. –*çn*

"Alt tarafı su. Değerli bir şey almadım ya."

Buzdolabını kapattım. "Sözlerimi geri alıyorum. Suratına güzel bir yumruk indirmek uğruna burnumu riske atmaya razıyım."

"Su yüzünden mi? Annem bu yaptığınla gurur duyacaktır."

"Bana kalırsa içten içe o da bunu hak ettiğini düşünecektir."

Gözleri kocaman açıldı. "Benim mi? İmkânı yok. Ben onun gözbebeğiyim."

İkimiz de bir kahkaha patlattık. Annemin gözbebeği Paige'di. Bunu hepimiz biliyorduk.

Dolaptan bir bardak alırken telefonum cebimde titredi. Bardağı tezgâhın üzerine bırakıp gelen mesajı açtım.

Jess: Bu gece ben eve gelmeden Banks'i görecek olursan o küçük piç kurusuna dün gece mangal çakmağımı aldığını bildiğimi söyle. Evimde kameralar var. Yerine geri koymazsa onu öldüreceğim.

Ben: Banks mi? Onu görmedim.

Jess: Mesajlarıma dönmüyor.

Ben: Öyle mi?

"O kim?" diye sordu Banks.

Başımı telefondan kaldırdım. "Sence?"

Tavana bakıp iç çekti.

"Jess nerede olduğunu soruyor."

"*Sakın bir şey söyleme.*"

Sırıttım. "Karşılığı ne olacak?"

"Buzdolabını ağzına kadar suyla doldururum, hem de en kalitelilerle. Büyülü bir adadaki dağlardan gelen o saf volkan zımbırtısıyla. Yeter ki buraya gelip çakmak istediğimi ona *söyleme*."

Jess: Bu çocuktan bıktım artık.

Bir gözümü Banks'in üzerinden ayırmadan kardeşimize cevap yazarken sırıttım.

Ben: Al benden de o kadar.

Jess: Tamam, çakmak dediğin iki kuruşluk bir şey ama konu bu değil.

Ben: Boşa nefes tüketiyorsun.

Jess: Yarın o işteyken birisi Corvette'ini ödünç alıp ona haber vermeyi unutsa ne kötü olur.

Sırıttım.

"Öyle sırıtma," dedi Banks parmağını bana doğrultarak. "Sadakatin kime?"

"Dolabımdaki sularaydı. Bir de geçen hafta ödünç alıp geri getirmediğin küreğime. Misafir odamdaki yastıkları da unutmayalım."

"Ah, o yastıkları geri istemezsin. İnan bana."

Gözlerimi devirip telefonuma döndüm.

Ben: Düşünce tarzın hoşuma gitti. Nasıl yardımcı olabilirim?

"Burada olduğumu ona söyledin, değil mi?" diye sordu Banks. "Ben de burada durmuş sana güvenebileceğimi sanıyordum. Mossların en hası. Adamın dibi. En sevdiğim kardeş–"

"Kapa çeneni."

İç geçirdi. "Peki," dedi pes etmiş gibi.

Acıma duygumun taze bitmiş olması ne yazık. O yastıkları seviyordum.

Jess: Arabanın anahtarlarını hâlâ koridordaki puro kutusunun içinde mi saklıyor?

Ben: Evet. Yanılmıyorsam yedek anahtar da garajdaki eski boya kutusunun içinde.

Jess: Güzel.

Ben: Güzel.

Jess: Sonra görüşürüz.

Ben: Güzel sohbetti.

Telefonumu tekrar cebime soktum. "Mossların en hası kulağa hoş geliyor."

Banks ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi suratıma baktı. Ben ve Jess'in, bu dünyada korktuğu iki kişinin, kıçını tekmelemesinden korktuğunu görmek çok eğlenceliydi.

"Ee, çakmağı veriyor musun vermiyor musun?" diye sordu, planına kaldığı yerden devam ederek.

"Banks, neden eve dönerken Dollar Twenty Five Tree'ye[2] uğrayıp bir tane almadın?"

"Çünkü bunu önceden akıl etmem gerekirdi ve çakmağa ihtiyacım olduğunu sokağa yanaştığımda hatırladım."

İç geçirip kırmızı mangal çakmağını bulana kadar ıvır zıvır çekmecemi karıştırdım. Mavi olan görünürde yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Banks çakmağı elimden kaparak.

"Geri getirmeyeceksin, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

"Bildiğim iyi oldu." Tezgâhtan bardağımı alıp suyumu doldurdum. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Maddox'a güreş kulübünde yardım edeceğim."

Güldüm. "Bin yıldır güreşmiyorsun."

"Bisiklete binmek gibi bir şey. Bir kez öğrendin mi ömür boyu unutmazsın."

---

2 Esas adı Dollar Tree olan, her şeyin bir dolara (artı vergi) satıldığı Amerikan market zinciri. Enflasyon nedeniyle tüm ürünlerine 25 cent zam yapması nedeniyle halk arasında bu isimle anılmaya başlamıştır. *–çn*

"Bu cümleyle birilerini tavlamaya çalıştın mı hiç?" Çenemi sıvazladım. "Biraz rötuş istiyor ama potansiyeli sağlam."

"Bu neden benim aklıma gelmedi acaba?"

Oturma odasına geçip koltuğuma yerleşirken Banks kanepenin ucuna oturdu. Sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp televizyonu açtığında ekranda bir spor haberleri kanalı belirdi. Sesi kısıp kumandayı bulduğu yere geri fırlattı.

Son iki gündür uğraştığım yıkım işi yüzünden her yerim ağrıyordu. Duvarları yıkıp dolapları sökmek her tadilat projesinin en sevdiğim kısmıydı. Yıkıp dökmek için para alıyordum. Ancak hayattaki tüm eğlenceli şeyler gibi bu da yalnızca bir an için insana kendini iyi hissettiriyordu. Acısı sonra çıkıyordu.

Acıdan kaçmak mümkün değil.

"Tavlamaktan bahsetmişken," dedi Banks, "duyduğuma göre dün akşam Courtney'leymişsin."

Homurdandım. "Bu kadar bağırma."

"O fekaletten uzak duracağını sanıyordum?" dedi gülerek.

"Zayıf bir ânıma denk geldi," dedim. "Ve öyle bir zayıflık da değildi bu arada. Kendime hâkim olmadığım için pes etmedim. Konuşacak bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, kendimi kötü hissettim ve..."

"Ve bu numarayı yedin mi?"

"Nazik olmaya çalışıyordum. Çi'mi dengeliyordum," dedim. "Ben olmak kolay değil."

Yastıklara yaslanıp sırıttı. "Courtney'ye karşı bir anlık zayıflık göstermen beni şaşırtıyor. Ama konu Brooke olduğunda ahlakını ya da ne haltsa onu korumayı başarıyorsun."

Ah, o konuya hiç girmeyelim.

Bir ıslık koyuverdi. "Bazen sırf o fıstıkla vakit geçirebilmek için işimi bırakıp babamın yanında çalışmayı düşünüyorum."

Altdudağımı dişleyip gözlerimi ona diktim. Bakışlarıma karşılık verip kendini beğenmiş bir sırıtışla beni kışkırtmaya çalıştı; kardeşim olmasaydı suratım dümdüz ederdim.

Banks'in Brooke'tan hoşlandığına adım gibi emindim. *Nasıl hoşlanmazdı ki?* Brooke gözalıcı ve sevimliydi; her zerresinden çekicilik akıyor, insanı çılgına çeviriyordu. Gelmiş geçmiş en tatlı kişilik, en keskin zekâ ve hazırcevaplık da buna eklendiğinde ortaya hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir kadın çıkıyordu.

Ben hariç hiçbir erkeğin. *Ben ona karşı koyuyordum.*

Brooke hem iş arkadaşım hem de dostumdu. Her gün ona takılsam da –onu her görüşümde kıçı pantolonumun fermuarını zorlamama neden olsa da– işleri başka bir yöne saptırmanın bir anlamı yoktu. İkimiz de uzun vadeli bir şey istemiyorduk. Dahası, ikimiz de sırf yatmak için arkadaşlığımızı ve iş ilişkimizi tehlikeye atmazdık. Birbirimizi iki yıldan fazladır tanıyorduk ama Brooke'suz bir hayat düşünemiyordum. Başımı ağrıtıp dursa da *–tıpkı ailem gibi–* onu kaybetmeyi hayal dahi edemiyordum.

Yine de bu, Banks'in ona sulanmasını dinlemek istediğim anlamına gelmiyor.

"İşini bırakma, Banks. Benim işimi yapabilecek kadar zeki değilsin," dedim. "Hem de hiç."

"*Hadi oradan.*"

"Hem Brooke sana yüz vermez ki." Suyumdan uzun bir yudum alırken bardağın üzerinden onu izledim. "Senin için fazla iyi."

Kaşı havaya kalktı. "Yanılıyor olma ihtimalin ödünü koparıyormuş gibi geliyor."

Ben de kaşımı kaldırdım, hem de onunkinden çok daha yükseğe. "Bana da sen kendini kandırıyormuşsun gibi geliyor."

"Benim hakkımda bir şey mi söyledi?" Yaka düğmesini açtı. "Söyledi, değil mi?"

"Her gününü daha büyük, daha yakışıklı, en iyi Carmichael'la geçirirken neden dönüp sana baksın ki?"

Alaycı bir nefes verdi ve ayağa kalkarken sırıttı. "Babamda hâlâ iş var, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak güldüm.

"Her neyse, Mad'le spor salonuna geçmeden duş almam gerek," dedi. "Benimle gelmek ister misin? O ihtişamlı günlerinin mazide kalıp kalmadığını görürüz."

"Lise zamanları kesinlikle en ihtişamlı günlerim değildi ama almayayım. İkinizi de bir avuç çocuğun önünde rezil etmek istemem."

"Nasıl istersen." Kapıya yöneldi. "Bir de Jess'e senden çakmak istediğimden bahsedersen..." Arkasını döndü. "Jess'in çakmağını ödünç aldığımdan haberin var mıydı yoksa tahmin mi yürüttün?"

"Tahmin yürütmeme gerek yok. Senin ciğerini bilirim."

Uzun bir süre sözlerimi düşünmesinin ardından dudakları Grinch'i andıran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle olsun. Jess'e çakmağını ödünç aldığımı söyleyip beni misilleme yapmak zorunda bırakma."

Yüzümü buruşturdum. "Ne yapacaksın ki? Bana hiçbir şey yapamazsın. Kaya gibi sağlamım."

"Herkesin bir zayıf noktası vardır."

Güldüm. "Benim yok. Yapacağın hiçbir şeyle canımı yakamaz, beni utandıramaz ya da kandıramazsın. Kimseye ihtiyacım yok. Senin saçmalıkların bana değemez bile. *En iyisi* olmak böyle bir şey."

"Dünyanın bütün özgüven ihtiyacını tek başına karşılaman inanılmaz."

"Git ve Maddox'la güreşçilik oyna, sonra da çakmağı gizlice Jess'e ver," dedim. "Onu benden aldığını söylersen bunu redde-

derim, evime gelip çakmağı benden habersiz aldığını söylerim. *Benim sözüme inanacağını biliyorsun.*"

"Haklısın."

Omuzlarımı silktim. "Jess'le aramı bozmak istemiyorum. Babamın gözdesi olduğunu biliyorsun. İhtiyacım olan son şey babamın işyerinde hayatımı cehenneme çevirmesi."

Banks başıyla onayladı. "Brooke'tan senin yerine Jess'le çalışmasını isteyebilir. Bu çok kötü olurdu." Kapıya doğru geri geri yürümeye başladı. "Bakışlarından hiç hoşlanmadım, o yüzden gidiyorum. Sonra görüşürüz."

"Doğru karar."

Banks köşeyi dönüp gözden kayboldu. Hemen ardından arka kapının açılıp tekrar kapandığını duydum.

Başımı koltuğumun arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. Dün gece tadilat planlarını gözden geçirirken yaktığım tarçın ve karanfilli mumun kokusunu hâlâ alabiliyordum. Rahatlayıp gevşememe yardımcı oluyordu.

En azından birkaç dakikalığına.

Düşüncelerim Brooke'a kayana dek.

Vücudumu bir sıcaklık ele geçirdi. Gülümsemesine ve açık sarı saçlarının başının üzerinde bir hale gibi parıldamasına bayılıyordum. Karmaşık sorunları basitleştirip üstesinden gelinebilir hâle getirmesine. Aklından geçenleri karşısındakine onu dinlemekten başka çare bırakmayan büyük bir özgüvenle söylemesine.

"Gel de etkilenme," dedim yüksek sesle.

Ciddi bir ilişkim olmasını isteseydim Brooke ilgimi çekecek tipte bir kadındı. Zeki, komik, nazik ve ilgi çekici. Ailemle tanıştırmaktan gurur duyacağım, birlikte sağlam bir gelecek inşa edecek kadar güvendiğim bir kadın.

Sadece bunu düşünmek bile midemin öyle şiddetle kasılmasına neden oldu ki yüzümü buruşturdum.

"Kafa yormaya gerek yok. Böyle bir şey olmayacak," dedim, buzlu suyumun geri kalanını kafaya dikmeden önce.

Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Brooke'a dair tüm bu düşünceler anlamsızdı. Tıpkı daha önce defalarca yaptığım gibi, onu bir kez daha zihnimden kovdum.

Brooke iş arkadaşım ve dostumdu. O kadar. Daha fazlası olmayacaktı.

Dört

BROOKE

"Pediküre ihtiyacım var," dedim ayak parmaklarımın arasındaki kumu yıkarken.

Sahilde bir yürüyüş tam da ruhumun ihtiyaç duyduğu şeydi. Koca bir haftanın tüm görüşmeleri bu öğleden sonrama, beş saatin içine sığdırılmış gibiydi. Fakat günün sonunda Parasol Place için aydınlatma armatürlerinin siparişini vermiş ve ebeveyn yatak odasının düzeniyle ilgili sorunu çözmüştüm. Üstüne üstlük Kix, Moss'la benim için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüğü muhteşem yeni evin fotoğraflarını da göndermişti.

Hortumu kapatıp ıslak parmak arası terliklerimi arka kapının yanına fırlattım.

İçeri girdiğimde evin beklediğimden daha sıcak olduğunu fark ettim. Anahtarımı mutfak masasına bırakıp termostata yöneldim. İstediğim ayardaydı ama yine de sıcaklığı birkaç derece düşürdüm. Sıcak evler bana annemi hatırlatıyordu.

Görünüşe göre kalbimin göğsümde şekeri fazla kaçırmış tek kanatlı bir sinek kuşu gibi çırpınması için tek gereken buydu.

Kendimi kanepeye attığımda dramatik tavırlarım siyah bir yastığın yere yuvarlanmasına neden oldu. Ailemle yüzleşmeyi düşünmek bile verimli bir günden duyduğum memnuniyeti silip atmaya yetiyordu.

"Keşke *Brandy Bunch*'tan fırlamış gibi davranmasalar." Bacaklarımı yastıkların üzerine uzattım ve sırtüstü pozisyona gelene kadar kaydım. "*Evli ve Çocuklu* gibi olmalarını yeğlerdim. Onlar da sorunlu bir aileydi ama en azından başıma ne geleceğini bilirdim."

Annemi Peg Bundy olarak hayal ettiğimde kahkahama engel olamadım.

Telefonuma uzandım. Ön kapının açılma sesi evin içinde yankılandığında elim havada kaldı.

Midem kasıldı. İçimden mutfak kapısından kaçma planları yaparken Jovie'nin sesini duydum.

"Merhaba! Neredesin?"

"Oturma odasmdayım. Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Hayır. Tıpkı senin insanları dinlemek diye bir şey duymadığın gibi."

Jovie köşeyi dönüp her zamanki yerine, aşırı büyümüş aloe vera bitkisinin yanındaki koltuğa ilerledi. *Artık şunu cidden budamam gerek.* Şüpheyle bakan gözleri kısılmıştı.

"Ne?" diye sordum. "Neyi dinlememişim?"

"Görünüşe göre hiçbir şeyi."

Ellerimi iki yana açtım. *Neyden bahsediyor bu?*

"Sakin görünüyorsun," dedi, bir gözlemden çok beni bir şeyle itham ediyormuş gibi.

"Neden sakin olmayacakmışım? Bir şey oldu da benim mi haberim yok?"

Bacaklarını altına topladı, bakışlarındaki şüpheye tereddüt de eklenmişti.

"Tamam, geri sarıp baştan başlayalım," dedi. "Bugün ne yaptın?"

Bu da ne böyle? "Muggers'tan kahve aldım. İşe gittim. Öğle yemeği için seninle buluştum. Ofise geri döndüm. Eve geldim. Sahilde yürüyüşe çıktım. Şimdi de buradayım. Yanımda sen varsın ve beni gelişigüzel soru bombardımanına tutuyorsun."

"Hepsi bu mu?"

"Özetle evet. Sıradan bir gün işte. *Ne oluyor?*"

Jovie konuğundan istediği cevabı alamayan bir talk show sunucusu gibi kaşlarını çattı. "Doğum günü partisi kriziyle ilgili yeni bir gelişme yok mu?"

"Gelişme mi? Annemin büyük bir kararlılıkla Geoff partiye gelirse benim yanımda olacağını söylemek için araması gibi bir şeyi mi kastediyorsun?" Alaycı bir tavırla sırıttın. "Eğer öyleyse, hayır. Ama bir fikrim var."

"Neymiş o?"

"Belki sen bana eşlik edersin ve aileme artık diğer takım için oynamaya başladığımı söylerim. Kim teyzenin saçını başını yolduğunu görmeyi çok isterim. Seni altı ila sekiz saat aç bırakıp sonra bir ejderha gibi üzerlerine salacağım."

Jovie güldü ancak kulağa pek de içten gelmiyordu.

Garip.

Sadede gelmesi için ellerimle daireler çizerek, "Ee..." dedim.

"Sen..." Bir nefes alıp kafasını topladı. "Bak, Brooke, kafamı allak bullak ediyorsun. Oral seksin eşiğindeyken panikleyip buraya geldim. Her şeye rağmen çok... *soğukkanlısın.* Beklediğimden çok daha soğukkanlı."

Nabzım hızlandı. Bir terslik olduğunu içeriye adım attığı andan beri biliyordum. Karşımda oturup sadede gelmemekte ısrar ettikçe de durumun gerçekten kötü olabileceğine dair endişelerim daha da artıyordu. Dünya için değil, *benim* için.

"Hangi konuda bu kadar soğukkanlıyım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Söyle artık, lafı dolandırmayı bırak. Endişelenmeye başlıyorum."

"Dürüst olmam gerekirse ilanı ciddi ciddi paylaşacağını düşünmemiştim. Dalga geçtiğini sanmıştım. Ya da beni dinleyeceğini ve..."

"*Bir dakika*, bir dakika." Elimi havaya kaldırdım. Kafam karışmıştı. "Nasıl yani? Paylaşmadım zaten."

Gözleri fal taşı gibi açılırken Jovie sertçe yutkundu.

"Dalga geçmiyordum. Aksine, gayet iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum," dedim, beynim olan biteni kavramaya çalışırken. "Ama ilanı *paylaşmadım*."

İçeri sessizlik çöktü. Jovie ağır ağır başını salladı.

Sırtıma yayılan ürperti bedenimi ele geçirdi.

Mümkün değil. İlan paylaşılmış olamaz. Ben *paylaşmadım.*

"Jovie..." Adı boğazımda düğümlendi.

"İşten eve döndüğümde Social'a girdim ve *ilan karşımdaydı*."

"*Ne?*"

Ayağa fırlayıp mutfağa koştum. Jovie de hemen arkamdaydı. Sandalyeden çantamı alıp masaya koydum.

"Umarım benimle kafa buluyorsundur," dedim ciddi olduğunu bildiğim hâlde. "En fazla bir gün sana kızar sonra unuturum. Lütfen şaka olduğunu söyle."

Jovie sessiz kaldı.

Bilgisayarımı çıkarıp kapağını açarken parmaklarım titriyordu. Ekranın aydınlanmasını beklerken geçen yılların ardından şifremi ancak üçüncü seferde doğru girebildim. Ardından Social profilim nihayet karşımda belirdi.

İlan. Sahte erkek arkadaş aranıyor ilanı.

"*Siktir*," dedim el yordamıyla sandalyeyi ararken.

Sandalyenin ucuna yerleştiğimde Jovie arkama geçti. İkimiz de bir şekilde kendimi içine soktuğum karmaşaya bakıyorduk.

"Bunu ben paylaşmadım," dedim, beynim şokun etkisiyle felç olmuş gibiydi. "Nasıl oldu bilmiyorum..."

Gözlerimi ekrandan ayırmadan elimi ağzıma götürdüm.

Paylaşımın altındaki küçük yıldız iki yüzü aşkın etkileşim olduğunu gösteriyordu. *Peki ya yorumlar?* Hepsini okumam bütün gecemi alırdı.

"Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum," dedim titreyen sesimle.

"Ağlamak çözüm değil, dostum."

Aklımı başıma toplamaya çalışsam da şu an kullanım dışıymış gibi görünüyordu. Tek yapabildiğim etiketler, paylaşımlar ve beni korkutan rasgele insanlardan gelmiş tekliflerin arasında gezinmekti.

"Ne yapacağım ben, Jovie? Sileyim gitsin, değil mi?"

Arkadaşım iç geçirdi. "Bu kadar kolay olacağını sanmıyorum."

"Neden ki?"

"Yorumların bazılarını okuyalım. Görürsün."

Ekranı kaydırmaya devam edip yanıtlara göz gezdirdim. Çok geçmeden bir satır dolusu kalp gözlü ve ağzınm suyu akan emojiden oluşan yorumun hemen altında Jovie'nin bunun o kadar kolay olmayacağını söylemesinin nedenini gördüm.

@KimQueen: İlginç bir tercih, @MrsCatherineBailey.

"İlginç bir tercih mi?" Ağzım hayretle açılırken teyzemin annemi etiketlediği yorumunu bir kez daha okudum. "Gelip paylaşımımın altına yorum yapmaya cüret ettiğine inanamıyorum, hele de sevgili konularında!"

"Eski kocanla yattığı yetmezmiş gibi bir de onu ailevi etkinliklere getiriyor. Bana kalırsa hiçbir şeyden utanması yok."

Jovie'nin söylediklerini duyabiliyordum ama sözlerini *idrak edemeyecek* kadar bilgisayarıma odaklanmıştım.

Başım her an patlayabilirdi. Kanımın kaynama noktasına ulaşması an meselesiydi. Yorumu bir kez daha okumadan önce, ardına kadar açtığım gözlerimin kurumasını önlemek için gözlerimi kırptım.

"Asıl ilginç tercih senin..." Nefes verip bir an için gözlerimi kapadım. "*Hayır.* Bu kadar düşmeyeceğim. *Siktirsin gitsin.*"

Jovie keskin bir nefes verip bilgisayarımı benden uzaklaştırdı. Açık kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu.

"Cevabını biliyorum ama... iyi misin?" diye sordu. "Konunun derinlerine inmeden önce emin olmak istiyorum. Sana en iyi nasıl arkadaşlık edeceğimi bilmem lazım."

Tanrım, onu çok seviyorum. Sorusunu başımla onayladım. "Evet, iyiyim. Gerçekten."

İyiydim de. İyi olacaktım. Her zaman iyi olurdum.

Önce neye odaklanmalıydım? *Ciddi ciddi sahte bir erkek arkadaş ilanı oluşturmuş olmama mı? Tanıdığım herkesin bunu görmüş olmasına mı? Yoksa çok yakında evime dönüp tüm o insanlarla yüzleşecek olmama mı?*

Bir sürü seçeneğim vardı.

Başımı iki yana salladım, hareketim aklımı bir nebze olsun başıma toplamama yardımcı oldu. En kolayıyla başlayacaktım: *Bu nasıl oldu?*

"Bilgisayarımı kapatırken bir tuşa basmış olmalıyım. Öğle yemeğinden beri açmadım. Masamdaki iş bilgisayarını kullandım ve eve döndüğümden beri Social'a girmek aklımın ucundan bile geçmedi," dedim kafamdan geçenleri peş peşe sıralayarak.

"Telefonunda uygulaması yok mu?"

"Hayır çünkü uygulama telefonumdayken saatlerimi kös kös oturup üç ülke ötedeki birinin teyzesinin büyükannesinin kuzeninin köpeğinin veterinerini araştırmakla heba ediyorum." Kaşlarımı çattım. "Kaliteli bir dramaya asla hayır diyemiyorum."

Jovie sırıttı. "İstediğin drama ayağına geldi."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp ağlıyormuş gibi yaptım.

Arkadaşım güldü ve omuzlarımı kavrayarak beni hafifçe sarstı. "Tamam. Süren doldu. Şimdi kendine gelip sorunu çözeceksin."

"Nasıl?" Ellerimi indirdim. "Tanıdığım herkes sahte bir erkek arkadaş aradığımı düşünüyor."

"Eh... aramıyor musun?"

"Ama kimsenin bilmesini istemiyorum! *Gizli* bir sahte erkek arkadaş istiyorum."

"Felaket tellallığı yapmak istemezdim ama bunun için biraz geç kaldın."

Ayağa kalkıp tezgâha ilerledim. "Jovie, ananaslı ve votkalı bir kokteyle ihtiyacım var. Hemen."

"Elbette."

O içkimi hazırlarken mutfakta volta attım. Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Jovie haklıydı. *Olan olmuştu.* Enerjimi ne durumda olduğuma odaklamalıydım, bu hâle nasıl geldiğime değil.

Paylaşımımı silersem, ilanı bir çaresizlik ânında paylaşmışım da aklım sonradan başıma gelmiş gibi olurdu. İnsanların hakkımda böyle bir izlenime kapılmasını istemiyordum. Yaptığımın arkasında durmalı ve kasıtlı yapmışım gibi göstermeliydim; o kadar eğlenceli ve kaygısız bir hayat yaşıyormuşum ki toplumun görüşleri umurumda değilmiş gibi.

"Al bakalım," dedi Jovie kokteyli elime tutuşturarak. "İç."

Meyveli kokteyl boğazımdan yağ gibi aktı. Hepsini mideye indirip geğirdim.

"Çok hoş." Yüzünü buruşturup bardağı elimden aldı. "Bu tavırlarla ancak sahte bir erkek arkadaşın olur zaten."

"Çok komik."

Bardağı eviyeye bırakırken güldü. "Ee, aklından ne geçiyor?"

Bir nefes verdim. "İlanı silemem."

"Aynı fikirdeyim."

"Ama herkes gördü. Ne diyeceğim? Küçük düşmemek için ne yapmalıyım?"

"Öğlen bunu yapmak için ölüp biterken de insanların ilanını görebileceğinin farkındaydın, değil mi? O zaman planın neydi?"

Ona ters ters baktım. "Planım falan yoktu. Açıkçası buna hiç kafa yormamıştım. Ama hatırlarsan son kararım ilanı yayınlamamaktı. Bu küçük engeli öngörüp doğru şeyi yaptığımı düşünmek istiyorum."

Jovie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eh, en kolay çözüm şaka yaptığını söylemek. Ya da suçu bana at. Bir şey daha paylaşıp ya da ilanı düzenleyip, *Ha ha, nasıl da kandınız. En yakın arkadaşım Jovie, bunu benden intikam almak için yapmış*, gibi bir şeyler yaz." Dudakları seğirdi. "En yakın arkadaşının ben olduğumu belirtmeyi unutma, ofisteki Gina mıdır nedir, onun da görmesini istiyorum."

"Gina en yakın arkadaşım olduğunu düşünmüyor," dedim gülerek.

"Önlem almaktan zarar gelmez."

Masaya dönüp tekrar oturduk. Bilgisayarımı uzaktan izliyor, dokunmaya, daha fazla yorum ya da –Tanrı korusun– mesaj okumaya korkuyordum.

"Gerçekten suçu senin üzerine atmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki. İstersen beni etiketleyebilirsin bile, ben de birileri kendini özel dedektif sanıp bir kanıt bulmaya kalkışırsa diye kendi profilimde bir şeyler paylaşırım."

Ona gülümsedim. "Harika bir arkadaşsın."

"Biliyorum." Gülümsememe karşılık verdi. "Son kararımız nedir? Birileri soracak olursa ne diyeceğimi bileyim."

"Başka bir seçeneğimiz var mı?"

Omuz silkti. "Sanmıyorum. Silebilirsin, tam olarak öyle olmasa da ilanı kendin paylaştığını itiraf edebilirsin ya da bir kaza olduğunu söylersin. Ama bana kalırsa bunun benim başımın altından çıktığını söylemek en iyi seçenek."

Tüm seçenekleri enine boyuna değerlendirdim. Ama neresinden bakarsam bakayım Jovie'nin haklı olduğunu fark ettim. Şu noktada yapabileceğim tek şey gülüp geçmekti.

Zaten gülüp geçmeliyim.

"Peki o gönderiyi mi düzenleyeceğim yoksa yenisini mi paylaşacağım?"

"Ben olsam ilanı gören ya da yeni gelişmeleri öğrenmek için geri dönen herkesin gördüğünden emin olmak adına hâlihazırda paylaştığını düzenlerdim."

"Mantıklı."

"İşte bu yüzden en yakın arkadaşın Gina değil de benim," diye ekledi.

Bilgisayarımı önüme çekip işe koyuldum. Ekran aydınlanır aydınlanmaz ilanım karşımda belirdi. Ancak şimdi bakınca neredeyse... komik geliyordu. Nedeni ister alkol ister yeni bakış açım olsun, buna itirazım yoktu.

"Egom okşanmadı desem yalan olur," dedim kıkırdayarak.

Jovie aynı liseye gittiğimiz bir çocuğun yorumunu gösterdi. *@ItsBrookeBailey Geçtiğimiz yirmi beş yıldır bu fırsatı bekliyordum. Numaramı mesaj attım.*

"Bu çocuk dört yıl boyunca okula her gün aynı trençkotla gelmişti," deyip ekranı kaydırdım. "Ortada fırsat falan yok, bayım."

"Şuna bak," dedi Jovie.

*@ItsBrookeBailey Sana bir foto gönderdim. Bence çok hoşuna gidecek. *göz kırpan emoji**

"Iyy!" Ürperdim. "O mesajı kesinlikle açmıyorum. Karşımıza neyin çıkacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Jovie güldü. "Görmek istiyorum."

Ona bir dirsek attığımda kahkahalara boğuldu.

"Ne? Gerçekten istiyorum. Küçük bir saha araştırmasından zarar gelmez."

"Yardım almalısın," diye mırıldandım bakışlarımı tekrar ekrana çevirirken. "Sanırım bu adamın evini yenilemiştim."

@ItsBrookeBailey Umarım iyisindir. Bir arkadaşa ihtiyacın olursa buradayım.

"I, hayır," dedim.

"Aa, şu patronunun oğlu değil mi?" Jovie *@MadMaxMan*'den gelen, listenin en altındaki yorumu işaret etti. *@ItsBrookeBailey FENA.*

"Fena mı?" Jovie'ye döndüm, kafam karışmıştı. "Bu da ne demek?"

Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama şu profil fotoğrafına baksana. Tanrım. Carmichael ailesi taş gibi erkekler doğurmayı iyi biliyor, değil mi? Neredeyse Moss kadar seksi."

Yakınından bile geçemez. Tabii bunu ona söylemedim.

Bu düşünceyi hızla zihnimden kovup hızlıca en başa döndüm. "İnsanlar neden bu kadar tuhaf?"

Jovie bir kez daha omuz silkti.

Paylaşımın üzerindeki düzenle kısmına tıklayıp hışımla klavye tuşlarına basmaya koyuldum.

YENİ GELİŞME: Korkunç bir şakaya kurban gitmişim. En iyi arkadaşım *@TheRealJovieRey* bunun çok komik olacağını düşünmüş. Gönderiyi daha yeni görüyorum, ilanı paylaşmasından yaklaşık altı saat sonra. Hepinizin bunu eğlenceli bulmasına sevindim. Ayrıca mesajlarınızın hiçbirini açmıyorum, cevap bekleyip vakit kaybetmeyin *gülen emoji*

"İyi mi?" diye sordum, omuzumun üzerinden Jovie'ye bakarak.

"Gayet iyi görünüyor."

Bu kez kendi isteğimle gönder tuşuna bastım.

"Biliyor musun, acaba bundan iyi sonuç çıkar mıydı diye düşünmeden edemiyorum," dedi Jovie çenesini avucuna yaslayarak. "En zor kısmı halletmiştin. Kimler mesaj atmış bir bakmalısın. Ayağına kadar gelmiş bir fırsatı tepmiş olabilirsin."

Bilgisayarın ekranını neşeyle kapadım. "Belki de tepmemişimdir. Taco ister misin?"

"Soru mu bu?"

Masadan kalktık ve Jovie tuvalete gitti. Aklım tekrar gönderiye, özellikle de Maddox'un yorumuna kaydı.

Onunla özünde arkadaştık. Birlikte çalıştığımız için en yakın olduğum kardeş Moss'tu, sık sık ofiste karşılaştığımız için Jess'le de aram iyiydi. Foxx hiç ortalıkta görünmediğinden onu pek tanımıyordum ama Mad ve Banks'le arkadaş sayılırdık. Ailenin en küçük ikilisi beni her gördüklerinde çıkma teklifi etmeyi asla ihmal etmezdi. Elbette sadece şakalaşıyorlardı ama artık gelenek olmuştu.

Maddox'un bunları Moss'a anlatıp anlatmayacağım düşününce midem kasıldı. Gerçi anlatsa da fark etmezdi. Her yönüyle bir şakadan ibaretti. Ancak Moss'un sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacım olduğunu düşünmesi –özellikle de sırf o arar diye telefonunu bir an bile yanından ayırmayan kadınlar varken– kendimi küçük düşmüş hissetmeme neden oluyordu. Birlikte öğlen yemeğine çıktığımız birkaç sefer düpedüz absürt geçmişti. Göz süzmeler, hesabı öderken sanılanm aksine pek de ince olmayan bir hareketle telefon numarası araya sıkıştırmalar.

Evet. Bundan kesinlikle haberi olmamalıydı.

Lütfen, Maddox. Ona hiçbir şey anlatma.

"Hazır mısın?" diye sordu Jovie, ellerini kurusunlar diye sallarken.

Bilgisayarıma bir bakış atıp onu başımla onayladım. "Evet, gidelim hadi."

Beş

BROOKE

Defalarca aynı gece içinde hem tekila hem de votka içmiş, hiç de rahatsız olmamıştım. Bir keresinde birileri hemen hemen aynı oranda alkol içerdikleri için karıştırılmalarında bir sorun olmayacağını söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama zararını görmemiştim.

Yani gözüme uyku girmemesinin suçunu alkole atamazdım.

Mutfakta boş boş dolaşıyordum. Temizlenecek ya da düzenlenecek hiçbir şey kalmamıştı. Temiz bulaşıkların hepsini yerleştirmiştim. Tezgâhta daha önce mideye indirdiğim Doritos'un kırıntısı dahi kalmamıştı. Mideme oturan gerçeklikle beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

"Boş ver gitsin," dedim karanlık evimde.

Ufukta görünen Honey'nin partisini boş verebilirdim. Kismet Beach'te kalıp annemin aramalarını duymazdan gelir ve Kim'le Geoff'i bir daha asla görmezdim, umurumda bile olmazlardı. Ancak ne yazık ki bu mümkün değildi.

"Belki annem de duruma gülüp geçer," dedim, kendime gözlerimi devirmeme rağmen cesaret verici konuşmama inatla devam ederek. "Belki Kim'e cevap yazıp, *'Kızım hayatını yaşıyor işte, ne var?'* der."

Hâlâ umut dolu olmam gerçekten takdire şayandı.

"Bıktım usandım artık. Bana kendimi böyle hissettirmelerinden yoruldum. Ben kötü biri değilim. Kimsenin canını yakmadım." Mutfakta volta atarken ayaklarım serin fayansları dövüyordu. "Ama kendimi zarar göreceğim durumlara sokmaktan vazgeçmeliyim."

Bu kazanılması imkânsız bir mücadele.

Arka verandamın güvenlik ışığı pencerenin ardında puslu bir ışıltı yayıyordu. Işık gerçekten bilgisayarıma mı vuruyordu yoksa hayal mi görüyordum emin olamıyordum. Ancak Social hesabıma bakmaktan kaçındıkça ışık daha da parlak bir hâl alıyordu.

En azından bana öyle geliyordu.

Bilinmezliğin cazibesi beni ele geçiriyordu. Jovie'yle taco yemeye çıktığımızdan beri hesabıma bakmamıştım ve merakım içimi kemirmeye başlamıştı.

Annem Kim'e bir şey yazdı mı? Kaç mesaj var? Moss ilanımı gördü mü?

"Of, bak da kurtul," diye homurdandım.

Masaya doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bilinmezliğin korkusu midemin kasılmasına neden olurken tüm bunların *bir an önce* geçip gitmesi için dua ettim.

Sandalyeye oturup bilgisayarı önüme çekerek ekranı açtım. Social profilim hâlâ açıktı. Yıldız, paylaşım, etiket ve yorum sayısı öncekinden daha fazlaydı. Fakat en büyük değişiklik sağ üst köşedeki zarf sembolünün üzerindeki dairenin içindeki *kocaman* sayıydı.

Bu bir şaka olmalı.

Bir nefes verip akşamın başından beri üzerimden atamadığım gerginliği bir nebze geçirmeye çalıştım. Cesaretimi topladıktan sonra elimi dokunmatik fareye götürdüm.

"Neler oluyor ya?" Yorum butonuna tıkladım. "Böyle viral olacağım aklımın ucundan geçmezdi."

En alttaki yeni gelmiş yorumların çoğu sandığım kadar kötü değildi. Jovie'yle ortak arkadaşlarımızdan bazıları bunun intikamını almam gerektiğini, Jovie'ye bir gözü açık uyumasına söylüyordu. Yazdıklarını okumak beni gülümsetti. Tanrı'nın bir lütfu olan en yakın arkadaşımsa, *Şakalandın!* yazmıştı.

"O kadar da kötü sayılmaz," dedim sayfanın başına dönerken. Ardından zarfa tıkladım. "*Vay canına.*"

Mesajlar birbiri ardına gelen kutumu doldurmaya başladı. Ekli mesajları vakit kaybetmeden sildim. *Penisler asla sevimli olmaz. Asla.*

"Zaten neden mesaj atıyorsunuz ki? İlanda e-posta atmanızı söylemiştim, beyler. Okumayı bilmiyorsanız değerlendirmeye alınmazsınız," dedim keyifle.

Gerginliğim azaldıkça omuzlarım rahatladı ve bilgisayarı daha da yakınıma çektim. Arkadaşlarımdan gelen birkaç mesaja göz attım. Birçoğu ilanıma gülmüş ya da beni erkek kardeşlerine, biri de babasına ayarlamayı teklif etmişti. *Hepsi* şakaydı *ama teşekkürler!*

Gelen kutumda gezinmeye devam ederken bu kadar çok kişinin ilanımla ilgilenmiş olmasma şaşırmadan edemedim.

"Farklı bir yol izlemiş olsaydım iyi bir fikir olabilirdi." Dilimi şaklattım. "Bakalım başka ne yazmışlar."

Bakışlarımı ön izleme bölümüne çevirdim ve klişe sevgi sözcükleriyle başlayan tüm mesajları pas geçtim. "*Bebeğim,* hayır, *tatlım,* olmaz. Eh, canım pek de kötü sayılmaz," dedim mesajı es geçerek. "Sana sonra döneceğiz. *Iy. Hatun* mu? Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Sahte olsun ya da olmasın benim hatunum olmanı çok isterim. Bir kamyonum ve buz gibi birayla dolu bir soğutucum var. Bir mesaj pasla da birbirimizi tanıyalım.

"Almayayım," dedim mesajım silerken. "*Ah.* Bu neymiş böyle?"

Kaplumbağaları severim, yazan mesaja tıkladım.

"Ne?" dedim gülerek. "*Kaplumbağaları severim* mi? Pekâlâ, dikkatimi çektin."

*İçimden bir ses harika bir iş çıkarabileceğimizi söylüyor. *göz kırpan emoji* Pek sosyal biri sayılmam, yani seni çok meşgul etmem. Ama tüm taleplerini karşılıyorum ve pek çok konuda*

numara yapmışlığım var, göstermelik sevgililiğin sorun olacağını sanmıyorum. Oyun yok. Saçmalıklara yer yok. İlgileniyorsan bana haber ver. Kırmızı ruj ve topuklu ayakkabı şart değil.

Kabaran merakımla mesajı kapatıp gönderen kişinin profiline tıkladım. *@NothingButTheReal* isimli hesap bu akşam açılmıştı. Profil fotoğrafı: *Karın kasları.* Profil arka planı: *düz, yeşil renk.* Gönderiler: *Bir tane bile yok.*

"Hımm," dedim, gelen kutusuna dönerken.

Annemden gelen de dahil olmak üzere mesajları açmadan hızlıca sildim. *Bu gece seninle uğraşacak hâlim yok, anne.* Fakat *@NothingButTheReal*'dan gelene dokunmadım.

"Dürüst biri," dedim mesajı tekrar açarken. "En azından zaman zaman numara yaptığını itiraf ediyor."

Yazdıklarını tekrar okudum. Mesajına dair bir şeyler ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Ne saçma sevgi sözcükleri ne herhangi bir varsayım ne de aptal penis resmi vardı. Sanki ilanımı gerçekten okumuş ve... "Şu göz kırpan emoji de neyin nesi?"

Kafamda dört dönen düşünceleri toparlamaya çalışırken parmağımı dudağımda gezdirdim. *Birileri sırf bana mesaj atmak için bu hesabı açmış. Bu mümkün olabilir mi?*

"Öyleymiş gibi görünüyor," dedim ayrıntıları çözmeye çalışarak.

Peki bu ne anlama geliyor? Neden canımı bu kadar sıkıyor?

Saate bir göz attım. Gece biri çoktan geçmişti ve bu saatte burada oturmuş sahte bir Social hesabına kafa yormam sinir bozucuydu. Ne var ki bir şey yapmadan yatağa girersem huzur bulamayacağımı biliyordum. Böylece *yanıtla* butonuna bastım.

Profilin çok şaibeli görünüyor.

Tam elimi bilgisayarımı kapatmak için ekrana götürdüğüm sırada bildirim sesi yükseldi.

Ne? Karın kaslarından hoşlanmıyor musun?

Karın kasları çok abartılıyor. Omuzları tercih ederim.

Sakın bir yere ayrılma.

Profil fotoğrafındaki karın kaslarının yerini bir çift omuza bırakmasını izledim.

Bilgisayarım yeni bir mesajla çınladı. Şimdi nasıl?

Her şeyin şaka olduğunu söylediğim yazımı gördün, değil mi?

Hadi oradan. O ilan şaka olamayacak kadar detaylı hazırlanmıştı.

Kaşımı kaldırdım. *Şakalar senden soruluyor sanırım.*

Şakacı biri olup olmadığımı soruyorsan, hayır. Ama insan davranışları benden sorulur. Bu da sohbet edebileceğim konulardan yalnızca biri.

"Güzel cevap." *Saat neredeyse bir buçuk. Sabah işe gitmen gerekmiyor mu? (Biliyorsun, gerekliliklerden biri de yasal bir işti.)*

Bir bildirim sesi daha duyuldu. *Saat altıda kalkıp etrafımdaki herkesi etkileyeceğim. (En azından etkilediğimi düşüneceğim.) Merak etme.*

O hâlde uykuya ihtiyaç duymuyorsun?

Senin de hâlâ uyanık olduğunu söylesem kabalık etmiş olur muyum?

"Eh, doğru söze ne denir?" diye homurdandım bir yandan esneyerek. *İyi hatırlattın, ben de yatağa gitmek üzereydim. Başvurun için teşekkür ederim ama hepsi en yakın arkadaşımın yaptığı bir şakadan ibaretti.*

Fikrini değiştirecek olursan beni nerede bulacağını biliyorsun.

Cevap vermeye yeltenemeden ekranı kapadım. Onunla laklak etmenin bir anlamı yoktu. Planıma devam etmem mümkün değildi. Herkes gönderimi gördükten sonra bunu yapamazdım.

"Çok yazık," dedim ayağa kalkarken. "Berbat bir fikir değildi. Sadece daha iyi bir yol izlemeliydim."

Koridoru aşıp yatak odama doğru ilerledim ve beynimi sabahki garaj tadilatı gibi önemli şeylere odaklanmaya zorladım.

Kendimi yatağa atar atmaz içim huzurla doldu. Hafifçe sağıma dönüp yastığımın altında ellerim için mükemmel konumu bulana dek çarşaflarımın içinde debelendim. Gözlerimi kapatıp iç geçirdim.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici gözleri olan adamı düşünüp uykuya daldım.

Altı

BROOKE

"Günaydın, ben de... *Ah*, affedersin. Mesaj alındı." Moss yüzünü buruşturdu. "Bu suratla içeri girdiğinde ne yapmam gerektiğini biliyorum. *Sabahı ağırdan alacağız.*"

Parasol Place'in kapısını arkamdan kapattım.

"Zorlu bir sabah mı geçiriyorsun, Brookie?"

Moss'un yüzüne bakıp benimle alay ettiğine dair bir belirti olup olmadığını inceledim. *Maddox'un ona her şeyi anlatıp anlatmadığına dair bir belirti.* Gözlerinin kenarları kırışmıştı ama bir şaka patlatacak gibi görünmüyordu. Daha çok cevabımı merak ediyor gibiydi. Bu hâli benim de meraklanmama neden oldu. *Biliyor mu, bilmiyor mu?*

"Öyle de denebilir," dedim sabahım pek zorlu geçmese de. Asıl suçlu dün geceydi.

Topu topu bir saat uyumuştum. Sonrasmda da uykuyla uyanıklık arası arafta bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum.

"Al bakalım." Muggers'tan aldığım kahveyi ona uzattım. "Mocha kalmamıştı, o yüzden karamelli bir şeyler aldım. Sorun çıkarma."

Üzerinde kırmızı kalemle adı –yanında bir kalple– yazan karton bardağı eline aldı. Belli ki barista Moss'u tanıyordu. Bu da ona bir dolar daha az bahşiş bırakmama neden olmuştu. Acınası bir şey yaptığımın farkındaydım ama olan olmuştu.

"Hiç gerek yoktu. Hayır, aslında vardı çünkü... Benimle gel." Mutfağa ilerlemeden önce o uzun, gür kirpiklerini oynatıp bana göz kırptı. "Bana kalırsa dünyanın en mutlu kadını olacaksın."

"Zaten öyleyim. Vay canına. Çok hoş görünüyor."

Topuklarının üzerinde dönüp gösterişli bir hareketle lavabonun olması gereken yeri işaret etti. "*Ta-daf*" Kahvesi yere sıçradı. "O lanet olası lavaboyu çıkarmak tam bir işkenceydi, ölü gibi ağır olmasından bahsetmiyorum bile. Ama Jason'la fazla mesai yaptık. Onu çıkardık ve yeniden yerleştirme zamanı gelene kadar garaj yolundaki depoya kaldırdık."

"Moss..." dedim sırıtarak.

"En büyük hayaline kavuştun mu?"

"Bir kızı sabah sabah nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyorsun."

"Çok garip. Bunu genelde bir şeyi soktuğumda söylüyorlar, çıkardığımda değ– *ah!*"

Koluna bir tane patlattığımda kıkırdadı.

"Ee, dün gece ne yaptın?" diye sordu, kalan mutfak dolaplarından birine yaslanarak.

Yanaklarım kızardı. "Neden sordun?"

Omuzlarını silkti ama umursamaz tavırları pek de sahici görünmüyordu. "Heyheylerin üzerinde gibi."

"Pek iyi uyuyamadım."

"Özel bir sebebi var mı?"

Gözlerimi ona diktim. *Gözlerini bana dikti.* Social'daki rezaletimi kastedip kastetmediğini bir türlü anlayamıyorum ve bilinmezlik sinirlerimi bozmaya başlıyordu.

"İyi uyuyamamam çok mu garip bir şey?" diye sordum.

Başını yana eğip kahvesinden bir yudum aldı. "Kendini daha iyi hisseder misin bilmem ama dört dörtlük bir güzellik uykusu çekmiş gibi görünüyorsun."

Çarpık gülümsemesi her zamanki gibi beni serseme çevirdi.

"Kahveni çoktan aldın," dedim yüzümdeki sırıtışı görmemesi için ona arkamı dönerken. "Yağ çekmeyi kesebilirsin."

"*Bunu* yağ çekmek mi sanıyorsun?" Alaycı bir nefes verdi. "Asıl yağ çekme maharetlerimi görsen şaşarsın."

Bir kahkaha atıp ona döndüm. "Yağ çekme maharetlerini mi?"

"Oda sıcaklığındaki bir tereyağı kadar pürüzsüzüm, bebeğim."

Bir tür... pürüzsüzlük gösterisi olduğunu varsaydığım bir hareketle ellerini havada gezdirdi. Ancak yüzündeki aptal sırıtış varlığını iddia ettiği maharete taban tabana zıttı.

Kahkahalarım daha da şiddetlendi. "Kulağa hiç de umduğun gibi gelmedi, değil mi?"

Moss da gülmeye başladı. "Pek değil. Gel hadi. Garaja bakalım."

Evin içine onu takip ederken kaydettiğimiz ilerlemeyi aklımın bir köşesine yazdım. İşler planımıza uygun ilerliyordu ve tadilat işinde bu ender görülen bir durumdu.

"Bir dakika," dedi, o kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Parmakları telefonun ekranında hızla gezinmeye başladı. "Siktir."

"Sorun ne?"

Bir an için duraksayıp tekrar mesajını yazmaya döndü. Konu her neyse mesajından tatmin olana kadar bana cevap vermedi.

"Dün gece Banks... Uzun hikâye," dedi olanları en baştan anlatamaya başlamadan önce. "Banks herkesin eşyalarını ödünç alma işinin bokunu çıkardı. Jess'in de dün canına tak etti ve bugün ona sormadan Banks'in Corvette'ini ödünç almaya karar verdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Cesur hamle. Bugün burnundan soluyan bir Banks görecek miyiz?"

"Emin değilim. Arabasının kaybolduğunu ne zaman fark eder bilmiyorum. Ama iki dakika önce Jess'in Corvette'i *benim garajıma* sakladığını biliyorum."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Şimdi bu iş benim başımın altından çıkmamasına rağmen suçluymuş gibi görüneceğim. Sadece ona gaz vermiştim," dedi.

"Yanılmıyorsam buna suç ortaklığı deniyor."

"Evet ama şimdi *Banks'in bebeğinin* hırsızı benmişim gibi görünecek. Kafayı yiyecek ve eve döndüğümde onunla uğraşmak zorunda kalan ben olacağım. Ve *–ve–* sularımı asla geri alamayacağım."

Yanaklarım gülmekten ağrımaya başlamıştı. "O kadar çok sorum var ki."

"Eh, yarın işe morarmış bir gözle geldiğimde ne olduğunu sormana gerek kalmayacak çünkü artık biliyorsun. Banks'le kavga etmiş olacağım."

"Kıçını tekmeleyeceğini mi söylüyorsun?"

Alaycı bir nefes verdi. "Hadi oradan. Ama birkaç yumruk indirmeyi başarır. Ne yapacağını kestiremiyorum."

"Neden kapılarınızı kilitlemiyorsunuz ki?" diye sordum gülerek. "Mahalleniz o kadar güvenli mi? Ben kendi kapımı kilitlemesem neyim var neyim yok öğle vaktine kadar gitmiş olur."

Moss'un yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Bir kaşını havaya kaldırdı.

"Biraz abarttım," dedim geri vites yaparak. "Ama ciddiyim, kilitlerinizi neden değiştirmiyorsunuz anlayamıyorum."

Moss alçıpana yaslanıp iç geçirdi. Pencereden içeri süzülen sabah güneşi üzerine vuruyor, onu şu yapı dergilerinin kapağındaki modeller gibi gösteriyordu.

Hiç düşünmeden alırdım.

Moss düşüncelere dalmışken onu izledim, elime her şeyini özümseyecek bir fırsat geçmesine seviniyordum. Odunsu parfümü bana daima şantiyeleri anımsatıyordu. Bakışlarım bazen üzerine atılmayı hayal ettiğim omuzlarında oyalandı. Vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklık onun yanmdayken kendimi o kadar rahat hissetmeme neden oluyordu ki ne kadar gözalıcı bir adam olduğu aklımdan çıkıyordu.

Ta ki yeniden gülümseyene kadar.

Kahretsin. Ben ilişki kadını olsaydım, o da ilişki adamı olsaydı güzel bir çift olabilirdik.

Kafamdan geçen düşüncelere gülmemle Moss'un kaşını kaldırması bir oldu. Elimi havada sallayıp ona boş vermesini söyledim.

"Sanırım kilitlerimizi değiştirebiliriz," dedi altdudağını dişleyerek. "Günün birinde içimizden biri evlendiğinde ya da biraz daha mahremiyet istediğinde bunu yaparız muhtemelen."

"Erkek kardeşlerinin elini kolunu sallaya sallaya aniden içeri girmesinden eşinin hoşlanacağını sanmıyorum."

"Eşim mi? Evlenen *ben* olmayacağım." Güldü. "Benim için sorun olmayacak."

"Ama garajında muhtemelen gün içinde Banks'le birbirinize girmenize neden olacak bir Corvette duruyor, yani evet, senin için sorun olacak, dostum."

Gözlerini devirdi. "Ufak bir pürüz."

"Buna yarın gözünün rengini gördükten sonra karar verelim."

Gülümseyip yaslandığı alçıpandan doğruldu. "Sanırım kendimi bildim bileli ailemle yaşadığım için buna yanaşmıyorum. Büyükannem ölene dek bizimle yaşadı, teyzemle kuzenlerim de bir sokak ötedeydi. Canımız ne zaman isterse birbirimize gider gelirdik. Kat teyzemin kızarttığı tavukların kokusunu kendi evimden bile duyardım ve bisikletime atlayıp ona giderdim. Akşam yemeği hazır olduğunda da tabağımı alır, yerime yerleşirdim."

Böylesine büyük, sevgi dolu bir aileye ait olma düşüncesi kalbimi ısıttı. *Bunun nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama kulağa harika geliyor.*

Karton bardaklarımızı aynı anda dudaklarımıza götürdüğümüzde kahvemizden bir yudum almadan önce birbirimize gülümsedik. Boğazımdan aşağı kayan buzlu chai latte'min baharatı ve şekeri tam kıvamındaydı.

"Senin ailen nasıl? Onlardan pek bahsetmiyorsun," dedi bir kolunu başının üzerine kaldırıp gerinerek.

Gerilen kaslarına değil yüzüne odaklanmaya çalıştım.

"Ailem... ailem işte," dedim gülerek. "Onları başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum."

"Onlardan hiç bahsetmiyorsun. Birlikte çıkardığımız harika işleri görmeye de hiç gelmediler. Biraz garip geliyor, hepsi bu."

Bedenim bir anda tırmanan endişeden kurtulma ihtiyacıyla, kaçıp gitmek için yanıp tutuşuyordu. Elimden geldiğince umursamaz bir tavırla yemek odası olacak alana geçip alçıpanın detaylarını incelemekle meşgulmüşüm gibi yaptım.

Moss'un niyetinin bu olmadığını bilsem de sıkboğaz edilmekten hoşlanmıyordum. Garip bir durumdu. Ailemin sorunlarını başka birine açmak gibi bir arzum hiç olmamıştı, hele bugün bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

Moss'a cevap verme fırsatı bulamadan çantamın içindeki telefonum titreşti. Büyük bir rahatlamayla ekranı açıp... boğazımda beliren yumruyu usulca yutmaya çalıştım.

Annem: Gün içinde beni ara lütfen. Konuşmamız gerek.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Moss.

"Aile demişken..." diye homurdandım kahvemi kolumun altına sıkıştırarak. "Onu düşündüğümü hissetmiş gibi."

"Kim?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Annem."

Kaşları dillendirmediği bir soruyla çatıldı. Gözlerindeki sorgulayıcı ifadeyi görmemek için bakışlarımı telefonuma geri çevirdim.

Ben: Her şey yolunda mı?

Annem: Ben iyiyim. Ama senin için aynısını söyleyebilir miyim bilmiyorum.

İç çektim.

Ben: Ben de iyiyim. Gerçekten.

Annem: Umarım bana yalan söylemiyorsundur.

Ben: Beni bilirsin. Seni hayal kırıklığına uğratacak olsa bile dürüstlükten vazgeçmem. *gülümseyen emoji*

Başımı kaldırdığımda Moss'un beni izlediğini gördüm.

"Bir şey yok," dedim, elimden gelen en inandırıcı gülümsemeyi takınarak. "Yalnızca evladı olarak onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım. Sabahlarımızın ayrılmaz bir parçası."

Annem: Dün geceki gönderin çok utanç vericiydi, Brooklyn. Kendini neden küçük düşürüyorsun?

Ben: Şakaydı. Yazdığımı görmedin mi?

Annem: Şaka olup olmaması umurumda değil. Böyle şeyler yapan insanlarla neden arkadaşlık ediyorsun? Arkadaş arkadaşa bunu yapar mı?

Ben: Benim arkadaşlarım seninkilerden çok daha eğlenceli.

Annem: Bugün hem kız kardeşimin hem de tenis kulübündeki tüm kadınların yüzüne bakmam gerekecek. Hepsinin olan biteni duyduğunu biliyorsun. Onlara ne dememi bekliyorsun?

Benimle gurur duyduğunu. Bana güvendiğini. Arkamı kollamanı. Anneler böyle yapmaz mı? Kismet Beach'te hayatımın tadını çıkardığımı ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmemden muazzam bir mutluluk duyduğunu.

Tabii bunların hiçbirini söylemedim. Boşa nefes tükettiğimle kalırdım. Otuz yıllık ömrümde bir kez bile bunları söylediği-

ni duymamıştım ve şimdi söyleyeceğini düşünecek kadar aptal değildim.

Ben: Bilmem. Arkadaşlarımın komik olduğunu söyle. Kızının onu zaten sevmeyen insanların fikirlerini umursamadığını anlat. Canın isterse ateşli bir erkek arkadaşım olduğunu ve her gece karın kaslarından kremşanti yaladığımı söyle, umurumda değil. Hayat senin. Ne yapacağını ben söyleyemem.

Annem: Çalışıyorsan eve döndüğünde beni ara.

Kulaklarımdan dumanlar çıkmasına ramak kalmıştı.

Ben: Bugün günlerden ne? Belki de takvime bakıp bugün işe gidip gitmemem gerektiğini kontrol etmeliyim. Eyvah!

Annem: Umarım gündelik hayatında da internetteki ya da mesajlarındaki gibi davranmıyorsundur.

Ben: Eh, beni arayıp hâlimi hatırımı sorsaydın bilirdin.

Annem: Geç kalıyorum. Akşam konuşuruz.

Ben: Sabırsızlanıyorum.

Ekranımı kilitleyip telefonumu hışımla çantama attım. Moss'un bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona bakmak istemesem de kaçarım olmadığının farkındaydım.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Her zaman iyiyim."

Bir süre sözlerimi düşündü. "Kiminle konuştuysan onu bu gece evime çağırabilirsin, Banks'e arabasını onun aldığını söyleriz."

Moss'un yüzündeki sırıtış karşısında kendi dudaklarımın da gerildiğini hissettim ve ne olduğunu bile anlayamadan gülümsemeye başladım.

"Banks'in annemi dövmesinin ailenin hoşuna gitmeyeceğinden eminim," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten annenle mi konuşuyordun? Şaka yaptığını, aslında eski sevgilerinden biriyle falan mesajlaştığını düşünmüştüm."

"Eski sevgililerimden birinin bana mesaj atmasını istediğim hiç olmadı ama bunu muhtemelen bu akşam annemle aramda geçecek konuşmaya tercih ederim."

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bir an için öylece kalakaldım. Moss'un gözlerine baktım ve beni paylaştığım ilandan bahsetmeye teşvik edip etmediğini anlamaya çalıştım. Ancak hiçbir kanıt bulamadım. *Yalnızca endişe vardı.*

İç geçirdim. "Olaylara pek benim gözümden bakamıyor deyip konuyu kapatalım."

Moss sesimdeki bitkinliğimi mi duydu yoksa ondan saklamaya çalıştığım öfkemi mi hissetti emin değildim ama nedeni her neyse güçlü kollarından birini omuzuma attı.

"Muhtemelen boyun çok kısa olduğu içindir," dedi.

Gülüp onu ittirmeye çalıştım ama sımsıkı kaslardan oluşan sağlam bir duvar gibi yerinden kımıldamadı. İtiş kakışımız parfümünün kokusunun etrafa yayılmasına neden oldu ve başımı kaldırdığımda gözlerinin içinin parladığını fark ettim.

Beni garaja götürürken içim anlaşılmaz bir hisle karıncalanıyordu.

"Gerginsin," dedi. "Garaja bir göz atalım. Bir şeyi elime yüzüme bulaştırdığımdan ve bütün hıncını benden çıkarabileceğinden eminim."

Başımı ona yasladım. "Güzel plan."

Kapının önünde durduğumuzda kolunu indirdi. Tenime dokunduğu yerler karıncalanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ne için?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Sanırım bana nazik davrandığın için."

"Sana nazik davrandığı için birine asla teşekkür etmemelisin. Zaten öyle davranmasını beklemelisin." Ardından, sanki aramızda tırmanan gerilimi benim kadar o da hissediyormuş gibi göz kırptı. "Ama ne kadar nazik olabileceğimi görmek istersen, sorman yeterli."

"Tamam. Sözlerimi geri alıyorum," dedim ondan uzaklaşarak.

Kıkırtıları içeride yankılandı. "Ne? Arkadaş olarak diyorum. Belki bilmiyorsun ama çok iyi bir arkadaşımdır. Oyun yok, saçmalıklara yer yok. Yalnızca ben ve yaslanacak bir omuz."

Tam arkamı döneceğim sırada kafama dank etti. *Belki bilmiyorsun ama çok iyi bir arkadaşımdır. Oyun yok, saçmalıklara yer yok.*

Hadi oradan...

Yok artık... Göz göze geldiğimizde zevkten dört köşe olmuş gibi gülümsüyordu.

Maddox'un koca ağzını açıp açmadığını çözmeye çalışırken kalbim göğüs kafesimin içinde hızla çarpıyordu. Bu tam da onun gibi bir baş belasından beklenecek bir şeydi. Ancak Parasol Place'te durmuş birbirimize bakarken Moss iç geçirdi.

"Yapacak çok işimiz var," dedi. "Pencerelerle ilgili son fikirlerini almam gerek."

Omuzlarımı gevşettim. *Kılı kırk yarıyorsun.* "Peki. Gidelim hadi."

"Önden buyurun, hanımefendi," dedi kapıyı açarak.

Garaja adım attım. "Sana beyefendi deyip yalan söyleyemeyeceğim."

Kapıdan girerken arkamdan kıkırdadığını duydum.

Yedi

MOSS

Siktir.

Elimi saçlarımın arasından geçirip garajımda duran Banks'in arabasına baktım. Bir yanım Jess'in 1957 model Corvette'i buraya park ettiğini söylerken şaka yaptığını umuyordu.

Hata bende.

En küçük kardeşimizin biricik arabasına bulaşarak ölçüyü kaçırmış olabilirdik. Dışarıdan bakarken her şey çok eğlenceli görünmüştü. Artık aktif bir katılımcı olarak –istemeye istemeye, gerçi uzun vadede bunun bir önemi olmayacaktı– başıma açacağı belayı bütün netliğiyle görebiliyordum.

Dahası, Banks bunun intikamını alacaktı. Pek hoş olmayacağından da emindim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Jess'i aradım.

"Kıyamet koptu mu?" diye sordu.

"Lanet arabayı gerçekten de garajıma park etmişsin."

"Sana söylemiştim."

"Senin evinin nesi vardı?" diye sordum.

Hattın öteki ucunda kıkırdadı.

Garaj kapısını kapatıp mutfağa döndüm. "Ne işler karıştırdığını biliyorum. Banks'i kızdırmak istiyorsun ama evini basıp bütün geceni heba etmesini istemiyorsun."

"Aynen öyle," dedi son heceyi uzatarak. "İstemiyorum."

"Benim günahım neydi?"

"Ah, eminim birkaç şey bulabilirim."

Gözlerimi mutfak tezgâhında gezdirdim. "Anahtarları ne yaptın?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü evim yanıp kül oluyor ve arabayı garajdan çıkarmam gerek."

"Böylesine büyük bir facia yaşayan biri için fazla soğukkanlısın."

Gözlerimi devirdim. "Sanırım Banks'in garajında yedek anahtar vardı. Onları alıp o aptal arabayı senin garajma çekecek ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeni izleyeceğim."

"Biraz fedakârlık yap, Moss."

"Hayır. Hiç niyetim yok. Yorucu bir gündü. Dün o aptal lavaboyu dışarı taşıdığım için sırtım ağrıyor çünkü Brooke..."

"*Ah, evet, Brooke.* O nasıl?"

Jess, Brooke'ta gözü olduğunu saklamaya çalışmıyordu bile. Bu da içimde yükselen öfkeyi saklamayı daha da zorlaştırıyordu.

"Araba konusuna dönelim," dedim.

"Babam neden bana Cala'yı verdi ki? Kız tam bir rahibe..."

"Ama çok tatlı biri," dedim gülerek. "Babam sana dünyalar tatlısı birini buldu işte."

"*Senin şansına da Brooke düştü.* Şimdiye kadar gördüğüm her ıslak rüyanın vücut bulmuş hâli."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu... sakın bir daha söyleme."

"Neden? Kıskandın mı? İstesem onu tavlayabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Jess iyi bir adamdı. Sıkı çalışırdı, kocaman bir kalbi vardı ve sevdiği insanlara göz kulak olurdu. Fakat tüm bunlara rağmen, Brooke'a dokunduğunu düşünmek bile tepemin tasını attırıyordu.

Nedenini ben de bilmiyordum. Tanıştığımızdan beri Brooke'un pek çok sevgilisi olmuştu. Hatta o heriflerden birkaçıyla tanışmış ve hadlerini aşarlarsa hayalarını koparıp onlara yediireceğimi ima eden bakışlar atmıştım. Ancak Brooke'un kardeş-

lerimden biriyle sevgili olması düşüncesi bambaşka bir mevzuydu ve buna şahit olmak istediğimden emin değildim. *Sikerler.* Tanımadığım bir dallamayla birlikteyken hiç değilse onları görmek zorunda değildim. Ama onu özel hayatımda başka bir erkeğin –kardeşim olsun ya da olmasın– yanında görmenin beni gerçekten rahatsız edeceğini düşünüyordum.

Buna daha fazla kafa yormayacağım.

"Kıskanıyor muyum? *Seni mi?*" diye sordum elimden gelen en sahici gülüşümle. "Alakası bile yok."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Evin içine ilerleyip ön kapının önünde duraksadım. "Aklıma birkaç şey geliyor, Jess. Mesela Banks'in arabasının intikamını almak için ne yapacağını düşünüyor olabilirsin. Belki de seni ailenin en kısası yapan genleri neden miras aldığını düşünüyorsundur. Senin yerinde olmak istemezdim, dostum."

"Siktir git."

Bir kahkaha patlattım. "Kim bilir belki de... *Kahretsin.*"

Banks'in sokağa giren kamyonetinin sesi yedek anahtarı bulma planımı suya düşürdü. Pencereden dışarı baktım.

"Banks eve döndü," dedim perdeyi usulca kapatarak. "Şu anda içeri giriyor."

"Ne yapıyorsun? Onu mu gözetliyorsun?"

"Beni bu duruma sen düşürdün. Gafil avlanmadığımdan emin olmak için başvurduğum taktikleri yargılama."

"Beni arıyor," dedi gülerek. "Sesli mesajla konuşabilir."

Derin bir nefes verirken telefonum titredi. Ekrana baktım. "Şimdi de beni arıyor."

Jess bütün bu olan biteni benden daha eğlenceli buluyordu. Banks'in yaşadığı şoku ve muhtemel dehşeti hayal ettikçe katıla katıla gülmeye başladı.

Telefonum mesaj sesiyle çınladı.

Banks: BETSY KAYIP.
Banks: BİR ŞEY GÖRDÜN MÜ?
Banks: EVE NE ZAMAN DÖNDÜN?

"Kafayı yiyor," dedim. "Ayrıca arabasına Betsy diyormuş. Haberin var mıydı?"

Jess güldü. "Hayır, yoktu ama bunu daha sonra yüzüne vurmak için aklımın bir köşesine yazıyorum. Kafayı yemesine sevindim. Bırak kudursun. Biraz da o sik kafalı ecel terleri döksün. Bir şey olmaz."

Haklıydı. Banks'in silkelenip kendine getirilmeye ihtiyacı vardı. Ama kabak başıma patlasın istemiyordum.

Ben: Betsy mi kayıp?
Banks: Corvette'im kayıp. Garajda değil. Bir şey gördün mü?
Ben: Jess'e sordun mu?
Banks: Şimdi ona yazıyorum.

Ne yalan söyledim ne de Jess'i sattım. Bana kalırsa durumu on numara idare ediyorum.

Sırıttım.

"Beni mesaj yağmuruna tutuyor," dedi Jess.

"Acısını ne zaman sonlandıracaksın?"

"Bilmiyorum. Eğlencesi kaçtığında."

Gözüme bir hareketlilik iliştiğinde perdeyi tekrar araladım. Banks evinin önünde durmuş, ellerini sanki birine uçağı nasıl indireceğini gösteriyormuş gibi havada savuruyordu.

Neredeyse ona üzülecektim. *Neredeyse.*

"Garaj yoluna çıktı..." Dikkatim dağılınca sözümü yarım bıraktım.

Siren sesi mi o?

Sıçtık.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Hayatım boyunca duyduğum yasaları düşünüp bunun bir suç sayılıp sayılmayacağına karar vermeye çalıştım. *Teknik olarak olayda bir parmağım olmasa da hapse girer miyim? Polisle konuşacak mıyım? Herkes sessiz kalmanı ve avukatınla konuşmak istediğini söylemeni tavsiye etmiyor mu?*

Kulaklarımı dört açıp bu mevzuları iyi öğrenmeliydim.

Gerçi böyle bir duruma düşeceğim aklımın ucundan geçmezdi.

"Polisi aramış," dedim, sesim giderek yükseliyordu. "Aptalın tekisin, Jess. *Banks polisi aramış.*"

"Ne?"

"Siren sesleri duyuyorum."

"*Sıçtık.*"

Pencereden uzaklaştım. Alnım ter içinde kalmıştı. "Hepsi bu mu? *Sıçtık*, öyle mi? *Araba benim garajımda duruyor.*"

"Doğru. Yerinde olsam ecel terleri döküyor olurdum."

Kafam patlayacak gibiydi. "Seni geberteceğim."

"Hapse girersen hiçbir şey yapamazsın."

Tam ona siktirip gitmesini söyleyeceğim sırada yolda yanıp sönen çakarlar lafı ağzıma tıktı. Polis arabasından inen iki memur garaj yolunun sonundaki Banks'e doğru ilerledi.

Sokağın hemen karşısında olan biteni izlerken boğazım kurudu; gözlerime inanamıyordum.

"Ne oluyor?" diye sordu Jess.

"İki memur geldi. Birisi telsizle konuşuyor. Diğeri de Banks'i sakinleştirmeye çalışıyor."

"Kahretsin."

"Eve döndüğünde seninle uzun uzun konuşacağız," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Yanlarına gidip arabanın garajda olduğunu söyleyeceğim."

"Oyun bozanlık etme!"

"Uyumu bozmamdan değil onunu dağıtacak olmamdan endişelenmemdim. Hapse girmeyi yeğleyecektim."

"Moss..."

Telefonu kapatıp hapisle kapıyı açtım. Son sürat koşup kaçmaya geçerken arkamdan kapının kapanıp kapanmadığını hiç bilmiyordum.

Garaj yolunda ilerlerken herkes bana dönmüş.

"Merhaba," dedim, boğazımdaki yumruyu yüzünden zar zor konuşabilmiştim.

Banks deliye dönmüştü. Hapse tıkılmanın eşiğinde olmasaydım bu hâlinden zevk alabilirdim.

"Selam Moss." Maddox'un liseden arkadaşı Skylar Schultz elini sıktı. "Seni görmek ne güzel. Keşke farklı şartlar altında karşılaşmaydık."

Boğazımı temizledim. "Ne oluyor?"

"Birileri kardeşinin evine girip arabasını çalmış," dedi göğsünde Radke yazan memur. "Bir şey gördün mü?"

"Hayır. Ona sordum zaten," dedi Banks.

Yeniden boğazımı temizledim. "I... Eve geldim ve ön kapıdan içeri girdim. Banks aradı ama şey, o sırada telefondaydım." *Yalan değildi.* "Az önce garajıma indim ve... Corvette'in benim garajımda."

"Ne dedin sen?" diye sordu Skylar, tam da Banks avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığı sırada.

"*Ne demek arabam senin garajında?*"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ben de senin kadar şaşkınım. Sadece buraya gelip sana haber vermek..."

"Çalıntı mal bulunduruyorsun," dedi Radke. "Ellerini arkana koymanı istemek zorundayım."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne? Şaka yapıyorsun."

Skylar'a döndüm.

Omuz silkti. "Standart prosedür."

"Üzgünüm, Moss," dedi Radke. "Sorgu için seni merkeze götürmemiz gerek."

"Banks," dedim, ardına kadar açılmış ağzımı toplamaya çalışarak. "Kes şunu, dostum. Araban garajımda işte. Sapasağlam duruyor."

"Oraya nasıl girdi?" diye sordu.

"Ben..." *Lanet olası Jess.* "Bilmiyorum."

"Evinde kayıp eşya olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye sordu Skylar. "Evine girmişlerse sen de soyulmuş olabilirsin."

Başımı kaldırıp homurdandım. "Ne ben soyuldum ne de Banks."

Radke kolumu tuttuğunda sertçe geri çekildim.

"Olayın detaylarını merkezde konuşuruz," dedi.

Hepsinden bir adım uzaklaştım. "Merkeze gelmiyorum, ortada soygun falan yok. Araba hemen şurada. Gidip alırız. Her şey yolunda."

"Hiçbir şey yolunda değil çünkü Bay Carmichael arabasını oraya park etmemiş. Bu durum Florida kanunlarına aykırı," dedi Radke.

Köpüren öfkemle çenemi sıktım. Radke'ye dönüp omuzlarımı dikleştirdim.

"O Florida kanunlarını alıp..."

"*Pekâlâ!*" Banks bir kahkaha patlatıp ellerini havada salladı. "Bu kadarı yeter. Bence dersini aldı."

Radke dudaklarını birbirine bastırıp sırıttı.

Ne oluyor lan?

Skylar ve Banks kahkahalara boğulurken onlara bön bön bakıp olan biteni anlamaya çalıştım.

"Ne oluyor?" diye sordum bir adım daha gerileyerek. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kulaklarım kanımın uğultusundan başka bir şey duyamıyordu. "Banks? Ne oluyor?"

Nefeslenirken ellerini dizlerine dayadı.

Ne çevirdiklerini anlamaya başlıyordum. Vücudum rahatlamanın etkisiyle gevşese de içim öfkeyle dolup taşıyordu.

"*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" dedim dişlerimi sıkarak.

"Jess'i bu sabah güvenlik kameralarımdan gördüm ve arabamı evine götürmesini izledim," dedi Banks. "İkinize de bana yediğiniz haltı itiraf etme fırsatı verdim ama buna yanaşmadınız. Ben de Skylar'ı aradım."

"Hiç komik değil, Banks."

"Bence öyle," dedi gülerek.

Skylar'a döndüm. "Bu görev yeminini ya da öyle bir şeyi ihlal etmek sayılmıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Mesai saatlerinde değilim."

Ellerimi öfkeyle savurup evime yöneldim. "Arabanı bir an önce gelip alsan iyi edersin yoksa gaz pedalına bir bıçak saplayıp ufka doğru ilerlemesini izleyeceğim."

Arkamdan gülmeye devam ediyorlardı. Kapımı açarken bile seslerini duyabiliyordum.

"Lanet olsun," diye homurdandım telefonumu çıkarırken.

Jess'ten gelen mesajlar ekranımı doldurmuştu. Hiçbirini okumasam da paniklediğini anlamıştım.

Güzel. Ecel terleri dökmeye devam etsin. Tıpkı benim gibi sırılsıklam olana kadar.

Ben: Sanırım tutuklanıyorum.

Jess: NE?

Ben: Banks benden şikâyetçi olmadı ama olay çözülene kadar beni gözaltına almaları gerektiğini söylediler.

Jess: Dalga geçiyorsun.

Telefonun öteki ucundaki paniğini neredeyse hissedebiliyordum. Uzun zamandır hiçbir şeyden bu kadar tatmin olmamıştım.

Ben: Keşke. Evimi kilitlediklerinden emin ol, tamam mı?

Jess: Peki. Kefaletini söylediklerinde bana haber ver, gelip seni alırım.

Ben: Teşekkür ederim.

Jess: Çok üzgünüm. Polisi arayacağını düşünmemiştim. Banks'i arıyorum.

Ben: Kefaletimi birkaç saat içinde öğreneceğimi söylüyorlar.

Jess: Endişelenme. Sana borçluyum. Çok üzgünüm. Beni ara yeter, gerisini hallederim. Kafana takma. Gerekirse bir avukat tutarım. Siktir. Çok üzgünüm.

Ben: Gitmem gerek. Kelepçeleri takacaklar.

Jess: Seni seviyorum.

Alaycı ifadeyle mesaj uygulamasından çıktım. Ancak ana ekranıma döner dönmez telefonumdan bir bildirim sesi daha yükseldi. Bu seferki mesaj beni gülümsetti.

Brooke: Ee, yarın yanımda buz getirmeli miyim? Ya da yara bandı? Gösterişli bir şey olsun dersen üzerinde küçük hayvanlar olanlardan alabilirim.

Cevabımı yazarken bir kahkaha koyuverdim.

Ben: Az önce tutuklanmanın eşiğinden döndüğüm düşünülürse, bence gayet iyiyim.

Brooke: NE? Ne oldu?

Caddedeki polis arabasının fotoğrafını çekip ona gönderdim.

Brooke: İyi misin? Gelmemi ister misin?

Evime geldiğini düşünmek içimde bambaşka duygular uyandırdı.

Ben: Gelmesen daha iyi olur. Senin de kelepçelenmene gönlüm razı olmaz. Tabii öyle şeylere ilgin yoksa.

Brooke: Çok komik. Ne oldu?

Ben: Uzun hikâye. Yarın anlatırım. Özetle, kardeşlerimin ikisi de göt. Her şey yolunda.

Brooke: Emin misin?

Sırıttım, öfkem uçup gidiyordu.

Ben: Eminim.

Brooke: Yine de yara bantlarını getiriyorum. Ne olur ne olmaz.

Ben: Nasıl istersen.

Brooke: Bu arada, garajdaki yeni yaşam alanı için denizcilik temasına ne dersin? Kafamda her şeyi planladım. Duymak ister misin?

Dolaptan bir şişe su aldım –*Banks ne zaman yenilemişti bunları?*– ve oturma odasına geçtim. Koltuğuma yerleşip rahat bir pozisyon buldum.

Ben: Dökül bakalım.

Brooke: Pekâlâ, şimdi...

Sekiz

BROOKE

Bulaşık makinesini doldururken telefonumdan çalan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da seksi bir gece kulübü dansçısı gibi -alakam bile yoktu- popomu sallıyordum. Sözlerin tamamını anlayamasam da ritmi akılda kalıcıydı, sanırım *yakışıklı* olmakla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Mutfağım fazlasıyla aydınlıktı. Işık, küçük turkuaz renkli detayları ve dekoruma incelikle serpiştirdiğim altın rengi ışıltıları öne çıkarıyordu.

Buna bayılıyordum.

Elimde valizim ve bir haftalık otel rezervasyonumla Kismet Beach'e geldiğimde Damaris bana bu evi göstermişti ve görür görmez benim olması gerektiğine karar vermiştim. İçeriye bolca karakter katan konforlu detaylarla döşenmiş odalar ferah ve aydınlıktı. Damaris evsahibini tanıdığı ve kadın evi oracıkta bana kiralamayı kabul ettiği için çok şanslıydım. Dahası duvarları boyamama, duvar kâğıtlarıyla kaplamama, kısacası canım ne isterse yapmama izin vermişti.

Hayallerim gerçek olmuştu.

Bulaşık makinesine tablet deterjanı yerleştirip kapağını kapadım. Bastığım üç düğmenin ardından yıkama programı başladı.

"İşte oldu," dedim bir bez alıp lavabonun etrafını silmeye koyulmadan önce.

Parasol Place'teki yeni yaşam alanı için aldığım boya kartelaları masanın üzerinde duruyordu. Elimdeki havluyu çay bardağımın yanma fırlatıp masaya ilerledim.

Parmağımı koyu yeşile çalan mavi rengin üzerine koyup dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim. Eve getirdiğim altı renk arasından en sevdiğim buydu ve her ne kadar nedenini bilmiyormuş gibi davranmak istesem de biliyordum.

Çoğu insan sakinleştirici olduklarını düşündüğü için doğa renklerine yönelirdi. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak hepimiz sağlamlığı ve dinginliği maviyle ya da yeşille ilişkilendirirdik. İki renk de bize doğayı, gökyüzünü, denizleri, bitkileri anımsatır, aklımıza kötü şeyler getirmezdi.

Peki ya ben? Yeşil ve mavinin bu karışımı bana Moss'un gözlerini anımsatıyordu.

Seçtiğim rengi elime alıp avucuma vurdum.

"Günün birinde çok *ilginç* bir eş olacak." Düşüncelerim Banks'in arabasıyla ilgili sohbetimize kaydığında birden kahkahalara boğuldum. "Bu aileye bayılıyorum."

Boya kartelasını yerine bırakıp evin içinde sırıtarak boş boş dolanmaya başladım. Girdiğim her oda tam da istediğim gibi görünüyordu. Aydınlık, ferah, *güzel*. İçinde kendimi tam da *kendim* gibi hissettiğim ilk yer burasıydı.

Hep böyle sıcak ve konforlu bir evim olsun istemiştim. Bir zamanlar, bana eşlik edecek bir eşim ve bir ya da iki çocuğum olacağını da düşünürdüm. Mutfağın her yanında küçük, maharetli ellerden çıkmış sanat eserlerinin asılı olduğunu, verandada geç saatlere kadar yemekli partiler verdiğimizi ve cumartesi sabahları içeride çizgi film seslerinin yankılandığını hayal ederdim.

Tabii bunlar hâlâ umutlu olduğum zamanlardaydı. *Aptal olduğum zamanlarda.*

Aşkın koşulsuz bir şey olduğunu sandığım zamanlarda.

Çalan şarkı telefonumun zil sesiyle bölündü. Mutfağa dönüp Spotify'ı kapattım ve ne yazık ki gelen çağrıya cevap verdim.

Annemin yargılayıcı havasını daha selam vermeden bile algılayabiliyordum.

"Merhaba anne," dedim elimden geldiğince neşeli bir sesle.

"Merhaba Brooklyn. Günün güzel geçti mi, canım?"

Gözlerimi ne zaman böyle devirsem arkada sıkışıp kalacaklarından endişeleniyordum. *Bu tıbben mümkün mü?* Omuzlarımı silktim. *Bir ara baksam iyi olacak.*

Ahizeyi ağzımdan uzaklaştırdım ve derin bir nefes alıp verdim. *Sakin ol. Elinden geleni yap. Yalnızca kendini kontrol edebilirsin.*

"Aslında oldukça güzel geçti, anne," dedim. "Sorduğun için teşekkür ederim. Tenis kulübü nasıldı? Öğle yemeğiniz güzel geçti mi?"

"Kulaklarına inanamayacaksın. Des Moines'daki şu şefi tutmuşlar, kimden bahsettiğimi anlamışsındır. Kafasına silah dayasan doğru düzgün balık bile pişiremez. Ben de et söylemek zorunda kaldım ama bu haftaki etimi zaten yemiştim."

"*Skandal*," diye geveledim.

"Ne dedin?"

Eyvah. "Ne kötü. Kesinlikle kabul edilemez. Umarım şikâyetlerini müdüre iletmişsindir."

"Ah, tabii ki ilettim. *Hepimiz* fikirlerimize kulak verdiklerinden emin olduk. Müdürü de es geçip doğruca kulübün sahibine e-posta gönderdik. Kulübü nasıl rezil ettiklerini bilmesi gerekiyordu."

Kanepeye geçip onu kızdıracak bir şey yapmamaya özen gösterdim. İç çekmedim. Konuyu değiştirmeye yeltenmedim. Onun ve arkadaşlarının bir şefin pişirme tekniklerini beğenmemelerinin onu kovdurmaları gerektiği anlamına gelmediğine dair düşüncelerimi kendime sakladım.

Böyle bir savaşa girişecek teçhizatım yoktu.

"Bağlantılarının işe yaramasına sevindim," dedim seçeneklerimi kafamda tartarak. *Daima söylenmesi ve söylenmemesi gereken bir şey vardı.* "Etten memnun kaldın mı?"

Dramatik bir tavırla iç geçirdi. "Evet. Biraz şişkinlik yapıp ama bir fincan zencefil çayının geçiremeyeceği bir şey değildi."

"Ne güzel."

"Evet. Öyle. Kendine bakmanın faydalarından biri, canım. Belli bir düzenin varsa işleri yoluna koymak çocuk oyuncağıdır."

İşte başlıyoruz. Gözlerimi kapatıp kendimi savuracağı yumruklara hazırladım.

"İşleri yoluna koymak demişken, dün geceki rezil gönderini konuşmamız gerek, canım."

"*Sadece şakaydı.*"

"Böyle konularla şaka olmaz, Brooklyn," dedi daha hızlı konuşmaya başlayarak. "Bu çocukça bir şey, ayrıca *seni acınası gösteriyor.*"

Birden ayağa fırladım. "Acınası mı? Gerçekten mi, anne?"

"*Sen* acınasısın demedim. Dışarıdan bakıldığında durumun böyle göründüğünü söyledim. Bu kadar abartma."

Ne ironi ama.

Sesimin kızgın ve gücenmiş çıkması –hatta sözlerinden incindiğimi ima etmek– onu daha da sinirlendirirdi. Bunu yapmam işine gelirdi. *Oyununa gelme. Sesini duygusuz tut.*

Derin bir nefes alıp aklıma Jovie'nin sözlerini getirdim.

Annenin onun gözüne girmek için sana zaten harika bir insan olduğun hâlde daha fazlası olman gerektiğini düşündürmesinden nefret ediyorum.

"Hesabımda böyle bir şey paylaşarak kendimi kötü gösterdiğimi düşünmeni anlıyor–"

"Gönderiyi sildin mi?"

"Hayır."

Memnuniyetsizliğini derin bir iç çekişle belirtti.

"Anne," dedim temkinli bir sesle, sertçe yutkundum. "Çok farklı hayatlar yaşıyoruz. Senin için kabul edilebilir olan benim için öyle olmayabilir. Ya da tam aksi."

"Bu konuda zaten hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Belki sen kişisel hesabımdaki o gönderiden utanırken ben de annemin işini yapan bir şefi sırf onun standartlarını karşılayamadığı için insan içinde rezil etmesinden utanıyorumdur."

"*Konuyu bana çevirmeyi aklından bile geçirme.*"

Boştaki elimi hışımla havaya kaldırdım. "Konuyu ne sana ne de kendime çevirmeye çalışıyorum. Bu konuşmayı yapmak bile istemiyorum."

Yemek odasındaki kıpırtı dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Jovie'nin fal taşı gibi açık gözlerle beni izlediğini gördüm. *İçeri ne zaman girdi?* Çaresizce omuzlarımı silktim.

"Eminim istemiyorsundur," dedi annem. "Ama söylediklerime kulak vermeye niyetin olsaydı şimdi bu durumda olmazdın."

"Ne durumdaymışım? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Çünkü gayet mutluyum. Muhtemelen hiç olmadığım kadar hem de."

"*Nasıl mutlu olabilirsin?*" diye çıkıştı küçümseyici bir sesle. "Otuz yaşma geldin. Yalnızsın. Çocuksuzsun. Doğru düzgün bir işin bile yok."

"Belki senin mutluluk tanımın benimkiyle örtüşmüyordur," diye karşılık verdim. "Belki bana zarar veren bir evliliğim olmasındansa mutlu olmayı tercih ediyorumdur. Belki günün birinde çocuk sahibi olurum ama henüz bunu seçmemiş olmam beni daha az değerli kılmıyor. İşime gelirsek de..." Öfkeyle güldüm. "Nefesimi boşa harcamayacağım. Denedim. Kulak asmıyorsun."

"Eh, umarım kendi iyiliğin için *mutlu* olmaya devam edersin çünkü kimse insanlara hangi perdeleri alması gerektiğini söyleyen orta yaşlı dul bir kadına bakmaz."

"Haklısın. Çok haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum, Brooklyn. Bu kadar patavatsız olmayı bırakırsan hayatına çekidüzen verebilirsin. Aria gibi mutlu olabilirsin."

Sayı!

Catherine Bailey yalnızca öfkeden kudurduğunda kuzenime başvururdu. Kalbime gerçekten bıçak saplamak istediğinde. Ya da sırtıma. Belki her ikisine de.

Annemle aramda Aria'nın benim için ne denli hassas bir konu olduğunu bilmesine yetecek kadar konuşma geçmişti. Dahası bu Aria'nın suçu değildi. O harika bir insandı. Sorun sırf onların yanından ayrılmıyor ve onaylarını almak için yaşıyor diye ailemin onu övüp durması, desteklerini ve sevgilerini ondan esirgememesiydi.

Sanırım buna kıskançlık da denebilirdi. *Ama hangi kadın annesinin onunla gurur duymasını istemez ki?*

Onu sevmesini?

Neden öz ailem beni Kix ve Damaris'in gördüğü gibi göremiyor? Ya da neden Charmichaellların tüm çocuklarını söylediklerine, yaptıklarına bakmaksızın sevdiği gibi beni sevmiyor?

Bu konuşmadan bıkmıştım. Sanırım günlük limitime ulaşmıştım.

"Peki," dedim usulca. "Sana istediğini vermeyeceğim."

"Ne istiyormuşum?"

"Sırf seni zevkten dört köşe etmek ve Kim teyzeyle dedikodunu meze olmak için Aria hakkında kötü konuşmayacağım." Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm."

"İstediğim şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Enselendiğinde masum tavırları takınman ne hoş."

Hatta buz gibi bir sessizlik çöktü. Konuşmanın ne yöne ilerleyeceğinden emin değildim. *Sesini yükseltip bana daha da mı kızacak? Gözyaşlarına boğulup hayatını mahvettiğimi mi söyleyecek? Yoksa çok iyi bildiğim o kibirli, soğukkanlı tavırlarıyla beni başından mı savacak?*

Bu hararetli konuşmanın suçlusu olduğumu düşünmesem de içimi kemiren suçluluk hissini bastıramıyordum. Onunla ne

zaman konuşsam aynı şey oluyordu. Annemle hiçbir zaman iyi bir ilişki kuramadığım için kendimi suçluyor, kendimi bildim bileli hissettiğim üzüntünün esiri oluyordum.

"Honey seni sevdiğini söylememi istedi," dedi usulca.

Ah, işte bunu beklemiyorum.

İç çekip kendimi koltuğa bıraktım. Jovie odayı geçip yerine oturdu. Burada olduğu aklımdan çıkmıştı.

"Sen de benim sevgilerimi ilet," dedim.

"Partiye geliyorsun, değil mi?"

"Senin için utanç kaynağı olacak mıyım?"

Cevabının çabuk gelmesini bekliyordum. Ama... *tık yok.*

Vay canına.

Altı üstü bir şakaydı. Kısmen. Duraksayıp cevabını düşünmesini beklemiyordum ama bunu yapması pek de şaşırtıcı değildi. Yalnızca biraz canımı yakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi temkinli bir sesle. "Koluna bir eskort takacak mısın?"

"Son kez söylüyorum, o olay bir şakaydı."

"Öyle miydi? Bana kalırsa o işte bir bit yeniği var."

İçimde bir şeyleri koparan bu soğukkanlılığı oldu. Kanım dondu. Kendime duyduğum acıma duygusunu bıçak gibi kesti.

"Neden? Yalnız ve mutsuz olduğumu sanıyorsun diye mi? Bir erkeği benimle vakit geçirmeye ikna edebilmemin tek yolu *ona para ödemek* mi?" Boştaki elimi öfkeyle havaya savurdum. "İster inan ister inanma, anne ama insanlar beni seviyor. Ne yalnızım ne de mutsuzum."

Annem ya nasıl konuşulacağını unutmuş ya da geri alamayacağı bir şey söyleyeceğini fark edip kendine hâkim olmuştu. Doğru olan ikincisiyse ilerleme kaydediyor demekti.

"İçten içe öyle olmamı istiyorsun, değil mi?" diye sordum, sesimi normal tonuna indirerek.

"Hiçbir anne evladını mutsuz görmek istemez."

"O zaman mutlu *olmam* seni neden rahatlatmıyor?"

"Çünkü gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Nasıl mutlu olabileceğine akıl sır erdiremiyorum."

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Eh, arada sırada beni arayıp hayatımın nasıl gittiğini sorsan anlardın. Ya da ziyaretime gelsen. Ya da hayatıma benimle ve seçimlerimle ilgili yanlış olduğunu düşündüğün her şeyi belirtmek dışında dahil olsan."

Bunu düşünmek bile gülünçmüş gibi alaycı bir nefes verdi. "*Hadi ama*, Brooklyn."

Ona söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Denesem bile nafileydi. İnsanları bir fikre yönlendirebilirdiniz ama onları öyle düşünmeye zorlayamazdınız.

"Honey'nin partisinde görüşürüz," dedim, Jovie'ye doğru kaşlarımı çatarak.

"Yanında erkek arkadaşınla sanırım?"

İşte yine. Benim için duyduğu sözde heyecanın ardında bir meydan okuma gizliydi. Bir sınav. *Beni savaş alanına çağırıp bana meydan okuyordu.*

Siktir.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken avuçlarım terledi. Ancak her geçen saniye kendiyle daha da gurur duyduğunu, sessizliğimden tatmin olduğunu biliyordum.

Ve bu sinirlerimi bozuyordu.

Bunu yapacağını tahmin etmeliydim ama edememiştim. Kabahat bendeydi.

Jovie sıktığım yumruklarıma bakıp kaşlarını çattı.

"Mantıklı olan bu olur, değil mi?" dedi annem tatlı –fazlasıyla tatlı– bir sesle. "Her şey bir şakadan ibaretse ve yalnız değilsen hayatında özel biri olmalı. Yanılıyor muyum, canım?"

Yalanımı yakaladığını, beni köşeye kıstırdığını sanıyordu. Yenildiğimi kabul etmeliydim. *Haklısın.* Duymak istediği şey buydu ve istediğini ona vermektense ölmeyi yeğlerdim.

"Belki onu da getiririm," dedim elimden gelen en umursamaz sesimle. "Ama senin dilini tutup kendini utandırmamayı başarabileceğinden pek emin değilim."

Jovie ayağa fırlayıp ellerini havaya savurdu, ne yaptığımı soruyordu ama ona beklemesini işaret ettim. *Laf ağzımdan çıktı bir kere.*

Kahkahası kulağa o kadar kendini beğenmiş geliyordu ki midem kasıldı. "Eh, sana ve eğlence anlayışına tahammül edebiliyorsa eminim bir akşam için bana da katlanabilir." Dilini şaklattı. "Onunla tanışmak için *sabırsızlanıyorum.*"

Ne yapıyorum ben?

Ayağa kalkıp ayağımı fayanslara vurdum. Kulağa deli saçması gibi geldiğinin farkındaydım ama sesinde belli belirsiz bir... şaşkınlık duyduğuma emindim. Dahası, fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir battaniye gibi ruhumu ağır ağır saran zafer hissi hoşuma gitmişti.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken avuçlarım terlemeye başladı. Ama geçen her saniye annemin kendisiyle daha da gurur duyduğunu hissedebiliyordum.

Bu da sinirlerimi bozuyordu.

"Onu davet ederim," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "İş temposundan vakit bulabilir mi emin değilim."

"*Ne?*" diye sordu Jovie ağzını oynatarak.

"Ah, ne güzel. Dört gözle bekliyorum."

Gözlerimi devirdim. Ne söylediğimi hiç dinlemezdi. "Erkek arkadaşımdan bahsetmişken, kapatmam gerek. Yemeğe çıkacağız ve hâlâ hazırlanmadım."

"Ah, seni tutmayayım. Keyfine bak. Bir ara şu gizemli sevgilini dinlemeyi çok isterim."

"Sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum, canım."

İç geçirdim. "Ben de seni, anne."

Bir duygu dalgası -genellikle başarıyla dizginleyebildiğim duygular- üzerime çökerken boğazımda bir yumru oluştu. *Keşke beni ben olduğum için sevse. Olduğum gibi.*

Dokuz

BROOKE

Telefonumu kanepeye fırlattığımda Jovie kendini daha fazla tutamadı. "Ne bok yedin sen?"

Gerçekler kafama dank ettikçe zihnim dev bir girdaba kapılmış gibi dört dönüyordu. Annemle aramdaki ilişki mahvolmanın eşindeydi. Ona yalan söylediğimi düşünüyordu. Partiye yalnız gidersem bu utançla yaşamaya devam etmem imkânsızdı ve daha da kötüsü onu haklı çıkarırdım.

"Annene bir erkek arkadaşın olduğunu söyledin, değil mi?"

Beynim bu karmaşık yapbozun tüm parçalarını bir araya getirmek için debelenirken onu başımla onayladım. Odanın içinde dolanarak düşündüm.

"Pekâlâ," dedim parmağımı rasgele bir yere doğrultarak. "Şunu enine boyuna düşünelim."

"Bunun için biraz geç kaldın."

"Zaten tek başıma gitmek istemiyordum. Geoff ve Kim de davetliyken bunu hayatta yapamam. Ama yanımda birini götürürsem annem belki bir nebze olsun beni rahat bırakır. Sözde erkek arkadaşım araya girip Honey'nin partisinin tadını çıkarmamı sağlayabilir." *Dahası, bir kez olsun... moralim yerle bir olmaz.*

Jovie sözlerimi kafasında tarttı. "İlan olayından sonra itibarını biraz olsun toparlamana da yardımcı olur."

"Haklısın, tek yapmamız gereken bir süredir birlikteymişiz gibi davranmak. Gönderiyi görüp kahkahalara boğulduğuna dair bir hikâye uydururuz; bu, işe yarayabilir."

"Bunu değerlendirmek zorunda kalmanın bile saçmalık olduğunu düşünüyorum hâlâ."

Durup ona döndüm. "Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim. Oraya gider, soktukları lafları yutup eski kocamı ayan beyan görmezden gelebilirim. Ama bunu istemiyorum. Arada büyük fark var."

"Haklısın."

Çevremdeki potansiyel aday sayısı kocaman bir sıfırdı. Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu...

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Jovie endişeli bir sesle.

Gülümseyip masaya döndüm.

"Konuşsana, Brooke. Beni korkutuyorsun."

Sandalyeye yerleşip bilgisayarımı önüme çektim. "İşi evrene bırakıyorum."

"Bu daha korkutucu."

"Eh, dövünüp durmaktan da aslanın inine tek başıma girmekten de daha iyidir."

Ben bilgisayarı açarken Jovie omuzumun üzerinden ekranı izliyordu.

Annemin kendini beğenmiş tavırlarıyla –ve artık şamar oğlanı olmayı katiyen reddetmemle– körüklenmiş bir kararlılıkla yanağımın içini ısıtıp Social'a girdim.

"Brooke..."

"Şşş." Başımı iki yana sallayıp beni yapmak üzere olduğum şeyden vazgeçirmemesi konusunda onu uyardım. "Kararımı verdim."

@NothingButTheReal'ın mesajını açarken Jovie omuzumun üzerinden olan biteni izliyordu.

Teklifimle hâlâ ilgileniyor musun?

Açık. Net. Kısa ve öz.

Arkama yaslanıp kafamı bir saniyeliğine toparlamaya yeltendiğim sırada cevap geldi.

Kesinlikle. Hiç olmadığım kadar hazırım.

"Adamı tanıyor musun?" diye sordu Jovie.

"Hayır ama tanışmak üzereyim."

"Elin adamını ailenle tanışmaya götüremezsin."

Omuzlarımı silktim. "Haklısın ama onunla tanışıp işimi göreceğine karar verirsem elin adamı olmayacak."

Harika. Yarın gece müsait misin?

Söyledim ya pek sosyal hayatım yok.

Yemeğe çıkıp bunun altından kalkıp kalkamayacağımızı görmek ister misin?

HEM DE NASIL.

"Şuna bak," dedim ekranı işaret ederek. "Benimle zaman geçirmeye çok hevesli. Bunu sevdim."

"Muhtemelen seni parçalarına ayırıp domuzlarına yem edecek."

Aklımı kaçırdığından endişe ediyormuşum gibi ona baktım. "O kafanın içinde neler dönüyor?"

"Zaman zaman çok karanlık bir yer olabiliyor."

Parmaklarımı tekrar klavyeye uzattım.

Saat yedide Shade House nasıl?

Bana uyar.

Siyah beyzbol şapkan var mı?

Bu, "Kimin arabasını alıyoruz?" gibi bir cevap vermem gereken sorulardan biri mi? Çünkü isteğin kulağa benim profilimden bile daha şaibeli geliyor.

Jovie alaycı bir homurtuyla, "Komikmiş," dedi.

Güldüm.

Kapıdan içeri girdiğinde seni tanımam gerek.

Nasıl göründüğünü biliyorum. Doğruca oturduğun masaya geleceğim.

Güzel ama yine de sen olduğunu anlamak isterim.

Peki öyle olsun. Siyah şapka.

Yedide görüşürüz.

Görüşürüz.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sordu Jovie.

Ekrandaki mesajlara bakıp duraksayarak kendime paniğe kapılma fırsatı tanıdım. Ama az önce yaptıklarımı düşündükçe kararımdan daha da memnuniyet duyuyordum.

"Yapıyorum." Omuzlarımı silktim. "Alt tarafı onunla buluşup ne olacağına bakacağım. Umut vermezse başka bir şey düşünürüm."

Jovie iç geçirdi. "Peki. Altı buçukta orada olurum."

"Neden?"

"Çünkü en köşedeki masaya oturup olan biten her şeyi izleyeceğim." Ayağa kalktı. "Domuz yemi olmadığından emin olmam lazım."

Küçük bir kahkaha attım. "İçeri senden önce girip masama otururum. Sen de arkamdan gelir kendine her şeyi görebileceğin bir yer bulursun."

Dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi suratıma baktı. "Önce *ben* içeri girip etrafa göz atacağım. Casus daima önden gider. Daha fazla suç dizisi izlemelisin."

Doğrulup gerindim.

"Biraz kafa dağıtmamız gerek," dedi Jovie elimi tutup beni ayağa kaldırarak. "Bana gidelim ve Charlie'yle süper romantik bir akşam için evimin içini mimarla."

Güldüm. "Evinin içini mi mimarlayayım?"

Omuzlarını silkti. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Ne kadar zamanım var?"

"Yaklaşık üç saat."

"Dün haber versen evinin içini mimarlayıp ortaya *harika* bir şey çıkarabilirdim."

"Seni diken üstünde tutmayı seviyorum." Güldü. "Hadi önüme düş ama gitmeden yanına birkaç mum almak istersen sana engel olmam, benimkiler bitti. Ortamın ciddi bir aksiyona hazırlandığı mesajını vermesini istiyorum."

Alaycı bir nefes verdim.

Jovie ön kapıya yönelirken masaya dönüp bilgisayarımı kapattım. Bakışlarım bir kez daha boya kartelalarına takıldı.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Moss Carmichael, iş arkadaşım olmasan harika bir sahte sevgili olurdun. Hem gözalıcı hem komiksin, daha da önemlisi sen de bir ilişki istemiyorsun."

Kafamdan geçen fikre gülüp Jovie'nin peşine takıldım.

On

MOSS

"Pekâlâ, kulaklarını dört aç," dedim.

Brooke şüpheli bakışlarını üzerime dikip Muggers'tan aldığı kahveyi bana uzattı. "Güne böyle başlamandan nefret ediyorum."

"Ama bu sabah *gün aymış*."

"Nasıl yani?"

"*Gün aymış* işte. Gözlerinde sabahı ağırdan almamız gerektiğini söyleyen o bakış yok," dedim.

Çantasını oturma odasındaki devasa kutunun üzerine bırakırken gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Giydiği gri pantolona bayılıyordum. Poposunun ve kalçasının kıvrımlarını mükemmel sarıyordu. Bu pantolonu seçtiğinde üzerine genellikle önünden fiyonk sarkan siyah bir gömlek giyerdi ancak bugün rujuyla uyumlu pembe, ipek bir bluzda karar kılmıştı.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," dedim.

"Teşekkür ederim." Dudakları yine bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kafeinini almadan sabahın köründe nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun?"

"Bilmem. Sanırım yapım farklı."

Gözlerini devirdi. Ben de aynısını yaptığımda ondan kocaman bir gülümseme koparmayı başardım.

"Akşama büyük planların var demek?" diye sordum esas konudan saparak.

"Neden sordun?"

Yanağının içini ısırıp beni dikkatle inceledi. ***Bu da neyin nesi?***

"Pembe giymişsin," dedim.

Söyleyeceğimi düşündüğü şey her neyse bu olmadığı kesin. di. Güldü, yanakları bluzuyla aynı renk olmuştu.

"Yani?" diye sordu.

"Hiç pembe giymezsin."

Odayı aşıp mutfağa girdi. "Geç saate kadar çalışmam gerekiyor ve bu gece küçük bir *işim* var. Üzerimi değiştirmeye vaktim olmayacak."

"*Ya?*"

"Kusura bakmazsan üzerine konuşmak istemiyorum."

Eh, biraz kusura bakıyorum ama öyle olsun. "Peki. O zaman ağırdan mı alıyoruz işe mi koyuluyoruz? Cevabı bilmem gerek. Üzerinde ortaklaşa çalışmak isteğim bir fikrim var ve..."

"Affedersin." Gözleri parıldadı. "Az önce *ortaklaşa* mı dedin sen?"

"Evet. Ne oldu ki?"

Ağır ağır buzlu chai lattesini yudumladı. Bakışlarımı pembe beyaz çizgili pipetin etrafını saran dudaklarından güç bela kaçırdım.

"Kahve için teşekkür ederim," dedim bardağımı havaya kaldırarak.

"Rica ederim. Ee, neyin üzerinde *ortaklaşa* çalışıyoruz?"

Sırıttım. "Bir fikrim var."

"Neden sözlerin ve suratındaki o gülümseme tüylerimi ürpertiyor?"

"Muhtemelen beni iyi tanıyorsun."

İç geçirdi.

"Benimle gel. *Vizyonumu* görmeni istiyorum," dedim.

"Beni korkutuyorsun."

Yine de mutfaktaki sürgülü cam kapılara ilerlerken peşime takıldı. Kapıları açıp verandaya çıkmasını bekledim.

Arka bahçe bölgedeki çoğu arsanınkine kıyasla neredeyse iki kat daha büyüktü. Beton duvarın hemen önündeki sınırda sıra sıra palmiye ağaçları, verandanın her iki yanındaysa kurumuş çalılar vardı. Bu içler acısı hâle bir çözüm bulmamız gerekiyordu ve çözüm bendeydi. *Bir ihtimal.*

"Bu evin neye ihtiyacı var, biliyor musun?" diye sordum.

"Eh, ebeveyn tuvaletine kocaman bir küvet koymayı çok isterdim ama yeterli alan yok."

Başımı eğip ona dik dik baktım. "Bir cevap istemiyordum. Sözümü kesmesen yeterdi."

"Soru dediğin bir istemdir. Bir cevaba ihtiyaç duyar."

"Ama o cevap da bende saklı."

Kızgın görünmeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bu evin bir lanai'ye[3] ihtiyacı var," dedim gururla.

Brooke'un omuzları çöktü. "Buna yetecek bütçemiz yok. Paramız garaj tadilatına bile zar zor yetiyor."

"Ya babamı ikna edersem?"

"Babana gidip *öylece* altmış yetmiş *bin dolar* isteyemezsin. Aklını mı kaçırdın?" diye sordu.

"Alıcıları cezbedecektir, hem peyzaj sorununun büyük bir kısmından da kurtulmuş oluruz."

"Moss..."

Yaklaşan ayak sesleri ve avluya süzülen konuşmaları duyunca sözünü yarım bıraktı. Omuzlarımızın üzerinden arkamıza baktığımızda beton ustamız Pete ve Maddox'un bize doğru geldiğini gördük.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Pete avluya çıktığında. Köseleye dönmüş eliyle alnında biriken teri sildi. "Moss, Bayan Brooke'u gördüğünde çalışmayı malışmayı unutuveriyor."

3 Genellikle Hawaii evlerinde bulunan verandaya benzer mimari yapı –*çn*

"Ben *gittiğimde* çalışıyor mu yani?" diye sordu Brooke omuzuyla beni dürterek. "Çok şaşırdım."

"Arada sırada," dedi Pete alayla.

"Böyle devam ederseniz harika fikrimi söylemeyeceğim," diye uyardım.

"Demek harika bir fikrin var. Banks'in arabasını almak gibi mi?" diye sordu Maddox.

Hışımla arkamı dönüp Maddox'un omuzunu ittim. Niyetim onu kafa kola almaktı. Planımı hayata geçirmeye fırsat bulamadan Maddox kolumu tutup eğilerek beni kendi kolunun arasına aldı. *Kahretsin.* Diğer bileğimi de yakaladı. Ondan uzaklaşıp bileğimi döndürerek elinden kurtulmaya çalıştım. Tam serbest kalacağım sırada önüme geçip kalçasını karnıma yasladığında gülmeye başladım.

"Dur," dedim beni sırtımın üzerine fırlatmadan önce.

Maddox kıkırdayıp ikimiz de ayaklarımızın üzerinde dengede durana dek beni bırakmadı. "Neden bana sataşıp duruyorsun anlamıyorum. Sürekli yeniliyorsun."

"Hiç de bile," dedi Brooke. "Geçen yaz ofiste Maddox'un yüzüstü yere yapıştığı o yağmurlu günü hatırlayan yok mu?" Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışla kardeşime döndü. "Çünkü ben hatırlıyorum."

Pete güldü. "Brooke sürekli adamının arkasını kolluyor."

Maddox'un kıçımı tekmelemesine rağmen egom kabardı. *Gerçekten de daima arkamı kolluyor.* Kolumu Brooke'un omuzuna atıp sırıttım.

"Tabii ki kolluyor. O benim kızım."

Maddox bunu eğlenceli bulmuşa benziyordu. Evin duvarına yaslanıp sırıttı. "Kızın demek?"

"Eh, bilirsin işte."

Bakışlarımı Brooke'a çevirdim. Yüzüme bakabilmek için başını geriye eğmişti.

O kadar güzel ki.

"Hiç değilse artık reddetmiyorsunuz," dedi Pete başını iki yana sallayarak.

"Ben hiçbir itirafta bulunmadım," dedi Brooke gülerek. "Bugün formunuzdasınız."

Kolumu çektim. Haklı olsa da -itiraf edecek bir şeyi olmasa da- imasından rahatsız olmuştum.

"Nasıl yani?" diye sordum geri adım atarak. "Kızım değil misin?"

"Çalışma arkadaşınım, evet."

"Çalışma arkadaşısın," dedi Maddox bana sataşarak.

Ona dik dik baktım. Tepkim onu daha fazla eğlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Brooke pazumu kavrayınca dikkatim dağıldı. Parmaklarını koluma dolayıp nazikçe sıktı. Omuzumun üzerinden ona baktığımda sırıttığını gördüm.

Konuşmaya başlarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Her halükârda," dedi neşeli sesiyle, "arkasını kollayacağım. Biz bir ekibiz."

Pete bıkkın bir nefes verdi. "Hem de ne ekip. Artık işime dönmem gerek." Maddox'un omuzunu sıkıp eve yöneldi. "Adamlara garaj zeminini düzlemeye hazırlanmalarını söyleyeceğim, Moss. Yarım saate hazır oluruz."

"Birazdan geliyorum, Pete. Bir de Leo'ya bagajımdaki alet çantasını almasını söyler misin?"

Başparmağıyla söylediğimi onaylayıp kapıyı arkasından kapattı.

Avluda esen rüzgâr Brooke'un saçlarını uçuşturdu. Parfümünün kokusu burnuma doldu. Kokuyu Maddox da fark etmiş olmalıydı ki bana bakıp kaşlarını oynattı.

Şerefsiz.

"Senin ne işin var ki burada?" diye sordum. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Ellerini cebine sokup topukları üzerinde yaylandı. "Var. Bu civarlardaydım ve babamın anlata anlata bitiremediği projeye bir göz atayım dedim."

Eminim öyledir.

"Gelirken baktın mı?" diye sordu Brooke. "Her şey çok güzel ilerliyor."

"Çok güzel görünüyor. Sen de öyle, Brooke. İş için fazla şıksın."

"Sizin derdiniz ne?" Güldü. "Sorun bluzum mu? Kahretsin."

Maddox bana döndü. "Sen de mi bir şey söyledin?"

"Yalnızca çok sık pembe giymediğini belirttim."

"Hah. Benim dikkatimi çeken *bu* değildi, sadece bir yerlere gidecekmiş gibi görünüyorsun," dedi Maddox gözlerini kısarak.

Nasıl dikkatini çeksin ki? Onu benim gibi her gün görmüyorsun.

Brooke gözlerini kısıp kardeşime baktı. "Şu an Moss'la lanai fikrini tartışıyor olmam gerekiyor."

"Sana geçen akşam neredeyse tutuklanacağını anlattı mı?" diye sordu Maddox.

"Evet. İntikamını nasıl alacağını da anlattı. Ama bunu anlatamam. Ona söz verdim."

Bunu beklemiyordum ama hoşuma gitti. "Aynen öyle."

Brooke saatine baktı. "Maddox, kabalık etmek istemem ama bir saat sonra randevum var önümüzdeki yirmi dakika içinde Moss'la konuşmam gerek. Etrafa bakınmak istiyorsan en azından Pete'in yanına gidebilir misin? Peyzaj sorununu gerçekten çözmemiz gerek."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Brooke'un bana bakmaması işimi kolaylaştırıyordu.

Ne yapıyor böyle?

"Zaten gitmem gerekiyordu," dedi Maddox sırıtarak. "Bir ara takılmak ister misin, Brooke?"

Bunu soracağım bilsem de gözlerimin ardına kadar açılmasına engel olamadım. Onu ne zaman görse aynı şeyi yapıyordu. Aldığı cevap da her seferinde aynıydı.

"Hayır."

Ha!

Maddox iç geçirdi. "Tüh. Neyse ki kabul etmeni beklemiyordum."

"Seni otuz altıncı reddedişimden sonra ben de beklememeni umuyordum zaten."

Kardeşim gülüp kapıya doğru yöneldi. "Gidiyorum. Umarım günün harika geçer, Brooke. Sen de başka araba çalmamaya çalış, Moss."

"Kabalık etmek istemem ama siktir git," dedim, Brooke kaburgalarıma dirseğini geçirirken.

Maddox kıkırdayıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kardeşim gider gitmez Brooke gözlerini devirdi.

"Onu seviyorum, gerçekten," dedi. "Ama ele avuca sığmıyor."

"Bir de bana sor. Birlikte büyüdük."

Brooke güldü. Tam lanai konusuna dönmek üzereydim ki telefonum titredi. Cebimden çıkardığımda annemden gelen mesajı gördüm.

Annem: Yemeğe çıkmak ister misin?

Ben: Ne zaman?

Annem: Bu akşam.

Ben: Olur ama bir işin ortasındayım. Detayları sonra konuşalım mı?

Annem: Tabii. Seni seviyorum, hayatım.

Ben: Ben de seni seviyorum.

"Sanırım annemle yemeğe çıkıyorum," dedim telefonumu arka cebime sokarken.

"Böyle aniden mi? Ne güzel."

Güldüm. "Küçüklüğümüzden beri bizi yemeğe çıkarır. Babam muhtemelen bir yerlerde potansiyel iş avına çıkacak, o da evde tek başına oturmak istemiyor."

"Bunu yapmasına bayıldım." Burnunu kırıştırdı. "Onu yalnız bırakmamana da öyle. Çok tatlı bir hareket."

"Beni bilirsin, tadımdan yenmem."

"*Aynen.*"

İkimiz de gülmeye başladık.

"Belki lanai konusunu ona açarım," dedim.

Brooke sırıtıp bakışlarını arka bahçeye çevirdi. "Çok şık olurdu."

"Benim de bir lanaim var, sürekli orada oturuyorum. Evin en sevdiğim kısmı."

"Hımm. Gözümün önünde bir şeyler canlanıyor. Genişleyen alan ve dipteki ağaçlarla gerçekten güzel olabilir. Ama fikri nasıl geliştirebiliriz bilmiyorum."

"Önce patronları ikna etmeyi deneyeyim; işe bu akşam annemle başlayacağım. Sonrasını düşünürüz. Üstesinden gelebileceğimize eminim."

Güldü. "Anneni etkileyeceğinden o kadar eminsin yani?"

"Herhalde. Bana kalırsa Banks'in polis oyunundan sonra kendini biraz kötü hissediyor. Parayı rekor sürede kapabilirim."

"Pekâlâ. Parayı kaparsan hemen onaylarım. Gün içinde boş vaktim olursa da bir fiyat araştırması yapıp işim biter bitmez sana bir özet geçerim."

Çok becerikli.

"Güzel," dedim.

"Güzel." Tekrar güldü. "Ofise dönmem gerek. Benden istediğin başka bir şey var mı?"

"Sanmıyorum. İstesem de vermezsin zaten."

İmamı şıp diye anlayıp başını iki yana salladı. "Haklısın. Korkunç bir çift olurduk."

"Düşünsene. Bu dik kafalılığın."

"Patavatsızlığın," dedi.

"Kendini hep haklı sanman."

"İstediğin her şeyi elde etmek istemen."

Ona göz kırptım. "Bu doğru. İstediğim her şeyi elde ederim."

Brooke kapıya döndü. Önüne uzanıp ona fırsat vermeden kapıyı açtım.

Peşinden içeri girerken pantolonun içinde harika görünen poposunu izledim.

"Yarın görüşürüz," dedi oturma odasındaki kutunun üzerine bıraktığı çantasını alırken. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın."

"Akşam nereye gideceğini hâlâ söylemek istemiyor musun?"

"Hayır." Bu kez benden önce davranıp kapıyı açtı. "Yarın nasıl geçtiğini söylerim."

"İyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Sana da iyi şanslar. Garaj için yani."

Sözlerini başımla onayladım ve bakışlarını yere indirip evden çıkmasını izledim. İçimden onu takip edip pembe bluz konusunda sıkıştırmak geçse de kendime engel oldum. Beni ilgilendirmezdi.

Ve günün geri kalanı boyunca kendime bunu hatırlatacaktım.

On Bir

BROOKE

Arabamı Shade House'un önüne park edip etrafa bakındım. Gerideki çöp konteynerinin arkasında duran Jovie'nin arabası gözüme iliştiğinde içim pır pır etti. Hem göze çarpmamaya çalışıp hem de iki arabalık yer işgal etmek tam onluktu.

Gülerek yan koltuktaki çantama uzandığım sırada telefonum çaldı. Arayan numarayı tanımıyordum.

"Alo?" dedim, arayanın bir tedarikçi olduğunu düşünerek.

"Brooke Bailey'yle mi görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Merhaba Brooke. Ben Florida Excellence Group'tan Nancy Kellerman. Seninle konuşmak ne büyük bir zevk."

Restorana hızlı bir bakış atıp iç geçirme arzumu bastırdım. *Elbette mesai saatinden sonra arıyor.*

"Merhaba Nancy. Nasılsın?"

"İyiyim." Arka planda karıştırdığı kâğıtların sesini duyabiliyordum. "Excellence Ödülleri hakkında konuşmak için aramıştım. Törene katılacağına dair yanıtını aldık, geri dönüşün için teşekkür ederiz. Ne yazık ki yanında birini getirip getirmeyeceğini belirtmemişsin. Normalde bunun üzerinde durmazdık, sonuçta onur konuklarımızdan birisin ama oturma düzeninde bir sorun çıkmayacağından emin olmak istedim."

Lanet olsun.

O kısmı bilerek boş bırakmıştım.

Zihnim beni aptalın teki gibi göstermeyecek bir cevap bulmak için dört dönüyordu.

"Özür dilerim," dedim gereğinden hızlı konuşarak. "Ee, evet. Yanımda biri olacak." *Lütfen ismini sorma.*

"Harika. Seni ve konuğunu Bay Carmichael ve konuğuyla aynı masaya yerleştiriyorum. Sorun olur mu?"

Bay Carmichael ve konuğu kısmına gözlerimi devirdim.

Courtney'yi getirmese iyi olur.

"Hayır. Olmaz tabii," dedim. "Bir sorun yok."

"Konuşmak istediğim bir mevzu daha vardı. Topluluğumuza gönderdiğimiz aylık bir haber bültenimiz var ve gelecek sayımız için bize bir röportaj vermek ister misin diye sormak istiyordum. Laguna Homes'taki çalışmalarına bayılıyoruz, bölgemizdeki bakımsız yapıları alıp hepsini birer cevhere dönüştürüyorsunuz. Gerçek bir kamu işi yapıyorsunuz."

"Ah, teşekkür ederim. Hepsini Kix Carmichael'a borçluyuz," dedim otoparka yanaşan aracı izleyerek. Sürücünün bir kadın olduğunu gördüğümde derin bir nefes verdim. "Ama evet, bir röportaj vermekten onur duyarım."

"Sabah Kix'le de konuştum, başarılarının büyük kısmını sana ve gözüne borçlu olduklarını söyledi," dedi içten bir kahkahayla. "Vaktini daha fazla almayacağım. Bunu bir e-postayla halledebileceğimizin farkındayım ama böyle şeyleri son derece soğuk buluyorum. Seni arayıp bizzat konuşmak istedim."

"Aramana çok sevindim."

"Harika. Röportajın tarihini belirlemek için yakında tekrar ararım. Bana vakit ayırdığın için çok teşekkür ederim."

Arabanın kapısını açmamla nem ve sıcak dalgasının suratıma çarpması bir oldu.

"Ben teşekkür ederim. Görüşürüz, Nancy."

"İyi hafta sonları, Brooke."

Telefonumu çantama atıp arabadan indim. Kapıyı kaparken kilitlerden yükselen sesi duydum.

"Başarılarının büyük kısmını sana ve gözüne borçlu olduklarını söyledi."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Shade House'un kapısından içeri girdim. Görevli masasında istediğimiz yere oturabileceğimizi söyleyen bir tabela vardı. Hemen ardındaysa müşterilerin loş bir ışık saçan endüstriyel tarzdaki lambaların altında uzanan bir masa denizi yer alıyordu.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Az önceki mutluluğum hızla solup giderek yerini genelde kusmadan hemen önce hissettiğim mide kasılmalarına bıraktı.

Nefes al, Brooke. İşler tuhaflaşırsa istediğin an çıkıp gidebilirsin.

İçeriye bir göz gezdirip siyah şapkalı bir adam aradım. Tanıma uyan iki kişi vardı ve içlerinden biri başka bir kadınla otururken diğerinin yanında bir çocuk vardı.

Neden daha özgün bir şey seçmedim ki? Sombrero harika olurdu.

Kafamdan geçen düşünceyle güldüm, gerginliğim bir nebze olsun azalmıştı.

İçeride çalan pop müzik müşterilerin konuşma seslerine karışıyordu. Masalardan birini temizleyen kominin yanından geçerken çatal bıçak sesleri kulaklarıma doldu. Tam adrenalin patlamasına yenik düşmek üzereyken köşede oturan Jovie'yi gördüm.

Derin bir nefes verdim.

"Bir masa seçin," dedi bir kadın yanımdan geçerken. "Hemen sizinle ilgileneceğiz."

"Teşekkür ederim."

Jovie'nin beni bekleyen mucizeyi ya da deliliği –hangisi olduğunu zaman söyleyecekti– en ön sıradan izleyebileceği bir masaya yerleştim. Bana el sallayıp başparmaklarını kaldırdığı ellerini havada salladığında ona aynı şekilde karşılık verdim.

Yerime yerleşirken kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. *Sakin ol ve planın seni nereye götüreceğini gör. İşe yaramazsa bile kaybedecek hiçbir şeyin yok. Kalkıp eve döner, bu çılgın deneye kalkıştığını unutursun.*

Eğlenceli olabilecek bu çılgın deneye.

"Her şey güzel olacak," diye fısıldadım. "Ne olabilir ki? Hiç değilse bir kez olsun farklı bir şeye kalkıştım deyip... *yok artık.*"

Öylece donakaldım. Duyabildiğim tek şey binlerce beygir gücüyle atan kalbimin sesiydi. Hostes masasının yanında duran... o adamı süzerken düşüncelerim bile bir anlığına duraksadı.

Başında siyah şapka olan.

O asla siyah şapka takmaz ki.

Beynim bir nebze olsun yeniden çalışmaya başladı. Fakat bakışlarım biri mavi diğeri yeşil gözleriyle buluşur buluşmaz içimde bir şeyler koptu. Olası her senaryo zihnimi son sürat doldurmaya başladı, hiçbirine yetişemiyordum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

İmkânı yok.

Ne oluyor böyle?

İçim içimi yese de dışarıdan mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalıştım. Sonuçta her şey bir tesadüften ibaret olabilirdi.

Öyle olmalıydı. Moss bana oyun oynamazdı. Beni utandırmazdı ve bunu sırf benimle dalga geçmek için yapıyorsa üzüleceğimi, ona kızacağımı bilirdi.

Restoranda ilerlemeye başlayıp doğruca oturduğum masaya yöneldi.

"Merhaba Brookie," dedi masanın öbür ucunda duraksayarak.

Bir eli koyu mavi kot pantolonun cebindeydi. Eteklerini dışarıda bıraktığı beyaz gömleğiyle rahat ama yanımızdaki masada oturan kadınların gözlerini dikip ona bakmasına neden olacak kadar şık görünüyordu.

"*Burada ne işin var?*" diye soruverdim bir anda. Bilinmezliğe katlanamıyordum. Bunun hiçbir anlamı olmayan tuhaf olaylar silsilesi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Annemle yemek yiyeceğim. Ya sen?"

Doğru ya. Bu akşam annesiyle yemek yiyeceğini biliyordum.

Sözleri içime bir nebze su serperken yutkundum. "Ben de yemek yiyeceğim."

Gözleri masanın ve karşımdaki boş sandalyenin üzerinde gezindi. Kaşları çatıldı. "Kiminle?"

"Bil–"

Ne söyleyeceğimi fark ettiğimde kendimi durdurup boğazımı temizledim. Her ne kadar olan biteni anlatmak istesem de yanlış bir şeyler vardı. Ortada bir numaralar dönüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Sen hiç şapka takmazsın," dedim başının üzerini işaret ederek.

Niyetim bunu söylemek değildi. Damaris'in nerede olduğunu sorup onu bulmasını önerecektim. Fakat merakıma yenik düşüp bir kere bile taktığını görmediğim şapkasını soruvermiştim.

Böyle devam et, hiç çaktırmıyorsun.

Beyzbol şapkasını çıkardığında saçları elini arasından geçirmeden hemen önce yüzünün yanma döküldü.

"Annem istedi. Akşam yemeğinin detaylarını konuşmak için onu aradığında saçlarımı kestirmem gerektiğini söyleyip, ki haklı olduğunu inkâr edemem, şapka takmamı istedi."

"*Ah.*" Şükürler olsun. Ama... "White Sox taraftarı olduğunu bilmiyordum."

Siperliğin hemen üzerindeki ambleme baktı. "Değilim. Maddox'tan ödünç aldım."

Açıklaması kulağa mantıklı geliyordu. Garip ama tutarlıydı. Yine de...

Bakışlarımı içeride gezdirdim. İçeri girmiş siyah şapkalı *yeni* biri yoktu.

"Annen nerede peki?" diye sordum parmaklarımla masada ritim tutarak.

"Bilmiyorum. Onu gördün mü? Geç kalmak pek âdeti değildir."

Tüm sorularım yanıtlanmıştı. Carmichael erkekleri sık sık Damaris'le baş başa yemeğe çıkardı. Şapkayı takmasını o istemişti. Akşam yemeği için biriyle buluşacak her insan gibi işten çıkıp buraya gelmişti.

Yine de bir türlü anlamlandıramadığım, dönüp dolaşıp sorguladığım bir şey vardı. Yaptığı hiçbir açıklamaya uyduramadığım garip bir detay.

Maddox.

Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. "Belki de anneni aramalısın. Nerede olduğunu öğrenirsin."

"Evet, haklısın."

Moss cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokunup kulağına götürdü.

Damaris'in çağrıyı yanıtlamasını beklerken gözlerimi Moss'un üzerinden ayırmadım, midem kasılıyordu.

"Neredesin?" diye sordu.

Lütfen burada ol. Lütfen burada ol.

Moss gözlerini kırpıştırdı. "Shade House'tayım." Telefonu öteki eline geçirdi. "Neden kızayım ki?"

Siktir.

Bakışları benimkileri buldu ve hattın öteki ucundaki Damaris'in söylediklerini dinlerken gözlerime bakmaya devam etti. Geri çekilip sırtımı duvara yasladım. Fiziksel olarak onunla arama en fazla bu kadar mesafe koyabilirdim.

"*Maddox*'la başladığın hiçbir cümlenin sonu iyi bitmez," dedi ihtiyatlı bir sesle.

Soğukkanlılık numaram kaybolup giderken gururumu da beraberinde götürdü.

Maddox Carmichael'ı öldüreceğim ve bundan büyük keyif alacağım.

Nafile bir çabayla sakin kalmaya çalışırken Moss annesiyle konuşmaya devam etti. Gözlerimi kaçırıp Jovie'ye bakmamaya özen gösterdim.

Moss buna ne diyecek?

Telefonu kapatmadan önce durumu kontrol altına almaya çalışıyordum ama belirsizlik kafamı karıştırıyordu.

Moss arkadaşımdı. Bir şey olmayacaktı. Gülüp geçecek ve Maddox'tan intikam alma planlarıma yardım edecekti. Bundan emindim.

Ayrıca nasıl bir ezik olduğumu da öğrenecek.

Sesli yapamadığımdan içimden çığlık çığlığa bağırıyordum.

Moss'un sesi beni daldığım düşüncelerden çıkardı. "Ah, endişelenme. Konu burada kapanmadı, anne." Kıkırdadı. "Hoşça kal."

Kahretsin.

Moss boğazını temizlediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

Gözleri merak ve neşe karışımıyla parıldıyordu. Ardında bir parça utanç saklandığına da yemin edebilirdim ama buna kafa yoracak vaktim yoktu. Onurumu korumam gerekiyordu.

"Ee," dedi karşıma geçip gülümsemesini bastırmaya çalışırken. "Konuşmamız gereken bir şey yok mu?"

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"*Sen* söyle."

Kendimi işaret ettim. "Ben mi? Annenin burada olmadığını nereden bilebilirdim? Onunla akşam yemeği için buluşacak olan ben değilim."

"Ben de değilim."

"Çok garip," dedim çantama uzanırken. "Eh, gidelim o zaman. Evet, bu iyi bir fikir. Gidip–"

"*Dur.*"

Vücudumu yana çevirmiştim, göğsüm masanın öbür ucuna bakıyordu. Öylece durdum. Sadece yakışıklı yüzüne bakıp yüzünde beliren sıkıntı karşısında erimemeye çalışıyordum.

"Kiminle buluşacaksın?" diye sordu.

"Olanları unutalım."

"Hayır, unutmayalım. Merak ediyorum."

"Etme."

Parmaklarını birbirine geçirip ellerini masanın ortasına yasladı. *Hiçbir yere gitmiyor.*

Bundan kurtuluşum yoktu. Gerçekler eninde sonunda gün yüzüne çıkacaktı. Dahası, her şeyi öğrenmeye kararlı olduğu ortadaydı ve haftalarca başımın etini yemesini istemiyordum.

Bu işin peşini asla bırakmayacaktı.

Fakat her şeyi itiraf etmem hâlinde bir ihtimal beni rahat *bırakabilirdi*. Belki durumumu anlardı. Belki bunun iyi bir plan olduğunu düşünüp bir çözüm bulmama yardım ederdi.

Çantamı bırakıp ona döndüm. Omuzlarımı geriye atıp çenemi kaldırdım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kendimi kahrolası Moss Carmichael'a bunu yapacak kadar çaresiz olduğumu itiraf etmeye hazırladım.

"Maddox neler döndüğünü biliyor gibi görünüyor. Banks ve annem de öyle. Benim dışımda herkes olanlardan haberdar. Ben de öğrenmek istiyorum," dedi, sesi merak doluydu.

Derin bir nefes aldım.

"Peki," dedim, söyleyip kurtulmaya kararlıydım. "Ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun? Anlatayım o zaman."

Aramıza çöken sessizlik o kadar abartılı, o kadar dramatikti ki ben bile büyük bir şey olmasını bekliyordum. Sonra birden konuşması gerekenin ben olduğumu hatırladım. *Kahretsin.*

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Moss, sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacım var."

On İki

BROOKE

Moss'un dudakları çekici bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. Zaten endişeli hâlimi daha da kötüleştiriyordu.

Piç kurusu.

"Ne?" Başını hafifçe yana eğdi. "*Sahte bir erkek arkadaşa* ihtiyacın olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Şimdi izin verirsen," dedim, yutkunmak için duraksayarak. "Benim de sana sormam gereken birkaç soru var."

Arkasına yaslanıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Durmaksızın çalan telefonumun sorumlusunun Jovie olduğunu bilmesem bile dönüp kimmiş diye bakmazdım. Bütün dikkatim Moss'un üzerindeydi.

Yakışıklı yüzü duydukları karşısında zevkten dört köşe olmuştu.

İlk sorumu sormak üzere ağzımı açtığımda garsonumuz sözümü kesti.

Yaylana yaylana masamıza yaklaştı. *Harika zamanlama.*

"Merhaba, ismim Jazzy. Arzu ettiğiniz bir şey var mıydı?" diye sordu, Moss'un üzerinde gereğinden fazla oyalanan bakışlarıyla.

"Ben bir kola alayım," dedi Moss. "Brooke'a da vişneli kola."

"Tabii. Menüleriniz masada. Hemen dönerim."

"Teşekkürler," dedi Moss.

Gözlerimi dikip ona baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Ya vişneli kola istemiyor olsaydım?"

Masaya doğru eğilirken gözleri parıldıyordu. "Senin yerine karar verdiğim falan yok. Hep vişneli kola içersin. Başka bir şey içtiğini hiç görmedim."

Haklı olabilirdi. Dahası, çıktığımız öğle yemeklerinde defalarca kez benim yerime içeceğimin siparişini vermişti. *Peki neden bu seferki biraz daha farklı geliyor?*

"İyi," dedim pes ederek. "Ben de aynısını söylerdim."

"Biliyorum." Diliyle yanağını şişirdi. "Artık *sahte erkek arkadaş* konusuna geri dönelim."

"Konuyu anlatacak ben olduğuma göre soruları da ben soracağım."

"Bu bir sahte erkek arkadaş mülakatı mı?"

Masanın üzerinden bir peçete alıp buruşturarak ona fırlattım. Tabii ki neredeyse kılını bile kıpırdatmadan yakaladı.

"Buyurun," dedi Jazz bir kez daha aniden yanımızda belirerek. "Ne yemek istediğinize karar verdiniz mi?"

Moss iç geçirdi. "Siparişi önce kadınlar vermeli. Kendisi domatesli ve turşulu tavuklu sandviç, yanında da kıvırcık patates kızartması alacak. Ama bunu kendi ağzıyla söylemesine izin vermeliyiz. Yoksa tepesi atıyor."

Ona karşı çıkıp farklı bir sipariş vereceğimi söylemeye yeltendim ama nafileydi. Haklıydı. Yine. Hem bir şey söylersem ne yapmaya çalıştığımı şıp diye anlardı.

"Söylediğinden," diye homurdandım.

"Bana da aynısından ama benimkine bir de marul ekleyin lütfen," dedi Jazz'in ona attığı davetkâr bakışları görmezden gelerek.

"Harika! Siparişinizi hemen iletiyorum."

Mutfağa doğru ilerleyen Jazz'in, Jovie'nin masasının yanından geçene kadar sallanan kalçalarını izledim. En iyi arkadaşım ellerini hışımla savurup bana bir şeyler söylemeye çalıştı. Delirmiş gibi görünüyordu, hâline kıkırdamadan edemedim.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Moss omzunun üzerinden arkasına bakarak.

Jovie ellerini indirip dikkat çekmemek için başını yere eğdi. Çok geç kalmıştı.

"Jovie mi o?" diye sordu bana dönerek.

Burada olduğundan haberim olmadığını iddia etmem anlamsızdı. Bildiğim gün gibi ortadaydı. Kendime sakladığım bir yığın gerçek tek tek ortaya çıkıyordu.

"Evet, o," dedim iç çekerek. "Bir yabancıyla buluşmama ancak her şeyi yakın bir masadan izleme şartıyla izin verdi. En iyi arkadaşım olmanın getirdiği sorumluluklardan biri işte."

Moss'un yüzü düştü. "Bir yabancıyla mı buluşacaktın?"

"Öyle sanıyordum."

"Sahte erkek arkadaşın olması için?"

Birden fikrim gözüme pek de eğlenceli görünmemeye başladı. Ya da akıllıca.

"Planım buydu," dedim titreyen sesimle.

Yeniden arkama yaslanıp gözlerinde kopan fırtınanın dinmesini bekledim. Ne yazık ki tamamen geçip gitmedi.

"Anlamam için tüm boşlukları doldurur musun, Bayan Bilgi Bekçisi? En başından başla."

Sözlerine yalnızca birkaç kez şahit olduğum saçmalığa yer bırakmayan *artık benimle dalga geçme* bakışı eşlik ediyordu. Ne var ki üzerimde pek işe yaradığı söylenemezdi.

Onu kızdıracak kadar uzun, derin bir nefes aldım. Yavaşça verip daha da sinirlendiğinden emin oldum.

İşte başlıyoruz.

"Bekliyorum," dedi.

"Ne sabırlısın."

"Bana kalırsa az önce arkadaşı tanımadığı, muhtemelen internetten bulduğu bir herifle buluşup ondan erkek arkadaşı

olmasını isteyeceğini söylemiş bir adam için fazlasıyla sabırlı davranıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "*Dökül artık.*"

"*Tamam.*" Sırtımı dikleştirip omuzlarımı kaldırdım. "Haklısın. Tanımadığım, *internetten bulduğum bir herifle* buluşup ondan erkek arkadaşım olmasını isteyecektim."

"Neden?"

"Çünkü bir erkek arkadaşa ihtiyacım var."

Kafası karışmıştı, sözlerimi anlamlandırması biraz zaman alacakmış gibi görünüyordu. Zaten bu konu hakkında konuşmak istemediğim düşünülürse ona ihtiyaç duyduğu zamanı vermeye razıydım. *Belki bir şey olur ve bu karmaşaya dalmak zorunda kalmayız.*

Pipetimle içeceğimi karıştırıp rahatlamaya çalıştım. Karşımda başka birinin oturduğunu hayal ettim. Birdenbire bulanan midemle yüzüme tokat yemişe döndüm.

Bir yabancıyla bunları konuşabileceğimi nasıl düşündüm?

Elbette neden böyle bir oyun oynadığımızı açıklamam gerekirdi. Eski kocamın teyzemle birlikte olduğunu, annemin acınası biri olduğumu düşündüğü ve bunu her dakika bana hatırlatmadan duramadığını da öyle.

Kendi lanet ailemin yüz karasıydım ve partiyi atlatmak için yanımda tanıdık bir yüze ihtiyacım vardı.

Bunu yabancının tekine anlatamazdım. Ne olursa olsun – ezik olduğumu düşünse bile– arkamı kollayacağından emin olduğum Moss'a bile anlatmak zordu.

Moss öne doğru eğildi. *Ah, karmaşaya dalıyoruz demek.*

"Bunun berbat bir fikir olduğunun farkındasın," dedi. "Değil mi?"

"Aslında dâhiyane olduğunu düşünüyordum."

"*Brooke.*"

Yalnızca adım bile bin cümleye bedeldi. Altında yatan uyarı, hayal kırıklığı –bana taktığı Brookie lakabı yerine adımı

kullanması– hepsi yerimde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"*Ne?*" diye sordum, ses tonu bile canımı sıkmaya yetmemiş gibi.

Bana bakmayı reddederek boynunu esnetti.

"Bak, önümüzdeki hafta ailemin yanına gideceğim," dedim. "Büyükannem Honey bir doğum günü partisi düzenliyor ve aile ilişkilerim biraz... *değişik*. Bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Hepsi bu. Büyütülecek bir şey yok."

Şimdiye dek yaptığım en iyi açıklama olmasa da iş görürdü.

"Sorulacak çok soru var," dedi gözlerini kısarak. "Hangisinden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Hiç başlama. Sadece..."

"Neden Jovie'yle gitmiyorsun?" diye sordu şapkasını ters çevirip kafasına tekrar takarken.

Esas konuya odaklanıp Moss'a ne açıklama yapacağıma karar vermeye çalışırken yanaklarım yanmaya başladı. Ona ne kadarını anlatabileceğimden emin değildim. Tüm kirli çamaşırlarımı önüne dökmek istemiyordum. Ama gözlerinin içine baktığımda yalnızca karşımda oturduğuna sevindiğim adamı görüyordum. *O lanet siyah şapkasıyla.*

Kahretsin, çok ateşli görünüyor.

Boğazımı temizleyip Jovie'yle ilgili sorusunu duymazdan geldim. Yalnızca kaçınılmazı erteliyordum.

"Ailem seninki gibi değil," diye itiraf ettim.

"Ah, kardeşlerin seni tutuklatmaya çalışmıyor mu? Kıskandım."

Kıvrılan dudakları beni de gülümsetti ve ne olduğunu bile anlamadan üzerimdeki gerginliğin azalmaya başladığını fark ettim.

"Annem bütün gün insanlara perde seçtiğimi düşünüyor," dedim ısrarına boyun eğerek. "Hayatımı heba ettiğimi söylü-

yor. Otuz yaşında, boşanmış bir kadınım. Ne çocuğum ne de doğru düzgün bir işim var ve ne şimdi ne de gelecekte mutlu olma imkânım."

"Ben..." Kaşları çatıldı. "Mutlu musun peki? Öyle görünüyorsun. Gözümden kaçan bir şey mi var?"

Samimi endişesi kalbimi minnettarlıkla doldurdu. Mutlu olup olmadığım kısmına odaklanması. Sözde başarısızlıklarıma ya da başkalarının görüşlerine değil, benim mutluluğuma odaklanması.

Kahretsin, Moss.

Gülümsedim. "Ben *mutluyum*. Hayatımı seviyorum. *Kendimi bildim bileli* ilk kez gerçekten iyiyim ve partiden berbat hissederek ayrılmak istemiyorum. Böyle kalmak istiyorum."

"Ve bunu partiye Jovie yerine bir erkekle katılarak başaracağını düşünüyorsun... Neden?"

"Annem her şeyin dışarıdan nasıl göründüğüne çok önem verir. Yanımda biri olursa –özellikle de bir erkek çünkü erkeklerin onun hakkındaki düşünceleri benimkilerden daha ağır basıyor– beni rahat bırakacaktır. Belki etkilenir bile. Bu da eline geçen her fırsatta beni iğnelemesi yerine hoş bir değişiklik olur." İç geçirdim. "Tek arzum güzel bir hafta sonu geçirmek."

"Peki."

Sertçe yutkundum. "Bir de Social'daki paylaşımımı gördüğünde kıçımı kurtarmak için ona her şeyin bir şaka olduğunu ve bir erkek arkadaşım olduğunu söylemiş *olabilirim*."

"Social'daki paylaşımın mı?"

Siktir.

"Social'da bir ilan paylaştım, o da bunu gördü," dedim nefesimi tutarak. "Sanırım sen de bu yüzden buradasın."

Moss'un dudakları seğirse de tam olarak gülümsemiyordu.

"Maddox'un da gördüğünü biliyorum," dedim. "Yorum yapmış. Ama mesajlaştığım hesabın ona ait olabileceği aklımın

ucundan geçmemişti. Belli ki oymuş. Değil mi? Seni o göndermedi mi?"

"Oldukça dolaylı yoldan ama evet."

"Onu öldüreceğim."

"Sıraya gir," dedi kıkırdayarak. "Sana gönderdiği mesajları görebilir miyim?"

"Hayır." Başımı kararlılıkla iki yana salladım. "Sana mesajları... *Hayır.*"

Gözlerini devirdi. "Hadi ama."

"Tüm bunlar yeterince utanç verici gelmedi mi?"

"Neden utanç verici olsun ki? Yaptığın şeyin hoşuma gittiğini söyleyemem ama nedenini anlıyorum. İlişkinin faydalarına ihtiyacın var ama dezavantajlarını istemiyorsun. Yöntemin aptalca olsa da bunu elde etmenin bir yolunu bulmuşsun."

"Hiç de aptalca değildi," dedim.

Kaşını kaldırdı. "Sahte bir hesapla mesajlaşıp onunla buluşmayı kabul ettin. Hiç televizyon izlemiyor musun sen? İnsanlar böyle öldürülüyor."

"Hâlâ hayattayım."

Duraksadı, gözleri ışıl ışıldı. Gülümsememek için o aptal, öpülesi dudaklarını birbirine bastırdı. *Tanrı'ya şükür gülümsememeye çalışıyor yoksa bu savunmasız hâlimle şuracıkta eriyebilirdim.*

"Konuştuğun kişi Maddox'muş," dedi. "Annem söyledi. Gerçi Banks'in de parmağı olduğuna eminim. Fikrin Banks'in başının altından çıktığını, Maddox'un da ona yardım ettiğini düşünüyorum." Parmağını dudağında gezdirdi. "Mesajlarında dilbilgisi ve noktalama düzgün müydü?"

Başımla onayladım.

"O zaman kesinlikle bir ekip çalışmasıydı, Banks iki kelimeyi doğru düzgün bir araya getiremez. *Adi herifler.*"

Güldüm. "Onlardan alacağım intikamı şimdiden planlamaya başladım."

Kahkahaları benimkilere karıştı. İçeri adım attığımdan beri ilk kez rahat bir nefes aldım.

"Yani anneni etkileyip seni rahat bırakmasını sağlayacak birine ihtiyacın var," dedi. "Hepsi bu mu?"

Yüzümü buruşturup sıktığım dişlerimin arasından gergince güldüm. "*Hayır.*"

"Başka ne var?"

Parmaklarımı alnıma bastırdım. "Eski kocam teyzemle birlikte."

"*Ne?*"

"*Aynen öyle.*"

Temkinli gözlerle beni inceledi. "Peki bu konu hakkında ne hissediyorsun?"

Midemdeki yumruyu gevşeteceği umuduyla vişneli kolamdan bir yudum aldım. "Açıkçası ne yaptığı umurumda değil. Boşanma davasını açan bendim ve bundan bir kez bile pişman olmadım. Aksine daha önce yapmış olmayı diliyorum. Ama hâlâ özel hayatımda, ailemle birlikte büyükannemin partisinde olması... ihanet gibi geliyor. Kim'in bana böyle bir şey yapması ve kimsenin buna dair bir şey söylememesi boktan bir durum." *Kimsenin arkamı kollamaması da öyle.*

"*Dalga mı geçiyorsun?*" Hışımla nefes verdi. "Saçmalığın daniskası."

Bu tepkisinin benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemezdi. Yüzümdeki gülümsemeyi saklamak için başımı eğdim.

"Partiye neden gidiyorsun ki?" diye sordu, benim adıma öfkelendiği ortadaydı. "Hepsini siktir et."

Başımı kaldırdığımda hâlâ gülümsüyordum. "Çünkü gitmek istiyorum. Honey seksen beş yaşına giriyor ve yanında ol-

mak istiyorum. O da orada olmamı istiyor. Belki hepsinden de öte, birkaç pisliğin beni istediğim şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermek istemiyorum." Omuzlarımı silktim. "Sanırım inatçı biriyim. Ya da kendime acı çektirmekten zevk alıyorum. Hangisiyse artık."

Moss içeceğini uzun uzun yudumladı. Yutkunduğunda boğazındaki âdemelması kıpırdandı. Başka yere bakmalıydım – *bakmak zorundaydım*– ama yapamadım.

Nihayet kolasını masaya bıraktı. "Pekâlâ. Ne zaman gidiyoruz?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra bir kez daha. *Ne zaman gidiyoruz mu?*

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Seninle geliyorum."

"Sen öyle san."

Büyüleyici gözlerindeki kararlılık nefesimi kesti.

Az önce olanları –tepkisini, sözlerini, bana sunduğu fırsatı– düşünüp hepsini anlamlandırmaya çalıştım.

"Seni oraya hayatta tek başına göndermem," dedi. "Mümkün değil. Koluna götün tekini takmana da göz yumamam. Beni götüreceksin."

Etrafına yaydığı ciddiyeti özümserken vücudumdaki her bir hücre donakaldı. Yüzünde ne bir sırıtış ne bir kahkaha ne de yaklaşan bir şakanın habercisi gülümseme vardı.

Hiçbir şey.

Yalnızca büyük bir kararlılık.

"Teklifin için teşekkür ederim ama..."

"*Seninle geliyorum, Brooke.*" Ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. "Öncelikle, arkadaşın olarak bana ihtiyacın var, ben de yanında olacağım. Doğruca bana sormamış olman biraz sinirlerimi bozdu."

Gülümsedim.

"İkinci olarak..." Dudakları kocaman bir sırıtışla kıvrıldı. "Benden daha iyi sahte erkek arkadaş bulamazsın."

Kahkahalarım ben durduramadan dudaklarımdan döküldü. Tuhaf ama bu iddiası beni rahatlatmıştı.

"Bunu yapmayacağız," dedim, hâlâ gülüyordum.

"Bir düşün." Bana yakınlaştığında beynimin kısa devre yaptığını biliyormuş gibi masanın üzerinden eğildi. Kahkaham solup gitti. "Ailenin buna inanması gerek, değil mi? Ne yaptığını biliyorlar, dolayısıyla yanında birini götürdüğünde şüphelenecekler."

"Evet."

"O zaman oyununa ayak uydurabilecek birini bulman gerek. Yanında rahat edebileceğin birini. Sana dünyanın en güzel kadınıymışsın gibi bakabilecek birini. Seni inandırıcı görünecek kadar iyi tanıyan birini. Seni benden daha iyi tanıyan biri var mı?"

"Beni tanımıyorsun," dedim, kendi iyiliğim için dünyanın en güzel kadını kısmını görmezden gelerek. *Üstüne sakın kafa yorma.*

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Hadi oradan. Chai latte'ni kışın sıcak yazın buzlu içiyorsun. Yulaf sütlü ve tarçınlı dolce şuruplu olması gerek ama aniden gelen sağlıklı yaşam krizlerinden birindeysen şurubu es geçiyorsun. Sağlıklı yaşama maceran yalnızca iki, en fazla üç gün sürüyor, sonra şurupsuz yaşayamadığını kabullenip planlarını rafa kaldırıyorsun."

Ağzı şaşkınlıkla açılan bu kez ben oldum. *Bunu nereden biliyor?*

"Tırnaklarını güneş ışığının altında neredeyse beyaz görünecek kadar açık pembeye boyuyorsun. Ama stresliysen ya da çok çalışıyorsan koyu yeşil ojeni sürüyorsun."

Elimi tutup havaya kaldırdı. Yeşil tırnaklarım ışıkların altında parıldıyordu.

Avucunun ağırlığı, teninin sıcaklığı, vücudumun tepeden tırnağa karıncalandıran bir enerjiyle doldurdu.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle elimi bıraktı.

"Ne diyebilirim ki?" dedim. "Etkilendim."

"Yetenekli olduğumu biliyorum. Dahası, eski kocamın benim kadar yakışıklı olmadığına adam gibi eminim."

Doğru.

"Partideki tüm kadınlar beni gözleriyle yiyecek," dedi. "Ama benim gözlerim senden başkasını görmeyecek."

Gözlerimi devirdim ama içten içe bunun *kulağa harika geldiğini* düşünüyordum.

"Annen sana deli divane âşık olduğumu, *kafayı* seninle bozduğumu düşünecek," dedi. "Bütün gün peşinden ayrılmayıp sana oral seks yapmak için fırsat kolladığımı düşünmesini sağlayacağım."

"*Moss!*"

Gülümsemesi müstehcen ve şehvet dolu bir vaatle için için yanıyordu.

Yutkundum, yüzüm alev almış gibiydi.

"Ya da hiçbirini yapmam," dedi göz kırparak. "Anneni kendime âşık etmemi ister misin? Bunu da yapabilirim. Olgun kadınların dilinden çok iyi anlarım."

"*Hayır.* Kalsın."

Teklifi iğrenç olduğu kadar... kırıcıydı da. Moss *benim* sahte erkek arkadaşımdı. Daha doğrusu öyle olacaktı. Teoride.

Başımı iki yana sallayıp Moss'un bacaklarının arasındaki görüntüsünü zihnimden kovarak konuya odaklandım.

"Senin bundan ne çıkarın olacak?" diye sordum. "Şayet bunu yapacak olursak yani. Çünkü hâlâ şüphelerim var."

"Çok basit. Sen de aynı şeyi benim ailemin önünde yapacaksın."

Ne?

"Jess, Mad, Banks, hepsinin sende gözü var," dedi.

Öyle mi?

"Küçük oyunlarının kıçlarında patladığını, o saçma uygulamada yaptıkları şakanın birlikte olmamıza vesile olduğu düşünmeleri çok komik olur." Sırıttı. "Harika bir plan."

"Eh, onlardan intikam almak istemiyorum desem yalan olur."

"Biliyorum. Kusursuz bir intikam." Gülüp bakışlarını içeride gezdirdi. "Annem ikimizin harika bir çift olacağını düşünüyor." Gözlerini yeniden üzerime dikti. Bu kez daha bakışları daha yoğundu. "Buna bir şans verdiğimizi düşündürtelim ki beni rahat bıraksın."

Damaris böyle mi düşünüyor?

Bir nefes verdim. "Çok emin değilim. Ya annen gerçeği öğrenip beni kovarsa?"

"Annemle babam senden önce beni kovar." Ellerini kavuşturdu. "Hem ne kadar sürecek ki? Bir hafta mı? İki mi? Excellence Ödülleri'ne kadar mı? Biraz dalga geçmeye yetecek kadar uzun, onları umutlandırmayacak kadar kısa bir süre. Senin de gördüğün üzere şaka yapmaya bayılıyorlar."

Öyle görünüyor.

Sözlerine karşı çıkamazdım. Mantıklı konuşuyordu.

"Peki ya aramızdaki ilişki garipleşirse?" diye sordum. "*Ayrıldığımızda* sahte ilişkimizin gerginliğinin işimize yansıyacak olmasını saymazsak iyi bir plan."

Sözlerimi düşünmesi beni şaşırttı. Sert bir nefes verip altdudağını dişledi.

Telefonuma uzanıp ekrana bakıyormuş gibi yaptım fakat yalnızca artan endişemi gizlemeye çalışıyordum.

İşe yarayabilirdi. Söyledikleri mantıklıydı. Fakat işe yaramaması da son derece mümkündü ve beni aksine ikna edene kadar bunu kabul edemezdim.

"İki sorum var," dedi. "Bir, gerçek bir ilişkin olmasını istiyor musun?"

"Hayır. Kesinlikle istemiyorum. Hayatımı altüst ediyorlar."

"Ben de istemiyorum. İki, her şeyi bir kenara bırakıp bana karşı dürüst olmaya var mısın?"

Başımı ağır ağır sallayarak kabul ettim. "Sanırım. Ne konuda dürüst olmamı istediğine bağlı."

"Eh, açık konuşacağım." Dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. "Seksisin. Tatlı ve naziksin."

Siktir. Telefonumu elimden düşürmemek için masanın üzerine bıraktım.

"Ve hiçbir duygusal bağ, hiçbir beklenti olmaksızın seninle biraz eğlenme fikri kulağa hiç de kötü gelmiyor," dedi.

Peki.

Boğazımı temizledim. "Yakışıklı olduğunu zaten biliyorsun ve çekici olduğunu iddia ediyorsun..." Pek emin değilmişim gibi davrandım. "Ama kibarsın ve bu gece bana söylediğin nazik sözler için sana minnettarım."

"*Ve...*"

Bir kez daha güldüm. "Ve sanırım sana âşıkmışım gibi davranmak çok da zor olmaz. Söylediğin gibi, bunun başka bir şeye dönüşmesinin imkânsız olduğunu bilmek de işimi kolaylaştırıyor."

"Bunu başka biriyle yapmaya kalkışırsan gerçekten sana âşık olacaktır. Nokta."

Buna nasıl karşılık verebilirim ki?

İltifatları bana kendimi iyi hissettiriyordu, özellikle de ardına gizli başka bir amaç olmadığını bildiğim için. Çoğu erkek gibi kafamı karıştırma çalışmıyor ya da sırf beni yatağa atmak için bir şeyler söylemiyordu. O Moss'tu. Dostum, iş arkadaşım. *Aynı zamanda da en iyi arkadaşlarımdan biri.*

Keskin çene hattını ve çıkık elmacıkkemiklerini incelerken kararlılığımın uçup gittiğini hissettim.

Bu bir hata olabilirdi. Yolda karşımıza çıkabilecek engelleri görecek kadar kendimdeydim ama Moss'a güveniyordum. Dostluğumuzun kalkışacağımız bu çılgınlığın üstesinden gelebileceğine güveniyordum.

"Peki." Fikrimi değiştirmeden ellerimi havaya kaldırdım. "Yapalım şunu."

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İkimizin de Excellence Ödülleri'ne götürecek birine ihtiyacı vardı zaten. Courtney'den kurtulmak için harika bahane olacak. Her anlamda kazançlı çıkacağız. Sonrasında da ilişkimizi yürütemediğimizi söyleyip hayatımıza döneriz."

"*Ah, Courtney.* Gerçek niyetin şimdi belli oldu."

Jazzy tabaklarımızı masaya getirirken güldük. Neyse ki Moss onunla ilgilendi zira ben gözlerimi karşımdaki adamdan alamıyordum. *Bunu ciddi ciddi yapıyoruz.*

Garson gittikten sonra iç geçirdim.

"Bana kalırsa bunu enine boyuna düşünmeliyiz," dedim. "Yarın tekrar konuşuruz. Kararımızı hemen vermeden kendimize biraz zaman tanıyalım."

"Anlaştık."

"Yarın bana gelmek ister misin? İki gibi uyar mı?"

"Tabii." Masadan kalktı. "Garsonu bulup yemeklerimizi paket yapmasını isteyeceğim. Hesabı da öderim."

"Yemeğimin parasını ödemiyorsun, Moss."

"Öğrenecek çok şeyin var." Jazzy'yi bulana kadar etrafa bakındı. "Yarın görüşürüz, prenses."

"Hayır. Vıcık vıcık sevgi sözcükleri yok."

Bana göz kırpıp bende de olmasını dilediğim umursamaz bir özgüvenle garsona doğru ilerledi.

Jovie eşyalarımı toplamam bile fırsat vermeden Moss'un yerine yerleşti. "Brooke Bailey, az önce tahmin ettiğim şey mi oldu?"

Patlasıyla heyecanlı ve enerjikti. Olanlar için şu an tahammül edemeyeceğim kadar sevinçliydi. *Kafamı toplamam gerek.*

"Evet," dedim elimi kaldırarak. "Ama biraz sakin ol."

Önerimi tamamen görmezden geldi. "Tüm detayları istiyorum. *Hepsini.* En küçük detayı bile atlama."

Jovie'nin omzunun üzerinden Moss'un hostes masasının yanından geçtiğini gördüm. Bana gülümseyip kapıdan çıktı. *Peki ne demeçti?*

"Anlat hadi," dedi Jovie ısrarla.

Bakışlarımı arkadaşıma çevirdim.

"Jovie, bu ya başıma gelen ya en iyi şeydi ya da en kötü şey. Hangisi olduğundan emin olamıyorum."

Umalım da senin kadar iyi bir oyuncu olayım.

Duzenleme
Ny.Ozlem

On Üç

MOSS

Boş yemek kabımı yanımdaki masaya bırakıp çıplak ayaklarımı pufun üzerine uzattım.

"Ne gündü ama."

Havuzdan yansıyan ay ışığı öylesine rahatlatıcı bir ortam yaratıyordu ki kendimi her gece *lanaide* otururken buluyordum. Yoğun bir iş gününün ardından rahatlamak için serin akşam havası, bahçenin köşesinde fokurdayıp ağır ağır havuza dökülen jakuzinin sesi ve geç saatlerin beraberinde getirdiği huzur gibisi yoktu.

Gerçi Shade House'ta olanların ardından gecem pek de huzurlu sayılmaz.

Akşam yemeğinde yaşadıklarımı yüzüncü kez düşünüp gülümsedim. Bir film şeridi gibi zihnimden akıp giden görüntüler çalan telefonumla bölündü.

Hattın öteki ucunda beni bekleyen saçmalığı tamamen görmezden gelmeye hazırlanarak ekrana baktığımda arayanın annem olduğunu gördüm.

"Alo," dedim, olabildiğince bıkkın bir sesle.

"Eve döndüğünde beni aramadın."

"Sanırım yıllar önce kendi evime çıktığımdan beri bunu yapmıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerimi devirip derin bir nefes verdim. "Ah, *hem de çok iyi biliyorum.* Seni arayıp olan biten her şeyi tüm detaylarıyla anlatmamı istiyordun."

"Tabii ki öyle."

Elimi çıplak göğsümde gezdirip boynumu esnettim. Geceki olayları hâlâ mantık çerçevesine oturtamamıştım.

Olanlar için kızgın mıyım? Evet ve tek nedeni kardeşlerimin döndürdüğü dolaplar değildi.

Buna çoktan alıştım.

Asıl sinirimi bozan Brooke'u da oyunlarına dahil etmiş olmalarıydı. İşyerinde ara sıra ona sataşsalar da hiç bu kadar abartmamışlardı. Her şey son derece yanlış gidebilirdi ve onları öldürmek zorunda kalabilirdim.

Peki işlerin bu şekilde sonuçlanmasına kızgın mıyım? Hayır. En ufak bir kızgınlığım yoktu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, anne," dedim bir ayağımı ötekinin üzerine atarak.

İç geçirdi. "Hadi ama, Moss."

"Ciddiyim. Seni Banks ve Maddox'un seviyesine inip maskaralıklarına karışamayacak kadar *aklı başında* biri sanıyordum."

"Niyetim bu değildi."

"Ah, bence tam da buydu. Bana kalırsa *Brooke* ve *sevgili* kelimelerinin aynı cümle içinde geçtiğini duyar duymaz plana balıklama atladın."

"Konuyu tam olarak bilmiyorum ama Maddox'la Banks, Brooke'un bir sevgiliye ihtiyaç duyduğunu ve seni bu gece yedide Shade House'a göndermeleri gerektiğini söyledi –bir de siyah şapka takman gerekiyormuş– ben de onlara yardım etmeyi teklif ettim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Gözlerimi devirdim. *Elbette.*

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Sadece çocukları için en iyisini isteyen bir anneyim. Paige hayatından çok memnun. Foxx... Foxx işte. Jess'ten umutluyum. *Eninde sonunda* yolunu bulacak. Maddox da günün birinde durulacak ama buna daha en az on yıl var ve içinizden birinin Banks'e göz kulak olması

gerekecek. Babanla aranızdan birine ona bakması karşılığında rüşvet olarak mirastan daha büyük bir pay bırakmayı düşünüyoruz."

Güldüm.

"Ama sen, Moss David, *her şey sana bağlı.* Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmadan evvel büyükanne olma umutlarım ve hayallerim sana bağlı, oğlum."

Üzgünüm, anne ama seni hayal kırıklığına uğratacağım.

"Vay canına. Bugün dramatik tarafından kalkmışsın, ha?" dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

İnleyerek ayağa kalktım. Fayanslar soğuk ve nemliydi.

"Evet," dedim. "Tüm çocukların arasından en çekici olanın ben olduğumu söylüyorsun."

Alaycı bir nefes verdi. "Banks'le çok zaman geçiriyorsun."

"Bunu sen mi söylüyorsun, anne? Bugün için fazla *cüretkâr.*"

Annem güldü. "Tamam, tamam. Şaka bir yana, Brooke'la akşamın nasıl geçti?"

Dudaklarım birden küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Elimi enseme götürüp saçlarımın uçlarıyla oynadım. *Aslında harikaydı.*

Brooke'la birçok yönden birbirimize benziyorduk. İkimiz de işimizi seviyorduk. Mizah anlayışımız aynıydı. Sinirimizi pek bir şey bozamıyordu.

Kardeşlerim yatıp kalkıp buna dua etsin.

Dolayısıyla Brooke'un ailesiyle yüzleşmek için bir erkek arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşünmesi beni rahatsız ediyordu.

Fazlasıyla.

Brooke'un suç ortağı olmaktan –ve bunun beraberinde getirebileceği her şeyden– duyduğum keyif ve kardeşlerime uyuz olmam Brooke'un ailevi durumlarıyla ilgili derin bir endişe duymama neden oluyordu.

Brooke iyi mi? Ailem ara sıra sinirimi bozsa da birbirimizi asla incitmezdik. Brooke'un annesinin onu incittiği gibi değil.

"Moss?" dedi annem, beni daldığım düşüncelerden koparara-rak. "Nasıl geçti?"

"Sevinsen iyi olur. Brooke Bailey'nin erkek arkadaşıyla konuşuyorsun," dedim, sözcükleri ilk kez sesli söyleyip kulağa nasıl geldiklerini test ederek.

Şaşkınlık dolu bir nefes verdi. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ciddiyim. Oturup birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi yapmaktan vazgeçerek ilişkimize bir şans vermeye karar verdik."

"Gördün mü?" dedi kendini beğenmiş bir sesle. "Olaya müdahale etmeseydim böyle bir şey asla gerçekleşmeyecekti. Sadece... senin adına o kadar çok sevindim ki. Yeniden düzgün bir ilişkin olmasının zamanı gelmişti."

Yüzümdeki bütün mutluluk kaybolup gitti.

"*Anne.*"

Aramıza sessizlik çöktü. Jess'le geçen yaz bir barbekü partisi için aldığımız portatif basketbol potasının yanında duraksadım.

Annem *bu konuyu* asla açmazdı. Kimse açmazdı.

Son ilişkimi her düşündüğümde içimi kemiren o garip his artık gitmişti. Bir zamanlar boğazımın tam ortasında beliren yumruyu da beraberinde götürmüş gibiydi. Göğsümdeki –sanki tam kalbimin olduğu yere bir asitle kocaman bir delik açılmış gibi bir his uyandıran– yara artık acımıyordu. Zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu. Yalnızca onlarla yaşamayı öğreniyorduk.

Fakat bu, onlar hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ya da hepsini yeniden yaşamak istediğim.

Annem tekrar konuşmaya başladığında sesi şefkat doluydu. "Haddimi aştım mı?"

"Biraz. Bugün bunu huy edinmişsin gibi görünüyor."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, Moss. Sen harikulade bir adamsın, bir kadını nasıl mutlu edeceğini iyi biliyorsun ve sevilmeyi hak ediyorsun."

"Son altı ay içerisinde beni *seven* kadınların listesini görmek ister misin?" diye sordum şakayla.

Annem terbiyemi takınmam gerektiğine dair bir şeyler homurdandı. Emin değildim, kahkahalarımdan ne söylediğini duyamadım.

"Dalga geçiyorum," dedim.

Öyleydi de. Courtney dışında -ki şaşırtıcı ama onunla hiç yatmamıştım- son altı ayda yalnızca bir kişiyle görüşmüştüm. O da hemen gelecek planları hakkında konuşmaya başladığından sadece birkaç hafta sürmüştü. Altı hafta sonraki şeylerden.

Böyle şeylerden hoşlanmıyordum.

Sevgililik benlik değildi. Kadınlarla, bir ilişkim olmasını isteyecek kadar derin bağlar kuramıyordum. Bunu istemiyor muyum yoksa duygusal açıdan buna kapalı mıyım bilmiyordum. Belki her ikisi de. Yine de bildiğim bir gerçek varsa o da bir ilişkim olmasını istemediğimdi.

Yeni sahte ilişkimi saymazsak.

"Daha güvenli sulara dönelim," dedi annem, duyduğu neşeyi saklamaya çalışarak. "Onu ne zaman yemeğe getiriyorsun?"

"Daha üzerinden birkaç saat geçti, anne. Biraz vakit versen."

"İşler böyle yürür, Moss. Kız arkadaşını eve getir de onu tanıyalım."

Yüzümü buruşturdum. "I, birlikte çalışıyorsunuz. Onu tanıdığından enimin."

"O şekilde değil."

"Birkaç hafta içinde ailesini ziyaret edeceğiz," dedim bir çıkar yol bulmaya çalışarak. "Sanırım yakında size de geliriz."

"İlişkinizin gidişatına bayıldım."

"Sevindim."

Güldü. "Böyle bir ilişkimiz olmasını çok seviyorum. Böyle sine yakın olmamız, benimle bir şeyler paylaşıp hayatına ufak tefek dahil olmama izin vermen beni çok mutlu ediyor."

Pencereden dışarıya, Jess'in evine baktım. Benimkine bakan cephesindeki tüm ışıklar yanıyordu. *Hepsi.*

Vay canına. Babam elektrik faturasını karşılayabilmesi için ona ne kadar ödüyor? Kahretsin.

"Senin için üzülüyorum," dedim şakayla. "Sana ve annelik içgüdülerine ayak uydurmasam mahvolacaksın demek."

"Ah, şu ima. Ben seni rahat bırakayım. Belki kız arkadaşını arar ya da onu görmeye gidersin. Çiçeği burnunda çiftler nasıldır bilirim. Filizlenip büyümek için zamana ve alana ihtiyaçları vardır."

"Evet. Zaman ve alan. Aynen öyle."

"Saat de çok geç oldu, yorgunum." Güldü.

"İnsanları manipüle etmek yorucu bir şey, değil mi?"

"Tahmin etmediğim kadar çok. İyi geceler, Moss. Seni seviyorum."

"Ben de seni. İyi geceler."

Çağrıyı sonlandırdım ama telefonu elimden bırakmaya fırsat bulamadan gelen mesajla titredi.

Foxx: Dürbünün duruyor mu? Duruyorsa yarın gelip alabilir miyim? Önümüzdeki haftanın ortalarında geri getiririm. Yenisini söyledim ama kargo gecikti.

Küçük bir kahkaha koyuverdim.

Ben: Sanırım garajda bir yerde. Başka bir gün olsa kendi başına arayıp bulmanı söylerdim ama şu an boğmak istemediğim tek kardeşim olduğun için dürbünü bulup istediğin kadar ödünç almana izin veriyorum.

Foxx: Evet desen yeterdi.

Ben: Özür dilerim. Bir dahakine daha umursamaz olacağım.

Foxx: Kusura bakma da diyebilirdin.

Gözlerimi devirip sırıttım.

Ben: Birbirimizi görmeyelim diye sabah kamyonetine bırakacağım.

Foxx: Güzel.

Başka bir şey yazmasını bekledim ama yazmadı. Pek şaşırdığım söylenemezdi. Foxx'tan bahsediyorduk. Önümüzdeki ay boyunca sesi soluğu çıkmayabilirdi.

Telefonum hazır elimdeyken Brooke'un adını bulana dek mesajlarımı aşağı kaydırdım. Rehberimdeki fotoğrafı geçen yazın sonlarında çekilmişti. İkimiz de yorucu bir projenin işlerini teslim tarihine yetişebilmek umuduyla dört gün art arda sabahlamıştık. Kamyonetimin bagajında oturuyordu. Tepeden topladığı saçları darmadağındı. Gözlerinin altında torbalar vardı ve maskarası çılgın bir parti çıkışındaki bir rock yıldızı gibi akmıştı.

Şakalaşıyorduk, ikimiz de uykusuzluktan ne yaptığımızın farkında değildik. Ne söylediğimi hatırlamasam da bana dilini çıkarmıştı ve çektiğim fotoğrafı o gün rehberime kaydetmiştim.

O günden beri de değiştirmemiştim.

Ben: Eve vardın mı?

Brooke: Varmamış olsam beni kaçıran kişi bir saat önünde olurdu haha.

Ben: Yeteneklerimi hafife alıyorsun.

Gülümsediğini, belki de küçük bir kahkaha attığını hayal ettim. Güzel mavi gözlerini devirdiğinden emindim ve bunu görebilmiş olmayı diliyordum.

Brooke: Madem yazdın, sana itiraf etmek istediğim bir şey var, bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyorum.

Merakım kabarmadı desem yalan olurdu. Söyleyeceği yüzlerce şey olsa da benim duymak istediğim tek bir şey vardı.

Ben: Ah, söyle hadi. *göz kırpan emoji*

Brooke: Artık "resmî" bir çift olduğumuza göre yarın seni ofiste görecek olmak beni biraz geriyor.

Eh, umduğum bu değildi.

Başparmağımı çenemde gezdirip ne yazacağımı düşündüm. *Bir yem atıp konuşmayı onun devam ettirmesine izin vereceğim.*

Ben: Neden bir şeyi değiştirsin ki?

Brooke: Bilmiyorum. Belki değiştirmez. Aramızın garip olmasını istemiyorum, o kadar.

Brooke: Belki de bu kötü bir fikirdi.

Ben: Hiç de kötü bir fikir değildi. Aksine, harika bir fikirdi.

Brooke: Bence de harika bir fikirdi. *göz kırpan emoji* Ama beni endişelendiren bunu SENİNLE yapıyor olmam.

Ben: *düşünen emoji*

Başka ne söyleyebilirim, bilemedim. *Planı bozmak mı istiyor? Yoksa bunu benimle yapmak mı istemiyor? Bir yabancıdan mı yardım isteyecek?*

Benim derdim ne?

Yeni bir mesaj gönderirken yüzümü buruşturdum.

Ben: Bak, arkadaşın olarak arkama yaslanıp bunu başka bir adamla yapmanı izleyemem. Erkekleri avucumun içi gibi bilirim. Yılışıktırlar. Bencildirler. Ve etkileyicilik konusunda yakınımdan bile geçemezler. Bırak da bu çıkmazdan kurtulmana yardım edeyim.

Ah!

Ardından hızlıca bir mesaj daha yazdım.

Ben: Yarın konuşup tüm pürüzleri gidereceğiz. Pazartesiye kadar her şeyi halletmiş olacağız.

Brooke: Peki bu arkadaşlığımızı etkilemeyecek, değil mi?

Ben: Asla. Her zaman benim Brookie'm olacaksın.

Brooke: *göz deviren emoji*

Güldüm.

Ben: Biz arkadaşız. Bunu da arkadaş olarak yapıyoruz. Arkana yaslan ve dünyanın en iyi sahte sevgilisinin tadını çıkar.

Brooke: Doğru. Aynı zamanda iş arkadaşıyız ve bu benim için önemli. ÇOK önemli. İşimi kaybetmek istemiyorum.

Ben: Kaybetmeyeceksin.

Brooke: Söz mü?

Ne?

Ben: Gerçekten bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ciddiyim, açıkçası biraz gücendim.

Brooke: Üzgünüm. Niyetim seni üzmek değildi. Oturup üzerine düşünecek vaktim olduğundan çok gerildim. Sanırım korkuyorum.

Ben: Kafanı yorma, hayatım. Yanındayım.

Brooke: HAYATIM DEME.

Ben: Prensese zaten hayır demiştin.

Brooke: Aptalca isimler yok. Hepsinden nefret ediyorum.

Dilimle yanağımı şişirdim. "Çok yazık."

Ben: Tek yapmamız gereken seveceğin bir lakap bulmak. Denemekten vazgeçmeyeceğim.

Ben: İyi geceler, tatlı eriğim.

Brooke: Senden ayrılacağım.

Ben: *kalp emojisi*

Brooke: *siyah kalp emojisi*

"Görünüşe göre çok eğleneceğiz."

Koltuğuma yönelip boş paket servis kabını aldım ve mutfağa geçip çöp kutusuna attım.

Telefonum Yatma Öncesi rutinlerinin vaktinin geldiğini söyleyen bildirimle öttü. *Saat ne ara bu kadar geç oldu?*

Esneyip ışıkları kapatarak yukarı çıkarken Brooke'u düşünüp duruyordum.

Banyonun ışığını açıp telefonumu lavabonun yanına koydum. Elimi tezgâha yaslayıp aynadaki yansımama baktım.

"Sadece eğlenmene bak," dedim içeride yankılanan sesimle. "Üzerine bu kadar kafa yormaya gerek yok. Yardımıma ihtiyacı var ve benim de bundan küçük çıkarlarım olacak."

Sırf bana ihtiyacı olsa da ona yardım ederdim.

Diş fırçamı alıp suyla ıslattım.

Kardeşlerim zaman zaman götlük yapsalar da bu aileye doğduğumuz için şanslı olduğumuzu biliyordum. Annemin ne kadar yakın olduğumuza dair telefondaki sözleri de bunun kanıtıydı. Belki diğer birçok aile gibi Brooke'un ailesinin de iletişim sorunları vardı.

"Bu parti Brooke için oldukça önemli olmalı, yoksa böyle abuk sabuk şeylere kalkışmazdı. Onu mutlu et. Ailesi ne yaparsa yapsın ona hâlâ harika bir insan olduğunu göster."

Çünkü *Brooke harika bir insan*. Uzun vadeli bir ilişki peşinde olsam tam da isteyeceğim türden bir kadındı.

Ki istemiyorum. İstemeyeceğim de.

Parçama bir parça macun sıkıp ağzıma götürdüm.

Onun dostun ve iş arkadaşın olduğunu aklından çıkarma ve sakın kendini kaptırma. Daha fazlası olmayacak.

Kimi kandırıyordum? Brooke için yapmayacağım şey yoktu. Lakaplardan nefret ettiğini biliyor ve bir bakışta ruh hâlini anlayabiliyordum. Beynimin büyük bir kısmını işgal ediyordu.

Ama...

O benim arkadaşımdı.

Olup olacağı da bu.

On Dört

BROOKE

"Charlie'yle yürüyüp yürümeyeceğini bir türlü kestiremiyorum." Telefonun hoparlöründen yükselen Jovie'nin sesi içeriyi doldurdu. "Tiyatroda olmamı zaman kaybı olarak görüyor."

"Bana sorarsan asıl zaman kaybı o."

"Zaten sana soruyorum."

Faraşı çöpe boşaltıp dolaba geri kaldırdım. Kapağını kaparken menteşeler gıcırdadı.

Parlak öğleden sonra ışığı mutfağımı dolduruyordu. Hafta sonu güneşi hafta içindekilerden çok farklı vuruyordu sanki içeri, insanın içini neşeyle dolduruyordu.

Dün gece Moss'la aramdaki yeni ilişkiyi düşünürken kafamı dağıtmak için pişirdiğim muzlu ekmeğin kokusunu hâlâ alabiliyordum. Lavabonun yanında durup tenime vuran sıcak güneş ışınlarının tadını çıkardım.

Bugün güzel bir gün.

"Tiyatro senin kimliğinin önemli bir parçası," dedim. "Bunu anlamayan biriyle nasıl birlikte olabilirsin? Yani, böylesine büyük bir parçanı anlamayan biri *seni* nasıl anlayabilir ki?"

Jovie iç geçirdi. "Biliyorum. Turizm ofisinde çalışmak faturalarımı ödüyor, tiyatroda vakit geçirmekse ruhumu doyuruyor. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

"Bilmiyorum ama anlamaya niyeti olmayan birine bir şey anlatamazsın."

Bunu ilk elden biliyordum. *Hakkımda kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi anlamadığın için teşekkür ederim, anne.*

"Off. Terapi için teşekkür ederim. Kendimi senin ilişkinle..."

"*Sahte* ilişkimle," diye düzelttim gözlerimi devirerek. "Şunu romantikleştirmeyi kes."

"Nasıl keseyim? Bunu... *bundan* önce bile romantikleştiriyordum. İki yıl önce kafede onunla tanıştığımdan beri sizi birbirinize yakıştırıyorum ben."

Tezgâha yaslanıp güldüm. "Eh, boş hayaller kurmuşsun. Kimseyle ciddi bir ilişkim olsun istemiyorum, Moss Carmichael da bu listenin en tepesinde."

"Ama neden?" dedi sözcükleri uzatarak. "Çok tatlı biri."

Kahkaha attım. "Öyle. Herkesin birlikte olmak isteyeceği biri. Ama boşandığımdan beri... *kendimin* tadını çıkarmak istiyorum. Hayatımda ilk kez kendimi seviyorum. Yaşadığım, çalıştığım yeri ve hayatımdaki insanları seviyorum. Bir ilişki her şeyi karmaşıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz ve karmaşadan olabildiğinde uzak durmak istiyorum."

"Peki ya Moss'la aranızdaki bu şey karmaşıklaşırsa?"

Sesinden neyi ima ettiğini anlayabiliyordum. Jovie her şeyi elimize yüzümüze bulaştıracağımızı düşünüyordu.

Bizi bir türlü anlamıyor.

"Bütün gece bunu düşündüm," dedim. "Elimdeki en iyi seçenek o. Beni şaşırtıcı derecede iyi tanıyor ve ben de Moss hakkında olması gerekenden çok daha fazlasını biliyorum. Dahası, çok iyi arkadaş olduğumuz için küçük planımızın daha büyük bir şeye evirileceğinden endişe etmeden saçmalayıp eğlenebiliriz."

"*Hı-hı.*"

"Her neyse," dedim iç çekerek. "Ona güveniyorum. Senin dışında hayatımın çirkin yanını gösterecek kadar güvendiğim tek kişi o ve kimse seninle çıktığıma inanmaz."

"Çok komik," dedi gülerek. "Ama kapatmam gerek. Tiyatroya varmak üzereyim."

"Seçmelere katılacaksın, değil mi?" diye sordum. "Şu oyunun başrolü için, adı neydi... Brambleberry Boys muydu?"

Jovie güldü. "Yaklaştın. *The Brambleberry* ama puanı kaptın."

"Gördün mü? Anlattıklarını dinliyorum." Ben de güldüm. "Göster kendini. Herkesi yeteneğin ve güzelliğinle etkileyip başrolü kapacağından eminim."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Jovie. İyi eğlenceler," dedim şans dilemekten kaçınarak. Söylediğine göre bu, oyunculara kötü şans getiriyormuş. "Seçmeler bittiğinde beni arayıp nasıl geçtiğini anlat."

"Elbette. Görüşürüz!"

"Görüşürüz."

Telefonumu bırakmak için arkamı döndüğümde kapı çaldı.

Başımı girişe doğru çevirince kalbim tekledi. *Moss.*

Kalçamdan düşen eşofmanımı ve beni olduğumdan daha kıvrımlı göstererek kendime güvenimi artıracak şekilde vücudumu saran beyaz tişörtümü düzelttim.

Biraz kendine güvenden zarar gelmez.

Titrek bir nefes verip omuzlarımı geriye atarak girişe doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda... olduğum yerde eriyiverdim.

Siktir.

"Selam," dedim destek almak için kapı çerçevesine yaslanarak.

"Selam."

Yüzünde dizlerimin bağını daha da çözen çarpık bir gülümseme belirdi.

Kaslı bacakları kotunun altından bile belli oluyordu. Gözlerini daha da çarpıcı kılan sarı tişörtünün altındaki geniş omuzlarından bahsetmiyordum bile. Daha önce hiç spor ayakkabı giydiğini görmemiştim ama şikâyetçi olduğum söylenemezdi.

"Çiçek yok mu?" diye sordum alayla, içeri girebilmesi için kenara çekilirken. "Ne biçim erkek arkadaşsın sen?"

"*Ah*. Peki. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağım."

"Dalga geçiyorum," dedim kapıyı kapatarak.

Gözleri antremde gezindi. Onu koridora yönlendirmeden önce etrafı inceleyip evimde olmaya alışabilmesi için ona biraz zaman verdim.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordum mutfağa girdiğimiz sırada.

"Olur. Ne var?"

"Vişneli kola. Limonata. Su." Omuzlarımı silktim. "Votka."

Güldü. "Su alayım. *Lütfen*."

Buzdolabından iki şişe çıkarıp birini ona uzatırken eline dokunmamaya özen gösterdim. Sıradan bir günde bile ona dokunduğumda elektrik akımına kapılmış gibi oluyordum. Bu koşullar altında olacakları öğrenmek istemiyordum.

"Oturalım mı?" diye sordum.

Oturma odasına yöneldiğimde Moss peşime takıldı ve kanepeye yerleşti. Ben de aramızda bir minder bırakıp öteki uca oturdum.

"Ne tür çiçeklerden hoşlanıyorsun?" diye sordu. "Aklımın bir köşesine yazayım."

"Bana çiçek falan almayacaksın."

"Laf sokmayacaktın," dedi belli belirsiz bir sırıtışla. "Gelmiş geçmiş en iyi sahte erkek arkadaş olacağım."

Gözlerimi devirsem de gülmeden edemedim.

"Ee?" dedi.

"Bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek bilmiyorum?"

Omuzlarımı silktim. "Ne tür çiçeklerden hoşlandığımı bilmiyorum. Sanırım pembe olanlar."

"Evli değil miydin?"

"Evet," dedim, konuyu nereye getirdiğini anlamaya çalışarak.

Yüzüme bön bön baktı.

"Geoff bana çiçek almazdı."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Moss arkasına yaslanıp uzun bacaklarını öne uzattı. "Babam her cuma anneme çiçek getirirdi. Çiçeksiz eve gelmezdi. Bir keresinde, ben küçükken -on, belki de on bir yaşlarımdayken- dükkânlar kapalı olduğu için yol kenarından topladığı bir demet çiçekle eve geldiğini hatırlıyorum." Sırıttı. "İçlerinde bir sürü karınca vardı ve annem ertesi sabah uyandığında bütün mutfağı istila etmişlerdi."

"Eminim korkunç bir sabah olmuştur," dedim kıkırdayarak.

"Hayır. Alakası bile yoktu."

Damaris'in sinirlendiğini ama Kix'in düşünceli jesti nedeniyle gizli gizli gülümsediğini hayal edebiliyordum. Aynı zamanda babam böyle bir şey yapsa çılgına dönecek annemi de görebiliyordum. Birden babamın ona çiçek almaya hiç gerek duymadığını fark ettim. Annem her hafta kendi devasa buketlerini alırdı.

Her oda için bir tane, canım. Böylesi şart.

Ayaklarımı toplayıp vücudumu ona doğru çevirdim. Moss yeterince uzun süre bakarsa dünyadaki tüm sorunları çözebilecekmiş gibi dikkatle beni izliyordu.

"Geoff eşine çiçek alan adamlardan değildi," dedim. "Aslına bakarsan eşi için herhangi bir şey yapan adamlardan değildi, onu tam da bu yüzden boşadım."

"Ondan pek bahsetmiyorsun. Dün geceye kadar adını bile duyduğumu sanmıyorum."

"Bahsedecek bir şey yok. Ben yirmi yaşındayken evlendik. Neredeyse yedi yıl da evli kaldık. Doğum günümde uyandım ve fark ettim ki... elimdekiyle yetiniyordum. Günlerimi geçirip gidiyordum. Kısacası yaşadığımı hissettirecek en ufak bir şey bile yapmıyordum. Hayatımın her alanmda çok mutsuzdum ve buna bir yıl daha katlanamayacağıma karar verdim."

"Yedi yıl uzun bir süre."

Başımla onayladım. "Öyle. En kötü kısmı da bu. Dünyada gerçek aşk diye bir şeyin olduğundan bile emin değilim. *Hayatımın yedi koca yılını* -seksen yaşıma kadar yaşayacağımı varsayarsak bu neredeyse onda biri ediyor- bana doğru dürüst gülümsemeyen bir adamla geçirdim. Şimdi dönüp baktığımda..."

Moss'un arkasına, ortasında küçük bir ayna olan güneş şekilli dekora odaklandım.

Şimdi dönüp baktığımda kendimi bıraktığım akıntıda sürüklendiğimi fark ediyorum. Öylesine yaşadığımı, Geoff'in bana, bize olan ilgisizliğini kabullendiğimi görüyorum. Hayatın böyle yaşanamayacağını.

"Konuşmak istemiyorsan sorun değil," dedi Moss. "Gerçi merak da ediyorum. Gelecek hafta onunla nasıl başa çıkacağımı anlamama yardımcı olurdu."

Bir süre kıpırdanıp nihayetinde dizlerimi göğsüme çekerek yerime yerleştim. *Çocuk gibi kıvranıyorum.*

"Geoff kötü biri değil," dedim. "Hayata ve sevgiye dair görüşlerimiz birbiriyle örtüşmüyordu. Sevgisi bir sürü koşula bağlıydı. Belli bir şekilde görünmemi, davranmamı ve konuşmamı istiyordu. İsteklerinin hepsini karşılarsam günün sonunda ödüllendirilirdim."

"*Ne?*"

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama dominant-itaatkâr gibi bir ilişkimiz yoktu."

Geoff'i dominant olarak hayal etmek bile kahkahalara boğulmama neden oldu. Fakat Moss pek de eğlenmişe benzemiyordu, ben de anlatmaya devam ettim.

"Daha çok... mutluysa daha fazla fiziksel etkileşim koparırdım. Yanağıma bir öpücük kondururdu ya da belki yatakta maç izlerken ona sarılmama izin verirdi. Bazen ben uykuya dalana dek oturmaktansa benimle yatardı. Şansım yaver giderse de bir

ihtimal seks yapardık. Aramızdaki o küçük anlara ihtiyacım vardı ama o hiçbirini umursamıyordu."

Moss yüzünü buruşturdu, ağzı şaşkınlıktan ardına kadar açılmıştı.

"Bu şimdiye dek duyduğum en berbat şey," dedi kulaklarına inanamıyormuşçasına. "Evliliğin böyle bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. O yüzden boşandım."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Haklısın. Kulağa pek de aşk gibi gelmiyor."

"Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun?"

Sorum ben ne olduğunu bile anlamadan dudaklarımdan dökülüvermişti. Öncesinde düşünseydim yine de sorar mıydım emin değildim ama laf ağızdan çıkmıştı ve geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Moss'un yüzü düştü. Şişenin kapağıyla oynayıp suyundan uzun bir yudum aldı.

"Özür dilerim," dedim huzursuzca. "Cevap vermek zorunda değilsin."

Şişenin kapağını tekrar kapattı. "Hayır. Sorun değil." Yutkundu. "Evet, aşkın ne olduğunu biliyorum. Sırf onunla bir an geçirebilmek için bütün hayatının altüst olmasına razı olmak demek."

Sözlerinin sonuna doğru sesi yumuşasa da sıktığı çenesi ve kaçırdığı gözleriyle yüzü bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Ne yaşadı ki bu kadar?

Onu birkaç saniye daha izledim ama huzursuzluğuna, üzüntüsüne ve bastırdığı öfkesine daha fazla katlanamadım.

"Tam da bu yüzden," dedim neşeyle, "*biz* buna hiç bulaşmayacağız. Aşk söz konusu bile olamaz, tabii bana âşık olacağını falan düşündüğümden demiyorum."

Bakışlarını bana çevirirken sırıttı. "Tabii."

"Ömürlük değil günlük," dedim ayağa kalkıp gerinerek. "Sloganımız bu olacak."

"Hoşuma gitti. Birine bağlanmayı zerre kadar istemiyorum."

Güldüm. "Ben de, dostum."

Moss da ayağa kalkıp gerindi. Beni sinir etmeye çalıştığından şüpheleniyordum. *O lanet olası karın kasları.*

"Ah," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Paylaştığın ilanı dün gece gördüm. Bir Social hesabı açıp bir ton şey doldurmam gerekti ama kendi gözlerimle görmek istedim."

Yanaklarım kızardı.

"Alınma ama biraz rötuşa ihtiyacı varmış," dedi.

"Hiç de bile. Yorumları gördün mü? *İşe yaradığı apaçık ortada.*"

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Seni gören ya da seninle konuşan her erkek seninle *herhangi* bir şey yapma fırsatına ağzından köpükler saça saça atlar. İster gerçek ister sahte olsun. Bahsettiğim bu değildi."

"Dökül o zaman. Neden bahsediyordun, ukala?"

Sırıttı. "Bir tane bile topuklu ayakkabın yok."

Şerefsiz.

"Ayrıca hiç kırmızı ruj sürmezsin," dedi. Kendini beğenmişliğini gizlemeye zahmet bile etmiyordu.

"Sadece... bir imaj yaratmaya çalışıyordum. Hepsi metafordu. Anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirmek için ne kadar ileri gidebileceğimin örneğini veriyordum."

"Yani benim için kırmızı ruj mu süreceksin?"

"Hayır."

Ağırlığını öteki ayağına verdi, bu konuşmadan hoşlandığı açıktı. "Bana topuklu ayakkabı giyip kırmızı ruj sürdüğün bir randevu borçlusun."

"Anlaşmamızda bu yoktu."

"İlanına yanıt verdim. Bana sunduğun anlaşma öyle diyor."

"Sen hiçbir şeye yanıt vermedin. Maddox verdi." Onu kızdırma fırsatının ayağıma geldiğini fark edince alt dudağımı ısırdım. "Belki Mad için kırmızı ruj sürüp topuklularımı giyerim."

Tavana kadar fırlayan kaşları yerini hemen kısılmış gözlerine bıraktı. "Sen *benim* sahte kız arkadaşımsın. Mad'in değil."

Kıkırdadım. "Kıskandın mı?"

"*Evet,*" dedi dudaklarını büzerek. "Bu gerçekten duygularımı incitirdi."

"*Tamam.* Seni kıskandırmayacağım. En azından kasten."

Muzaffer bir edayla bana döndü. *Şapşal herif.*

"Maddox demişken," dedi. "Annem seni yemeğe davet ediyor. Bugün beni arayıp öğleden sonra yemek yapacağını ve *gelmemi* çok istediğini söyledi, bu da seni yanımda getirmemi istediği anlamına geliyor."

"Ona söyledin mi?"

"Başka çarem yoktu." Omuzlarını silkti. "Olan biten her şeyi biliyor sonuçta. Hatta bu oyunda parmağı var ve eserinin peşini bırakmaya hiç niyeti yok."

Evet. Doğru.

Kalkıştığımız maskaralığın gerçekliği yüzüme vurunca midem bulandı. İnsanlar biliyordu. Ailesi biliyordu. Patronum biliyordu.

Eyvah.

"Bunu gerçekten yapıyoruz, ha?" dedim, gerginliğimi küçük bir kahkahayla bastırmaya çalışarak.

"Evet. Hâlâ istiyor musun?"

Nazik gözlerini ve tatlı gülümsemesini izledim. Dün gece verdiğimiz karardan dönüp dönmediğimi düşünmesini. Tereddüt edersem bir an bile düşünmeden her şeyi bir kenara bırakacağından emin olmamı.

"Seni gören ya da seninle konuşan her erkek seninle herhangi bir şey yapma fırsatına ağzından köpükler saça saça atlar. İster

gerçek ister sahte olsun." Moss'un ağzından köpükler saçtığı falan yoktu ama arkadaşlığımızın onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Yanımda olduğu için çok şanslıydım.

"Çok istiyorum," dedim. "Annene ne zaman gidiyoruz?"

"Yemek bir saat içinde başlayacak..."

Gidelim de bitsin bari.

"Kardeşlerin de orada olacak mı?" diye sordum. "Bunun intikam planımızın ilk adımı olup olmayacağını merak ediyorum."

Kıkırdadı. "Muhtemelen uğrarlar."

"Güzel."

Birbirimize bakmaya devam ettik. Parfümünün ferah ve temiz kokusunu alabiliyordum. Dalgalar hâlinde üzerime çarpan enerjisiyse tüylerimi diken diken ediyordu.

Aklından geçen her neyse yüzünde bir gülümseme belirdi ve dudakları içimde bir sızıya neden oldu.

"Gitmeden önce konuşmamız gereken bir şey daha var," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak neden bahsettiğini sordum.

"Ne tür sınırlar çizeceğiz?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Poponu elleyebilir miyim? Elini tutabilir miyim? Seni öpebilir miyim?"

Yüzünde beliren o gülümseme karşısında kalbim tekledi. *Kahretsin.*

Ellerini, dudaklarını, parmak uçlarını bedenimde hissedeceğimi düşünmek içimden bir ürpertinin geçmesine neden oldu. *Bunu neden daha önce düşünemedim?*

"Eh," dedim boğazımdaki yumruya rağmen. "İnsanların ilişkimize inanmasını istiyorsak gerçekçi göründüğünden emin olmalıyız. Rol yapıyormuş gibi görünürsek her şey boşa gider."

"İşler daha da kötü sonuçlanır."

"Kesinlikle."

"Neyi sorun edip neyi etmediğini bana söylemem gerek," dedi sesini alçaltarak. "Herhangi bir varsayımda bulunacak ya da seni istemediğin pozisyonlara sokacak türden bir adam değilim. Kelime oyunu yapmıyorum."

Sırıttım. "O an ne gerekirse onu yaparım derim. El ele tutuşmamız gerekiyorsa tutuşalım. Öpüşmeye gelirsek, bunu eninde sonunda yapmamız gerekecek. Kaçışımız yok."

Nefes al, Bronte.

"Kız arkadaşımmışım gibi davran," dedim en [illegible] sesimle. "Yeterince gerçekçi görünecektir."

Bana doğru temkinli bir adım attı. "Emin misin?"

"Sanırım." Ama birden fark ettim ki... *hiç emin değildim.* "Kaba ya da sapıkça bir şey olmadığı müddetçe."

"Ah, yani o kadar ileriye gidiyor–"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Öyle demek istemedim."

Ona bakmak, yüzümde belirdiğine adım gibi emin olduğum müstehcen ifadeyi görmek istemiyordum. Ama yüzümü gizlemeye devam edip bir kaçış yolu ararken parmaklarını benimkilere geçirip –avuç içleriyle benimkilerin üzerini örtüp– ellerimi çekti.

Elleri sıcacık ve benimkileri kolayca içlerine alabilecek kadar büyüktü. Geri çekilmeden önce parmak uçlarını bileklerimdeki ince deride gezdirdi.

Bedenim tepeden tırnağa ürperdi ve teması karşısında gözle görülecek kadar şiddetle sarsıldım.

"Sana ilk kez dokunuyormuşum gibi davranıyorsun," dedi pürüzlü bir sesle.

"Çünkü öyle."

Güldü. "Seni ilk öptüğümde aynısını yaşayacağımdan eminim."

"*Hadi oradan.*"

"Ne? Seni öpmek hoşuma gitmeyecek mi sanıyorsun? Kendine hiç baktın mı?"

"Numara yapıyoruz," dedim kızararak. "Ön sevişme niyetine öpüşmüyoruz."

"İnan bana, biliyorum. Ama seni gerçekten öptüğüme inanmam gerek. Buna metot oyunculuğu deniyor."

"Aptalın tekisin," dedim gülerek.

Sanki yıllardır tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. Ben de onunla birlikte gevşediğimi, gerginliğimin kaybolup gitmesine izin verdiğimi fark ettim.

"Annene gidiyor muyuz peki?" diye sordum.

"Evet. Tabii hâlâ istiyorsan."

Omuzlarımı silktim. "Çift olarak ilk kez boy göstereceğiz yani?"

Hafifçe güldü. "Sanırım. Eninde sonunda insan içine çıkmamız gerekecek."

"Haklısın. Hem normalde birbirimizin yanında nasıl davrandığımızı biliyorlar, büyük değişiklikler yapmamıza gerek kalmayacak."

"Doğru," dedi usulca. "Yine de ikna edici görünmemiz gerek, gözlerimiz açılmış da gerçeği görmüşüz gibi."

Güldüm, haklıydı. Normal hâlimizden biraz daha farklı davranmamız gerekecekti.

"Peki," dedim. "Doğru söylüyorsun."

"Güzel. O zaman gitmeye hazır mısın?"

Hemen mi? Bakışlarımı kıyafetlerime indirdim. "Üzerimi değiştirmem lazım."

"Bence gayet iyi görünüyorsun."

"Eşofman giyiyorum, Moss. Kız arkadaşın olarak ilk kez insan içine çıkarken üzerimde eşofman olmamalı."

Omuzlarını silkip yürümeye başladı. Aramıza mesafe koyduğumuza seviniyordum. Fakat arkasına döner dönmez söz konusu mesafe bir anda buharlaşıp kayboldu.

Gözlerimiz birbirine mükemmel uyan iki yapboz parçası gibi birbirine kenetlendi ve beni olduğum yerde hareketsiz bıraktı.

Artık komşumun havlayan köpeğini duymuyordum. Moss'un parfümünün kokusunu almıyordum. Mutfağı temizlerken çiğnediğim naneli sakızın tadını hissedemiyordum.

Farkında olduğum tek şey ona doğru çekildiğimdi. Geçici bir süreliğine ondan istediğim her şeyi alabileceğimdi.

Bunu düşündükçe nabzım hızlandı.

"Hepsini birbirine karıştırmamayı başaracağız, değil mi?" diye sordum. "İş. Arkadaşlık. Sahte ilişkimiz."

"Ben başaracağım. Kalkıştığımız şeyin ne olduğunun ve ne olmadığının bilincindeyim. Güzel kısmı da bu. İkimizin de istediği ve istemediği şeyler aynı."

"Evet."

O hâlde...

Çekim hissine boyun eğip ağır ağır ona doğru ilerledim. Onun da bana doğru gelmesiyle ortada buluştuğumuzda elini uzattı. Bir an bile düşünmeden kollarının arasına girip ona baktım.

Her bir zerrem diken üstündeydi. Kafamda çalan tehlike çanlarını duyar gibiydim.

Fakat bu doğru değildi. Yaptığım şey hiç de tehlikeli sayılmazdı. Yalnızca biraz eğleniyorduk. Ailesi yeni ilişkimize zaten inanacaktı, pratik yapmamıza *gerek yoktu.*

Fakat biraz pratikten ne zarar gelir ki?

Neden bu durumun keyfini çıkarmıyorum? Neden dudaklarının benimkilerde bırakacağı tadı öğrenmiyorum? Dudakları gerçekten de göründükleri kadar yumuşaksa...

"Bakalım elinde ne varmış," dedim. "Öp beni, Carmichael."

Dudaklarını yaladı. "Kahretsin. Ofis dışında bana patronluk taslaman daha da çekici."

Başını bana doğru eğerken güldüm.

Moss kollarını belime dolayıp beni göğsüne çekti. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi vücuduna yaslandım.

Tutuşu nazik ama sıkıydı, istediğim an geri çekilebileceğim kadar gevşekti. Tam da bir erkeğin kollarının olması gerektiği gibi bir his bırakıyordu.

Bunu özlemişim.

Dahası, kollarının arasında olmak o kadar doğru geliyordu ki...

Ne harika bir his.

Aramızdaki mesafenin kapanmasından hemen önce derin bir nefes aldım. Ardından dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettim. Tam da hayal ettiğim gibi yumuşaklardı. Adımlarını çoktan bildiğim bir dansa sürüklenmiş gibiydim.

Dilini ağzıma değdirip onu içeri almamı istedi. Ona izin verip bedenine daha da yaslandım. Ellerinin yandan yukarı kayıp yüzümü kavradığının belli belirsiz farkındaydım. Zihnimin gerisinde bir yerlerde kirli sakalının tenimdeki hissini duydum. Ağzının sıcaklığını, vücudunun sağlamlığını hissettim.

Aynı anda hem kısacık hem de geçmek bilmezmiş gibi gelen bir sürenin ardından geri çekildik. Uzaklaşmadan önce alınlarımız kısa bir an birbirine değdi.

Ne yapacağımdan ya da nasıl hissedeceğimden emin değildim, kıkırdamaya başladım.

"Fena değil," dedim derin bir nefes alarak. "Hiç fena değil."

"O kadar mı? *Fena değil?*" Sırıttı, gücenmiş görünmeye çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi. "Sanırım daha fazla pratik yapmam gerek. Çok daha fazla. Sonuçta en iyi sahte erkek arkadaş olacağıma söz verdim."

"Azmine hayranım."

"Azim demişken, hazırlanmaya gitmeyecek miydin? Yoksa biraz daha pratik yapmak mı istersin?" diye sordu daha da ge-

nişleyen sırıtışıyla. "Çünkü karşımda daha-az-önce-öpüştüm dudaklarınla duracaksan seni öpmekten başka çarem kalmayacak."

Öp lütfen.

"Üzerimi değiştirmem lazım," dedim göğsüne vurup oturma odasından çıkarken. "Sakin ol."

"Seni ailemin evinde de öpeceğim," diye bağırdı arkamdan. "*Pratik için.* O Geoff denen herifin önünde öpüşmeden önce kusursuzluğa ulaşmalıyım. Teyzeni de unutmayalım. O herifin kıçına tekmeyi basmanın bir nedeni olduğunu görmeyi hak ediyor. Daha iyisini bulduğunu."

Yatak odamın kapısında duraksayıp bir an için gözlerine baktım. Tatlı ve haylaz gülümsemesi ondan uzaklaştığımda yükselen endişe dalgasını sakinleştirdi.

"Hemen dönerim," deyip kapıyı kapattım. Yalnız kaldığımda duvara yaslanıp yere çöktüm.

Bu sandığımdan hem daha kolay hem daha zor olacak.

Zira az önceki o deneme öpücüğü var ya? Hayatımdaki en iyi öpücüklerden biriydi.

On Beş

BROOKE

Moss radyoyu kapadı.

Sağa dönüp Honeysuckle Yolu'na girdiğimizde güneşten korunmak için ellerimi gözüme siper ettim.

"Şimdiye kadar gördüğüm en tatlı sokak ismi," dedim.

Yolun her iki yanında uzanan ağaçlarla çalılar insana özel ve şirin bir mahalleye girmiş hissi veriyordu. Bir dizi eve yaklaşırken Moss'un kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleşip etrafı izledim.

Çıkmaz sokakta altı ev ve boş bir arsa yer alıyordu. Her bahçe birbirinden bakımlı, evlerin hepsi temiz ve düzenliydi. Yol kenarındaki gizli bir cennete girmiş gibiydim, kafamı ne yana çevirsem hayran kalıyordum.

"Burası Maddox'un," dedi Moss sağımdaki küçük evi işaret ederek. "Yanındaki de Banks'in. Benimki de şurada."

Sol omuzumun üzerinden Moss'un işaret ettiği beyaz badanalı, siyah panjurlu ve verandasında rüzgârda sallanan bir salıncağın durduğu eve baktım.

"Çok tatlı," dedim.

"*Tatlı.* Her erkek bekâr evine böyle dendiğini duymak ister."

Gözlerimi devirsem de karşılık vermedim. "Senin yanında kim yaşıyor?"

"Jess." Solunu işaret etti. "Annemle babamın bizi dizlerinin dibinde tutmak için yapmayacağı şey yok."

Kalbimi bu kadar ısıtan sözleri mi yoksa gülümsemesi mi karar veremiyordum.

Carmichael ailesindeki koşulsuz sevginin eşi benzeri olmadığını düşündüm. Böylesine sıkı sıkıya bağlı, birbirine destek olan insanlarla dolu bir ortamda büyümenin harika olacağını yıllardır pek çok kez düşünmüştüm. *Seni seven, destekleyip savunan ve her şeyin önüne koyan bir anneyle büyümek nasıl olurdu?*

Nereden bilebilirdim ki?

Moss arabasını iki güzel tuğla evin arasındaki kaldırıma çekti. Ardından düğmeye basıp motoru kapattı.

"Başka kimler gelecek?" diye sordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Genelde pazar günleri toplanırız. Cumartesi günü böylesine garip bir saatte öğle-akşam yemeği olayı yeni. Biz bize de olabiliriz herkesi çağırmış da olabilir. Kim bilir?"

"*P-peki,*" dedim etrafıma bir göz atarak. "Balıklama dalıyoruz yani?"

Koltuğunda kıpırdanıp bana doğru dönerken içeriyi deri gıcırtıları doldurdu.

"Hepsi –birçoğu, *bazıları* ya da her neyse– bizi her gün yan yana görüyor," dedi omuzlarını silkerek. "Her zamankinden ne farkı var?"

"Dudakların."

Sözlerim üzerine dudakları seğirdi.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"İki buçuk yıldır seni öpmek istiyordum," dedi bir nebze bile utanma emaresi göstermeden. "Ne ortaya çıkan bu durumdan ne de seni öpmenin de iş tanımının bir parçası olmasından en ufak bir üzüntü duyuyorum."

Bana bakarken içim cayır cayır yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Dürüst olayım mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Tam itiraf: Ben de seni bunca zamandır öpmek istiyordum," dedim sanki itirafım her bir zerremi panikle doldurmamış gibi omuzlarımı silkerek. "Alıştırma öpücüğüne rağmen aramız garipleşmediğine göre sahte erkek arkadaşım internetteki bir yabancı değil de sen olduğun için gerçekten çok mutluyum."

"Söyledim ya. *Gelmiş geçmiş en iyi sahte erkek arkadaş.*"

Bir kahkaha atarak başımı koltuğa yasladım. "Düşününce, kalkıştığımız bu şey çok saçma görünüyor. Aklımız başımızda mı? Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet. Üstelik çok eğleneceğiz ve bunu kardeşlerimin yüzüne vuracağız. Annene Florida'daki her erkeğin peşinden koştuğunu, benim annemeyse ilişkimize bir şans verdiğimizi ve bir nedenden yürütemediğimizi göstereceğiz."

Başımı ona çevirdim. "En inandırıcı kısmı da bu olacak."

"Hangisi?"

"İlişkimizi yürütemediğimiz. Düşünebiliyor musun?"

Güldü. "Evet. İşimiz bittiğinde birbirimizi bir kaşık suda boğacak kıvama geleceğimizden eminim. Ayrılmamız başımıza gelen en iyi şey olacak."

"O zamana kadar da duygulardan uzak ilişkimizin faydalarının tadını çıkaracağız. Ömürlük değil, günlük, değil mi?"

"Ömürlük değil, günlük." Konsola uzandı. "Ama yeniden arkadaş olmaya döndüğümüzde beni ne zaman istersen öpebilirsin."

Alayla nefes verip bakışlarımı önümüzdeki eve çevirdim. Damaris ve Banks verandada durmuş bizi izliyordu.

İşte başlıyoruz...

"Annenle Banks bizi izliyor," dedim.

"Hormonları kontrolden çıkmış ergenler gibi ateşli bir öpüşmeye var mısın?"

Güldüm. "*Yokum*. Biraz daha nezih bir ilişkimiz olmasını tercih ederim."

"Hiç eğlenceli değilsin. Odandan üzerinde bu seksi tişörtle çıktığından beri birinci aşamaya geçmek istiyorum." Göz kırpıp iki parmağını köprücükkemiğimde gezdirdi, avuç içi hafifçe memelerimin üst kısımlarına sürtünüyordu. "Ben öteki tarafa geçene kadar kıpırdamayı aklından bile geçirme, seksi sahte sevgilim."

Tam bir çapkın.

Moss arabadan inip tek eliyle kapıyı kapattı. Koşarak kamyonetin ön tarafından dolanırken kasları tişörtünün ince kumaşı altında gerildi.

Planımız tahmin ettiğimden daha iyi daha iyi gidiyor.

Banks annesinin ona bir tane patlatmasına neden olacak bir şeyler söyledi.

Kahkahalarım kamyonetin içini doldurdu. Kemerimi çözüp Banks'e el salladım. Annesine her ne söylediyse Damaris oğluna bir tane daha patlattı.

Moss'un kapımı açarkenki gülümsemesi bulaşıcıydı. Elimi tuttu ve yerden oldukça yüksekteki kamyonetten düşmenin eşiğinden dönerken yüzüstü kapaklanmamı engelledi.

"Bu şart mıydı?" diye sordum, seçmek için bir ömür harcadığım V yakalı düz siyah tişörtümü düzeltirken.

"Ne şart mıydı?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Birbirimize o kadar yakındık ki göğüslerimiz birbirine değecek gibiydi. Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmamam gerektiğini adım gibi biliyordum.

Ama hoşlanıyordum.

"Kamyonetin," dedim. "Bu kadar yüksek olması şart mıydı? Ne gereği var ki?"

"Araziye çıkmak isteyebilirim. Şu mesafeye baksana."

Gözlerimi kıstım. "Peki bunu kaç kere yaptın?"

"*Ayrıca havalı görünüyor.*" Yüzünü buruşturdu. "Benimle dalga geçme. Kompleksim var."

"Neden?"

"Evine geldiğiniz insanları görmezden gelmek son derece kaba bir davranış," diye bağırdı Banks verandadan.

Güldüm. "Bu yüzden mi?"

"Aynen öyle."

Uzun, derin bir nefes aldım. Yalan söylemeyi sevmesem de bunu patronlarımın ve ailesinin önünde yapacak olmamın tek nedeni beni buna kendi elleriyle itmiş olmalarıydı. İleride bu günleri hatırlayıp uzun uzun güleceğimizi umuyordum. Fakat şimdilik onların başlattığı oyunu sürdürecektik.

"Pekâlâ," dedim. "Gösteriye hazır mısın?"

"Oyun başlasın."

Elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Çok tatlı olmalısın," diye fısıldadım.

"Hep değil miyim?"

"Hayır, *çok* tatlı diyorum," dedim, Damaris'e gülümseyerek.

"Neden ki?"

"Çünkü daha yeni çıkmaya başladık, hâlâ cicim aylarındayız. Vıcık vıcık olmamız gerek."

"Öğrendiğim iyi oldu, cicim aylarında yapılacak başka şeyler de biliyorum," dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

"*Moss!*"

Yüzüm kızarınca kıkırdadı.

Eve yöneldik. Eve uzanan yol boylu boyunca şimdiye dek gördüğüm en canlı fuşya tonunda çiçekler açmış güzel çalılarla doluydu. Moss'un elindeki elimi ve bunun neden bu kadar doğal geldiğini düşünmek yerine onlara odaklandım.

"Ah, Brooke," dedi Damaris kocaman gülümseyerek. "Gelebilmene çok sevindim."

"Davetin için teşekkür ederim," dedim.

"Seni götürecek birine ihtiyacın varsa beni arayabilirdin." Banks omuzlarını silkti. "1957 model Corvette'imle gelip..."

"Kes şunu." Damaris en küçük oğluna annelere özgü o bakışı attı. "Uslu durmanı söylemedim mi?"

"Sen onu istediği yerlere götüremezsin, ufaklık," dedi Moss diliyle yanağını şişirerek.

"*Ah, sen öyle san*," dedi Banks, ben Moss'a dirsek atmakla meşgulken.

"Buraya gelme konusunda biraz endişeliydim," dedim nabız yoklayarak. "Sizinle çalışırken," Moss'a döndüm, "*bunun* biraz garip kaçacağından endişeleniyordum."

"*Bunun* çoktan olması gerekiyordu," dedi Moss mikrofonu benden alarak. *Aferin.* "Beni aştığını düşünmüştüm."

"Çünkü aşıyor," dedi Banks.

Moss'a gülümseyip Banks'i duymazdan geldim. Umursamamak ona yapılabilecek en kötü şeydi.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," dedi Damaris. "Bunun olacağını Kix sizi aynı ekibe koyduğu günden beri biliyordum."

Ona döndüm. *Ciddi miydi?* "Gerçekten mi?"

"Evet. Anneler böyle şeyleri anlar. Hisseder."

Vay be.

"Hadi içeri gelin de sofraya geçelim," dedi arkasını dönüp kapıya ilerleyerek.

"Siz yiyin. Ben eve gidiyorum," dedi Banks.

"Bize katılmayacak mısın?" diye sordu Moss. "Bir de bize kaba diyordun."

Banks gözlerini devirdi. "Karnımı doyurdum."

"*Ben de*," dedi Moss, kardeşine göz kırparak.

Sözlerindeki ima midemin kasılmasına neden oldu. Terleyen elimi Moss'unkinden çekmeye çalıştım ama tutuşunu sıklaştırdı.

"*Neden?*" Banks bana dönüp ellerini iki yanına açtı. "Neden beni değil de onu seçtin?"

"Dikkatli ol," diye uyardı Moss. "Benim kız arkadaşımla konuşuyorsun. Baştan uyarmış olayım."

Rol yapmamıza ve Banks'i kasten kızdırmaya çalışmamıza rağmen Moss'un uyarısı beklediğimden daha sertti. *Saçma ama bir o kadar da seksi.*

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Banks verandadan inerken.

"Ne yapsaydım, Banks? Moss bana Social'dan mesaj attı ve birbirimiz için yaratıldığımızı fark ettik. İş stresinin tamamen ortadan kalkmasıyla yüreğimizin sesini dinledik."

Banks duraksayıp bize döndü. Bunun onun ve Maddox'un başının altından çıktığını bilip bilmediğimden emin olamıyormuş gibi gözlerini kıstı. Maddox'la birlikte kardeşleriyle aramı yaptıklarını düşünüyordu. Hiçbir şeyi açık etmemeye çalıştım.

"Evet," dedi Moss. "Social'a şükürler olsun."

Banks başını iki yana sallayıp yeniden yürümeye başladı. "Dünyanın en şanslı piçisin."

Moss'la gülmeye başladığımızda Banks ortaparmağını havaya kaldırdı. Yalnız kaldığımızda ikimiz de derin bir nefes verdik.

"Fena gitmedi," dedim kıkırdayarak. "İyi iş çıkardın."

"Tam da umduğum gibiydi." Kapıyı açtı. "Ona haddini bildirmek... *kıskandırmak...*" İç çekti. "Kulağa acımasız gelebilir ama bundan büyük keyif aldım."

"Bana kalırsa acımasız olmak konusunda endişelenmek için çok geç kaldık."

"Evet. Sanırım haklısın. Madem öyle, kendimi tutmamalıyım, ha?"

Bir bakış atıp onu rolüne sadık kalması için uyardım ve eve girdim. Moss da arkamdan gelip kapıyı kapattı.

Damaris'in evinin neye benzediğini hiç merak etmemiştim ama etmiş olsaydım gözümde tam da böyle bir yer canlanırdı.

Orijinal olduğuna emin olduğum parke, antre ve oturma odası -hatta mutfak- boyunca uzanıyordu. Duvarlar Damaris'in sevdiğini bildiğim mavimsi gri tonlarına boyanmıştı. Üzerinde çalıştığımız eve ne zaman benzer renkte bir şey eklesem övgüler yağdırıyordu.

Duvarlar, şöminenin yanındaki kitap rafları ve küçük yuvarlak masa bir sürü fotoğrafla süslenmişti. Masanın hemen yanında üzerinde *Burada seks yaptık* yazan bir yastık bulunan bir sandalye duruyordu.

Kahkahalara boğuldum. "Şey, bu ne?" Yastığı işaret ettim.

"Jess'in geçen sene babama aldığı Noel hediyesi. Babam bizimle uğraşmak için evin her köşesinde annemle seks yaptıklarını söyleyip duruyordu. Jess de *madem öyle işte böyle* demiş."

"Bayıldım. Çok komik."

Damaris ellerini kuruladığı havluyla oturma odasına girdi. "Bu eve dair hiç sevmediğim tek bir şey var."

Kaşlarımı çattım. "Yastık mı?"

"Hayır." Başım iki yana salladı. "Ona ne zaman baksam gülüyorum. Mutfaktan bahsediyordum. İçerideyken oturma odasını göremiyorum," dedi iç çekerek. "Bir de şu kanepe. Onu da hiç sevmiyorum."

"Kanepenin nesi var?" diye sordum, sırtı duvara yaslanmış gri mobilyayı inceleyerek.

Moss'un sırtımda hissettiğim eline aldırmamaya çalıştım. Kolunu belime doladığında nefesimi düzenli tutmak için büyük çaba harcadım fakat zihnimin talimatımı yerine getirmesi birkaç saniye sürdü.

"Üzerinden beş çocuk geçti, Maddox'un beyzbol kramponlarını neden evin içinde giydiğine bir türlü akıl sır erdireme-

dim." Alaycı bir nefes verdi. "Banks'in konserve makarnaları. Kimsenin üstlenmediği Gatorade lekesi."

"Foxx'un yaptığını söyledim ya," dedi Moss.

Damaris gözlerini Moss'a döndü. "*Bence sendin.*"

"Bunu yeni kız arkadaşımın önünde konuşmasak?" Parmaklarıyla belimi biraz daha sıktı. "Benim de çuvallayabileceğimi bilmesini istemiyorum."

"Birlikte çalışıyoruz. Bunu zaten biliyorum," dedim gülerek.

Damaris de güldü. "Konusu açılmışken... Kix'e sen buradayken iş konusunu açmayacağıma söz verdim. İşi işte, aileyi evde tutmamız gerektiğini söylüyor ve ona katılıyorum. Ama hazır buradayken şu duvarı yıkma konusunda fikrini alabilir miyim?"

Hem aileden sayıldığımı söylemesi hem de evi hakkında fikrimi almak istemesi başımı döndürdü. Bu işyerinde bana danışmasından çok daha farklıydı. Bu ev *onun* özel alanı, mabediydi. Dekorasyon konusunda yardımımı istemesinden daha büyük bir iltifat olamazdı.

"Böyle şeyler konusundaki fikirlerine bayılıyorum," dedi Damaris. "Seni defalarca eve davet etmek istedim ama senden ve yeteneklerinden istifade etmeye çalıştığımı düşünmenden çekindim." İrileşen gözlerini bana çevirdi. "Yardımının karşılığını kesinlikle ödeyecek olsam bile."

"Tabii ki yardım ederim ve tek bir kuruş bile kabul etmiyorum."

"Göreceğiz," dedi gülümseyip mutfağa dönerken. "Yıllardır aklımdaydı ve artık zamanı geldi."

Moss'a bir bakış attım, ne yapacağımızdan emin değildim. *Damaris patronum mu yoksa Moss'un annesi mi?*

Sahte ilişkimizin ilk sorunu karşısında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Neyse ki Moss cevabı çoktan biliyordu.

"Git," dedi başıyla mutfağı işaret ederek. "Böyle şeylere bayıldığını biliyorum. Ben de babamı bulup ne işler çevirdiğine bakayım."

"Emin misin?"

Sırıttı. "Git de anneme sonunda doğru yolu bulduğuma ve benim olman için sana yalvardığıma ne kadar minnettar olduğunu anlat."

Gülerek mutfağa doğru ilerledim.

On Altı

MOSS

Batmaya yüz tutmuş güneş sokağa gölgeler düşürüyordu.

Brooke'la birlikte sokağın aşağısına, evime doğru yürüyorduk. Annemin mutfakta bir görüşme yapması gerekmişti, babam da alt katta telefondaydı. İkisini de rahatsız etmemek için dışarı çıkmıştık.

Hafif esinti ağaçları sallıyor, Brooke'un saçlarını uçuşturuyordu. Derin, huzurlu bir nefes alıp omuzunun üzerinden bana baktı.

"Uzun zamandır bu kadar yememiştim," dedi ellerini karnına koyarak. "Annen yemek yapmaya hiç ara vermiyor mu?"

"Pek verdiği söylenemez. Sürekli mutfakta koşuşturuyor. Sanki içeri adımını atar atmaz elinde bir çırpma teli beliriyor. Büyü gibi bir şey."

Brooke hafifçe güldü. "Kaç kişi gelmiş olursa olsun bir orduyu doyuracak kadar yemek hazırlamasına bayılıyorum. Hiç bu kadar yemeği böylesine zahmetsizce hazırlayan birini görmemiştim. Ben olsam elim ayağıma dolanırdı."

"Birilerinin mutlaka yiyeceğini bildiğinden bu kadar çok şey pişiriyor. Kalan her şeyi buzdolabına koyuyor, hiçbiri de sabahı görmüyor."

"Güzel bir şey olmalı. Benim artan yemeklerim bir kapta güzelce küflenene dek ortadan kaybolmuyor."

Kıkırdadım.

Brooke başını çevirip önünden geçtiğimiz Jess'in evine baktı. "Herkes nereye kayboldu? Bugün daha fazla Carmichael'la

karşılaşacağımı düşünmüştüm. Oyunculuk yeteneklerimle hepsini büyülemeye hazırdım."

"Bilmiyorum. Sanırım Jess müşterilerden biriyle bir şeyler içmeye gitti. Maddox da bir yerlerde Maddoxluk yapıyordur ki bu da aklına gelebilecek her şey olabilir."

Brooke güldü. "İnanırım."

"Banks de muhtemelen ilişkimizi yüzüne vurmamızın ardından bir yerlerde yaralarını sarıyordur," diye takıldım.

"En iyi kısmı da mesajları atanın o olduğunu bilip bilmediğimden ya da gerçekten sen olduğunu sanıp sanmadığımdan emin olmamasıydı. Orada durmuş bize gerçekten çöpçatanlık yaptığını düşünüyordu."

Bir kez daha o muzaffer ânın tadını çıkarıp gülümsedim. *Aptal herif.*

"Biliyorum," dedim. "Bırak merakından kudursun. Bir daha böyle bir şeye kalkışmadan önce iki kere düşüneceğinden emin olacağım."

Brooke ayakkabısının bağcığını bağlamak için duraksadı. "Peki ya Foxx?" diye sordu başını kaldırarak. "Sanırım bu şehre taşındığımdan beri onu iki kez falan gördüm."

"Kim bilir? Dün gece bana mesaj attı, yani en az bir ay daha ondan haber almam."

Doğrulup ona söylediklerimi tartarken tekrar yanımda yürümeye başladı. "Burada olmasaydın nerede olurdun? Mesela bu sıradan bir cumartesi gecesi olsaydı ne yapardın?"

Bir taşı tekmeleyerek asfaltta yuvarlanmasını izledim. *Bu gece ne yapardım?* Çok basit bir soru gibi görünüyordu ama... cevabını bilmiyordum.

"Jess'e katılabilirdim," dedim. "Belki etrafta dolanıp evlere bakardım. Canım sıkıldığında öyle yaparım. Hafta sonları genelde evimle ilgilenirim. Bahçede budama falan yaparım ya da sızdıran musluğu tamir ederim. Bunun gibi şeyler."

"Hımm."

"Son zamanlarda sürekli film izliyorum," dedim. "Belki de bütün gün tembellik edip art arda bir şeyler izlerdim. Kim bilir?"

"Ne tür filmler?"

Sokaktan verandama uzanan yola döndük. Brooke duraksayarak eve hızlıca bir göz attı.

İşteyken üzerinde çalışacağımız yeri ilk kez görüyormuş gibi her bir detayı incelemesini izledim. Pürdikkat. Merakla. Beyninde dönen çarkları izlemeyi seviyordum.

Çok yetenekli bir mimardı ve Laguna Home'da çalıştığı için ne kadar şanslı olduğumuzu tam olarak anladığını sanmıyordum. İstediği herhangi bir yerde iş bulabilirdi. Annemin Brooke içeri adım attıktan yalnızca birkaç dakika sonra dekorasyon hakkında fikirlerini almak için onu köşeye sıkıştırması beni hiç şaşırtmamıştı.

Peki ya Brooke'un özgüveni? *O kadar çekiciydi ki.* Kadın evimden içeri adım atmak üzereyken muhtemelen bunu düşünmesem iyi olurdu.

"Film demiştim, Moss," dedi yeniden yürümeye başladığımızda.

"Ah. Bilmiyorum. Bir şeylerin havaya uçmasını izlemeyi seviyorum. Aksiyon filmleri işte. Ortada bir gizem varsa daha da hoşuma gidiyor. Sen?"

"Romantik komediler." Basamakları tırmanırken yüzünü ekşitti. "Klişe, farkındayım."

Uzanıp ona kapıyı açtım, içeri girmeden önce bana gülümsedi.

"Aslında klişe olduğunu düşünmemiştim," dedim. "Ama Bayan İlişki İstemiyorum olduğundan kulağa biraz ironik *geliyor.*"

Omuz silkti. "Romantizmden ya da aşk kavramından hoşlanmadığımı söylemedim. Yalnızca bana göre olmadığını

belirttim. En azından şu aralar. Belki günün birinde fikrim değişir."

"Ah, aşk diye bir şey olduğunu ve bazı insanların bundan hoşlandığını biliyorum. Ama ben onlardan biri değilim."

Bir daha asla. Kalbimi bir daha asla başka birinin ellerine teslim etmeyeceğim.

Brooke oturma odasına uzanan antreye göz gezdirdi. "Çoğu insan bunu anlamıyor. Jovie beynimde bir sıkıntı olduğunu düşünüyor. Ama sırf başka birinin kalbine girmek için olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor. Beni hayatında istemezse öyle olsun. Benim için sorun yok."

Onu dokunup dokunmamakta kararsızdım. Geoff ve ailesi hakkında söyleyeceklerimi zaten söylemiştim ama bu şekilde konuştuğunu duymak beni rahatsız ediyordu. Hem de çok.

"Bayağı iyi iş çıkarmışsın," dedi Brooke bana göz kırparak. "*Yalnız yaşayan bir erkeğim* diye bağırmıyor diyemem ama genel anlamda fena sayılmaz."

"Yalnız yaşayan bir erkek olduğumun farkındasın, değil mi?"

Güldü. "Evet, farkındayım. Yalnızca yeteneğimin bir kısmı bu kadar zaman beraber olduktan sonra sana da bulaşmıştır diye düşünmüştüm."

"Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

Brooke daha da yüksek sesle gülüp omzuma hafifçe vurdu.

Tanrım, bu kadın...

"Gel hadi. Lanai'mi görmek ister misin?" diye sordum.

"Bu bir şifre mi?"

"Olmasını istiyorsan öyle."

"Flört etmeden duramıyorsun," dedi gülerek. "Ama evet, *lanai'ni görmeyi çok isterim.*"

Bilardo alanına dönüştürdüğüm eski oturma odasını geçip evin iç kısımlarına ilerledik.

"Bütçe konusunu annenle konuşmaya fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Hayır ama pazartesiden önce halledeceğim."

Lanai'nin kapısını kaydırdım ve Brooke'un irileşen gözlerini izledim.

"*Vay canına,* Moss," dedi şaşkınlıkla. "Burası muhteşem."

Sık sık kızaran biri değildim ancak bu bir istisnaydı. Dekorasyon ve mimari konusunda böylesine saygı duyduğum birinin iyi iş çıkardığımı söylemesi çok kıymetliydi.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Ortaya geçip etrafında dönerek lanai'nin dört bir yanını inceledi. Kapı pervazında durup onu izledim.

"Hayran kaldım," dedi havuzun kenarına ilerleyerek. "Burası muhteşem. Gerçekten çok güzel. Etkilendim."

Eşikten geçip ona doğru ilerledim. "Zamanımın neredeyse dörtte üçünü burada geçiriyorum."

"Geçirmemen garip olurdu." Parmağını duvar boyunca uzanan barda gezdirdi. "Elime bir kitap alıp şu şezlonglardan birine kıvrıldığımı ve sızana kadar okuduğumu hayal edebiliyorum."

"Bunu birkaç kez yaptım."

Duraksayıp şüpheli bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bunca kasın altında bir beyin de var, bebeğim."

"Tabii. O beyni işyerinde gördüm, *bebeğim.*" Tekrar etrafına bakındı. "Ne kadarı buradaydı ve ne kadarını yeniden yaptın?"

"Taşındığımda evin lanai'si yoktu," dedim en sevdiğim koltuğuma yerleşirken. "Bütün bu alan yamalı otlar ve kumdan ibaretti. Beş para etmezdi yani. Ben de bunu tasarladım ve inşa ettik, şimdiye dek yaptığım en iyi şeydi. Sonsuza dek burada yaşayacakmışım gibi hissediyordum, o yüzden de kendimden bir şeyler katmam gerektiğini düşündüm."

"Ait olduğun yeri bulduğunu hissetmek güzel olsa gerek, ha?" Ayakucumdaki pufa oturdu. "Ben de biraz öyle hissediyorum. Evimi seviyorum ama eninde sonunda taşınacağımı biliyorum. Sonsuza dek kirada yaşayamam."

"Oturduğun evi satın alabilirsin."

Brooke omuzlarını silkti. "Sanırım alabilirim. Ama evimi sevsem de sonsuza dek yaşayacağım yeri bulmuşum gibi hissetmiyorum. Beni bir yere yapıştıracak tutkalı henüz bulamadım." Bana döndü. "Mantıklı geliyor mu yoksa fazlasıyla dramatik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Çok mantıklı geliyor. İşini bırakmayı planlamadığın sürece tabii."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Gözlerinde bir şey –bir parıltı– ruhumu beklenmedik, *neredeyse* rahatsız edici bir sıcaklıkla sardı.

"Ciddiyim," dedim şakayla. "İşten ayrılırsan ben de peşinden gelirim. Bil diye söylüyorum. Benden kurtulamayacaksın. Biz bir takımız."

Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Sarı saçları güneş ışığında parıldıyordu. "Öyle olmalıyız. Birlikte ödül kazandık. Sıradaki hedefimiz bir reality şov."

Kahkahalarımız lanai'yi doldurdu, jakuziden havuza sıçrayan suyun sesine karıştı. Sanki tekila içmişim de evimde huzurlu bir geceye hazırmışım gibi hissediyordum.

Güzel bir his.

Yalnız kalmayı, sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmayı seviyordum. Kalabalık ve gürültülü bir aileden geldiğimden nadiren *kendi başıma* kalırdım. Fakat bu ev benim sığınağımdı. Gürültüden kaçışım, yalnızlığımdı. Üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da evime gelen kadınlar olmuştu ve yalnızca bana ait bu dünyayı işgal ediyorlarmış gibi hissettirmelerinden nefret etmiştim.

Peki ya Brooke? Onun burada olması hoşuma gidiyordu.

"Sen peki?" diye sordum, bacaklarımı pufa, Brooke'un yanına uzatarak. "Burada benimle olmasaydın ne yapardın?"

"Muhtemelen Parasol Place'i ne renge boyayacağımıza karar vermeye çalışırdım. Bazı hafta sonları Smokey'de canlı müzik oluyor, sahilde oturup dinliyorum." Omuzlarını silkip muzip gözlerle beni izledi. "Eğlence benden sorulur."

Brooke'u sık sık düşünsem de hayatını sıradan bir insan gibi geçirdiğini hiç hayal edemiyordum. Gözümde daima bana tasarımları ve fiyatları anlatan İş Brooke'u ya da Fantezi Brooke'u olmuştu. İkincisinde genellikle çırılçıplak ya da üzerinde benim tişörtümle mobilyalardan birinin üzerine eğilmiş oluyordu.

Sıradan insanlar gibi yaşaması oldukça değişik bir düşünceydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu altdudağını dişleyerek.

Havaya kaldırdığım dolgun kıçını becermemi omuzunun üzerinden izlediğini.

Dilimle yanağımı şişirdim. "Bilmek istemezsin."

Bir kaşını kaldırıp bana sataşmaya devam etti. "Sorduğuma göre bilmek istiyorum, değil mi?"

Dudaklarının aletimin etrafına sarılı olduğunu ve ellerimi saçlarına geçirmişken ağzına boşaldığımı.

"İnan bana," dedim. "*Bilmek istemezsin.*"

Bana doğru döndüğünde bir bacağımı diğer tarafına atarak onu araya sıkıştırdım. Sertçe yutkunup soğukkanlı tavrını korumaya çalışmasını izledim.

O kadar güzel ki.

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum. *Nefesini kontrol et, ellerinle kolçakları sımsıkı kavra. Kılını bile kıpırdatma.* Onu böyle –evimde, bacaklarımın arasında– görmek bu gece uğraşmak zorunda kalmayı beklediğim şeylerden biri değildi.

Oynadığımız sevgilicilik oyunundan biraz daha fazlasıymış gibi geliyordu.

Elleri dizlerimin hemen üzerinde duruyordu. Brooke bana bakıp sırıttı.

Ah, bu kadın...

"Peki," dedi parmaklarıyla bacağımı kotumun üzerinden hissedebileceğim kadar sıkarak. "Söyleme madem. Böylesi daha adil, ben de sana ne düşündüğümü söylemeyeceğim."

Seni küçük sinsi.

Ne yaptığından emin olamasam da bir itirazım yoktu.

Doğrulup koltuğumun ucuna kaydım. Artık dizlerimin arasındaydı.

Bakışlarımı onunkilere diktiğimde gözleri irileşti. Parfümünün sıcak notaları burnumu dolduruyordu. Burada böyle oturması o kadar doğal geliyordu ki.

Meydan okuma mı yoksa bir soru mu olduğundan emin olamadığım bir hareketle kaşlarını kaldırdı. Fakat dudaklarındaki kurnaz sırıtış beni cevabın ilki olduğuna inanmaya itti.

Siktir.

Aramızdaki hava ısınıp ağırlaşmış gibiydi. Ufuktaki ağaçların tepelerinden süzülen güneş ışınları lanai'yi kırmızı ve turuncunun tonlarına boyarken ne kadar ileri gitmemiz gerektiğini merak ettim. Koyduğumuz sınırları aşmadan şansımızı *ne kadar* zorlayabilirdik? Bu plandan vazgeçmeye niyetim olmasa da arkadaşlığımızı mahvedecek kadar ileri gitmek istemiyordum.

Öpüşmek eğlenceli. Sahte sevgililik geçici. Brooke sonsuza dek hayatımda olacak.

İşleri elime yüzüme bulaştıramam.

"Benimle oyun mu oynuyorsunuz, Bayan Bailey?" diye sordum, onu taklit edip bir kaşımı kaldırarak.

"Neden? Sana ne düşündüğümü söylemediğim için mi?"

Her zamankinden farklı bir sırıtışla birbirimize baktık. Yalnızca ikimize özel, üzerine daha sonra kafa yoracağım bir an boyunca. Şu an onunla içinde bulunduğumuz anda kalmalıydım.

"O da nedenlerinden biri."

İki avucunu da dizlerime dayayıp ayağa kalktı. Fakat öylece durmaya devam etti. Başını eğip tek kelime etmeden beni izlemeye koyuldu.

Alnıma düşmüş bir tutam saçı ittirirken eli tenimin üzerinde bir süre oyalandı.

Başımı kaldırdığımda gözlerinden bir şeyler *–Korku mu? Kararsızlık mı?–* geçtiğini gördüm. Belki durumun gerçekliği benim gibi onun da kafasına dank ediyordu.

Elini indirip doğruldu. "Bir anlaşma yapalım."

"Ne gibi bir anlaşma?" diye sordum bakışlarımı ona çevirerek.

Uzun, derin bir nefes aldı. "Birbirimize saçma sorular sormayacağız." Bunu söylemek bütün enerjisini tüketmiş gibi keskin bir nefes verdi.

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istediğimi anladın," dedi yüzümden kafamın karıştığını anlayarak. "Birbirimize karşı dürüst olmak en iyisi, uzun zamandır öpüşmek istediğimizi itiraf etmemiz gibi. Ama birbirimizi tehlikeli sulara çekmeyeceğimize de söz verelim."

"Bunu yapan sendin."

Kaşlarını çatıp başıyla onayladı. "Biliyorum. Yapmamalıydım. Sadece... bir an için beynim durdu."

Bunu iyi bilirim.

Ayağa kalktığımda Brooke bir adım geriledi. Fakat arkasındaki puf fazla uzaklaşmasına müsaade etmiyordu.

Onun da nefes alıp verişi tıpkı benim gibi hızlanmıştı. İşte *bu* yeni bir şey. *Beklenmedik.* Gözleri kafamın içinde dört dönen düşüncelere benzer şeyler söylüyordu.

İstek.

İhtiyaç.

Arzu.

Fakat bunu ona sormadım. Anlaşmamız böyleydi. Şu an canımı yaksa da -aletim zonkluyordu- ikimizin de daha sonra incinmesine mâni olacaktı.

"Mantıklı," dedim, sertçe yutkunarak. "Zaten aramızdaki hiçbir şey gerçek değil."

"Amaca giden bir araç."

"Amaca giden bir araç," diye tekrarladım.

Hızlı, gergin bir nefes alıp pufun üzerinden atladı. "Annenin yanına dönelim, bakalım ofis dışında biraz daha iş konuşmamıza izin verecek mi? Lanai için bütçeyi artırmamıza izin verip vermeyeceği sorarız. Belki iyi günündedir ve teklifimizi kabul etmeye daha meyilli olur."

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken iç geçirdim. "İyi fikir. Gidelim hadi."

On Yedi

BROOKE

"Rolü kaptım!" Jovie'nin sesi otoparkta yankılandı. "Buraya gelirken yolda aradılar. Rolü kapmışım! Ah!"

Arabamdan inerken kendimi hem Florida sıcağına hem de Jovie'nin kendini üzerime atmasına hazırladım. Gülerek onu havada yakaladım. Etrafta zıplayıp ciyaklamaya başladı.

"Kutlamamız gerek!" dedim onu bırakırken.

Yüzüne binlerce güneşe kafa tutacak bir ışıltı yayıldı. "Aynen. Önümüzdeki hafta sonu dağıtmaya çıkalım. Benim rolü almamı, senin de Honey'nin partisiyle Excellence Ödülleri'nden sağ çıkmanı kutlayabiliriz. Bütün gece eğleniriz."

"Sabırsızlanıyorum." Kolumu onunkine geçirdim. "Seninle gurur duyuyorum."

Brinkmann'a doğru yürüdük. Burası Kismet Beach'in komşu kasabası Sunnydale'deki en sevdiğimiz mağazaydı. Sunnydale, Kismet Beach'in şehir sınırları içinde yer vermeyi reddettiği büyük mağazalar ve dükkânlar dolu bir yerdi.

"Dürüst olacağım," dedi Jovie. "Endişelenmeye başlıyordum. Seçmelerde iyi iş çıkardığımı biliyordum ama şimdiye dek çoktan aranacağımı düşünmüştüm. Kararlarını genellikle ertesi gün açıklıyorlar. Paniklemeye başlamıştım."

"Eh, rolü kapacağını biliyordum. Sen tanıdığım en yetenekli oyuncusun."

Jovie bana döndü. "Tanıdığın tek oyuncu benim."

"Yüzlercesini tanısam bile favorim sen olurdun."

Tentenin altına girdiğimizde başını omuzuma yasladı. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşımsın. Ben bile kendime inanmazken

sen inanıyorsun." Brinkmann'ın kapısını açtı. "Aslına bakarsan kendime daima inanıyorum ama egomu şişirmen hoşuma gidiyor. Kendimi daha az kibirli, daha gerçekçi hissetmemi sağlıyor."

İçeri adım attığımız sırada alaycı bir gülüşle başımı iki yana salladım.

Lavanta ve vanilya kokuları etrafımızı sarmalarken doğruca üfleme camlara yöneldik.

"İlk oyun ne zaman?" diye sordum. "Elimde EN YAKIN ARKADAŞIM OYUNUN YILDIZI yazılı tabelamla orada olacağımı biliyorsun."

"Harika bir fikir ama buna izin yok."

"Ah. O zaman bir tişörte bastırırım."

Jovie sırıttı. "Sahneye ne zaman çıkacağız bilmiyorum. Yarın ilk provamız var, sorularının cevaplarını orada öğrenirim."

"Beni haberdar et de ön sıradan bilet alabileyim. Ama Charlie'nin yanında oturmak istemiyorum, bir şeyler ayarlasan iyi olur."

Kalp şeklindeki üflenmiş camı aldı. "Bu nasıl? Bence çok tatlı. Hem de kalp şeklinde."

"Honey'nin evinde çok fazla ıvır zıvır var. Çekmeceye kaldıracağı ve günün birinde annemin bulup çöpe atacağı bir şey yerine kullanabileceği ya da işine yarayabilecek bir şey almak istiyorum."

"Ona devasa bir sim bombası alabileceğimizi ve annenin günün birinde yaratacağı pisliği temizlemek zorunda kalacağını mı söylüyorsun?" Gülümsedi. "Eğlenceli olurdu."

"Bakınmaya devam et, acımasız kadın."

Kalp şekilli bibloyu yerine bıraktı. "Konumuza dönecek olursak, Charlie'yi kafana takmana gerek kalmayacak."

"Neden? Ne oldu?"

"*Biricik sevgilinle* o kadar meşguldün ki sana anlatmaya fırsatım olmadı."

İmasını duymazdan gelip *sana anlatmaya fırsatım olmadı* kısmına odaklandım.

"Ne anlatacaktın?" diye sordum.

"Aramız limoni," dedi farklı bir reyona geçtiğimiz sırada. "Yatak odamı iç mimarlayıp bir *romantizm kalesine* dönüştürmeme yardım ettiğin gece konuştuk." Elini havaya savurup Fransızca olduğunu düşündüğüm bir aksan takınarak. "Her neyse, çocuk konusuna nasıl geldiğimizden bile emin değilim, yani henüz o aşamanın yakınlarında bile değildik. Bütün sakinliğiyle bana bakıp benimle çocuk yapmadan önce uzun uzun düşünmesi gerektiğini söyledi."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "O da ne demek?"

Jovie omuzlarını silkip ne olduğunu anlayacak kadar havalı olmadığım bir kristali eline aldı.

"Çocuk yapacağm insanı iyi seçmelisin. Buna hak veriyorum," dedim. "Ama kulağa bunu kastetmiş gibi gelmiyor."

"Bana da öyle gelmedi."

"Sen ne dedin peki?"

Jovie yüzünü buruşturdu. "Kendimi savunmam gerekirse biraz... duygusaldım diyelim. Savunmacıydım. O orgazm olmasına rağmen ben olmamıştım, bu yüzden biraz sinirliydim."

Güldüm. "*Ne dedin?*"

"Hayatında ilk kez uzun sürecek bir şey yapacağını söyledim. Kısa süre sonra da evimi terk etti."

Bir kahkaha attım. "Jovie!"

"*Ne?* Ona beklemesi için bağırırken kıçımın üzerine boşaldığında benim ne hissettiğim hiç umurunda değildi." Kaşlarını çattı. "*Çok* yaklaşmıştım."

Başımı iki yana sallayarak elindeki kristali alıp rafa geri bıraktım.

"Tek yapmam gereken beni tekrar aradığında kendime bunu hatırlatmak," dedi peşimden farklı bir reyona gelirken.

"Ben çok meşgulüm, o ise çok boş. Ne zaman evde yalnız başıma azgın azgın otursam hissediyor. Ben de *eh, hiç yoktan iyidir,* diye düşünüyorum."

"Katılmıyorum. Ben hiçten yanayım."

Omuzunu duvara yaslayıp bana döndü.

"Gerçekten mi? Bugünlerde pek de *hiçten* yanaymış gibi görünmüyorsun."

"Sana öyle geliyor."

Arkamızdaki reyona dönüp bütün dikkatimi organik sabunlara verdim.

Moss'la aramızdaki anlaşma –Jovie'nin kastettiği de buydu– kafamı allak bullak ediyordu. Bu sabah uyanmış, boş boş yatıp tavanı izlemiştim. *Bunu yapıyoruz.* Tek düşünebildiğim buydu.

Bunu. Yapıyoruz.

İlişkimizin sahte olduğunu biliyordum. Öyle kalmasını istiyordum. Ancak bu önemli bilgiyi bir an için kenara bırakırsam Moss'la gerçekten birlikte olduğuma inanabilirdim.

Ama bu iyi bir şey. Sen bile inanıyorsan diğerleri nasıl inanmasın?

"Sizde işler nasıl gidiyor?" diye sordu Jovie, merakını gizlemeye zahmet bile etmeden.

İyi gittiğini, Moss'la iyi anlaştığımızı ve her şeyin *yolunda* olduğunu söyleyecektim. Fakat aptalca bir nedenden, ağzımdan çok farklı bir şey çıktı.

"Dün bana uğradı," dedim.

Jovie deniz kabuklarıyla süslenmiş vazoyu eline alıp bana döndü. "Ne?"

"Sadece konuştuk." Bir an tereddüt ettim. "Bir de öpüştük."

"*Onu öptün mü?* Şimdiden?" Şaşkınlık dolu bir nefes verdi. "Nasıl hemen beni aramazsın?"

Vazoyu gereğinden biraz daha sert bir hareketle yerine bıraktığında dükkânın sahibi ona ters bakışlar attı.

Jovie'yi kolundan tutup daha az kırılabilecek eşyanın bulunduğu başka bir reyona sürükledim.

"Seni aramadım," dedim, bunun onu daha da kızdıracağını bile bile, "çünkü annesine yemeğe gittik."

Ağzı ardına kadar açıldı. "Damaris'in evine mi gittin?" Elini kıvrımlı kalçalarına koydu. "Moss Carmichael'ı öptün. Kız arkadaşı sıfatıyla ailesiyle tanıştın. *Hem de aynı gün içinde.* Ama ben bunu yirmi dört saat sonra mı öğreniyorum? Sanki... sanki beni hiç sevmemiş gibisin."

İncinmiş, perişan olmuş görünüyordu. *Abartılı derecede acı çekiyor gibi.* Oyuncu olmasına şaşmamalıydı.

"Başından beri yanındaydım. Hatta başlangıçtan önce. Bu, seni vazgeçirmeye çalıştığım aptalca bir fikirden ibaretken." Ellerini öyle bir hışımla havaya savurdu ki bir şeyleri devireceğinden endişelendim. "Maddox'a cevap yazdığında oradaydım. Sırf domuz yemi olmayasın diye buluşacağınız restorana kadar geldim ve en iyi kısımları benden saklıyor musun? Buna ihanet derler, Brooke. *İhanet.*"

"Vay canına," dedim onu alkışlayarak. "Oscarlık bir performanstı."

"Teşekkür ederim." Dudakları kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrılsa da hızla kayboldu. "Dökül artık."

"Ben... Ne bilmek istiyorsun?"

Ellerini yeniden savurdu. Görünüşe göre bugün işe ellerini de dahil etmeden konuşamıyordu. Kollarını tutup indirdim.

"Honey'ye hâlâ bir hediye bulamadım," dedim. "Mağazadan atılmak istemiyorum."

"Evet, doğru. İyi bir noktaya parmak bastın."

Alaycı bir gülüşle bir yığın el boyaması, gözalıcı karta döndüm.

"İyi öpüşüyor mu bari?" Kıkırdadı. "Eminim öpüşüyordur. Hayır. *İyi öpüştüğünü biliyorum.*"

"Nereden biliyorsun?"

"Tüm emareleri gösteriyor. Sana baktığında gözleri alev alev yanıyor."

Gülümsememi bastırmak için yanaklarımı içine çektim.

"O dudaklar..." Parmaklarını dudaklarına götürüp sırayla uçlarına birer öpücük kondurdu. "Özgüveni. Bir restorandan içeri adım attığında herkes dönüp ona bakıyor. Ben de dahil."

Başımı ona çevirdim.

Omuzlarını silkti. "Ne yapayım? Çok seksi."

"Öyle," diye homurdandım yeniden kartlara dönerken.

"Öpüşmeler, aileyle tanışmalar demek. Bunun anlamı..."

"Hayır." Yığından üzerinde sarı yazılar olan bir kart çıkardım. "Hiçbir anlama gelmiyor. Aile konusuna gelince... Onları zaten tanıyorum. Öyle aman aman bir şey değildi. Öpüşmemiz de yalnızca pratik içindi."

Böyle sesli söylediğimde kulağa düşündüğüm kadar mantıklı gelmiyordu.

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey," dedi. "Üstelik hatırı sayılır miktarda saçma şey duymuşluğum var."

Kartların hemen yanında üst üste istiflenmiş el işi yastıklar duruyordu. Üzerlerindeki tabelada bitki özleri içerdikleri ve ısıtılıp soğutulabilecekleri yazıyordu.

Peki. Güzel görünüyorlar.

Farklı renk ve şekillerdeki yastıkları incelerken arkadaşımı duymazdan geldim.

"Bir sorum var," dedi Jovie.

"Bunu yapmasak olmaz mı?"

"Ben de onu soracaktım."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sırıttığını gördüm.

"Hiç düşündün mü..." Sözlerini dramatik etki için yarım bıraktığını düşündüm.

İç geçirdim. "Bu yastıklardan birini alıp suratına geçirmeyi mi?

"Şiddet hiçbir şeyin çözümü değildir."

"Dedi güzel bir poposu olduğunu söyleyen adamın üzerine koca bardak suyu boca eden kız."

"O şiddet sayılmazdı. Aksine, *şiddetsizlikti*," dedi bir kaşını kaldırarak. "Yüzüne bir yumruk patlatsam şiddet olurdu, ki bana attığı iğrenç bakışlar yüzünden aklımdan geçmedi diyemem. Daha da detaylandırmak istersen adına kendine hâkim olmak bile diyebiliriz."

Yığının dibinde kırmızımsı turuncu renkli, kalp şekilli harika bir yastık gördüm. Üstüne yığılmış yastıkları aşmam biraz vakit alsa da aldırmadım. Jovie'yi duymazdan gelmem için bana bahane veriyordu ve belki onu umursamazsam başka bir konuya geçerdi.

"Ciddiyim," dedi masaya yaslanarak. "Ya Moss'la aranızdaki bu şey başka bir şeye dönüşürse?"

"Dönüşmeyecek."

"Bunu bilemezsin. Meseleyi enine boyuna düşündüğünden emin olmak istiyorum çünkü sizi birlikteyken gördüm ve..."

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedim savunmaya geçerek. "İnsanları sevmeyi denedim. Geoff'i sevmeyi. Ondan önce Michael'ı. Hatta annemi bile. Hiçbiri bana zarardan başka bir şey getirmedi. Gerçekten de kendime Moss Carmichael'ı sevmek için izin vereceğimi mi sanıyorsun? Birlikte çalıştığım adamı? Yakın arkadaşım olan adamı? Bunu yapmayacağım. Aptal değilim, Jovie."

"Ama sonuçta insansın."

Elimdeki yastığı gereğinden biraz daha sıkı kavrayarak kendime Jovie'nin benim tarafımda olduğunu, bana göz kulak olduğunu, iyi bir arkadaş olduğunu hatırlattım.

İçimden bir ses aklımdan geçenleri ona sesli söylüyormuşum gibi bildiğini söylüyordu.

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" diye sordum. "Ona âşık olup uğruna çalışıp didindiğim her şeyi mahvedeceğimi mi? Evet,

Moss harika biri. Kör değilim. Ama birlikte çalıştığımız iki buçuk yıl boyunca ona âşık olmamayı başardım."

Kaşlarını çattı.

"Bunu nasıl başardım biliyor musun?" diye sorarken yüzümün ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. "Çünkü kendimi duygusal anlamda birine açmayı reddediyorum. Özellikle de birine bağlanmayı zerre kadar istemediğini açık açık belirtmiş bir adama. Tam olarak böyle söyledi. *Kelimesi kelimesine.* Yani ona âşık olmam için kendi isteklerimi tamamen bir kenara bırakıp boşandığımdan beri ilk kez elimden geleni yapmam gerek. ***Buna hazır değilim.*** Dahası, kendimi fikrini değiştirip birdenbire tek eşli, evli, mutlu, çocuklu bir adam olmaya karar verdiğine ikna etmem gerek. Tekrar söylüyorum, Jovie, aptal değilim."

Derin bir nefes aldım.

Bana bir şey uzatıyormuş gibi yaptı. "İşte Oscar'ın. Neredeyse inanacaktım."

Gözlerimi devirdim. *Ama ben de neredeyse inanacaktım.*

Moss'a sandığımdan çok daha kolay âşık olabilirdim. Son derece yakışıklı, çekici, sadık ve güvenilir bir adamdı. Onunla olmak kolay olurdu. Böyle bir risk almayı göze almam hâlinde bir erkekten isteyebileceğim her şeydi. *Bu kocaman bir sorun yaratabilir.*

"Ayrıca az önce o isimleri sıralarken beni atladığını fark etmedim sanma."

"Hangi isimleri?"

"Sevdiğin insanların isimleri."

"Seni sevdiğimi zaten biliyorsun," dedim. "Bunu söylememe gerek var mı."

"Ah, tabii ki biliyorum. Sadece *senin* de bildiğinden emin olmak istiyorum. Gina aramız açılsın diye fırsat kolluyor."

Birdenbire aramızdaki bütün gerilim kaybolup gitti. *Tanrım, onu çok seviyorum.*

"Geri dönüp o cam kalbi alacağım," dedi. "Enerjisi hoşuma gitti."

Yastıklara dönüp iç çektim.

Jovie'nin sözlerini idrak etmeye başladığımda boğazıma bir yumru oturdu.

Ya Moss'la aramızdaki bu şey beklemediğimiz bir yöne saparsa? İhtiyacımız olmayan bir yöne? *İstemediğimiz* bir yöne?

Aramızda kıpırdanan farklı çekimi –dün gece pufun üzerinde otururken olduğu gibi– birkaç kez hissetmiştim bile. Neredeyse farkında bile olmadan kendimizi kaybedecektik.

"Aldım," dedi Jovie, bana doğru gelirken. "Kararını verdin mi?"

Elimdeki kalp şekilli yastığa baktım. "Evet, verdim."

Kalbim sıkıştı ve bu kadar savunmacı davrandığım için kendimi kötü hissettim.

Jovie'nin elindeki cam bibloyu aldım.

"Şuna ne dersin?" dedim sessiz itirazını görmezden gelerek. "Bunu tebrik hediyesi olarak ben alacağım, sonra da Smokey'ye gidip birer margarita içeriz. Hafta sonu yapacağımız büyük kutlamadan önce hızlı bir ön kutlama yapmış oluruz."

Sırıttı. "Olur. Güzel fikir."

"Güzel."

Kasaya doğru yürüdük. Telefonuma bakarken ekranda Moss'un adı belirince gülümsedim. Ancak birkaç dakika önceki düşüncem zihnimde yankılandığında –*ama ben de neredeyse inanacaktım*– aramayı sesli mesaja yönlendirdim.

On Sekiz

BROOKE

"Kahve makinesini kapatıyorum," dedi Gina. "Daha içecek misin?"

Başımı kaldırıp durduğu kapı aralığına baktım.

Gelmiş geçmiş en kötü pazartesilerden birini yaşıyordum. Daha ofise adımımı atmadan telefonum çalmaya başlamıştı. Muggers'ın chai latte'si bitmişti –sanki gözlerinde hiç değerim yoktu– ve geçen hafta sipariş ettiğim, teslim günü bugün olan aydınlatma armatürlerinin teslim tarihi... altı hafta içinde olacak şekilde değiştirilmişti.

Yani yetişmesi mümkün değildi.

İç geçirdim.

"Hayır. Bu kadarı yeterli. Saat..." Bilgisayar ekranıma bakıp homurdandım. "*Kahretsin.* Dört mü? Gün nasıl geçti?"

"Şikâyet etme. Bu hafta her günün böyle göz açıp kapayıncaya kadar geçmesine ihtiyacım var. Tatil için sabırsızlanıyorum."

Söylediklerine gülsem de içimden sızlanıyordum. "Bana tatil falan yok."

"Sen olmak istemezdim." Gina da güldü. "Perşembe saat beş olur olmaz çıkıp üç günlük uzun tatilimin tadını çıkarmaya başlıyorum. Ya sen? Hafta sonu için büyük planların var mı?"

Sorusunu duyunca mideme devasa bir gülle düşmüş gibi hissettim. *Güm!*

Bir an cumartesi Honey'yi göreceğim için heyecanlanırken bir sonraki an parti yüzünden dehşete düşüyor, ardından da

Moss'un benimle geleceğini hatırlıyordum. Bu şiddetli gelgitler başımı döndürmeye başlamıştı.

Dün gece Moss'la boş boş mesajlaşmıştık. Bana kamyonetini yıkarken çektiği fotoğrafını göndermişti. *Üstsüz. Yüce Tanrım.* Ben de küvetten sarkıttığım ayağımın fotoğrafıyla ona cevap vermiştim.

Mesajıma geri dönmesi biraz vakit almıştı.

İş ve akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz hakkında sohbet etmiş, gündoğumunun mu günbatımının mı daha iyi olduğunu tartışmıştık. Böyle saçma konularda sık sık öylesine tartışırdık.

Ancak dün geceki biraz daha farklı gelmişti.

Kendime böyle düşünmemin nedeninin içtiğim bir kadeh şarap olduğunu söylemiştim. Bir süre sonra buna kanmamaya başladığımda da bugün işe gelecek olmamızı bahane etmiştim.

Aramız nasıl olacak? Günümüz nasıl geçecek?

Gayet iyi geçmişti. Onu bütün gün görmemiştim.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Aslında şehir dışına çıkacağım," dedim Gina'nın sorusunu yanıtlayarak. "Büyükannemin doğum günü."

Gina kapı çerçevesine yaslandı. "Büyükannemi özlüyorum."

Kalbim sızladı. "Honey'nin artık burada olmayacağı günü düşünmek bile istemiyorum."

"Hâlâ yapabiliyorken onunla vakit geçir." Kaşlarını çattı. "Daha mutlu bir şeyden bahsedelim, işyerinde gözlerini dolsun istemiyorum. Biz de hafta sonu Seachella'ya gidiyoruz. Hiç gittin mi?"

"Hayır. Her yıl reklamlarını görüyorum ama hiç gitmedim."

"*Gitmen gerek.* Yılın en iyi festivali. Herkesin Tide Fest'e bayıldığını biliyorum ama asıl eğlence Seachella'da."

"Seneye ayarlamaya çalışırım."

"Neden bekliyorsun ki? Partiden sonra gelip bize katıl. Geceyi de Bud ve benimle geçirirsin. Sorun etmez." Geriye eğilip

ofise bir göz attıktan sonra odama girdi. "Ama yalnızca bir gece. *Otel seksi* yapmadan geri dönemem."

Ani bir kahkaha patlattım. Tam da içerideki ağır havayı hafifletmek için ihtiyacım olan şeydi.

"Ah, çok mu komik?" dedi kıkırdayarak. "Beş yıl boyunca aynı adamla birlikte ol da öyle konuşalım. Sen de otel seksini dört gözle bekleyeceksin!"

"Neden bahsediyorsun? Ateşli bir otel seksine şimdi bile hayır demem."

Gina'nın bir kaşı havalandı. "Biriyle birliktesin de haberim mi yok?"

Sandalyemde arkama yaslanıp endişeyle kasılan midemi sakinleştirmeye çalıştım. *Ona ne cevap vereceğim?*

Moss'la aramızdaki anlaşma önümüzdeki hafta düzenlenecek Excellence yemeğine kadar sürecekti. *Aramızdaki ilişkinin değiştiğini fark etmeyeceklere bir şey söylemenin anlamı yok.*

"Hayır... *pek sayılmaz,*" dedim üzeri kapalı konuşarak. "Dolayısıyla fırsat bulduğum her yerde biraz aksiyona varım."

"Anladım."

Ön kapının zili çalınca Gina omuzunun üzerinden girişe baktı.

"Pekâlâ. Ara sona erdi. Kahveyi beş dakika içinde dökeceğim. İstiyorsan acele et," dedi.

"Teşekkürler, Gina."

Beni düşüncelerimle baş başa bırakıp hızlı adımlarla ön büroya ilerledi.

Cala'nın bu sabah gönderdiği, Jess'le üzerinde çalıştıkları projenin çizimlerine döndüm. Haklıydı, ebeveyn yatak odasının düzeninde sorun vardı. Fakat ne zaman fareme tıklasam ya da odayı kafamda yeniden dekore etmeye çalışsam zihnimde yalnızca Moss beliriyordu.

Belki de onu arayıp sesini duymalıyım. Sırf onu kafamdan atmak için.

Telefonumu almak için döndüğümde ofisimin kapısı tıklatıldı. Kafamı kaldırdığımda karşımda Damaris'i buldum.

Sözlerinden önce yüzündeki güzel gülümseme beni selamladı. "Merhaba Brooke. Umarım işini bölmüyorumdur."

"Elbette bölmüyorsun. Gelsene," dedim.

Karşımdaki koltuğa yerleşti.

Kızıl kahve saçları çene hizasında kesilmişti ve içe doğru kıvrılan uçları yüzünü ön plana çıkarıyordu. Moss gibi çıkık elmacıkkemikleri, Maddox gibi çukur gözleri vardı. Burnunun etrafında yayılan çiller onu tahmin ettiğim yaşından çok daha genç gösteriyordu. Dün onunla vakit geçirene dek bunca şeyi gözden kaçırmış olmam çok komikti.

"Parasol Place'ten geliyorum şimdi," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Lavaboyu değiştirmeme kararma bayıldım."

"*Ah.* Bunun için oğlunla mücadele etmem gerekti. Ne demişti... *Anne kartını* oynayıp onu seni aramakla tehdit ettim." Göz kırptım. "Hemen pes etti."

Damaris kıkırdadı. "İşte bu yüzden sen tasarımın başındasın, o da inşaatın. Moss'un elinden gelmeyecek iş yok ama konu estetiğe geldiğinde tek kelimeyle berbat."

"Ah, bilmez miyim? İnan bana. Öğreniyor. Ama fikirlerini belirtmesinden hoşlanıyorum. Ama en çok da sonunda benim lafıma gelmesini seviyorum. Genellikle yani."

"İkiniz harika bir ekipsiniz."

Yanaklarım kızardı.

Ne ima ettiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. *"İkiniz harika bir ekipsiniz."*

Ne yaptığını biliyorum, Damaris.

İç geçirdim. "Ne için uğramıştın?"

"Ah, doğru." Rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyormuş gibi yerinde kıpırdandı. "Her şeyden önce ilişkinize burnumu sokmayacağımı bilmeni istiyorum."

"Damaris..."

"Ve yaşananlarda... benim de parmağım olduğu için özür dilerim. Moss olanları anlattı mı bilmiyorum. Dün konuyu açma fırsatı bulamadım ve bütün gece içim içimi yedi."

"Önemi yok."

Damaris gözle görünür biçimde rahatladı.

"Suçu en küçük oğullarıma atıyorum çünkü plan büyük ölçüde onların başının altından çıktı. Ama ben de ikinizin... iş dışında da ekip olmanızın çok hoş olacağını düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kelime seçimlerin çok başarılı."

"Değil mi?" Başını geriye atıp bir kahkaha attı. "Gülmeye çok ihtiyacım vardı. *Ne* gündü ama."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, konuşmamızı kendimden uzaklaştırma fırsatına dört elle sarılarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Önemsiz pürüzler işte. Dün gece Kix'e oturma odasıyla mutfak arasındaki duvarı yıkma planımızdan bahsettim. Sandığımın aksine karşı çıkmadı. Bu akşam yine konuşacağız." Masaya doğru eğildi. "Onu ikna etmek için alet çantamdaki tüm araçlara başvurma niyetindeyim, anlarsın ya."

Kıkırdamadan edemedim.

"Onca şeyin arasında kalkıp kanepeye takıldı."

"Kanepeye mi? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona bugün seni ziyaret edip bana bir kanepe önerip öneremeyeceğini soracağımı söylediğimde eve bir mobilya daha alırsam beni boşayacağını söyledi. Onca yıl sonra. İnanabiliyor musun?"

Sırıtışımı ondan gizledim. "Ne yapacaksın peki?"

"Görünüşe göre yakında bekâr kalacağım. Tanıdığın tatlı çocuklar var mı?" Göz kırptı. "Şaka yapıyorum. Boşanmamız söz

konusu bile olamaz. Bir sürü çocuğumuz var ve sırf bir kanepe uğruna torunlarımla geçireceğim zamanı onunla bölüşemem."

"Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyor."

"Ben de kendime böyle söylüyorum." Elini bacağına vurdu. "Dekoratör değil, bir iç mimar olduğunu biliyorum ama inanılmaz bir gözün var. Nasıl bir kanepe alacağımıza karar vermemde bana yardımcı olmanı çok isterim. *Çünkü o kanepe alınacak.*" Bana büyük bir sır verecekmiş gibi masaya eğildi. "Sakıncası yoksa bundan Kix'e bahsetme. Bunu ona söylemeden önce sihrimi konuşturmam gerek."

"Merak etme."

Damaris ayağa kalkarken bir kaşı havalandı. "Evim için harcadığın zamanı bir kenara not et. Ödemesini ayrıca yapacağız."

"Maaşımı zaten veriyorsunuz, Damaris. Başka ödeme istemiyorum. Hem bunu dün konuşmuştuk."

"Yetenekli bir genç kadınsın. Değerini küçümseme, üzerine de küçük bir vergi ekle." Sırıttı. "Ne olur ne olmaz."

"Teşekkür ederim," dedim ona gülümseyerek. "Kanepe seçeneklerini e-postayla yollarım."

"Harika." Kapıya yöneldi. "Kix hâlâ ofiste mi bir bakayım. Size vermeyi düşündüğü ev projesiyle ilgili bir e-posta göndermişti, yanıt bugün geldi."

"Ne demişler?" Güldüm. "O eve bayıldım. Ben de öğrenmek istiyorum!"

Damaris göz kırptı. "İyi haber. Yalnızca bu kadarını söyleyebilirim, her şey kesinleşene dek umutlanmanı istemiyorum."

"Yaşasın! İyi eğlenceler," dedim.

"Sana da."

Ofisimin kapısını arkasından kapatarak beni karmaşık düşüncelerimle baş başa bıraktı.

"Ama ben de ikinizin... iş dışında da ekip olmanızın çok hoş olacağını düşündüm."

Sırıtarak başımı iki yana salladım.

Güzel bir sohbetin ardından biraz daha rahatladığımı hissederek Cala'nın çizimlerine döndüm. Ancak ekrana bakmamla kapımın tekrar çalması bir oldu.

"Evet?" diye seslendim omuzumun üzerinden.

Gina kapıyı açtı ve elinde... *bir vazo dolusu taze çiçekle içeri girdi.*

Bu da ne böyle?

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim ve fal taşı gibi açılmış gözlerimle sandalyemde donakaldım, kafamdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki hiçbirine odaklanamıyordum.

"Bir de bana sevgilin olmadığını söyledin," dedi Gina vazoyu telefonumun yanına bırakırken. "Ben sana her şeyimi anlatıyorum. Sen neden aynısını yapmıyorsun?"

"Muhtemelen annemden gelmiştir, Gina."

Alaycı bir nefes verdi. "Pembe gül, düğün çiçeği ve karanfil. Gerçekten de *anne sevgisi* diye bağırıyor."

Doğru. Annemin sevgi gösterisi daha çok sırtıma sapladığı hançerlerden birini çıkarmak olurdu.

Gerçi annem çiçeği nereye göndereceğini bile bilmezdi, tek yaptığım şeyin perde asmak olduğunu sanıyordu. *"Eh, umarım kendi iyiliğin için mutlu olmaya devam edersin çünkü kimse insanlara hangi perdeleri alması gerektiğini söyleyen orta yaşlı dul bir kadına bakmaz."*

Bu çirkin sözlerini neden kafamdan çıkaramıyordum? Sanki buraya taşındığımdan beri sayısız aşağılamasına maruz kalmamışım gibi davranıyordum. Damaris'in çocuklarına nasıl davrandığını gördükten sonra kendi annemin iğnelemeleri canımı daha çok yakıyordu galiba.

"Annem kimseye benzemez," dedim sandalyemi geriye iterek.

Gina göz ucuyla bana bir bakış attı. "Detayları paylaşmaya hazır olduğunda beni bulursun."

"Gina, yemin ederim senden sakladığım gizli bir sevgilim yok."

"Öyle mi? Social'daki paylaşımı gördüm."

"*Hayır, görmedin.*"

"Gördüm ve dâhiyane olduğunu düşündüm. Ama ben de olan bitenden haberdar olmak istiyorum. Şimdiden çiçek gönderiyorsa senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Bana göz kırpıp dışarı çıktı.

Ayağa kalkarken nabzım o kadar hızlı atıyordu ki boynumdaki zonklamayı hissedebiliyordum. Pembenin farklı tonlarından oluşan çiçek yığınının arasındaki küçük beyaz zarfı aldım.

Kâğıt zarfla cebelleşen parmaklarım içindeki kartı çıkarmayı on kat daha zorlaştırıyordu. Sonunda kartı çıkardığımda üzerindeki yazıya baktım.

Sevdiğini söyledin
Pembe çiçekleri
Senden istediğim
Sakin olman şimdi
Göreceksin bak
Her şey olacak iyi
– Gelmiş geçmiş en iyi sahte sevgili

Attığım kahkahalar çiçeklerin tatlı kokusuna karışıp odayı doldurdu. "Kahretsin, Moss."

Burnumu bukete yaklaştırıp yoğun, harika kokuyu içime çektim. Ânında moralimi yükseltip keyfimi yerine getirdi.

Pembe çiçekleri sevdiğimi hatırlamıştı. Bunu neredeyse ben bile unutmuştum.

Gülümsedim.

"Artık kesinlikle seni arayacağım," dedim telefonuma uzanarak.

Sahildeki bel hizasına gelen duvarın üzerinde kameraya poz verirken çekilmiş fotoğrafına dokundum.

"Merhaba," diye açtı neşeli bir sesle. "Günün nasıl geçiyor? Ben de seni arayacaktım ama o kadar yoğundum ki."

"Ben de öyle." Çiçeklere baktım. "Az önce ne olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Öyle mi?"

"Evet. Birilerinin bana kocaman, muhteşem bir buket gönderdiğine inanabiliyor musun? Hem de pembe çiçeklerden."

Neşesi kulağımı doldururken sırıttım. Nefes alışındaki, kıkırtısının tonundaki mutluluğu hissedebiliyordum.

"Neden bana çiçek gönderdin?" diye sordum. "Yanlış anlama, çok güzeller. Ama işyerinde sahte sevgililik oynamamamıza ne oldu?"

"I, böyle bir şey dediğimi sanmıyorum."

"Öyle varsaydığımızı düşünmüştüm."

"Varsayımlar tüm kötülüklerin anasıdır."

"O alkol değil miydi?"

Güldü. "Peki. İşyerinde sahte *sevgililik* oynamıyoruz. Yalnızca iş arkadaşıyız. Buketin siparişini öğle arasında vermiştim. Yani göstermelik sevgililik kısmı –*ilanında böyle demiştin, değil mi?*– teknik olarak mesai saatleri dışında gerçekleşti."

"Ama mesai saatleri içine teslim edildi."

"Küçük bir pürüz. Göz ardı edilebileceğini düşünüyorum."

Masamın etrafından dolanıp kapımın kapalı olduğundan emin oldum.

Mutluluktan havalara uçmuş gibiydim. Çiçeklerin ve Moss'un tatlı tavırlarının adımlarıma kattığı neşeyi inkâr edemezdim. Fakat midemdeki yumruyu görmezden gelmem de mümkün değildi.

"Moss, çiçeklere bayıldım. Tamamen gereksiz olsa da uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şeydi."

"Teşekkür ederim ama gerekli olup olmadığına ben karar veririm."

"*Ben* teşekkür ederim." Yeniden buketi inceledim. Önce pespembe çiçekleri, sonra neredeyse lavanta rengine kaçanları, ardından da diğerlerini patlatan turuncu goncaları. "*O kadar beğendim* ki tahmin bile edemezsin."

Bunu zaten söylediğimin farkındaydım ama elimde değildi.

"Rica ederim, bez bebek."

Güldüm. "*Bez bebek* yok."

"Doğru olanı bulana dek tüm sevgi sözcüklerini deneyeceğim. Eninde sonunda sevdiğin birini bulacağız."

"İnan bana, bulmayacağız," dedim gülerek.

Hattın öteki ucundan iç çektiğini duysam da gülümsediğini biliyordum. *Keşke görebilsem.*

"Demek şaşırdın, ha?"

"Evet. Çok şaşırdım. Tatlı bir şaşkınlıktı ama."

"Cumartesi günü çiçekle gelmediğim için beni azarlamıştm, hatamı telafi etmek zorundaydım. Aptal değilim. Sana gelmiş geçmiş en iyi sahte sevgili olacağıma dair söz verdim ve sözümü tutacağım."

Onu daha da şımartacağını bilmeme rağmen kendime engel olamayarak bir kahkaha attım.

"Hazır aramışken, garaj tadilatının zemin kaplamasından konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Bir sorun öngördüğümü düşünüyorum ve ne yapmak istediğini öğrenmek istiyorum."

"Tabii. Ne oldu?"

Garaj zemini hakkında konuşmasını dinlemeye koyuldum. Bu ani konu değişimi -çiçeklerden kişisel konulara, ardından da işe- midemdeki yumruyu gevşetti. Peki ya çiçekler? Ruhumu varlığını bile unuttuğum bir sıcaklıkla dolduruyordu.

On Dokuz

MOSS

"Tamam, geliyorum," dedim. "Patlama."

Banks rahatsızlığını belli edecek şekilde ahizeye üfledi. "Yirmi dakikadır buradayım."

"Erken gelmen benim sorunum değil. Sana yedi buçukta orada olacağımı söylemiştim ve yedi buçukta orada olacağım."

Yeşil yandığında gaza bastım ve birkaç metre ilerleyip sola kırarak bir ara sokağın toprak yoluna girdim.

"Gelmek üzereyim," dedim.

"Yan kapıdan gir. Ön kapıyı kilitledik."

"Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz."

Maddox'un Harvey'nin yanına park ettiği kamyonetinin arkasına yanaşırken aramayı sonlandırmak için direksiyondaki düğmeye bastım.

Harvey yıllar önce tam teşekküllü bir spor salonuydu. On yıllar boyunca çevre kasabalardaki güreşçiler buraya gelmiş, Florida'nın gelmiş geçmiş en iyi güreşçilerinden birinin rehberliğinde yeteneklerini geliştirmişti. Ancak geçen zaman ve kötüleşen sağlığı yüzünden Harvey spor salonunu bırakmak zorunda kalmıştı. Şimdilerde salon yalnızca bir avuç eski öğrencisinin kullanımına açıktı.

Tam arabamdan inmeye yeltendiğim sırada telefonumdan yükselen mesaj sesiyle durdum. Gözlerimi yazanın Brooke olup olmadığını görmek için hemen ekrana çevirdim. Değildi. Numarayı da tanımıyordum.

Bilinmeyen Numara: Penguenler saatte on altı kilometreden daha hızlı yüzebilir.

"Bu da ne?" dedim. Kafam karışmıştı ve hayal kırıklığına uğramıştım.

Ben: Kimsiniz?

Birkaç dakika beklesem de cevap gelmedi.

"Her neyse," diye mırıldandım araban inerken. Arka koltuktan çantamı alıp yan kapıya ilerledim.

Bu kadar alçaldığım -Maddox ve Banks'le kendi isteğimle güreşeceğim- için utanıyordum ama Brooke'u düşünmeden edemiyordum. Sanki zehirlenmiştim ve iyileşecek kadar kan kaybedemiyordum.

Cumartesi gecesinden beri onunla yüz yüze görüşmemiştim. Ofise uğrayacak vaktim olduğunda çoktan gitmiş oluyordu. Parasol Place'i ziyarete de gelmemişti. Ona gönderdiğim çiçekler hakkında konuşup birkaç kez mesajlaşmıştık. O lanet olası küvet fotoğrafı. *Siktir.* Yine de onu hâlâ görememiş olmak beni kendime bile itiraf etmeyeceğim kadar rahatsız ediyordu.

İçimde biriken enerjiyi bir şekilde boşaltmam gerekiyordu.

"Umarım bu pislikler kafamı bir süre dağıtmama yardımcı olur."

İçeri girerken kapı menteşeleri gıcırdadı. İçerisi puslu bir ışıkla aydınlanıyor ve küfle yıllarca dökülen terin karışımı gibi kokuyordu. Çantamı bir sandalyenin üzerine atıp ayakkabılarımı çıkardım.

"Tırsıp kaçtığını düşünmeye başlıyorduk," dedi Maddox, kolu Banks'in kafasının etrafına sarılıydı.

Bir kaşımı kaldırdım. "*Tabii.*"

Güreş ayakkabılarım ayağımı sıkıyordu. On yılı aşkın bir süre önce son sınıfta giydiğim ayakkabılardı. Kumaşla kauçuğun birleştiği yerdeki dikişler patlamış olsa da o kadar çok anısı vardı ki elim onları atmaya varmıyordu.

Banks başını Maddox'un kolundan kurtardı, nefes nefese kalmıştı.

"Isın da kıçını tekmelemeye başlayayım," dedi Banks, elinin tersiyle alnındaki teri silerek.

"Böyle konuşmadan önce birkaç santim uzasan iyi olmaz mı?"

Minderlerin üzerinde ilerleyip kaslarımı ısıtmaya başladım. Kardeşlerim biraz ileride tepinmeye devam ediyor, Maddox her zamanki gibi kazanıyordu. *Kahretsin, Mad iyi güreşiyor.*

"Ayrıca," dedim omuzlarımı gevşetirken. "O araba saçmalığının bedelini sana hâlâ ödetmedim."

Banks'in yüzü asıldı. "Onun için hâlâ kızgın mısın? Geçip gitti sanıyordum."

"Bu gece kıçını tekmelediğimde geçecek. Kendimi harika hissedeceğim."

Maddox güldü. *"Çok eğleneceğim."*

"Sen," dedim parmağımı Maddox'a doğrultarak. "Senden de alacağım var. Banks'ten daha şanslısın çünkü senin küçük saçmalıkların sayesinde Brooke benim oldu."

Adını anmak bile kafamı onunla ilgili düşüncelerle doldurmuyordu. Benim olduğunu söylemekten, hatta ima etmekten bu kadar hoşlanmam sinirlerimi bozuyordu.

Çünkü Brooke benim falan değildi. Olmasını da istemiyordum. Ama Brooke Bailey'nin beni seçtiğini söylemek içimi aptal, gülünç bir gururla dolduruyordu. O harika bir kadındı.

Ben de aptalın tekiyim.

"Hâlâ aklım almıyor," dedi Banks başını iki yana sallayarak. "Seni seçti. *Ben dururken.* Ne. Saçmalık. Ama."

"Seni deli ediyor, değil mi?"

"Evet, ediyor. Mad'le kalkıp onu gümüş tepside sana sunduk."

Sırıttım. "Henüz Brooke'un tadını gümüş tepside çıkarmadım ama bu gece deneyebilirim."

Sakın detayları hayal etme! Ne yeri ne de zamanı.

Banks ellerini hışımla savurdu. Bu hâlinden aldığım hazzın eşi benzeri yoktu.

"Bunu söylemek zorunda değildin," dedi Maddox. "Gözümüze sokma."

"Gözünüze sokmuyorum." Yüzüme muzip bir sırıtış yerleştirdim. "Ama başka yerlere başka şeyler sokmadığımı söylemem."

Kes şunu! Aletin sertleşmişken güreşemezsin.

İkisi de sinirden kudurunca bir kahkaha koyuverdim. Kafamı Brooke'u çıplak hayal etmekten uzaklaştırdı.

"Pekâlâ, buraya güreşmeye geldim. Önce kim geliyor?" diye sordum boynumu esneterek.

"Ben. *Beni seç!* Kız arkadaşımı çalarak benden aldığın erkeklik gururumun bir kısmını kurtarmam gerekiyor," dedi Banks.

"Ben de sadece güreşeceğiz sanıyordum," dedim gözlerimi onunkilere dikerek. Kısmen şaka yaptığını bilmem gerçeği değiştirmiyordu. Brooke'a *kız arkadaşım* dediğini duymak onu gerçekten de dövmek istememe neden oluyordu. "Ama böyle konuşacaksan seni gerçekten pataklamam gerekecek."

Banks şaşırmışa benziyordu ama gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Yalnızca beni sinirlendirmeye çalışıyordu. "İşlerin bu kadar kısa sürede ciddiye bindiğini düşünmemiştim. Çok hızlı..."

"Tamam, tamam," dedi Maddox. "Bu kadar yeter. Banks, sen kırmızısın. Moss, sen de yeşil. Kronometre bende. İki dakikalık üç round. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Banks dairenin öteki ucuna ilerlerken.

"O kadar uzun sürmeyecek."

Banks alayla homurdandı. "Yerden kalkamayacaksın. Artık yaşlı bir adamsın. Brooke ahı gitmiş vahı kalmış bir moruk yerine gencecik bir delikanlıyla olabileceğini fark edene dek bekle."

"Brooke benim sevgilim. Foxx'un değil."

Banks de Maddox da bir kahkaha koyuverdi.

"Ayrıca ahı gitmiş vahı kalmış mı dedin sen?" diye sordum kaslarımı daha da gevşetmek için zıplayarak. "Böyle büyük laflar bildiğinden haberim yoktu."

"Siktir git."

Maddox yine güldü. "İkiniz de çenenizi kapayıp yerinize geçin."

Banks'le ayak parmaklarımız başlangıç çizgilerimizde olacak şekilde karşılıklı durduk.

Bana sırıttığında ona göz kırparak karşılık verdim.

"Yumruklar devreye girecekse yüzlerinizden uzak duracaksınız," dedi Maddox. "Bunu anneme açıklamakla uğraşmak istemiyorum. *Yine.*"

Banks'le işlerin kontrolden çıktığı son kavga edişimizi hatırlayıp kıkırdadık. Bir hafta boyunca morarmış gözümle gezmek zorunda kalmıştım. Banks'inse dudağı yarılmıştı. Annem ikimize de çok kızmıştı.

Maddox elini kaldırıp aramızda tuttu.

Nabzım hızlanmaya başladı. Kardeşimin elini çekmesini beklerken adrenalin damarlarıma karışıyordu. *Banks aşırı özgüveniyle önce hamle yapacak. Hazırlıklı olmalıyım.*

"Hazır... başla!" Maddox elini aşağı indirdi.

Tam da beklediğim gibi Banks düdüğün sesini duyar duymaz bacağıma atıldı. Hedefini bulmasına izin vermeden bir kolumu onunkinin altına diğeriniyse üzerine attım. Şaşırdığını hissettiğimde bir bacağımı öne atıp onu kalçamın üstünden yere fırlattım.

Sırtüstü mindere düştü.

"Ah, şu işe bak," dedim tepesinde dikelerek. "*Gencecik delikanlı* kıçının üstüne oturdu."

"Bundan puan alamayacağını biliyorsun," dedi Maddox gülerek.

Geri çekildim. "Biliyorum. Yeniden yapabilmek için ayağa kalkmasını istiyorum. İçimdeki enerjiyi boşaltıyordum."

Banks ayağa kalkıp gözlerini bana dikti. "Ölüm fermanını imzaladın."

"Göreceğiz."

Tekrar yerlerimize geçip ayak parmaklarımızı çizgiye dayadık. Alnımda biriken boncuk boncuk ter gözlerime inince damlaları elimin tersiyle sildim.

Bu kez ilk hamleyi ben yaptım. Banks'in şaşkınlıkla havalanan kaşları neredeyse tavana çarpacaktı. Kollarımı ona sarıp dizlerimi kırdım ve sağ elimi Banks'in sağ bacağının arkasına attım.

Omuzumun üzerinden geriye uçtu.

"Siktir!" diye bağırdı minderin üzerine düşerken.

Yüzüstü yuvarlanmaya çalıştığında üzerine atlayarak puanı haneme yazdırdım.

"İki puan, sırtı yerde," dedi Maddox mindere değip değmediklerini görmek için Banks'in kürekkemiklerine bakarak.

Ancak değmiyorlardı. Bunu kasten yapmıyordum, Banks yerinde duramayan bir pislik olduğu için direniyordu.

"Ne ara bu kadar güçlendin sen?" diye homurdandı Banks, tuş olmamak için debelenirken.

"Buna çalışmak deniyor," diye mırıldandım kaçmasına engel olmaya çalışırken. "Sen de denemelisin."

"Bir... iki... üç... dört... beş," diye saydı Maddox onu tuş edip edemeyeceğimi beklerken. "Üç puan, neredeyse tuş."

Maddox puanımı verir vermez Banks kolunu göğüslerimizin arasına sokup bir şekilde omuzunu döndürdü. Yüzüstü yuvarlanmasına engel olamayacak kadar yorulmuştum.

"Kahretsin," dedim nefes nefese.

Beş sayı önde olduğumu ve raundun bitmek üzere olduğunu fark ettiğimde ayağa kalkıp Banks'in doğrulmasına müsaade ettim.

"Bir puan, kurtuldu," dedi Maddox, ellerini iki yanına açıp bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak.

Kronometre ötmeye başladı.

"Sıra bende," dedi Banks elini çırparak. "Kendini yormana izin verdim. Şimdi sen minderi boylayacaksın."

Bu kadar enerjiyi nereden buluyor?

"Durum beşe bir," diye hatırlattı Maddox elindeki bozuk parayı havaya fırlatmadan hemen önce.

Yeşil geldiğinde bana döndü.

"Karar senin. Nasıl başlıyoruz?" diye sordu.

Banks'i yerde yenmem imkânsızdı. O Mad'le sürekli güreşirken ben son zamanlarda nadiren onlara katılıyordum, dolayısıyla becerilerim onunkilere kıyasla daha paslıydı. En iyi strateji elimden geldiğince ayakta kalmaktı. Özellikle de dört puan önde olduğum düşünüldüğünde.

"Serbest duruşla," dedim.

Banks çizgiye yanaştı. "Senden daha iyi birini görünce gözün korktu, ha?"

Hayır. "Sadece seni sağa sola fırlatmayı seviyorum."

"Birbirinize bok atma yarışması yapıyor olsaydık ikiniz de kazanırdınız," dedi Maddox elini aramızda kaldırarak. "Hazır... başla!"

Elimi uzatıp onunkileri yakalamaya çalıştım, biraz el dalaşıyla vakit öldürebileceğimi umuyordum. Ancak ben ne ol-

duğunu bile anlayamadan Banks sağ elimi kavrayıp kalçasını kaldırarak beni kendine çekti.

"Ah, şu numara," dedi Maddox gülerek.

"Kahretsin," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Arkama dönmeye çalıştığımda Banks ellerini belime kenetledi. "Siktir!"

Olacakları birkaç saniye öncesinden anlamıştım. Ne yazık ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Banks beni numarasını tamamlayabilecek kadar havaya kaldırıp mindere çarparak sırtıma çıktı.

"İki puan, dizler yerde," dedi Maddox.

İkiye ayrılıyormuş gibi sızlayan sırtımı düşünecek vaktim yoktu. Bunun yerine hızlıca dört ayak üstünde doğrulmaya çalıştım.

Evde oturup Brooke'u düşünerek kafayı yemek daha kolay olurdu. Kendime fiziksel acı çektirmenin daha kolay olacağını mı düşündüm gerçekten?

"Görünüşe göre," diye mırıldandı Banks doğrulmamı engellemeye çalışırken, "ben de seni sağa sola fırlatmayı seviyormuşum."

"Ah," dedim vücudumu öne doğru itmesiyle birlikte.

Bir şekilde yüzümü ona dönmeyi başardığımda hışımla bileklerimi yakalamaya çalıştı. Ben de ayağa kalkabilmek için aynı telaşla ancak çok daha nafile bir çabayla debeleniyordum.

Hararetli çabalarımız sırasında her nasılsa doğrulmayı başardım. Ciğerlerim havasız kalmaktan çığlık atıyor, kaslarım durmam için yalvarıyordu. Banks'e dönüp onu ittim.

"Bir puan, kurtuldu," diye bağırdı Maddox. "Otuz saniye kaldı."

Banks minderin öteki ucundan beni izliyordu. Ne kadar yorulduğumu belli etmemeye çalıştım.

"Durum ne?" diye sordu Banks.

"Altıya üç. Moss önde," diye yanıtladı Maddox.

Kardeşimin bir sonraki hamlesini beklerken ter gözlerimi yakıyordu. Şimdilik savunmaya geçmek hücumdan daha akıllıcaydı.

Tam da beklediğim gibi Banks çok geçmeden sol eliyle hamlesini yaptı. Kolumu onunkinin altından geçirdim.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye sordum gülerek. "Tembellik mi ediyorsun, Banksy?"

"Hepsi planımın bir parçası."

"Eminim öyledir."

Kendi koluyla benimkini sıkıştırıp bir bacağını sol bacağımın arkasına attı. *Kahretsin.* Vücudumu koluyla iyice kavrayıp dev bir yay çizerek kendini geriye yatırdı.

"Siktir," diye bağırırken sesim içeride yankılandı.

Vücudum Banks'inkinin üzerinden uçtu ve sırtım sertçe mindere çarptı. Ardından kardeşim beni hareketsiz bırakıp puanını kaptı.

"İki puan, sırt yerde," dedi Maddox.

Kımıldamaya çalışsam da yorgunluktan ölüyordum. Bacaklarım işlevini kaybetmişti. Bir süredir güreşmemiş olsam da işim fiziksel güç gerektiriyordu. Gün boyu –zaman zaman dokuz, on saat– vücut çalışıyor gibiydim.

Sanki enerjimin tamamını Brooke'u düşünmeye harcamışım, üç raundu bile tamamlayamıyorum.

"Bir... iki... üç... dört.... beş," diye saydı Maddox. "Üç puan, neredeyse tuş."

"Bu, durumu altıya sekiz yapar, koca oğlan," diye alay etti Banks.

"Zaman doldu!" dedi Maddox.

Şükürler olsun.

Birbirimizden ayrıldık. Tişörtümün eteğiyle yüzümdeki teri sildim. *Sanırım buna alışıyorum.* Öte yandan Banks tükenmiş görünüyordu.

"Üstte olacağım," dedi Banks yerlerimize geçerken. "Tam da kız arkadaşının sevdiği gibi. *Üstte.*"

"Seni geberteceğim."

"Banks, canına mı susadın?" diye sordu Maddox. "Kapa çeneni artık."

Dört ayağımın üzerine çökerken Banks bir kahkaha attı. Ardından arkama geçip yerini aldı.

Kafamı kaldırıp Maddox'a baktım. "Seni unuttum sanma. Sırada sen varsın."

"Maç bittiğinde kılını bile kıpırdatamayacaksın."

Muhtemelen haklı.

"Hazır... başla," dedi Maddox.

Ayağa kalkmak için mücadele ederken homurdandım. Banks bir maymun gibi vücuduma asılıp beni yerde tutmaya çalışıyordu.

"Konu Brooke mu yoksa araba olayı mı?" diye sordu Banks dikkatimi dağıtmaya çalışarak. "Emin olamıyorum. Araba yüzünden kızgınsın sanıyordum ama çok agresif davranıyorsun."

"Belki her ikisidir."

Sol dirseğimi aramıza sokmayı başardığımda önüme dönüp onunla tekrar yüz yüze geldim.

"Bir puan, kurtuldu," dedi Maddox. "Durum yediye sekiz. Banks önde."

Üstünlük kurmak için ellerimizle iteleşmeye başladık. İkimiz de o kadar yorgunduk ki fazla bir şey yapamıyorduk.

"Yirmi saniyeniz kaldı," dedi Maddox. "Ya şimdi ya hiç."

Tükenmiştim. Onu yenmek için kalan takatimin her zerresini kullanmam gerekiyordu, kaybedersem Banks'in çenesini çekecek olma düşüncesi yegâne güç kaynağımdı.

Nihayet onu yakaladığımda beni kıstırdı. Elimi boynuna kenetledim ve kolumu uzatıp bacağını kavradım. Altından geçtiğimde onu hazırlıksız yakalayarak yana devirdim.

Sırtüstü çöktüm ama daha fazla puan kazanmaya çalışmadım. Elimdekiyle yetindim, kazanmama yeterliydi.

"İki puan, vücudu minderde," dedi Maddox. "Dokuza sekiz Moss önde. Bir şeyler yapsan iyi olacak, Banks."

"Deniyorum," dedi altımda çırpınırken.

"Kendini bırak ve rahatla," dedim bitap hâlime rağmen sakin bir sesle. "Kıçının tekmelendiğini kabul et, ufaklık."

"Üç... iki... bir... bitti!" dedi Maddox.

Banks'in üzerinden kalkıp yanına yığıldım. Banks de sırtüstü döndü. Öylece yatıp nefeslenmeye çalıştık. Birkaç dakikanın ardından ikimiz de kıkırdamaya başladık.

Buna ihtiyacım vardı. Son derece aptalca bir şeye kalkışmadan önce enerjimin bir kısmını atmam ve kafamı boşaltmam gerekiyordu.

"Bir şey itiraf edeyim mi?" diye sordu Banks. Hâlâ nefes nefeseydi.

Güçlükle başımı çevirip ona döndüm. "Et bakalım."

"En çok seninle güreşmeyi seviyorum."

"Neden?" diye sordum kurumuş dudaklarımı yalayarak.

"Çünkü seni yenersem gerçek bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Maddox'un kıçını tekmelemek çok kolay."

Maddox ayakkabısının burnunu Banks'in kaburgalarına geçirip küçük bir çığlık atmasına neden oldu.

Kıkırdadım ama bu bile canımı yakıyordu. Yüzümü buruşturarak elimi göğsüme dayayıp gözlerimi kapattım.

"Biliyor musun, Banks?"

"Neyi?"

Beynim tıpkı son iki gündür bir şeyle meşgul olmadığımda sürekli yaptığı gibi yine Brooke'u düşünmeye başladı. Annesi hakkında söylediklerini, eski kocasının şimdi teyzesiyle birlikte olduğunu, uğraşmak zorunda kaldığı tüm o saçmalıkları hatırladım.

Kardeşlerim gelmiş geçmiş en büyük baş belaları olsa da koşulsuz şartsız arkamı kollayacaklarını biliyordum. Buna minnettardım.

Öte yandan Brooke'u bu kadar sık düşünmek sinirlerimi bozuyordu. Geceleri yatakta yanımda yattığını hayal ediyordum. Şantiyeye ne zaman biri gelse o olduğunu umarak başımı kaldırıyordum. Onu bu kadar çok düşünmemeliydim.

Sevgili. Falan. Değildik.

Çünkü sevgililik bize göre değil.

Arkadaşsınız, göt herif.

Yalnızca busun ve daima öyle kalacaksın. Bunu aklına sok.

O senin değil.

Aniden içimde kıvılcımlanan öfkeyi bastırmak için dişlerimi sıktım.

"Boş ver," dedim ayağa kalkarak. "İyi bir şeyler söyleyecektim ama egonun daha fazla şişirilmeye ihtiyacı yok."

Maddox bir kahkaha atıp kalkmasına yardım etmek için Banks'e elini uzattı.

"Sırada kim var?" diye sordu Maddox. "İkinizin de hakkından gelebilirim."

"Ben yokum," dedi Banks.

"Ben de," dedim çantama ilerleyerek.

Maddox hışımla ellerini savurdu. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hamburger yemek ister misin?" diye sordum yanıma gelen Banks'e.

"Olur."

"Ciddi misiniz?" dedi Maddox. "Lütfen şaka yaptığınızı söyleyin."

"Ağlamayı kesersen sen de bize katılabilirsin," diye sataştı Banks.

Maddox homurdandı. "İkinizden de nefret ediyorum."

Onlar nereye gideceğimizi tartışmaya başladığı sırada zihnime, kendimi azarlamadan bir dakikalığına Brooke'u düşünme izni verdim.

Ölümün kıyısından döndükten sonra her şey gözüme daha iyi görünüyordu. Güreş böyle sorunların en iyi ilacıydı. Başka bir şey düşünemezdin, yoksa canın yanardı.

Brooke Bailey, bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama buna son vermen gerek.

Sırıtıp tişörtümle güreş ayakkabılarımı çıkardım ve gelirken giydiğim spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. "Bana gidip pizza söylesek?"

"Sen mi ısmarlayacaksın?" diye sordu Maddox.

"Evet," dedim kapıya doğru ilerlemeye başladığımızda. "Ben ısmarlayacağım. Sırf size acıdığım için."

"Her neyse," dedi Banks.

Maddox ışıkları kapatırken salondan çıktık.

Yirmi

BROOKE

"Küçük tatlı arımla mı görüşüyorum?" Honey'nin sanki onu uykusundan uyandırmışım gibi fısıltıdan farksız sözleri ahizeyi doldurdu. "Ben de aramanı umuyordum."

"Uyuyor muydun? Umarım uyandırmamışımdır."

"Ah, hayır. Öyle olsa bile seninle konuşmayı tercih ederim. Canım ne zaman isterse uyuyabilirim. Artık yaşlandım, biliyorsun. Birinin, özellikle de senin, benimle konuşmak istemesi çok güzel. Artık kimse yaşlılara vakit ayırmıyor."

Sözleri kalbimi kırdı.

"Umarım gerçekten böyle hissetmiyorsundur," dedim mutfak masasma otururken.

Hava kararmıştı. Arka avlumun ötesini göremiyordum. Geceyle birlikte üzerime ağırlık çökmüştü. Yalnızca gökyüzü değil içim de kararmıştı sanki. Honey'yle konuşmanın keyfimi yerine getireceğini düşünmüştüm ancak görünüşe göre yanılmıştım.

"Benim yaşıma geldiğinde insanlara yük oluyorsun. Her ne kadar kabul etmek istemesem de bugünlerde hareket etmek bile çok vaktimi alıyor," dedi. "Ama bunlarla canımızı sıkmayalım. *Seni* konuşalım. İyi misin? Orada işler nasıl gidiyor?"

Bacaklarımı toplayıp topuklarımı sandalyenin ucuna koydum. "Bana yük olmadığını söylemeden konuyu bir kenara bırakamam."

"Eh, ne dersen de öyleyim. Bunu sonra düşünürüz. Şu an senin anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

Endişesi, samimi merakı ve gösterdiği ilgi kalbimi ısıttı. Bazen bu kadının annemi ve Kim teyzemi doğurmuş olmasına şaşırıyordum.

"Bu hafta sonu görüşeceğiz," diye hatırlattım. "O küçücük boynuna sarılmak için sabırsızlanıyorum."

Güldü. "Kahve makinemin yanındaki takvime her sabah çarpı atıyorum. Seni görmek için gün sayıyorum."

"Ben de öyle ama asıl partine gün saymalısın. Çok eğlenceli olacak."

Honey alaycı bir ses çıkardı. "Hadi ama, Arıcığım, kızlarımın benim için değil, kendileri için parti verdiğini sen de biliyorsun."

"Honey..."

"Eh, öyle değil mi?" diye isyan etti. "Ben de sesimi çıkarmıyorum; arkadaşlarımı –hâlâ hayatta olanları yani, diğerleri huzur içinde yatsın– ve ailemi görmek için her bahaneyi seve seve kabul ederim. Ama ikimiz de gerçeğin bu olduğunu biliyoruz. Catherine'le Kimberly partiyi küçük tavus kuşları gibi kasıla kasıla dolaşıp dilimlenmiş ekmekten sonra dünyaya gelmiş en harika şeylermiş gibi davranabilmek için düzenliyorlar."

Kıkırdamadan edemedim. *İkisinin de ciğerini biliyor.*

"Orada olduğumu hatırlarlarsa kendimi şanslı sayacağım," dedi gülerek. "Başımda doğum günü tacımla bir köşede oturup partinin bitmesini bekleyeceğim."

Güldüm. "Hiç de öyle olmayacak. Seni tutup dansa kaldıracağım."

"Bu kalçalarla mı?"

"O zaman seni tekerlekli sandalyenle gezdirip zorla pastanı yedireceğim. Bu parti senin için. Bunu unutmalarına izin vermeyeceğim."

Honey telefonun öteki ucundan iç geçirdi. "Biliyor musun, bazen Catherine'in annen olduğuna inanamıyorum. Bunun

kulağa korkunç geldiğini biliyorum. O benim evladım ama annenin nasibini almadığı kibarlık ve empati tamamen sende toplanmış."

"Sence annem neden böyle oldu?"

"Bilmiyorum," dedi ciddiyetle. "Onu seviyorum. Ölene kadar da seveceğim ama neredeyse yaptığı her şey beni öyle çileden çıkarıyor ki suratına tükürmek istiyorum."

Ah, bilmez miyim?

"Tükürmek bir hanımefendiye hiç yakışmaz," dedim sırıtarak.

"Tam da bu yüzden yapmıyorum. Gerçek bir hanımefendi olduğum için. Gençliğime, dünyadan bihaber olduğum zamanlara dönsem bunu büyük bir zevkle yapardım."

Alaycı bir kıkırtıyla karşılık verdim.

"Eh, her zaman mesane sorunları olan seksen beş yaşında bir kadın değildim," dedi. "Senin gibi kum saati vücutlu, genç ve neşeli bir kadın olduğum zamanlar da vardı."

"Herkesi kendine hayran bıraktığından eminim."

"Aynen öyle. Ama sonra büyükbabanla tanıştım. Hayranlarınla o uğraşmak zorunda kaldı. Sahile ya da bir gösteriye gittiğimizde erkekler dönüp bana bakardı. Büyükbaban da onlara ters bakışlar atarak hepsinin kafalarını geri çevirmesine neden olurdu." Kıkırdadı. "Çok komikti. Ah, onu çok özlüyorum."

"Keşke onu tanıyabilseydim."

"Keşke. Kusursuz bir adam değildi. Horultuları bir aslanın kükremesine taş çıkarırdı ve Sunnydale'deki eski Back Room Bar'da parasını pokere kaptırmayı severdi. Ama sabırlı ve nazik biriydi. Beni kimsenin güldüremediği kadar güldürürdü. Onun yanında kendimi hep çok güvende hissederdim. Onu gördüğüm andan beri. Kız lisesinde bir dans balosu vardı ve sokağın aşağısındaki erkek lisesinin de katılmasına izin verilmişti. İçeri girdiğinde saçlarını arkaya doğru taramıştı ve ağzında kürdanı vardı, havasından yanına yaklaşılmıyordu." İç geçirdi. "Beni

dansa kaldırmak istedi ve kalkıp dans ettik. Daha o an hissetmiştim."

Ayağım sandalyeden kayıp yere çarptı. "Neyi hissetmiştin?"

"Hissettiğinde anlarsın. Onunla tanıştığımda on altı yaşındaydım ve birden anlayıvermiştim. Gözlerine bakar bakmaz doğru kişi olduğunu oracıkta anlamıştım. Onun da bana vurulduğunu anlamıştım. Dışı kadar karakteri de sağlamdı. En küçük şeyleri bile asla unutmazdı. Benimle ilgilenmekten, ihtiyacım olan ve istediğim her şeyi temin etmekten büyük gurur duyardı."

Ayağa kalkıp mutfakta gezinmeye başladım. Çıplak ayaklarım serin fayansları dövüyordu.

"Chai latte'ni kışın sıcak yazın buzlu içiyorsun. Yulaf sütlü ve tarçınlı dolce şuruplu olması gerek ama aniden gelen sağlıklı yaşam krizlerinden birindeysen şurubu es geçiyorsun. Sağlıklı yaşama maceran yalnızca iki, en fazla üç gün sürüyor, sonra şurupsuz yaşayamadığını kabullenip planlarını rafa kaldırıyorsun."

Altdudağımı ısırarak gülümsememi bastırmaya çalıştım.

"Annen partime erkek arkadaşınla geleceğini söyledi," dedi Honey. "Ağzından çıkan her şeye inanmamam gerektiğini biliyorum tabii ki. İşine yarayacaksa bir parça çeliği bile şeker kamışına çevirebilir."

Güldüm. *Doğru söylüyor.*

"Ama gözlerinde o parıltı yoktu," dedi. "Bu yüzden doğruyu söylüyor olabileceğini düşündüm. Öyle olduğunu umuyorum."

Nefesim boğazıma takıldı.

Ona doğruyu söylemeli miyim? Bunun tepemde gezen akbabaları defetmek için kalkıştığım bir numara olduğunu itiraf etmeli miyim?

Tezgâha yaslanıp bir elimi karnıma koydum. "Doğru söylüyor. Yeni görüşmeye başladığım bir adamla geliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Yani ilişkimiz henüz o kadar ciddi değil ama düşündüm ki..." Gözlerimi devirdim. *Ona yalan söylemenin faydası yok.* "Annem her zamanki gibi işime burnunu sokuyordu, ben de bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek zorunda kaldım, aptallık ettiğimi biliyorum ama ağzımdan çıkıverdi."

"Güzel. Sevindim. Henüz ciddi bir şeyler düşünmesen bile Geoff'i aptal gibi göstermeye yetecektir." Kıkırdadı. "Kimberly'yle sevgili olduklarını yeni öğrendim. Ne söyleyeceğimi bildiklerinden bunu benden gizlediler tabii. Bunun adına *terbiyesizlik* denir."

Omuz silktim. "Doğru söze ne denir."

"Bunun sonunun iyi bitmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Arkana yaslan ve olacakların keyfini çıkar, Arıcığım. Gelmiş geçmiş en iyi gösteri olacak."

"Umurumda bile değil. Yalnızca Geoff diye biri olduğunu unutmak istiyorum."

Honey dilini şaklattı. "Onu partime getirmeyi akıllarından bile geçirmemelerini söyleyecektim ama biraz daha düşünmeye karar verdim. En sonunda da kendi kendime bırak gelsin dedim. Kimberly o ucube herifi koluna takıp matah birini bulmuş gibi etrafta gezinecek kadar aptalsa başına gelecek her şeyi hak ediyor demektir. Sana bunu yaptığına göre beş para etmez biri olmalı. Partiye gelmesi yalnızca senin yararına olacak. Geçmişi arkasında bırakmış, daha büyük, daha iyi şeylere geçmiş bir dâhi gibi görüneceksin."

"Evet. Moss da öyle söyledi. Geoff'in kıçına tekmeyi basmamın bir nedeni olduğunu, daha iyisini bulduğumu göreceklermiş."

"Onu şimdiden sevdim."

Dudaklarımda beliren gülümseme hoşuma gitti. "Hislerimi umursuyor olman benim için çok değerli. Başka herhangi birinin zerre kadar önemsediğini sanmıyorum."

"Tabii ki umursuyorum, sen en sevdiğim torunumsun. Bunu biliyorsun. Sözlerimin kulağa nefret dolu ve kindar geldiğinin farkındayım ama bu yaştan sonra pek de umurumda değil. Numara yapamayacak kadar yorgunum. Birisi bile bile hata yapmak istiyorsa bırak yapsın. Benim neden umurumda olsun ki? Yoldan çıkan şaşkın ördekler daima olacak. Onlara bekçilik etmekten bıktım usandım."

Sözlerini düşünürken dudaklarımdan küçük bir kıkırtı kaçtı. *Yoldan çıkan şaşkın ördekler daima olacak.*

Ne demek istiyor? Çocuklarından mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyor?

"Ee, biraz da şu erkek arkadaşını anlat bakalım," dedi. "Yakışıklı mı? Nazik mi? *Seksi* mi?"

Seçtiği sıfatlara gülümsemeden edemesem de aklım hâlâ ördek meselesindeydi.

"Öncesinde... sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette."

"Etrafında daima yoldan çıkacak birileri olacak derken ne demek istedin?"

Hattın öteki ucundan bir homurtu yükseldi, arka planda zemine sürtünen sandalyenin sesini duyabiliyordum. Yakası dantelli, çiçekli elbiselerinden biriyle kapının yanındaki sandalyesinde oturduğunu hayal ettim. Zihnimdeki görüntü beni gülümsetti.

"Şansına düşenlerle idare etmek zorundasın demek istiyorum," dedi. "Dağıtılan kartlar hiçbir zaman eksiksiz olmayacak. Bu yüzden de elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmalısın. Tüm ördekleri kusursuz bir sıraya sokmaya çalışmayı bırakmalısın. Gitmek isteyenlerin gitmesine izin vermelisin. Açtıkları yerin tadını çıkar. Her şey eninde sonunda yoluna girer."

Hah.

Honey esnedi. "Arıcığım, seni her şeyden çok seviyorum ama saat yaşlı bir kadın için çok geç oldu."

"Biliyorum. Seni aramakta bu kadar geç kaldığım için özür dilerim."

"Beni canın ne zaman isterse arayabilirsin." Güldü. "Saat yediyi geçmişse uzun süre uyanık kalamayabilirim ama gözlerim kapanana dek seninle konuşurum."

Kıkırdadım. "Daha fazla oyalanma. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Uzun zamandır aldığım en iyi haber bu. Seni seviyorum, güzel kızım."

"Ben de seni, Honey."

"İyi geceler."

"Sana da."

Telefonumu tezgâha bırakıp camdan dışarı baktım.

Göğsüm alıp verdiğim nefeslerle sakince inip kalkıyordu. Büyükannemle ne zaman konuşsam içim huzurla dolardı. Ne var ki bu huzurun ardında, bir türlü üstesinden gelemediğim huzursuz edici bir ağırlık saklıydı.

"Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmalısın."

Sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Özellikle kastettiği bir şey olmadığını biliyordum; yalnızca olayların üstesinden gelmek için kullandığı bir tavsiyeydi. Ancak dönüp dolaşıp sözlerine dair bir türlü anlamlandıramadığım o şeye takılıyordum.

Omuzlarımı gevşetip tezgâhtan ayrıldım.

Birden kendimi yapayalnız hissettim.

Telefonumu aldım. Bunu yapıp yapmam gerektiğinden emin olmasam da gözüme iyi bir çözüm gibi görünüyordu.

Parmaklarım klavyenin tuşlarında gezindi.

Ben: Merhaba.

Moss'un yanıtı hemen geldi.

Moss: Merhaba. Ne yapıyorsun?
Ben: Bir şey yaptığım söylenemez. Sen?
Moss: Banks ve Mad'le film izlemeye çalışıyorum ama çenelerini bir türlü kapamıyorlar.
Ben: *gülen emoji* Peki, rahatsız etmemeyim o zaman. İyi eğlenceler.
Moss: RAHATSIZ ETMİYORSUN.

Bağırırmış gibi büyük harfle yazdığı cevabı beni güldürdü.

Ben: Sadece canım sıkılmıştı. Sen de sıkılıyorsan birlikte arabayla gezip evlere bakabiliriz diye düşünmüştüm. Ama meşgulmüşsün, yarın görüşürüz.
Moss: On dakika içinde oradayım.
Ben: Hayır. Gerek yok.

Mesajıma cevap vermesini bekledim. O kadar uzun bekledim ki ekranım kararıp kilitlendi. Ancak ondan hiçbir yanıt alamadım.

Çünkü buraya geliyordu.

Bu, onun ya da benim için, doğru muydu bilemiyordum. Yakında öğrenecektik.

Yirmi Bir

BROOKE

"Sanırım bir yerlerimi incittim," diye homurdandım arabanın kapısını arkamdan kapatırken. "Şu aptal arabaya binmek dağa tırmanmak gibi."

Moss çattığı kaşlarıyla sürücü koltuğundan bana bakıyordu.

Kemerimi taktım. "Ne? Merak etme, sana dava falan açmayacağım."

Merak ve bir o kadar da kızgınlık dolu berrak gözleri gösterge panelinin ışığında parıldıyordu.

"Neye sinirlisin?" diye sordum. "Bir yerimi incitmeme mi, kamyonetine laf söylememe mi yoksa gecenin bu saatinde seni buraya sürüklememe mi?"

"Beni hiçbir yere *sürüklemedin*."

Peki o zaman. Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büktüm.

"Bir yerlerini incitmene de sinirlenmedim. Aksine üzüldüm ve istersen seve seve masaj yaparım."

Bu kez sırıtışıma engel olamadım.

"Arabayı park edip öteki tarafa geçerek kapını açmama fırsat vermeden o küçük kıçını buraya getirdiğin için sinirliyim."

"Kendi kapımı kendim açabilirim, Moss."

"Açamayacağını söylemedim."

Tartışmayı uzatmak yerine konuyu değiştirdim. "Camdan dışarı bakıyordum ve geldiğini gördüm. Ne yapmalıydım? Eve kadar gelip kapıyı çalmanı beklemeli, sonra da seni gördüğüme şaşırmış gibi mi davranmalıydım? Seni arayıp evlere bakmayı teklif eden bendim."

Kolunu direksiyonun üzerine atıp başını yana eğdi. "Buna birazdan geleceğiz."

"Neye?"

"Beni aramanın altında yatan gerçek nedene."

Yüzünü yola çevirip arabayı çalıştırdı. Motorun kükremesiyle caddede ilerlemeye başladık.

Hoparlörlerden hafif bir müzik sesi yükseliyordu. Moss'un dinlediği şarkılar beni hep çok güldürürdü. Ne bulursa dinlerdi ancak bu kez Sheryl Crow çalıyordu.

Dur levhasının orada duraksayıp sağa dönerek yavaşça yola çıktı. Farları caddemdeki evleri aydınlatıyordu. Çoğunun ışıkları sönüktü.

"Ee..." dedi.

"Ee..."

"Hadi ama, Brookie. İkimiz de evlere bakmayacağımızı biliyoruz."

"Neden bakmayalım? Canın sıkıldığında bunu yaptığını söylemiştin."

"Evet. Hava aydınlıkken."

Ah. Bunu hiç düşünmemiştim.

Ellerimi birleştirip kucağıma koydum, böyle saçma bir bahaneyle onu aramış olmaktan biraz utanıyordum.

"Dürüst müyüz?" diye sordum.

"Her zaman."

"O mesajı panikle attım." Yüzümü buruşturdum. "Benim için kardeşlerini bırakıp buraya geldiğin için kendimi daha da kötü hissediyorum, üstelik seni çağırmamı gerektirecek doğru düzgün bir nedenim bile yoktu."

Bakışlarını bana çevirdi. "Öncelikle, beni aramak için doğru düzgün bir nedene ihtiyacın yok. Ayrıca kendini hiç de kötü hissetme." Yüzünü yeniden yola çevirdi. "Bütün gece Mad ve

Ranks'teydim. Sinirlerimi bozmaya başlamışlardı. Bir nevi kahramanım sayılırsın."

"Süper kadın, ha?"

Güldü. "Bilemiyorum. Oldukça taşaklı birisin."

"Aynen öyleyim."

Parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Anlat hadi. Neden panikle bana yazdın?"

Koltuğumda kıpırdandım, ne söyleyeceğimden emin değildim. Ona neden mesaj attığımı ben de bilmiyordum. Yalnız kalarak kafamda dönüp duran düşünlerle boğuşma fikri gözüme pek de eğlenceli görünmemişti.

"Yanlış anlama," dedi. "Panikle yazdığın mesajlara bayılıyorum."

"Nasıl yani? Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ha. Şu sipariş ettiğin boyanın güvercin beyazı mı kuş tüyü beyazı mı ya da her neyse olduğunu hatırlayamadığında art arda gönderdiğin binlerce mesaj neydi?"

Ona iğneleyici bir bakış attım. "O iş içindi. Sayılmaz."

"O zaman sabahın birinde bana alerji ilacınla şarap içip içemeyeceğini sorman?"

"O gece çok fazla şarap içmiştim." Omuzlarımı silktim. "Böyle bir durumda yardım istenecek kişinin sen olduğunu düşünmüş olmalıyım."

"Beni biraz endişelendirmiştin."

Sheryl'ın şarkısı sona ererken gülmeye başladık.

Gelmesini beklerken ayağıma geçirdiğim parmak arası terliklerimi çıkardım ve emniyet kemerine rağmen bacaklarımı altıma toplayıp rahat bir pozisyon bulmayı başardım. Moss sadece bana bakıp başını iki yana salladı.

Kendimi rahat hissettiğimde lafı dolandırmayı bırakıp olanları anlatmaya başladım.

"Bu gece Honey'yle konuştum," dedim. "Sesini duyup bir merhaba demek istedim. Normalde her hafta konuşuruz ama başıma gelen rezillik yüzünden -*senin de bildiğin gibi*- geçen haftayı es geçmek zorunda kalmıştım."

Sırıttı. "Devam et."

"Havadan sudan konuşuyorduk, sonra telefonu kapatmadan hemen önce ördekler hakkında..."

"Ördekler mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet. Biraz sabret. Anlatacağım."

Ellerini bir an için direksiyondan çekip savunmacı bir hareketle önünde kaldırdı.

"Her neyse, telefonu kapattım ama beynim her zamanki gibi her şeyi irdelemeye başladı. Evde oturmaya devam edersem kafayı yiyeceğimi biliyordum. Jovie tiyatrodaydı, yani yazacak başka kimsem yoktu."

"*Ne güzel.* Son çarenim yani."

Omuzlarım düştü. "Tamam, yalan söyledim. Jovie'nin ne yaptığını bilmiyordum. Hemen sana mesaj attım."

Yüzüme hücum eden sıcaklığı hissedince kamyonetin beni göremeyeceği kadar karanlık oluşuna şükrettim. Moss başını hafifçe çevirdiğinde bir an için çarpık gülümsemesini gördüm.

"Ben de buna senin kadar şaşırdım," dedim itirafımdan sıyrılmaya çalışarak.

"Ben şaşırmadım."

"Neden ki?"

"En iyi arkadaş değil miyiz? Arayacağın, ya da bu durumda, mesaj atacağın ilk kişi ben olmalıyım."

Gür bir kahkaha attım. "En iyi arkadaş mı? Ne zaman öyle olduk?"

Sağ elini direksiyondan çekip omuzunun üzerinden bana baktı. Dudaklarında kurnaz bir sırıtış vardı. "Beni öptüğünde."

Karnımdaki sıcaklığın nedeni öpüşmemizi hatırlatması mı yoksa bana attığı bakış mı emin değildim. Bildiğim tek şey ayakta olsaydım dizlerimin beni taşıyamayacağıydı.

"Peki seni ben mi öptüm?" diye sordum yanaklarım daha da kızarırken. "Yoksa sen mi beni öptün?"

"Ah, kesinlikle sen beni öptün. Ama sen yapmasan ben yapardım. Etkileyici bir hamleydi. Bununla gurur duy, ben duyardım."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim," dedim çenemi gururlu bir tavırla kaldırarak.

Hareketim onu güldürdü. "Dikkatimi çok iyi dağıtıyorsun ama şu ördek mevzusuna geri döneceğiz."

Kahretsin.

İç çekip başımı koltuk arkalığına yasladım. "Bunu konuşmak istemiyorum."

"Eminim istemiyorsundur ama beni aradın ve ben de senin için buraya geldim. O yüzden kafandaki o şeyi birlikte çözelim. Konuş benimle, bebeğim."

Ona dik dik baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Bebeğim sözcüğü bir sevgi ifadesi mi yoksa argo bir deyiş mi karar veremiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl istiyorsan öyle anla."

Geçtiğimiz köprünün altındaki su karanlık ve dalgalıydı. Motorun ve lastiklerin çıkardığı ritmik ses beni sakinleştiriyordu. Koltuğuma yaslanıp rahatlamaya çalıştım.

"Açıkçası," dedim usulca. "Sözleri neden kafama takıldı hiç bilmiyorum. Sadece içimi huzursuz eden bir şeyler olduğunu ve bütün gecemi buna kafa yorarak geçirmek istemediğimi düşündüm."

"Ne söyledi peki? Önce oradan başlayalım."

Başımı çevirip onu izledim.

Moss çoğu zaman flört etmeden duramazdı. Komik, sempatik ve neşeliydi. Biraz da şapşaldı. Ancak böyle zamanlarda bundan çok daha *fazlası* olduğunu hatırlıyordum.

Ona ne kadar güvendiğimi.

"İnsanın şansına düşenlerle idare etmek zorunda olduğunu söyledi," dedim.

Böyle söyleyince kulağa pek de karmaşık bir şey gibi gelmiyordu. Sıradan, klasik bir öğütten ibaretti. Fakat bağlamı ve söylediği diğer şeyleri düşününce bunun öylesine söylenmiş bir şey olmadığını biliyordum. Ardında göründüğünden çok daha fazlasını saklıyordu ancak bunu deşifre etmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.

"Başka?" dedi Moss beni devam etmeye teşvik ederek.

"Bir de ördekler hakkında bir şeyler ama esas konu bu değildi."

Duydukları onu neşelendirmişe benziyordu. "Bunu ikinci dillendirişin oldu, şu ördek mevzusunu artık gerçekten öğrenmek istiyorum."

"Hayır, ördekleri unut gitsin," dedim, ellerimi sanki bunu beyninden silebilecekmişim gibi havada sallayarak. "Konu ördekler değildi. Sadece... yoldan çıkan şaşkın ördeklerin daima olacağını, açtıkları boşluğun tadını çıkarmam gerektiğini söyledi. Bu ne anlama geliyor ki? Büyükannem aklını mı kaçırıyor? İleride dönüp baktığımda keşke öylece geçiştirmeseydim diyeceğim belirtilerden biri mi bu?"

Moss altdudağını dişlerinin arasına alıp yola odaklandı.

Başımı çevirip bir of çektim. "Kafama neden bu kadar takıldığını anlamıyorum. Bunu olduğu gibi kabul mü etmeliyim yoksa enine boyuna düşünüp bir hayat dersi mi çıkarmalıyım karar veremiyorum. Belki de kılı kırk yarıyorum." İç çektim. "Bunu çok sık yapıyorum, biliyorsun."

"Öyle mi dersin?"

Koluma bir tane patlattım. "Bana yardımcı olman gerekiyor, daha da utandırman değil."

"Haklısın. Özür dilerim. Devam et."

Gözlerimi bir kez daha devirdim. "Sanırım... beni rahatsız eden ördekleri daima hizada tutabileceğimi düşünmüş olmam. Özellikle de son zamanlarda, boşandığımdan beri. Honey bunu yapamayacağımı mı söylüyor? Hayatımın daima facia olacağını, bu yüzden de bununla yaşamayı öğrenmem gerektiğini mi kastetti? Altında yatan anlam bu muydu? Hemen vazgeçmeliyim gibi bir şey mi? Lütfen bir şey söyle."

Kollarım karnımın üzerine düştü. *Belki dibe vurun ruh halini yakalayabilirim.*

"Onunla konuşan ben değildim," dedi Moss başparmağını direksiyonun üzerine sürterek. "Ama kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bana yardım et. Beni kendimden kurtar."

Sırıttı. "Konuya dalmadan sorayım, bir şeyler yemek ister misin? Öylece sürüyorum ama nereye gittiğimizi ya da ne kadar dışarıda kalacağımızı bilmiyorum. Karnın guruldamaya başladığında yirmi dokuz saniye içinde sana yiyecek bir şeyler bulamayabilirim ve hiçliğin orta yerinde bir canavara dönüşmeni istemi–"

"Karnım aç değil," dedim gülerek.

"Peki bu bütün gece için mi, yoksa önümüzdeki yarım saat için mi geçerli?"

"Götün tekisin."

"Sadece emin olmak istiyorum." Yeniden gaza bastı. "Bana kalırsa *her şeye sahip olmanın* senin için ne anlama geldiğini bulmanı kastediyordu."

Ne? "Anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı. "Peki, şöyle düşün. İstediğimiz, önemli olduğunu düşündüğümüz -sahip olduğumuz- her şey birer ördek. Değil mi? Tam da istediğimiz yerde olmaları için hepsini toplayıp düzgünce hizaya sokmaya çalışıyoruz."

"Evet..."

"Ama ördeklerden bahsediyoruz, Brooke. Hepsi ördek gibi davranıyor."

Kıkırdadım.

"Paytak paytak yürüyüp dört bir yana dağılacaklar ve birinin peşinden koşmaya kalktığında bir diğeri öteki tarafa kaçacak. Bütün zamanını onların peşinde geçireceksin, sonuçta elli ördeği nasıl hizaya sokabilirsin ki? Hepsi aptal birer ördek."

"*Hepsi aptal birer ördek.*"

Birbirimize bakıp gülümsedik. Hemen ardından Moss başını yeniden yola çevirdi.

"Bana kalırsa hangilerinin önemli olduğuna karar verip onlara odaklanman gerek. Diğer bir deyişle onları hayatta ve sağlıklı tutman. Diğerleriyse... Annen mesela. O da bir ördek."

Kahkahaya boğuldum. "Çok komik."

"Ama öyle. Hayatının bir parçası ve belki ördek sıranda kalması için onu tekrar tekrar yerine götürmek senin için önemli. *Belki* aptal bir ördek olduğunu ve daima başına sorunlar açacağını kabullenmelisin. Belki sen sıradan ayrılmayan ördeklerle ilgilenirken onun istediği yere gitmesine izin vermelisin. Belki Anne Ördek -yalnızca örnek veriyorum- diğer ördeklere göstereceğin ilgiyi hak etmiyordur."

"O kadar çok ördek dedin ki."

Kıkırdadı. "Biliyor musun, sırf bunu söylediğini duymak bile yanına gelmeme değdi."

"Kendi ördeklerimi bulup onlara isim koymalıyım. Belki en çok sevdiklerime küçük bir tasma bile takarım."

Moss'un yüzünde takdir dolu bir ifade belirdi. "Pekâlâ, bu kulağa biraz müstehcen geldi ama bana uyar."

"Pisliğin tekisin," dedim gülerek.

"Sen peki?" diye sordum ayaklarımı koltuktan indirerek. "Sen önemli ördeklerini biliyor musun?"

İç çekip ellerini tekrar direksiyona koydu. Omuzları gerildi, çenesi kasıldı.

Kısmen onu daha iyi görebilmek, kısmen de ona biraz alan açmak için geri çekildim. Ne olduğundan emin olmasam da bam teline dokunduğum açıktı.

Beni duymazdan geleceğine ya da konuyu değiştireceğine emindim. Ancak soruma cevap vererek beni şaşırttı.

"Hayatımda nelerin önemli olduğunu biliyorum," dedi az öncekinden daha sert bir sesle. "Bunun zamanla değiştiğini de. Her şeyi elde etme kavramı benim için artık çok daha farklı bir anlam taşıyor."

Ağzım kurudu. "Mesela?"

Şansımı zorlayarak tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım. Fakat Moss konuşuyordu ve riskli olsa da bu fırsatı değerlendirip aklından geçenleri öğrenmek istiyordum. Evet, onu tanıyordum fakat tanıdığım Moss işte gördüğüm, gündüzleri birlikte çalıştığım zeki müteahhit, geceleriyse bana komik hikâyeler anlatan bir şapşaldan ibaretti.

Bunlar dışında nasıl biri? Bilmek istiyordum. *Gerçek* Moss'u tanımak istiyordum.

Bir elini önce ağzına sonra da çenesine götürdü. Bana bir kez bile bakmadı. Kamyonetine bindiğimden beri bana dönmeden geçirdiği en uzun süre buydu.

"Bir zamanlar birine âşıktım," dedi dümdüz bir sesle. "Birlikte planlar yapmıştık. Doktor olacaktım. İnanabiliyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. İçeriyi dolduran sıcak havaya rağmen sırtımdan bir ürperti geçti ve sessizce bekleyip konuşmaya devam etmesi için dua ettim.

"Ama hepsi değişti. *Her şeyi elde etmek* artık o zamanki anlamından çok farklı." Duraksayıp gözlerini kıstı. "Artık kısacık hayatımın tadını çıkarmak demek. Bir de nihayetinde beni mahvedeceğini bildiğim şeylerden uzak durmak."

Başına ne geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama canının yandığını görebiliyordum. Ağzımın kenarları aşağı sarkıyordu. Dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı. Gözlerinde içimi acıtan kederli bir bakış vardı.

Hiç düşünmeden uzanıp bacağında duran elini tuttum. Yerinde kıpırdansa da bana engel olmadı. Parmaklarımızı birbirine geçirmeme müsaade etti.

"Demek kalbini kırdı, ha?" diye sordum.

"O yapmadı," dedi pürüzlü bir sesle. "Ama kalbim yine de kırıldı."

Yutkundum. "Yaralarını sarmaya hiç yeltenmeyecek misin? Böyle bir şeyi tekrar yaşama ihtimaline sırt mı çevireceksin?"

Omuzlarını silkti. "Ya senin kalbin?"

"Benimki kırılmadı. Yalnızca hayal kırıklığına uğradım."

Sola dönmek için sinyal verdi. Daha önce hiç geçmediğim dar bir sokakta ilerledik. Sağımda tadilatın ortasındaymış gibi görünen bir sıra ev uzanıyordu. Yolun yarısındaki sokak lambası dışında hiçbir ışık yoktu. Sol yanımdaysa bir sahil yer alıyordu.

"Komik, değil mi?" dedim elimi çekmeye yeltenerek. Parmaklarımı sıkıp kendininkilerin arasına hapsederek bırakmama izin vermedi. "İlişki istemediğimi söyleyip durmama rağmen bütün kalbimle istediğim tek ördek beni olduğum gibi sevecek biriydi. Bir türlü bulamadığım tek ördek."

Başparmağını avucumda gezdirince tüylerim diken diken oldu.

"Yalnızca *potansiyelim* var," dedim, konuyu ondan uzaklaştırıp içeri çöken ağır havayı yumuşatmaya çalışarak. "Başka bir insanmışım gibi davranarak ya da birkaç şey yaparak istediğim sevgiyi bulabilirim. Kazanabilirim. Ama belki de Honey haklıdır ve çözümünü bulmam gereken boşluk budur. Bunun keyfini nasıl çıkarabileceğimi..."

"Hayır." Elini benimkinden çekti. "Kastettiği bu değildi."

"Ah, pekâlâ, Bay Kalbimi Kimse Onaramaz. Neden şu iyimserliğinin bir kısmını alıp kendinde kullanmıyorsun?"

Gülümseyecek gibi olsa da kendine hâkim oldu.

Sokağın sonuna ulaştığımızda Moss kamyoneti bir tümseğin üzerinden geçirip açık bir alana çıktı.

Farlar kumların ve okyanusun karanlık sularının üzerinde süzülüyordu. Moss arabayı park edip kontağı kapattı.

"Benimle gel," dedi aşağı inerken.

Peki.

Hazırlıksız yakalanmıştım. *Ne yapıyoruz? Bu yaptığımız yasal mı? Kapımı açmayacak mı?*

Kapımı açmak için benimle didişmeye bayılıyordu ama belki de beni almaya geldiğimde ona izin vermememin ardından inadından vazgeçmişti.

Arka kapıyı açtığında aşağı indim ve o bagaja yanaşırken kamyonetin arkasına yürüdüm.

Moss bana bakmadı. Bir battaniye çıkarıp kumların üzerine sererken beni tamamen görmezden geldi. Ayakkabılarını çıkarıp örtünün üzerine çıktı.

Kendi terliklerimi çıkarırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Battaniyenin ortasmda yan yana oturduk, omuzlarımız birbirine değiyordu. Kuvvetli dalgalar önümüzde uzanan kumsalı dövüyordu.

Moss konuşmadığından ben de bir şey söylemedim. Bunun yerine gözlerimi kapayıp etrafımdaki sesleri dinledim. Tuzlu esinti yüzümü okşarken ciğerlerimi serin gece havasıyla doldurdum.

"Olduğun gibi sevilemeyeceğini düşünmenden nefret ediyorum," dedi birdenbire. Sesi o kadar yumuşaktı ki bu kadar yakınında oturmasaydım onu duyamazdım.

"Önemi yok. Daha bir sürü harika yanım var. Sanırım insan her şeye sahip olamıyor."

Şaka yaptığımı belli etmek için omuzuna vurdum. Ancak Moss ne hareket etti ne de bana cevap verdi. Hatta beni duymamış gibiydi.

Hızlanan rüzgâr suyun üzerinden yüzümüze hücum ettiğinde başımı Moss'a doğru çevirip soğuktan korunmaya çalıştım. Bir kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti.

Kalbi yanağımın hemen altında atıyor, parmakları vücudumun yanına batıyordu. Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken ne kadar hızlı nefes alıp verdiğimin farkında olup olmadığı merak ettim.

Uzun süre –rüzgâr dindikten çok sonra bile– öylece kaldık. En sonunda Moss boğazını temizledi.

"Hiçbir zaman asla onarılamayacağını söylemedim."

Sözleri beklenmedikti. *Neyin asla onarılamayacağını söylemedi?*

Kırık kalbinden bahsettiğini anlayınca içim sızladı.

Öylece donakaldım.

Buna ne cevap verebilirim?

Vücuduma yasladığı elini beni konuşmaya cesaretlendirirmiş gibi sıktığında bir şeyler söyledim.

"Ah, sevindim..." dedim.

Vücudunu benimkine doğru çevirdiğinde hareketi başımı ona doğru kaldırmama neden oldu. Yakışıklı yüzünde dans

eden gölgelerle, daha önce onda hiç görmediğim bir kırılganlıkla bana bakıyordu.

Bir şey söylemeye, içinde bulunduğumuz anı bozmaya korkuyordum. Sanki onu çok fazla zorlarsam kaçacak ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Uzanıp düşmüş bir tutam saçı yüzümden çekti. Parmağını yanağımda gezdirdi.

"Bu gece Banks'le güreştim," dedi. "Bunu asla isteyerek yapmam. Ama kafamdaki bazı şeyleri çözmem gerekiyordu."

"Ne gibi şeyleri?"

Yanağımdaki elini çekti. "Bu gece beni çağırman çok değerliydi. Başta yalan söylemiş olsan bile."

Sırıttım.

"Yanında olduğumu bilmeni istiyorum, Brooke. Birinin sevgisine layık olmadığını düşünmen... beni deli ediyor."

Öyle mi?

"Sürekli seni düşünüyorum," dedi. "Sırf aklımı bir anlığına da olsa senden uzaklaştırmak için Mad ve Banks'le güreşmeyi kabul ettim. Sen kimsenin seni olduğun gibi sevmediğini düşünürken ben..."

Boğazımdaki yumruyu yutabilmek için kendimi zorladım. Çıkan ses kulaklarımda çınladı.

"Sen ne, Moss?"

"Yanımda sen varken," dedi usulca, gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan, "kalbimin günün birinde onarılabileceğini düşünüyorum."

Aman. Tanrım.

Hızlı bir nefes almamla birlikte hava ciğerlerime hücum etti. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

Denesem bile yapabileceğimden emin değilim.

Yirmi İki

BROOKE

"Vay canına, Moss Carmichael, bu kez gerçekten dilim tutuldu."

Anın yoğunluğuyla yüzünde beliren ciddi ifade silinip giderken yukarı doğru kıvrılan dudakları beni de gülümsetti. Ne var ki bu, sözlerinin üzerimdeki etkisini ve kalbimde yarattığı şaşkınlığı azaltmadı.

Ben yanındayken kalbinin onarılabileceğini mi düşünüyor? Bu da ne demek?

İyi bir arkadaş olduğumu mu söylüyor? Ona umut verdiğimi mi? Yoksa...

Yutkundum.

"Bu... açıksözlülüğünü karşılıksız bırakmayacağım," dedim dizlerimin üzerinde oturup yüzümü ona dönene dek kıpırdanarak. "Bazen sen de bana benim için bir umut varmış gibi hissettiriyorsun."

Ellerini arkasına uzatıp geriye yaslandı. Önüne uzattığı bacaklarıyla her zamanki hâlinden daha büyük ve daha ince görünüyordu.

"Sadece bazen mi?" Bir kaşını kaldırdı. "*Vay be.*"

"Bana pek çok şey hissettiriyorsun. İçlerinden biri diğerlerini gölgede bırakamaz."

Dudaklarını yalayıp başını yana eğdi. "Sen de bana pek çok şey hissettiriyorsun."

Rüzgâr tekrar hızlandı ancak bu kez beni üşütmek yerine aramızdaki sıcaklığı körüklüyor gibiydi.

"Sahiden mi?" diye sordum.

Sesimin ardında bir sürü tereddüt gizliydi. Ateşle oynuyordum. Birbirimize bu tür sorular sormamak üzere yaptığımız anlaşmayı çiğniyordum. Ancak bunu ben değil, *o* başlatmıştı. Elimden yalnızca kendimi akıntıya bırakmak geliyordu ve şu anda akıntı doğruca ona gidiyordu.

"Bunu yapmayacağımızı söylemiştik," dedim onu inceleyerek.

"Biliyorum."

"Ama yapıyoruz."

Sırıttı. "Ama *yine* yapıyoruz. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz."

Midem vücudumun derinliklerindeki sızıyı yatıştırmaya çalışırcasına kasıldı. Bunun nereye gittiğini biliyordum. Neden gitmemesi gerektiğine dair birçok neden sıralayabilirdim. *Peki neden içimden frene basmak gelmiyor?*

Ayağa kalkıp kamyonete binmeli ve evime dönmeliydik. Böylece beni evime bırakıp sonrasında kendi evine dönerdi ve ertesi gün işyerinde, bütün bu karmaşadan uzakta görüşebilirdik.

Yapmamız gereken buydu.

Yapmak istediğim bu değil.

Jovie'yle aramda geçen konuşma zihnimde yankılandığında Moss'la aramdaki bu şeyin neden daha büyük bir şeye dönüşemeyeceği konusunda sıraladığım nedenleri hatırladım.

İkimiz de bir ilişki istemiyoruz. Arkadaşız. Birlikte çalışıyoruz.

Ancak Moss'un büyüleyici gözlerine bakarken karşımda ne birlikte olamayacağım ne arkadaşça sevdiğim ne de birlikte çalıştığım ve çoğu iş arkadaşının aksine haftanın çoğunda görmekten nefret ettiğim bir adam görüyordum.

Yalnızca bana daima iyi davranan, ona her ihtiyaç duyduğumda –ofiste ya da iş dışında– yanımda olan, güvendiğim adamı görüyordum. Aramızdaki bu şeyi tamamen kaybetmek-

tense şüphesiz işler karışmadan çekip gitmeyi tercih edeceğimi biliyordum.

Damarlarıma akın eden adrenalini hissettiğimde içimdeki enerjiden kurtulmak için ileri geri sallanmaya başladım.

"İki seçeneğimiz var," dedim, sözlerim rüzgâra karışıyordu.

"Pekâlâ. Söyle bakalım."

"Bir, kalkıp gidebiliriz. Hemen. Ayakkabılarımızı giyip şu canavar kamyonetine bineriz ve beni eve bırakırsın."

Bir kaşı havalandı.

"Bu kolay olan seçenek," dedim. "Ertesi sabah uyanıp işe gideriz ve her şey bugünkü gibi devam eder."

"İkinci seçeneği alayım."

Bir nefes aldım, her bir zerrem beklentiyle donakaldı. "İki, yetişkin olduğumuzu, ne yaptığımızı bildiğimizi... ve *ne yaptığımızı bilmediğimizi* kabul ederiz."

"İkinci seçenek kulağa pek açık gelmedi."

"Götün tekisin," dedim gülerek.

Sırıttı. "Daima aynı fikirde olduk. Değil mi?"

Doğru söylüyor. "Evet."

"O zaman şöyle diyeyim. Ne istediğimi biliyorum ama *senin* ne istediğinden emin olana dek hiçbir şey yapmayacağım," dedi. "Top sende."

"Henüz değil."

Gülerek başını iki yana salladı.

İçim varlığından bile haberdar olmadığım bir özgüvenle doldu. Derin, titrek bir nefes alıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Gözlerimi söyleyeceğim şeyden son derece emin olduğumu gösteren bir kararlılıkla onunkilere diktim.

"Peki," dedim. Kararımı vermiştim. *Kararımı çok önceden verdim, farkında olmasam bile.* "Beni becermeni istiyorum."

Moss'un gözleri ardına kadar açıldı.

"Bu yeterince açık oldu mu?" diye sordum. "Yoksa kuma resmini çizmemi ister misin?"

Dudakları ağır ağır yukarı doğru kıvrıldı. "Ağzından bu sözcükleri duymak..."

"Ne?"

Ona doğru yanaşıp bacaklarımı iki yanına yaslayarak kucağına çıktım. Popomu kavrayıp güçlü elleriyle avuçladı. İki yanımdaki kollarının arasında kapana kısılmıştım. Pazusundaki kaplumbağa dövmesi omuzuma sürtünüyordu.

Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki başım dönecek gibiydi.

Kafamdaki düşünceler. Şaşkınlık. Şüphe.

Bacaklarımın arasındaki dayanılmaz sızı.

Kotumun altındaki sertlik.

Bunu gerçekten yapıyor olmamız.

Kalçalarımı kasıklarına sürttüm. "Beni becermeni istiyorum. İlk seferinde duymadıysan diye söylüyorum."

Kıkırdadı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırırken beni kendine çekti. Şaşkın nefesim öpücüğüyle kesildi.

Ellerim başının arkasına, daha önce milyonlarca kez dokunmayı hayal ettiğim o ipeksi saçlarına gitti. Bir elimi saçlarının arasından geçirirken diğer elimi de omzunda ve ensesinde gezdirdim.

Tanrım.

"Sen," dedi, ben onu öpmeye devam ederken, "başımın en büyük belasısın."

Ağzına doğru güldüm.

Altdudağımı dişlediğinde bedenim bir sıcaklık dalgasının esiri oldu.

Parmaklarını üzerinden kalkmayı aklımdan bile geçirmememi söyler gibi kalçama bastırdı. Dudakları ağzımdan çene hattıma kayıp boynumdan aşağı indi.

Başımı geriye atıp ona istediği izni verdim. *Şu an ona her şeyi veririm.*

Köprücükkemiğime öpücükler kondurduğunda dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gözlerim titreşerek kapanırken ellerim kaslı omuzlarını kavradı. Her temas bacaklarımın arasına arzu dolu kıvılcımlar gönderiyordu.

Moss'la bu noktaya gelmeden nasıl bu kadar uzun süre dayanabilmiştim aklım almıyordu. *Birileri kendimi tuttuğum için bana madalya falan vermeli.*

Dilini boynumun ön kısmında gezdirdi. Arkasında bıraktığı ıslaklığın üzerinden esen rüzgârla ürperdim. Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi parıldayan gözleriyle.

"*Peki.* Bakir olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Güldü. "Hayır. Bana kalırsa bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Ensesindeki saçlarla oynarken sırtımı koluna yaslayıp gevşedim.

"Kıyafetlerini paramparça edip içine girmek istiyorum," dedi.

"Kulağa gayet iyi bir plan gibi geliyor."

Bir kez daha güldü. "Ama aynı zamanda acele etmeyip tadını çıkarmak istiyorum."

"Pasta değilim."

"Kes şunu," dedi kocaman gülümsemesiyle. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kucağında kıpırdandığımda inledi. Benim kadar tahrik olmuş olması –beni benim onu istediğim kadar istemesi– başımı döndürüyordu.

"Bir şey soracağım," dedim altdudağımı ısırarak. "Bu bir defaya mahsus mu olacak?"

Ellerini belime dolayıp arkada kenetledi.

"Nasıl *bir defaya mahsus*?" diye sordu.

"Yani bunu sadece bir kez mi yapacağız? Çünkü öyleyse isteğimi değiştirebilirim. Ama tekrar yapacaksak..."

Saçını sertçe çekip başını geriye eğmesini sağladım. Böylece yüzünü daha net görebilecektim. Bana cevap verirken yüzündeki bakışı görmek, gerçekten ne düşündüğünü anlamak istiyordum.

Sertçe yutkundu. "Şuna ne dersin?"

"Neye?"

"Önümüzdeki haftanın tadını çıkaralım," dedi. "Zaten birlikte olacağız. Kendimizi verelim. Eğlenelim. Hiçbir şeyi kafamıza takmayalım. Excellence Ödülleri'nden sonra da..."

"Tekrar konuşabiliriz."

"Evet."

Sırıttım. "Yani bu *aslında* bir defaya mahsus değil ve... *Ah!*"

Bir kolunu sırtıma dolayıp beni tek hamlede sırtüstü yatırmasıyla attığım nida havada yankılandı. Dudakları dudaklarıma yapıştığında üzerimizde şimşekler çaktı.

İkimizin de bastırmaya çalıştığı arzular yıkılan bir baraj gibi serbest kaldı.

O benim tişörtümü başımın üzerinden çıkarırken ben de altındaki eşofmanı kalçalarından sıyırdım.

Ben tişörtümü bir yana bırakırken o da eşofmanını karanlığın içinde bir yerlere fırlattı.

İkimiz de hızlı ve derin nefesler alıyorduk, parmaklarımız hiçbir şeyi beceremeyecek kadar telaşla hareket ediyordu.

"Tam da kot pantolon giyecek günü bulmuşsun," diye homurdandı düğmemi çözmekle debelenirken.

"Üzgünüm," dedim elini itip düğmeyi açarken. "Bu geceki planlarım arasında sahilde soyunmak yoktu."

Pantolonumdan kurtulana dek bacaklarımı savurdum, içine kaçacak ve eve dönerken uğraşmak zorunda kalacağım kum taneleri pek de umurumda değildi.

Moss yanımda dizlerinin üzerinde doğrulup tişörtünü çıkardı.

Vücudu kara bulutların arasından sızan loş ay ışığında bile görülmeye değer bir manzaraydı.

Yanık teni. Şişkin kasları. Yanlarından karnı boyunca uzanan derin çizgiler.

Siktir.

Bakışlarını bana çevirdi, sutyenim ve külotumla öylece yatıp üzerime çıkmasını bekliyordum. Fakat bunu yapmak yerine başını iki yana salladı.

"Bu sefer ne oldu?" diye sızlandım.

Sinirle güldü. "Prezervatifim yok."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke."

Hava normal şartlarda kıyafetlerin örttüğü tenimi gıdıkladı. Garip bir şekilde özgürleştirici bir histi.

Gözlerimi kapatıp hızlı bir hesaplama ve küçük bir iç değerlendirme yaptım. Ardından yeniden ona baktım.

"İstatistiksel olarak konuşursak," dedim, "şu an hamile kalma ihtimalim çok düşük. *Ayrıca* doğum kontrol hapı kullanıyorum. Hiçbir hastalığım da yok. Senin de yoksa..."

"Tabii ki yok."

Doğruyu söylediğini bilsem de gözlerimi kıstım. "Herkes böyle söyler, biliyorsun değil mi?"

"Sanki seni riske atarmışım gibi. *Siktir,* zaten bu kadar bekledim. Yirmi dakika daha bekleyip açık bir dükkân bulsam ne olur ki?"

"O yirmi dakikayı sağ atlatamayabilirim." Sırttım. "Hadi artık."

Güldü. "Bu kadar hevesli olman hoşuma gitti."

"Her zaman hevesliyimdir."

Yüzünü asıp yanıma oturdu.

Kolumu kaldırıp kendimi işaret ettim. "Pardon?"

"*Gel buraya.*"

Hoşnutsuzluğumu göstermek için iç çektim. Ardından ayağa kalkıp karşısına geçtim.

Başını kaldırdığında gözlerinde hiç beklemediğim bir hayranlık gördüm. Bana kendimi güzel hissettiriyordu. *Değerli.*

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan parmaklarını külotumun yanlarına geçirip bacaklarımdan aşağı indirdi. *Elleri tenimin üzerinde inanılmaz bir his bırakıyor.*

Külotumu bir kenara ittirirken nefesim kesildi, ardından popomu kavradığında aynı şey bir kez daha oldu. Popomun hemen altındaki deriyi okşayıp beni kucağına çekti.

Otururken bacaklarımı etrafına doladım; aletinin başı vajinama sürtündüğünde neredeyse dudaklarımdan bir inilti kaçacaktı. Kasıklarımın içi ıslak ve yapış yapıştı, bunu teninde hissedebildiğini biliyordum. *Onun için bu kadar hazır olmam hoşuna gidiyor mu?*

Kalçamı hafifçe ileri ittirip penisinin başını klitorisime sürttüm. Ağzı benimkini bulduğunda dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Dili ağzımda gezinip onu ele geçirdi ve altdudağımı emip geri çekildi.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Her bir zerrem alev almış gibiydi. Rahatlama ihtiyacıyla ona bir kez daha sürtündüm.

Dudakları neredeyse utangaç sayılabilecek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dur."

"Ne için?"

Ah, onun için.

Moss beni sıkıca tutup etrafında dönerek sırtüstü uzandı. Bacaklarımı yeniden iki yanına yaslayıp kucağına oturdum ancak bu kez aramızda hiçbir şey yoktu.

Onu bu açıdan -altımda, beni beklerken- görmek dayanılmazdı.

"Yanlış yerlere kum kaçmaması için üstte olacaksın," dedi kalçamı sıkarak. "Tamam mı?"

Böyle bir anda bile düşünceli davranması kalbimi sızlattı. "Tamam."

Aletini avucumun içine aldım. Kalın ve ağırdı. Ucunu vajinama yaklaştırdım.

Üzerine oturup içimi onunla doldururken belimi kavradı. Beni genişletirken tısladı. Elleri vücudumu öyle sıkı tutuyordu ki tenim yanıyordu.

"*Siktir, Brooke,*" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Duraksayıp büyüklüğüne alışmaya çalışırken gözlerimi kapatıp bir nefes verdim.

Kalçasını kaldırıp daha da derinlerime gömüldü.

"Moss," diye homurdandım, nefes almak için mücadele ederken. *Harika.* Moss *harika.*

"Hareket et, bebeğim."

Gözlerimi açıp söylediğini yaptım. *Hareket ettim.*

İkimizin de hoşlandığı bir ritim tutturmamız uzun sürmedi. Ellerini bedenimde gezdirip sutyenimin üzerinden memelerimi avuçladı. Memelerimi özgür bırakırken sahilde uzun, sert bir gök gürültüsü daha yankılandı.

"Meme uçlarıma dokunursan... Siktir!"

Meme uçlarımı baş ve işaretparmakları arasında yuvarlarken bedenimi zaafım olan hisle doldurdu. Aletinin üzerinde zıplarken daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla göğsümü öne ittirdim.

Moss her hareketimde kalçasını kaldırıp benimkiyle buluşturuyor, kendini vücudumun en derinlerine itiyordu. Orgazmın ilk işaretleri bedenimi karıncalandırmaya başladı.

Vajinam alev alev *yanıyor*, her hareketiyle canlanıyordu. Başımı arkaya atıp üzerimize düşmeye başlayan soğuk yağmur damlalarını selamladım.

"Ah!" diye haykırdım, ikimiz de sırılsıklam olurken gülerek.

Moss sırıtıp ellerini tenimde gezdirerek suyun kayganlığından faydalandı. "Daha ıslak olamazdın, güzelim."

Kalçamı onu çıldırttığını keşfettiğim şekilde döndürdüm. Dişlerini sıkıp omuzlarını battaniyeden kaldırdı.

"O kadar güzelsin ki," diye bağırdı gök gürültüsünün sesini bastırmak için.

Yağmurun serinliğine rağmen kızardım. "*Harikasın.*"

"Tahmin bile *edemezsin.*" Havaya doğru hırladı. "Boşalmamak için kendimi zor tutuyorum."

Ellerimi göğsüne yaslayıp farklı bir açıyla onu içime aldım. Böyle dururken aleti doğruca klitorisime sürtünüyordu.

Artık durmak yoktu.

Tırnaklarımı tenine geçirip ellerimi sıktım. Kalçasını kaldırıp her hareketime karşılık veriyordu.

"Moss," dedim. Üzerime hücum eden orgazm dalgası dişlerimi takırdatıyordu. "Dayanamıyorum... geliyorum."

Kalçalarımı sıkıp orgazmın etkisiyle kendimden geçerken beni üzerinde hareket ettirmeye devam etti.

Bir çığlık koyuverdim.

Memelerim zıplarken başımı göğe kaldırıp binlerce muhteşem, olağanüstü parçaya ayrılma hissinin tadını çıkardım.

Çok fazlaydı.

İkimizi de sırılsıklam eden yağmur.

Sertleşmiş meme uçlarım.

Şişmiş klitorisim.

Bedenini ele geçiren orgazmla kasılan âdemelması ve içime boşalırken nabız gibi atan aleti.

Bu neden bu kadar seksi?

"*Siktir,*" diye homurdandı, ikimiz de zirvenin son anlarının tadını çıkarırken gözle görülür şekilde titreyerek.

Göğsünün üzerine yığıldım. Sessizce yatıp nefeslenmeye çalıştık. Doğrulmaya yeltendiğimde kollarını ıslak sırtıma dolayıp beni kendine çekti.

Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma.

"Ne için?"

"Kendini benimle paylaştığın için."

Yüzümü eğip gülümsedim. "Benim için bir zevkti."

Kıkırdarken göğsü kıpırdadı. "Temizlenip giyinelim. Sonra da seni evine bırakalım."

Üzerinden kalktığımda ikimiz de doğrulduk. Bu anın bitmesini istemesem de üşümeye başlıyordum. *İçim uzun zamandır hissetmediğim kadar sıcakken üşümem çok garip.*

Karanlığın içinde giysilerimizi aradık ve sırılsıklam olmalarına rağmen hepsini elimizden geldiğince düzelterek üzerimize geçirdik. İç çamaşırlarımı giymedim bile, bir anlamı olmayacaktı.

Battaniyeyi aldı ve son sürat kamyonete koştuk. Ben yolcu koltuğuna yerleşirken Moss battaniyeyi bagaja attı.

Çok geçmeden sürücü koltuğuna yerleşti ve ısınmamız için kamyoneti çalıştırdı. Yüzüne yapışmış bir parça kuma, ıslak ve kızarmış yanaklarına bakıp gülümsedim.

"Gitmeye hazır mısın, aşk böceği?" diye sordu hınzır bir gülümsemeyle.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Aşk böceği yok. Hem o ne demek ki?"

Kamyoneti vitese takıp sahilden uzaklaşırken güldü.

Yirmi Üç

MOSS

"Neden yola park ediyorsun?" Brooke'un kafası karışmış gibiydi. "İçeri gelmeyecek misin?"

Vitesi geriye takıp gazı kökledim. Brooke emniyet kemerinin el verdiği ölçüde öne doğru fırlarken güldü. Aynı hızla vitesi düzeltip ileri atılarak onu koltuğuna geri yaslayıp garaj yoluna park ettim.

"Varsayımda bulunmak istemedim," dedim kontağı kapatırken. "Saat geç oldu. Beni davet edip etmeyeceğinden emin olamadım."

"Eve gitmek istiyorsan seni tutmayayım."

"Kapa çeneni."

Kıkırdadı. Çıkan ses kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Dağılmış saçları ve yüzünden akan siyah çizgilere rağmen hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Nedeni orgazmın etkisini üzerimden henüz atamam da olabilirdi, gözlerinin parıldamasına neden olan kocaman gülümsemesi de.

Belki de karnımda her zaman hissettiğim o boşluğun yokluğuydu. *Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.*

"Koşmamız gerek," dedim. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Gözleri muzip parıltılarla doluydu. "Bir. İki. Üç - *koş!*"

Kamyonetten dışarı atlayıp kapıları arkamızdan kapattık. Adımlarımız kaldırımda göllenmiş suları sıçratıyordu. Brooke tıkanmış bir oluktan taşan suyun altından geçerken çığlık attı.

"Çok soğuk!" diye sızlandı gülerek.

"O zaman kapıyı aç. Acele et, kadın."

Anahtarı kilide sokup çevirdi. İçeri adımımızı atar atmaz daha da soğuk hava yüzümüze çarptı.

"*Siktir*," dedim ürpererek. "Termostatını kaç derecede tutuyorsun?"

"Asıl şimdi soğuk," diye mızıldandı.

"Öyle mi dersin?"

Ayakkabılarımızı çıkarıp birbirimize baktık, üzerimden akan su yere damlıyordu. Brooke'un arkasındaki aynadan kendimi görebiliyordum ve manzara hiç de iç açıcı değildi.

"Fena görünmüyoruz," dedim gülerek.

"Sanırım her yerime kum kaçtı."

Kendimi tutamadım. Dudaklarını büküşünü görünce daha da çok gülmeye başladım.

"Değdi mi peki?" diye sordum bir tutam saçını yüzünden çekerken.

"Evet. Değdi."

Sırıtarak öylece birbirimize baktık, bu hâlimiz hızla en sevdiğim şey hâline geliyordu. Sanki bir sırrı, evrenin yalnızca bize ait küçük bir parçasını paylaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne geçmişin ne de geleceğin. *Yalnızca şu an önemliydi.*

"Isınmak ister misin?" diye sordu usulca.

"Aklından ne geçiyor?"

Muzip sırıtışı bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu, muhtemelen pek de hayra alamet olmayan bir şeyler. *Muhtemelen bayılacağım bir şeyler.*

Elimi tutup beni evin içine yönlendirdi. Geçtiğimiz her yerde arkamızdan su izleri bırakıyorduk. Köşeyi dönüp oturma odasına girdik ve anneme öğle yemeğine gittiğimiz gün üzerini değiştirmek için girdiği odanın kapısından geçtik.

Işık düğmesine basmasıyla içerisi aydınlandığında her köşesi Brooke diye bağıran bir yatak odasında olduğumu fark ettim.

"Odanı daha ne kadar kız gibi dekore edebilirdin acaba?" diye sordum etrafı incelerken.

Yatağının ayakucunda beyaz pelüş bir halı duruyordu. Döşek beyazlar içindeydi: beyaz battaniyeler, beyaz yastıklar ve beyaz bir yatak başlığı. Yastık kılıflarının üzerinde altın rengi de görür gibiydim ama emin olamıyordum.

Komodinin üzerinde açık pembe başlıklı bir lamba vardı. Kitaplar özenle üst üste sıralanmıştı ama onları gerçekten okuyor mu yoksa sadece dekor için mi koymuş emin olamıyordum. Bazen satmak istediğim evlerde de aynısını yapıyordu.

"Yani biraz daha sim ekleyebilirdim," dedi. "Ama abartmak istemedim."

"Kendini zor tutmuş olmalısın."

Dirseğini karnıma geçirdi. Geri çekilmesine fırsat vermeden kolunu yakalayıp onu kendime çektim.

Kolları sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi hemen belime sarıldı. Başını ıslak tişörtüme yasladı.

"Bu gece sınırı aştık mı?" diye sordu.

Midem kasıldı. "Öyle mi hissediyorsun?"

Bunu konuştuğumuzu, istediği şeyin bu olduğundan emin olana dek kendimi tuttuğumu düşünmüştüm. Şimdi pişman olduysa ne yapacağımı bilmiyordum.

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti.

"Hayır," dedi. "Öyle hissederim sanmıştım ama hissetmiyorum. Sen?"

Alnına bir öpücük kondurup öylece durdum. Gözlerim kapandı.

Öyle hissetmiyorum. Biraz bile.

Her şey olabilecek en doğal şekilde gelişmiş gibi geliyordu. Ruhum şaşırtıcı şekilde huzurluydu. Sanki en sonunda sınırı *aşıp* olmamız gereken yere ulaşmış gibiydik.

Böyle hissediyor olmama şaşırmıyordum. Brooke'la birbirimize bağlanmayı seçersek tam da bunun olacağını daima bili-

yordum. O... istediğim *her şeydi.* Zeki, güzel, komik, *seksi.* Ona âşık olmamak mümkün değildi.

Tam da bu yüzden kendimi tutuyordum işte.

Şimdiye dek. Galiba.

Brooke'un evinde durmuş onu kollarımın arasında tutarken bunları anlamlandırmak çok zordu. Uzun uzun düşünüp mantık çerçevesine oturtmam gereken çok şey vardı.

Bu sahte ilişki saçmalığı sona erdiğinde onunla bir sonraki adımı atabilir miyim? Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Bunu biriyle yapacaksam o kişi Brooke olurdu. Bunu başından beri biliyordum. Ne kadar hızlı arkadaş olduğumuzu gördüğümde bunu anlamıştım. Onunla her şey çok kolaydı. Daha doğrusu, zahmetsizdi. Çabalamamıza gerek bile yoktu. Mesela birlikte gerçek bir şeyler denememizin zamanı geldiyse kendimde tüm bunları tekrar yapacak gücü bulabilir miydim?

Bunu istemediğimi söylediğim hâlde?

Ona bir daha kimseyi sevemeyeceğime dair söz verdiğim hâlde?

Yanaklarıma süzülen yaşlar tam da onu görmemeye bir an bile dayanamayacağım sırada gözlerimi kör ediyordu. Onu görmemeye dayanamıyordum. Yüzünü görmem gerekiyordu. Tatlı düğme burnunu ve sağ kulak memesindeki beni hatırlamam gerekiyordu. Sürekli görüşünü engellediğinden şikâyet ettiği saçmalık derecesinde uzun kirpiklerini. Yaptığımız Mendel'in bezelye deneyiyle çocuklarımıza miras kalıp kalmayacağını öğrenmeye çalıştığımız saçlarının keskin V çizgisini.

"Başka kimseyi sevmeyeceğim. Kalbim senin ve daima da öyle kalacak. Anlıyor musun? Beni duyuyor musun? Beni bırakma, Allie. Lütfen."

Kollarımdaki Brooke'u daha da sıkıp çenemi başının üzerinde yasladım. Yeniden göğsüme sokuldu.

Bu hissi unutmuştum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu. Evet, Allie'den beri kollarıma aldığım başka kadınlar olmuştu. Seksten uzak duracağıma yemin etmemiştim ya. Ne var ki hiçbiri bana şu anda zihnime sinsi sinsi süzülen şeyleri düşündürtmemişti. Yeniden âşık olmak için her şeyi riske atmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Faydaları potansiyel sonuçlara hiç yaklaşmamıştı.

Şimdiyse Excellence Ödülleri'nden sonra onu bırakıp bırakamayacağımı düşünmüyordum. Onu bırakırsam bu yıkımı atlatıp yeniden mutlu olup olamayacağımı merak ediyordum.

Siktir.

"Hayır," dedim alnına bir öpücük daha kondurup geri çekilirken. "Ben de sınırı aşmışız gibi hissetmiyorum."

"Aramızdaki ilişki aynı anda hem hiç değişmemiş hem de tamamen değişmiş gibi geliyor." Yutkundu. "En azından bana."

"Evet. Bana da öyle geliyor."

Göğsüme bir öpücük kondurup geri çekildi. Gitmesine izin vermek istemesem de üzerimizdeki ıslak giysileri çıkarmamız gerekiyordu.

Peşinden banyoya girdim. Yatak odasına bakan ve kemerli bir girişi olan küçük bir odaydı. İçeride iki lavabo ve aralarındaki duvarı kaplayan bir ayna yer alıyordu. Sol tarafta kıyafetlerle doluymuş gibi görünen bir dolap duruyordu. Sağdaysa büyük bir duşakabin ve ardında tuvalet olduğunu tahmin ettim küçük bir kapı vardı.

"İstersen kıyafetlerini kurutucuya atabilirim," dedi Brooke üzerindekileri çıkarırken.

"Olur," dedim soyunmaya başlayarak. "Üzerime giyecek hiçbir şeyim yok."

Sırıttı. "Kahretsin. Ne yapacağız?"

"*Sen*," dedim gülerek parmağımı ona doğrultup, "tahmin edemeyeceğim kadar edepsiz çıktın."

Gözlerini devirip yere attığım kıyafetlerimi aldı.

Aletim karşımda eğildiğini görür görmez sertleşti. Şeftali şekilli poposu, kalçalarının arkasındaki belli belirsiz selülit. Doğrulurken sallanan kıçı.

Siktir.

Arkasını döndüğünde beni avucumda aletimle yakaladı. Bir kaşı havalandı.

"Hiç öyle bakma," dedim. "Önümde eğildin."

Bana göz kırptı. "Bu bilgiyi günün birinde kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazıyorum."

Onu saçlarının ucundan yakalayıp başını geriye çektim. Yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp gülümsedim.

"Birazdan kullanacaksın." Saçını bırakıp kıçına bir şaplak attım. "Kıyafetleri kurutucuya atıp doğruca buraya gel."

Brooke bir kahkaha atıp koşarak banyodan çıktı. Önce fayansa çarpan ayaklarının çıkardığı sesi, sonra da kapanan kapıyı duydum. Kurutma makinesinin kendine has sesinin kulağıma gelmesinden saniyeler sonra geri döndü.

"Duşa," dedim bir adım geri çekilerek.

Brooke dudaklarını büktü. "Ama dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama önce seni temizlemek ve ısındığından emin olmak istiyorum. Zaten kıyafetlerim kuruyana kadar buradayım, neden bu kadar endişeleniyorsun anlamıyorum."

"Sanırım kazayla en uzun programı seçtim. *Tüh.*"

Brooke elimi tutup beni duşa sürükledi. Suyu açtı ve içeri girmeden önce suyun ısınmasını bekledik.

İçerisi buharla dolarken başını omuzuma yaslayıp esnedi. "Affedersin."

"Ne için?"

"Esnediğim için," dedi tekrar esneyerek.

Elimi suyun altına soktum. Isınmıştı. "Gir bakalım."

Ağır ağır suyun altına geçti, sıcak su başından aşağı akarken ürperdi. Gözlerini kapadı.

Onu tekrar becermek için can atsam da bu kadar yorgunken öyle bir şeye kalkışamazdım. *Tatlı, uykucu kız.*

Kenardaki raftan şampuanını alıp birazını elime sıktım. Tekrar Brooke'a döndüğümde gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu fark ettim.

"Arkanı dön," dedim.

Gözlerini açıp bana baktı. "Ne? Neden?"

"Saçların. Korkunç görünüyor."

Yüzünü astı. "Sadece suyla yıkayacağım."

"Şuracıkta uyuyakalmadan sözümü dinler misin? Lütfen?" dedim gülerek.

"Kahretsin," dedi bir kez daha esneyerek. "Tam da yorulacak zamanı buldum."

Onu sırtı bana bakacak şekilde döndürdüm. Bana karşı çıkmaması şaşırtıcıydı.

Saçlarına masaj yaparak şampuanı köpürtmeye başladım, diplerine sıkışan kumu temizlemek için tırnaklarımı kullandım. Brooke köpüğü durulamama izin vererek başını geriye atıp hafifçe inledi.

"Çok iyi geldi," dedi yumuşacık bir sesle.

"Sevindim." Arkamızda duran saç kremini kolayca buldum. "Saç kremi kullanıyor musun?"

Gözlerini açmadan başıyla onayladı. "Sen de kullanabilirsin, bunun için soruyorsan yani."

Güldüğümü belli etmemeye çalıştım. "Sağ ol."

Saçlarını hızlıca kremleyip duruladım. *Yoksa durulamamam mı gerekiyordu?* Hiçbir fikrim yoktu ama bu gece saçında kalmayacaktı.

Uykusu açılmazsa ne yazık ki ben de kalmayacağım.

Duş jeli kiraz çiçeği kokuyordu, o da ne oluyorsa. Pek bayıldığım söylenemezdi ancak başka seçeneğim yoktu. Elime biraz sıkıp sırtında köpürtmeye başladım, ardından vücudunun ön kısmına ilerletip memelerine ve karnına geçtim.

Jelin kayganlığı –ellerimin vücudunda zahmetsizce kayması– aletimin öyle sertleşmesine neden oldu ki yüzümü buruşturdum. Köpüklü ellerimi bacaklarında gezdirdim. Brooke üst kısımlarına ulaşabilmem için bacaklarını açtı. Bileğim vajinasına sürtündüğünde bacaklarımın arası kasıldı.

"Bunu sevdim," dedi usulca.

"Duyduğuma sevindim, bebeğim."

Ona *bebeğim* dememe rağmen bana çıkışmadığına göre gerçekten yorgun olmalıydı.

Brooke'un ardından kendi vücudumu da yıkayıp duruladıktan sonra suyu kapattım.

"Havlular nerede?" diye sordum.

"Dolapta. Bir sürü var. Havluları çok seviyorum."

Güldüm. "Öğrendiğim iyi oldu."

O kocaman, turuncu bir havluyu vücuduna sararken ben de gri bir tanesiyle hızlıca kurulandım. Ardından onu kucaklayıp yatağına götürdüm.

"Bu hizmetten çok memnun kaldım," dedi gülümseyerek.

"Bu kadar yorgun olmasan başka hizmetlerim de olacaktı."

Üçüncü kez esnedi. "Çok yorgunum. Ama senin için dayanırım."

"Peki," dedim ama başını yastığa koyar koymaz sızacağını biliyordum.

Yorganı üzerine örttükten sonra banyo dolabına koşup bir havlu daha kaptım ve yatak odasına dönüp başının altına serdim. *Islak ve uzun saçla yatmak rahatsız edici olmalı.*

Dünyalar tatlısı bir gülümsemeyle bana baktı. Eğilip dudaklarına usulca bir öpücük kondurdum.

Ne bok yiyorum ben?

Banyoya dönüp iyice kurulandım ve havluyu kapının arkasındaki kancaya astım. Yatağa döndüğümde Brooke çoktan uyumuştu.

Uyurken o kadar huzurlu, o kadar mükemmeldi ki. Bir o kadar da sessizdi. Brooke asla konuşmadan duramazdı.

Yatağın kenarında durup sapık gibi onu izledim. Kıyafetlerimi bulup evime dönmem için bir sürü nedenim vardı. *Bir sürü nedenim.*

Ne var ki yanına kıvrılıp onu vücudumla sarmalama isteğim mantığıma ağır basıyordu. Hem Brooke'a yeni kavuşmuşken onu bırakıp gitmeyi –en azından şimdilik– kabul edemezdim.

Banyonun ışığını kapatıp yatağa girdim. Çarşaflar tıpkı onun gibi kokuyordu, ferah ve temiz.

Brooke yanıma sokulup kolunu göğsüme attı. Bacaklarını benimkilere doladı. Kolumu boynunun altına uzatıp ona sıkıca sarıldım.

Ne yapıyorum ben?

Yanımda nefes alıp verişini dinleyerek tavana baktım. Çıkardığı düzenli, belli belirsiz sesleri dinledim. Mutlu olduğuna inanmak istiyordum. *Benim yanımdayken.*

Belki, *belki*, ben de onun yanındayken mutluydum.

Korkutucu bir noktadaydım. Daha önce beni neredeyse öldüren, ardında çok fazla yara bırakmış bir şeyin kıyısında duruyordum. Her şeye rağmen kendimi bırakmayı düşünüyordum.

Belki de düşünmüyordum. Başka çarem olmadığının farkındaydım.

Yirmi Dört

BROOKE

Lanet olası alarm.

Tek gözümü aralayıp alarmı kapamak için telefonuma uzandım. Elim komodin yerine başka bir şeye çarptı.

Sıcak ve komodin kadar sert bir şeye. Elimin altında kıpırdanan bir şeye.

Hâlâ burada mı?

Başımı yastığımdan kaldırdığımda Moss'un yanımda yattığını gördüm. Dağılmış saçları, parlak gözleri ve tatlı gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Yüce Tanrım.

"Günaydın, gün ışığı," dedi telefonumu uzatırken.

Ekranı parmaklayıp alarmı nihayet susturdum.

Başımı tekrar yastığıma gömüp yüzümü kılıfa sürttüm. Ağzımdan derin bir nefes verip kokladım. *Nefesim kokmuyor gibi.*

Lütfen kokmuyor olsun.

"Gün ışığı oldu gibi, değil mi?" diye sordu.

Başımı kaldırsam da her ihtimale karşı ondan uzaklaştım. "Bu saatte bunu tartışamam."

"Eh, çok yazık. Saat konuşmak için çok erkense aklımdaki şeyi hiç beğenmeyeceksin."

Bakışları midemin kasılmasına neden oldu. Birdenbire bacaklarımın arasındaki sızının farkına vardım.

Dün gecenin anıları zihnime üşüştü. Orgazmı sırasında inlerken battaniyeye düşen başı. Bedenimin derinliklerine boşalırken şişen aleti ve kalçamı muhtemelen morluklar bırakacak kadar sıkan parmakları.

"Varsayımlardan hoşlanmadığını sanıyordum," dedim yanağımı tekrar yastığa koyarak.

Güldü.

Belinde toplanan battaniye bizzat Tanrı'nın ellerinden çıkmış gibi görünen karın kaslarını gözler önüne seriyordu. Gözlerimi geniş omuzlarından alamıyordum. Yeni uyanmış olmasına rağmen her zamanki gibi yakışıklıydı.

Benim yatağımdayken daha da ateşli görünüyor.

Utangaç bir tavırla gülümsedim.

"Hiç utanma," dedi alayla. "Biraz geç kaldın."

"İçimde sana her gün yeniden alışmam gerekecekmiş gibi bir his var."

Telefonunu yanına, yatağın üzerine bıraktı. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum," dedim çırılçıplak olduğumu fark ederek. *Yok artık.* Örtüleri üzerime çekerken beni eğlendiğini saklamadan izledi. "Böyle uyanmaya alışkın değilim... senin yanında."

Bir kaşını kaldırıp sırıttı. "Yatağında bir adamla uyanmaya alışkın olmadığını söyleyeceksin sanmıştım, kendimle gurur duyacaktım."

Güldüm. *Eh, o da var tabii.*

"Ee, Bayan Gün Işığı, bugünkü planın ne?"

"I, *iş*. İkimiz de çalışıyoruz, unuttun mu? Ve bugün... Salı mı? Çarşamba mı?"

"Salı. *Ama,*" dedi bir parmağının ucunu burnuma değdirerek, "bütün gece yağmur yağdı. Parasol Place'te yapabileceğimiz bir şey yok. Babam da ekibimi Jess'e gönderdi."

"Ah."

"Bu da demek oluyor ki..."

Üzerime doğru eğildiğinde nefesimin kötü kokmuyor olması için bir kez daha dua edip dudaklarına yapıştım.

Kendimi öpücüğünde –kollarında, vücudunda– kaybedebilirdim ama her ihtimale karşı geri çekildim. *Önce dişlerimi fırçalamam gerek.*

"Bugün izinliyim." Kaşlarını çattı. "Senin neyin var böyle?"

"Hiç."

Yatakta yuvarlanıp ondan uzaklaşarak örtüleri tekrar üzerime çektim. Dün gece sarındığım turuncu havlum yanımda duruyordu. Hızlıca vücuduma dolayıp yataktan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Dişlerimi fırçalamaya."

Kahkahası neşe doluydu. Sesi banyoya kadar beni takip etti.

Aynada kendime bir göz gezdirdim. Korktuğum kadar kötü görünmüyordum.

"Ne?" diye sordum, fırçama diş macunu sıkarken. "Sabah sabah berbat bir nefesim olmasın istememin nesi komik?"

Hızlıca dişlerimi fırçalayıp ağzımı çalkaladım. *Pek detaylı sayılmaz ama iş görür.*

Yatağa dönerken Moss örtüleri açtı.

"*Havluyu çıkar.*"

Gözlerinde yanan ateş içimi kavurdu. Havluyu yere atıp yanına kıvrılırken dizlerimin bağı çoktan çözülmüştü. Bir kolunu belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladı.

Çenesini başımın üzerine dayarken iç geçirdi. Ona sokulurken ben de aynısını yaptım.

Bu çok hoş.

Gözlerimi kapayıp rahatlamaya, olup bitenleri düşünerek paniklememeye çalıştım.

"Önümüzdeki haftanın tadını çıkaralım. Zaten birlikte olacağız. Kendimizi verelim. Eğlenelim. Hiçbir şeyi kafamıza takmayalım. Excellence Ödülleri'nden sonra da..."

Midem kasıldı. Kendime hâkim olmaya, bunu düşünmemeye çalışsam da Moss'la işler daha da ileri giderse kaçınılmaz olanın gerçekleşeceğini şimdiden hissedebiliyordum.

Duygularıma yenik düşecektim.

Nasıl düşmem ki? Şimdi dönüp şakayla karışık atışmalarımıza baktığımda arkadaşlık kisvesi altında birbirimizle flörtleştiğimizi görebiliyordum. Bunu görmek istememiştim belki. *Hayır, görmek istemediğimi biliyordum.* Bu aklımdan bile geçiremeyeceğim kadar riskli bir şeydi.

Ancak beni dünyanın en değerli şeyiymişim gibi sarmalayan kollarında yatarken o risk gözüme o kadar da önemli görünmüyordu.

"İzin alıp günü benimle geçirmek ister misin?" diye sordu usulca.

Sırıttım. "Keşke."

"Lütfen?"

Kıkırdarken bedenim sarsıldı. "Moss, olmaz."

"Patronu tanıyorum. Bence olur."

"*Olmaz.*"

Enseme öpücük kondurmadan önce kaşlarını çattığını hissettim.

İlişkiler hiçbir zaman beni tam anlamıyla mutlu etmemişti. Belki de *mutlu* pek de doğru bir kelime tercihi sayılmazdı, genel olarak mutlu bir insan sayılırdım. Eksikliğini çektiğim asıl şey *hoşnutluktu.*

Hiçbir ilişkimde kendimi rahat hissetmemiştim. Ne yapmayı, kim olmayı seçersem seçeyim hem özgür olduğum hem de desteklendiğim hiç olmamıştı. Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerine kulak verdiğimde ve söylediklerini umursadığımda kendime yabancılaşıyordum.

Fakat Moss'la bir aradayken durum farklıydı.

Son iki buçuk yılda beni kimsenin güldürmediği kadar güldürmüştü. Ne cinsel ne de romantik bir birlikteliğimiz vardı ama buna rağmen onunla başka hiçbir erkekle –eski kocamla bile– kurmadığım bir bağ kurmuştuk. Moss herkesten gizlediğim yanımı görmeme yardımcı olmuştu. Beynimin bir köşesindeki

geçmek bilmez *yeterince iyi değilim* ya da *bir sorunum olmalı* düşüncelerinin bir yalandan ibaret olduğuna inanmamı sağlamıştı.

Peki ya aramızdaki bu şeye direnmek için sıraladığım nedenler boşsa? O zaman ne olacak? Benimle bir ilişki istemediğini söylemişti, artık istiyor mu?

Ya ödül töreninden sonra çekip giderse?

Moss beni sırtüstü döndürdü, ardından yan yatıp yüzünü bana döndü.

"Doğruyu söyle," dedim. "Nefesinin kokmasından endişelenmedin mi?"

Gülümsemesini bastırmaya çalışsa da başaramadı. "Tamam. Senden önce kalktım ve parmağıma biraz diş macunu alıp dişlerime sürttüm."

Kıkırdadım. "Kafam karışmıştı. Utanıyordum. Sadece ben endişeleniyorum sanmıştım."

"Kendinden asla utanmamalısın."

Dudaklarını nazikçe benimkilere sürttü. Sadece bu bile daha fazlasını istemem için yeterliydi.

"Parti için ne zaman yola çıkacağız?" diye sordu.

"*Of.* Bilmiyorum. Parti cumartesi akşamı." İç geçirdim. "Ailemi tanıyorsam bolca yemek ve dans olacaktır. Geç saatlere kadar sürecektir. Aslında cumadan gidip pazar günü eve dönerim diye düşünmüştüm ama artık aileme o kadar dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Emin misin?"

Başımla onayladım. "Eminim. Onca ördekle uğraşamam."

Güldü.

"Belki cumartesi sabah gidip pazar döneriz? Sana uyar mı?" diye sordum.

"Olur. Nasıl istersen."

Göğsüne takılmış bir iplik parçasını alıyormuş gibi yaptım. "Ödül töreni de çarşamba günü..."

Bunu neden söyledim? Aptal!

Bakışlarını yüzümde hissetsem de kafamı kaldırmayı reddediyordum. Utanç yüzümden okunuyor olmalıydı. Yanaklarımın kızardığına emindim.

Moss boğazını temizledi. "Bunu mu düşünüyorsun?"

"Ödül törenini mi?" diye sordum, ne kastettiğini bilmeme rağmen salağa yatarak. "Eğlenceli olacak. Nancy birkaç gün içinde röportaj için arayacağını söyledi ve..."

"*Brooke.*"

Siktir.

İç geçirdim. "Hiçbir şey söylememişim gibi yapalım."

"Öyle bir şey yapamam."

"Neden? Görmezden gelmeye çalıştığımız mevzuları açtığımızda hep yaptığımız gibi konuyu değiştirelim ve sabahın keyfini çıkaralım."

Gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmayana kadar parmağının ucuyla çeneme dokundu. Yeşil ve mavinin tonları –biri daha çok zümrüt yeşili gibiyken öteki denizleri andırıyordu– gözlerimi alamadığım büyüleyici bir manzara gibiydi.

"Bak," dedi bakışlarını benimkilerden ayırmadan. "Birbirimize karşı daima dürüst olduk, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Yani şu *sadece arkadaşız* olayını saymazsak. Çünkü bana kalırsa ikimiz de olmasını istediğimiz şeyden kaçınıyorduk."

Yüzündeki sırıtış beni de güldürdü.

"Artık isteğimize kavuştuğumuza göre..." Sonraki sözlerini düşünür gibi duraksadı. "Bana karşı *gerçekten* dürüst olmana ihtiyacım var."

"Zaten öyleyim, Moss."

"Genelde konuyu değiştirmemize göz yumarım. Öylesi daha kolay gelir. Ama şimdi..." Başını iki yana sallayıp güldü. "O kadar aptalım ki."

"Değilsin."

Gülümsedi. "Öyleyim."

"Ne söylüyordun?" Bacağımı üzerine attım. "Ağzındaki baklayı çıkarana kadar hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

"Beni şahane zaman geçirmekle tehdit edeyim deme. Sonsuza dek burada kalırım."

Güldüm. "Düşünmeden konuştum, değil mi?"

Parmağını omuzumda gezdirdi. "Dün gece konuştuğumuz gibi rahat ve eğlenceli bir konuşma olsun istiyorum."

"Ben de."

Bekledim. Ne söyleyeceğini bilmek istiyordum. *Ne bekliyordu?*

Moss iç çekip sırtüstü döndü. "Ödül töreni ne zamandı? Çarşamba mı?"

"Evet."

"Tamam." Yutkundu. "Çarşamba günü törene bir çiftmiş gibi birlikte gideriz, sonrasında da konuşuruz."

Yutkunma sırası bendeydi.

"Peki," dedim usulca. Bunun ne anlama geldiğini kestiremiyordum.

Moss aklımı okumuş gibi gülümsedi. "Sonrasında ne olacağını merak ettiğini biliyorum. Aramızdaki... bu şey her neyse sona erdiğinde."

"Belki biraz."

"Güzel. Çünkü ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Omuzlarım çöktü. Doğrulduğumda battaniye üzerimden kayıp belime indi. Meme uçlarım hem soğuk hava hem de Moss'un bakışlarının ateşiyle sertleşti.

Örtüyü üzerime çekmeye yeltendim... ama vazgeçtim.

Bu durumdan tuhaf bir haz duymuştum. Vücuduma verdiği tepkiyi seviyordum. *Bana* verdiği tepkiyi. Yüzünün aydınlanmasından, boynundaki damarın kabarmasından hoşlanıyordum. Bana uzanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi sıktığı

yumruklarından, sanki nefesini kesmişim gibi aralanan dudaklarından ve hızlanan nefesinden.

Tabii hepsi bu kadar değildi.

Bakışlarının ardında yanan ateş de vardı. *Geoff'in aksine* elimde tuttuğumu sandığım gücü yönetmesi gerektiğinden endişelenmeden bana duyduğu hayranlığı açık açık göstererek içimi doldurduğu özgüven. Odaya biri girecek olsa beni koruyacağını, ağlarsam bana sarılacağını söyleyen ifadesi.

Moss dudaklarını yalayıp kaşlarını çattı. "Brooke, ben bilmiyorum..."

"Sorun değil. Ben de bilmiyorum."

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Eh, aslında biliyorum. Yani öyle sanıyorum. Sorun da bu ya."

Nabzım hızlandı. *Bu da ne demek? Neyi biliyor? Bahsettiği sorunu o gülümseme uğruna nasıl çözebilirim?*

Sözlerini çok farklı yerlere çekebilirdim. Bir sürü şeyi kastediyor olabilirdi. Sorunun ben olduğumdan endişelendiğimden buna kafa yormaktan korkuyordum.

"Sana sorun çıkarmak istemiyorum, Moss," dedim usulca.

"Gariptir ki ben de sorunun ben, çözümün sen olduğunu düşünüyorum."

Peki...

"Her neyse," dedi elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirerek. "Söylediğimizi yapıp haftanın tadını doya doya çıkaralım. Çarşamba gecesi ödül töreninden sonra da bir randevuya çıkalım, baş başa."

Başımla onayladım. "Olur."

"Bir de haftaya perşembe için izin al."

Sırıttım. "Babana ne diyeceğim?"

"Seni aklın başından uçana kadar becereceğimi, dolayısıyla ofiste hiçbir işe yaramayacağını."

"Alıcılara anneni de ekleyeyim mi?"

"Umurumda değil. Belki Jess'e Noel için bize de aynı yastıktan almasını söyler."

Ağzından çıkanı duyar duymaz ne ima ettiğini fark etti. Tıpkı benim gibi. *Noel'de birlikte olacağız.*

"Çok edepsizsiniz, Bay Carmichael," dedim bu meseleye hiç girmeden.

Battaniyeyi üzerinden attı. Aleti dimdik, hazırolda bekliyordu. Ucunda bir damla zevk suyu parıldıyordu.

Ağzım sulandı. Bacaklarımın arası kasıldı, vajinamın ıslandığını ve yeniden doldurulmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Üzerine çıkıp bacaklarımı iki yanına yaslayarak kucağına oturdum. Ellerimi başının iki yanına, yastığın üzerine koydum. Memelerim yüzünün önüne sarkıyordu.

İkisini de yakalayıp canım enfes bir acıyla yanana kadar sıktı. Ardından başını kaldırıp meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

"*Siktir,*" diye inledim. Bedenim uykunun tüm kalıntılarını üzerinden atarken başımı geriye savurdum.

Bacaklarımın arasına uzandığımda Moss kalçasını kaldırdı. Penisini kavrayıp vajinamın girişine doğrulttum.

Başı içime girip çıkıyor, beni dayanamayacağım kadar tahrik ediyordu.

Üzerine oturup Moss'u tamamıyla içime aldım.

"*Of,*" diye tısladım. İçimi dolduran zevk tahmin edemeyeceğim kadar muazzamdı. Diğer meme ucumu dişlerken aklımı başımdan alıyor, başımı döndürüyordu. "Belli ki işe geç kalacağım."

Kıkırdadı. "Belki biraz."

Hareket etmeye koyulup üzerinde çıldırtıcı bir yavaşlıkla zıplamaya başladım.

Belki de çok geç kalırım.

Yirmi Beş

BROOKE

"Ruh hâlin bugün turta yemeye müsait mi?" diye sordu Rebecca masamızın başında duraksayarak.

Smokey, bir perşembe öğleden sonrası için oldukça boştu. Fakat hava hafta başından beri yağmurluydu, bu da müdavimleri çıkıp restorana gelmekten caydırıyordu.

Tabii Jovie'yle ben buna dahil değildik. Birkaç damla yağmur bizi yemek yemekten asla alıkoyamazdı.

"Müsait. Hatta neli olduğu bile umurumda değil," dedim. "Ne varsa getirebilirsin."

Jovie gözlerini devirdi. "Sahalara döndün diye birden kalorileri umursamayı bıraktın."

"Hiç de bile. Kaloriler *asla* umurumda olmadı. Muhtemelen olmalıydı ama olmadı."

Rebecca masaya doğru eğildi, kabaran merakı çilli yüzünden okunuyordu. "Kalorileri siktir et. Sahalara mı döndün? Kiminle? Neden bundan haberim yok?"

"Moss Carmichael..."

"Gerçekten mi, Jovie?" Ona sert bir bakış attım.

"Ne?" Ellerini önünde kaldırdı. "O şerefsizle yatıyor olsaydım..."

"*Moss Carmichael* mı?" Rebecca'nın gözleri ardına kadar açıldı. "*Moss Carmichael'la yatıyorsun* ve kimsenin aklına bunu bana söylemek gelmiyor mu? Arkadaşlığımızı sorgulamaya başlıyorum."

Jovie gözünün ucuyla bana ters bir bakış attı. "Daha *dün* öğrenmemiş olsam ben sana söylerdim."

Ellerimi havaya savurdum.

Rebecca bir sandalye çekip yanımıza oturdu. Şaşkınlıktan açık kalan çenesi masaya çarpacaktı. "Detaylar lütfen."

"Detay... Detay falan yok..." Jovie'ye kötü bir bakış attım. "Abartıyor işte. Biliyorsun, kendisi bir oyuncu."

"Bir dakika. *Orada dur bakalım,*" dedi Rebecca. "Şu Social planının sonucu mu bu? Çünkü kendime Moss Carmichael gibi birini bulmak için tek yapmam gereken bir ilan paylaşmaksa seninkini kelimesi kelimesine çalıyorum."

Güldüm.

"Bu evet demek mi?" diye sordu Rebecca.

"Öyle." Jovie omuzlarını silkti. "Şimdiye dek gördüğüm en ateşli adamı, zaten her gününü birlikte geçirdiği adamı..."

"Her günümü değil," dedim gözlerimi devirerek.

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Rebecca öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Pekâlâ. *Demek ki ilan yayınlıyoruz.*" Masadan kalktı. "Bu hiç adil olmasa da senin adına sevindim." Yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. "Hiç de kıskanmıyorum."

Güldüm. "Turta?"

Elini beni daha fazla görmek istemiyormuş gibi havada sallayıp mutfağa kaçtı.

Yalnız kalır kalmaz Jovie'nin beni daha fazla sorguya çekmesini önlemek için konuyu değiştirdim. *Bugün bununla uğraşamam.*

"Oyun nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Güzel. Kadroyu sevdim. Bazen çok uyumluyuz bazen hiç değiliz. Bir şeyleri zorla oldurmaya çalışmaktan nefret ediyorum. İzleyicilerin bunu hissedebildiğini biliyorum ve gösterimizin değerini düşürüyor."

Başımla onayladım. "Kulağa mantıklı geliyor."

Jovie masaya eğildi. "Hazır uyumdan bahsetmişken..."

Öğle yemeği sırasında Moss'tan çok fazla bahsetmemeyi başarmıştık. Jovie beni görür görmez dün gece ona son gelişmeleri anlattığım kısa konuşmamızla ilgili birkaç soru sormuştu.

Ona birlikte olduğumuzu anlatmıştım.

Sonrasındaysa tahmin ettiğimin aksine konuyu tekrar açmamıştı. Daha doğrusu açmamak için elinden geleni yapmıştı.

"Senin için mutlu olduğumu söylememe gerek yok," dedi. "En büyük destekçinim."

"Biliyorum."

"Ama yine de sormam gerek. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim."

Bakışlarımı tabağıma indirip kalan patates kızartmalarımdan birini aldım. Kenara sıktığım ketçaba batırarak bir kalp çizdim.

"Ciddiyim, Brooke. Daha pazar günü bana bunun olmayacağını söyledin. Moss'a neden âşık olmaman gerektiğini konusunda bir ton neden sıraladın. Bunun olacağını bal gibi biliyordum, sonuçta aptal ya da kör değilim –bildiğim kadarıyla Moss da değil– ama yine de iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Çünkü sıraladığın nedenlerde haklıydın."

Evet, öyleydim.

Ensem gerildi.

"Öyleydim," diye itiraf ettim. "Çoğu hâlâ geçerli ama..."

Bir yanım bunu yüksek sesle dile getirmekten korkuyordu. Umutlarımı söylemenin kötü şans getireceğini düşünmek aptalcaydı. Hatta istediğimiz her şeyi dünyaya haykırmamız gerektiğini söyleyenler bile vardı.

Ne var ki dünya benim için böyle işlemiyordu.

Yine de kafamda dört dönen bir sürü şey vardı ve Jovie en yakın arkadaşımdı.

Derin bir nefes aldım. "Haftanın başından beri her geceyi birlikte geçirdik. Pazartesi benim evimdeydik. Salı günü onday-dık, dün gece yine bendeydik."

"Peki."

"Seni düne kadar aramamamın nedeni de buydu. Ne söyle-yeceğimden emin değildim, başımı kaldırıp saate baktığımda da geç olduğunu görüyordum. Böyle bir konu için gecenin kö-ründen daha iyi bir zaman bulabileceğimi düşündüm."

"Çok düşüncelisin."

Sırıttım. "Ben bile ne olduğunu bilmiyorum. Önümüzdeki haftaki ödül törenine kadar biraz eğlenmeye, sonrasında da oturup her şeyi konuşmaya karar verdik."

"Peki... o zaman geldiğinde ne olacak?"

"Bilmiyorum."

Rebecca turtayı önüme, hesabımızı da masaya bıraktı.

"Size katılıp konuşmayı çok isterdim ama on kişilik bir grup geldi ve o bahşişi istiyorum," dedi.

"Sorun değil. Paranı kazan," dedi Jovie. "Hesabı masaya bı-rakırız."

Bizi başparmağıyla onaylayıp yeni müşterilerinin yanına gitti.

Turtama elimi bile sürmeden arkama yaslandım. Birden iş-tahım kaçmıştı.

"Sanırım," dedim usulca, "o da benden hoşlanıyor."

Jovie gülümsedi. "Tabii ki hoşlanıyor. Sen harika bir kadınsın."

"Kes şunu. Beni pohpohlamanı istemiyorum."

"Çok yazık. İşim seni pohpohlamak. Bunu yapmayı öylece bırakamam."

"Herkesin senin gibi bir en iyi arkadaşı olmalı."

İfadesi birden ciddileşti. "Aynen öyle. Ama ben senin en iyi arkadaşınım. Çok şanslısın."

Güldüm.

Ne kadar haklı olduğuna, yanımda olduğu için gerçekten de ne kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Birlikte çay partileri yaparak büyüdüğüm, ilk ve ortaokulda her yaz voleybol oynadığım insanların ömürlük dostlarım olacağını sanmıştım. Fakat hepsi zaman içinde kaybolup gitmişti. Bazılarıyla Geoff'le evlendiğim dönemde aram açılmıştı. Diğerleriyse annemin sosyal çevresindeki birileriyle evlenmiş ve beni küçük görmeye başlamıştı. Çocuk sahibi olup hayatlarının bir sonraki evresine geçerek beni arkalarında bırakmışlardı. Kimseyi suçladığım yoktu. Onlar adına mutluydum. Ancak hayatlarımız değişse bile Jovie'yle en iyi arkadaş olmaya devam edeceğimizden emindim.

"Yani biraz eğlenmeyi sorun etmiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Düşünüp kendi kendine kafayı yemiyorsun?"

"Düşünmeye pek fırsatım olmadı. Uyanıp işe gidiyorum, sonra evime ya da ona geçiyorum ve ne olduğunu bile anlamadan gün bitiveriyor." Omuzlarımı silktim. "Ama sen böyle deyince..."

Uzanıp elimi tuttu.

Son birkaç gündür içime atmakta ustalaştığım duygular bir anda üzerime hücum etti. Elimi onunkinden çekip kucağıma koydum, avucumun terlemeye başladığını hissetmesini istemiyordum.

Sert ve yüksek sesli bir nefes verip düşüncelerimin *oraya* süzülmesine izin verdim.

"Boşandığımdan beri hayatımda kimseyi istemediğim konusunda çok kararlıydım," dedim. "Sağlam da bir nedenim vardı. Kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. İlişkilerin beni incitecek ya da kendimi küçük hissetmeme neden olacak bir şeye dönüşmesi konusundaki korkum son derece mantıklıydı."

"Kesinlikle öyleydi."

"Ama..." İç geçirdim. "Moss'la işlerin böyle gideceğini tahmin etmeli miydim? Bilmiyorum. Belki de. Gerçekten bundan kaçınabileceğimizi düşündüm mü? Evet, sanırım düşündüm. Ama yemin ederim aramızda olanların farkında bile değildim."

Jovie'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Oturup düşündüm ama her şeyin ne zaman değiştiğini bulamadım. Çünkü bir bakıma aramızdaki hiçbir şey değişmedi."

"Alt tarafı aletini günde birkaç kez içine sokuyor."

"Gerçekten mi, Jovie?"

"Haklısın. Dilini unuttum."

Arkadaşım kendi kendine gülerken bakışlarımı tavana çevirdim.

"Özür dilerim," dedi kendini toparlayarak. "Devam et. Aranızdaki her şey aynı..."

"Öyle. Yani mesajlarımız biraz daha edepsizleşti. Ama işteyken sadece yapmamız gerekenlere odaklanıyoruz. Evdeyken de tıpkı önceki gibiyiz. Gülüp şakalaşıyoruz ve saçma sapan şeylerden konuşuyoruz. Sonra beni kollarına alıyor ve bu bile her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi geliyor bana. Hem de daha önce hiç yapmamış olmamıza rağmen."

"Çok şaşırtıcı," dedi alaycı bir tavırla.

Endişem giderek artıyordu.

"Ya her şey eski hâline dönerse?" diye sordum. "Ya ödül töreninden sonra bu küçük ilişki denememizin yürümediğine karar verirse de biz eski Moss ve Brooke olmaya dönersek?"

"Bunu istemediğini varsayıyorum?"

Kahretsin.

Derin bir nefes verdim, kendime kızıyordum.

"Bunun bir sorun olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu. "Fikrini değiştirebilirsin. Bir kişiyi öncekinden farklı bir biçimde önemsemende hiçbir sakınca yok. Ya da tam tersi, birini artık önemsememende. Her neyse işte."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Siktiğimin ördekleri."

"Ne?"

"Boş ver." Başımı iki yana salladım.

"Hayat durağan değildir, Brooke. Ne bir seçim yapmak ya da bir yolda ilerlemek zorundasın ne de kararına körü körüne bağlı kalmak."

"Biliyorum."

Jovie arkasına yaslandı. "Bana kalırsa Moss seni bırakacak kadar aptal değil. Bunca zamandır mesafeli durmasının nedeni onun da aranızda böyle bir şey olacağını bilmesiydi."

Öyle umuyordum. Bütün kalbimle. Bunu istemesem de, korksam da *öyle umuyordum.*

"Ama bir nedenden *eski Moss ve Brooke olmaya dönerseniz* de," dedi az önceki sözlerimi tekrarlayarak, "bunu atlatacaksın. Bundan eminim."

Başımla onaylasam da hâlâ pek ikna olmamıştım. "Yani kafamda kurmamalı mıyım?"

"Evet. Kesinlikle kurmamalısın. Bu yola birlikte çıkacak kadar güvendiğin adama yine güveneceksin."

Kafanı yorma, hayatım. Yanındayım.

Derin bir nefes aldım. *Pekâlâ, Moss. Umarım haklısındır.*

Elimi çantama daldırıp hesabımızı ve bahşişi karşılamaya yetecek kadar para çıkardım.

"Peki," dedim parayı bardağımın altına sıkıştırırken. "Tavsiyene kulak vereceğim."

"Nihayet."

Güldük.

"Artık sıra sende," dedim. "Sabahtan beri benim sorunlarımdan bahsediyoruz. Seninkileri duyalım."

Jovie homurdandı. "Charlie'ye hâlâ kızgınım. Gerçi çabalıyor."

"Öyle mi?"

"Pazartesi akşamı provaya geldi. İzlemek istediğini söyledi." Gözlerini devirdi. "Tabii bu mümkün değildi, içeri girmesine izin vermedik. Ama otoparka inip ne bok yediğini sordum."

"Ne dedi?"

"Beni özlediğini ve daha destekleyici olması gerektiğini. Zırvalayıp durdu işte."

"*Güzel.*" Yine güldüm. "Sadece Charlie mi peki? Gözüne kestirdiğin başka biri yok mu?"

Jovie gözlerini öyle bir devirdi ki bir daha önünü göremeyeceğini sandım.

"Tabii ki gözüme kestirdiğim biri var," dedi şimdiye dek duyduğu en saçma soruyu sormuşum gibi. "Beni tanıdığına emin misin, kızım?"

"Gördüğün üzere tanıyorum. Kendi ağzımla sordum, değil mi?"

"Evet. *Sordun.*" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Adı Hank, hayret. Salı günü spor salonunda tanıştık."

"*Spor salonuna mı gittin?*" Gözlerimi kırpıştırdım. "Çok şaşkınım."

Ellerini havada sallayıp kafa karışıklığımı kovmaya çalıştı.

"İş için birkaç ilan asıyordum," dedi. "Endişelenme. Aklımı kaçırıp garip şeylere kalkıştığım durumlardan biri değildi, yardım çağırmana gerek yok."

Kıkırdadım. "Oh be, bir an ödüm koptu."

"Asıl spor yaptığımı ima ettiğinde benim ödüm koptu." Ürperdi. "İğrenç."

"Şu Hank'i anlat biraz. Nasıl biri?"

Masadan kalkıp eşyalarımızı toplamaya başladık. Rebecca'ya el sallayıp kapıya yöneldik.

"Hakkında bildiklerim boyunun iki metreden uzun olduğu, Kentucky'den geldiği ve jelibon ayıcıklardan hoşlandığından ibaret," dedi.

"*Ne?*"

"Sakın sorma. Uzun hikâye ve muhtemelen beni yargılayacaksın. Hiç konuşmamayı yeğlerim."

Jovie yeni aşkını anlatmakla meşgulken aklım kendi macerama geri döndü.

Güzel şeyler beklemeye değer derler. Beni koşulsuz şartsız sevecek birini bulmak için uzun zamandır bekliyordum. O kadar ki neredeyse umudumu kaybedecektim.

Beklediğim kişinin bunca zamandır gözümün önündeki adam çıkması komik olmaz mı?

Sırıttım. *Gerçi son günlerde genelde vücudumun başka yerlerinde.*

Ürperdim ve güneş ışığına adım attım.

Yirmi Altı

MOSS

"Yapma. Onu arama."

Telefonuma üzerime atılmaya hazır bir kobraymış gibi bakıyordum. Cansız bir nesneye karşı hiç bu kadar çelişkili hisler beslememiştim.

Onu aramak, mesaj atmak çok kolay olurdu. Evine gidip onu yemeğe çıkarmak.

Ya da yemeği birlikte pişirmek.

Ya da akşam yemeği niyetine onu yemek.

Bunu düşünmek beni gülümsetti.

"Onu biraz rahat bırakmam gerek," dedim kendi kendime. Bir kez daha. "Bütün hafta her gece yanındaydım. İşlerin çığırından çıkmaması için ikimizin de nefes alması gerek."

Sözlerim o kadar aptalcaydı ki kendime gözlerimi devirdim.

İşler zaten çığırından çıkmıştı. Bir süredir de öyleydi. Onu öptüğüm an her şey kesinleşmişti.

Biz kesinleşmiştik.

Ne var ki gerçek pek öyle değildi.

Eninde sonunda paniğe kapılıp kaçacağımı düşünmeden edemiyordum. Ne olur ne olmaz diye kaçış rampamı bile hazırlamıştım. Fakat o rampanın varlığı bile -çünkü o lanet şey çift yönlüydü- tepemin tasını attırıyordu.

Çarşamba günü birkaç dakikalığına Parasol Place'e uğrayan peyzajcı Brooke'u gözleriyle yediğinde onu öldürmek istemiştim. Bu sabah Muggers'ta başka bir adamla konuştuğunu görür gibi olunca oracıkta kalp krizi geçireceğimi sanmıştım. Öğle-

den sonra Jess onun hakkında şakalar yapıp benimle uğraşırken ona siktirip gitmesini, Brooke'un benim olduğunu söylemek istemiştim.

Tabii ki yapmamıştım çünkü Brooke benim değildi.

Ama bir yandan da öyleydi.

Gerçek buydu, biliyordum. Dahası, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bütün haftayı gerçekten o topa girdiğim, yeniden bir ilişki içinde olduğum fikriyle geçirmiştim. Mideme oturmasına, kalbime süzülüp geçmişime dolanmasına izin vermiştim.

İki farklı durumdan, iki farklı kadından söz ediyordum. Hayatımın iki farklı şekilde sona erebilecek iki farklı parçasından.

Bunun farkındaydım. Aklım hâlâ başımdaydı.

Yalnızca korkuyordum.

"Ah," dedim, mesaj sesiyle titreyen telefonumu tezgâhtan alırken.

Numara farklı bir eyalettendi. Tanımadığım birinden gelmişti.

Bilinmeyen Numara: Bir grup penguene sudaysa farklı, karadaysa farklı isim verilir.

"Bu da ne böyle?"

Cevap yazdım.

Ben: Kimsiniz?

Cevap gelmesini beklerken daha önce gelen penguen mesajına baktım.

Numaralar farklıydı.

"Neler oluyor böyle?" diye sordum.

Ben: Merhaba. Yanlış numaraya mı mesaj attınız?

Tezgâha yaslanıp bekledim ama başka mesaj gelmedi.

Ayağımla yere vurarak ritim tuttum. Telefon elimdeydi. Şartlar uygundu.

Mikrodalganın saatine baktım. Hâlâ erken sayılırdı.

"Gönder gitsin."

Ben: Sıkıldım.

Gönder tuşuna bastım.

Bu kez cevap ânında geldi. *Şükürler olsun.*

Brooke: Ben de. *gülümseyen emoji*

Ben: Bana gelmek ister misin?

Brooke: Değişir.

Ben: Neye göre?

Brooke: Aklından ne geçiyor?

Parmaklarım tuşların üzerinde gezerken kıkırdadım.

Ben: Kastettiğin buysa arabayla çıkıp evlere bakmak istemiyorum.

Brooke: Güzel. Ben de aletini emmek istiyordum.

Ben: On beş dakika içinde burada olmazsan ben sana geliyorum.

Brooke: Ah, bütün gece geleceksin zaten.

Ben: SİKTİR

Brooke: *gülen emoji*

Ben: On dört dakika.

Brooke: *öpücük atan emoji*

Telefonumu anahtarlarımın yanına bırakıp saate baktım. *Kahretsin.*

Bu kadın aynı anda hem en berbat kâbusum hem de en erotik rüyamdı.

Bunca zamandır ona direnmemin nedeni de buydu.

Peki ya zamanı geldiyse?

Ya zamanımız *geldiyse?*

Ya tüm bu sorular aslında boşunaysa ve kalbim cevabı zaten biliyorsa?

Brooke benim.

Onun için, hem gülüşü hem de dokunuşu için yanıp tutuşuyordum. Kahkahasını, cesaretini, eğlence ve neşe anlayışını seviyordum. Onunla birlikte olmanın yepyeni bir hayat, bir öncekinden kalan yükleri üzerimden atarak yaşamak için yeni bir fırsat gibi gelmesini.

O yüklerden asla kurtulamayacağımı bilsem bile.

Brooke başından beri benim olmalıydı.

Belki de gerçekle yüzleşme vaktim gelmişti. Ona çoktan tutulmuştum.

Brooke Bailey'ye çoktan âşık olmuştum.

İşleri ağırdan alırsak belki gerçekten birlikte olabilirdik.

Yirmi Yedi

BROOKE

Kapı ardına kadar açıldığında daha elimi bile kaldırmamıştım.

Vay canına.

Moss bir elini duvara yaslamış vaziyette karşımda duruyordu. Hafifçe eğilmiş üstsüz vücuduyla modelleri aratmıyordu. Nefis vücudundaki kasların hepsini benim için sergiliyordu.

Karşımdaki manzara beni düpedüz serseme çevirmişti.

"*Merhaba* yakışıklı," dedim.

Bir kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti. Vücutlarımız birbirine çarpar çarpmaz dudaklarıma yapıştığında güldüm.

Bir şekilde kapı Moss'un sırtımı duvara yaslamasından birkaç saniye önce kapandı. Ellerim başımın üzerinde sabitlenmişti.

Bütün savunmasızlığımla karşısında duruyordum, kalkışacağı her saldırıya açıktım. *Heyecandan başım dönüyordu.*

Nefesim kesilene dek öptü beni. Ağzımdan iniltiler döküleene dek dilini dudaklarımda gezdirdi. Kalçasını –ve sertleşmiş aletini– kasıklarıma sürttü.

Vücudumu benden daha iyi tanıyor gibiydi. Dudaklarını çenemde gezdirip kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. İçimi yakıp kavuran alev beni yere yığılmakla tehdit ederken birden geri çekildi.

Yüzündeki sırıtış arzudan dönen başıma hiç de yardımcı olmuyordu.

"Ne karşılama ama," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken.

"Ben de aynısını söyleyecektim." Dudaklarıma uzun bir öpücük daha kondurup ellerimi serbest bıraktı. "Doksan dört saniyen kalmıştı."

"Ne için?"

"Buraya gelmek için."

Bilardo alanından geçip mutfağa ilerlerken güldüm. "Hadi ama. Ciddi ciddi süre tutmuyordun."

"Sana duyduğum ihtiyacı hafife alıyorsun, leydim."

"Pekâlâ," dedim mutfak adasının üzerine otururken. Bacaklarımın altındaki mermer soğuktu. "*Leydim* kulağıma o kadar da kötü gelmedi."

"Ah. *Bir kazananımız var.*"

"Öyle demedim. Sadece midemi diğerleri kadar bulandırmadı."

Ellerini iki yanıma yasladı. Parmağımı altdudağında gezdirdim. Birbirimizi uzun uzun izleyip yerinden çıkacakmış gibi atan kalplerimizin sakinleşmesine izin verdik.

"*Leydim* demek benim de hoşuma gitti," dedi. "Ailenin yanında çok sofistike görüneceğim."

"Bırakmak istediğin izlenim bu mu? Sofistike bir adam mı olacaksın?"

Başıyla onayladı. "Annen ve teyzenle konuşurken yanına gelip, *Sizi üst kata çıkarıp yalayıp yutmamı ister miydiniz, leydim?* diye soracağım."

Bir kahkaha atarak omuzuna vurdum. "Aklından bile geçirme."

"Bunu söylemeyi mi yoksa seni yalayıp yutmayı mı?"

Gözleri muzip parıltılarla doluydu.

Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çektiğimde bana karşı koymadı.

"Bilmeni istiyorum," dedim, "Shade House'a geldiğin için mutluyum."

"Ben de."

"Çünkü... *bunun* ardından ne olursa olsun benim için çok şeyi değiştirdin."

Moss başını yana eğdiğinde saçları alnına düştü. Uzanıp tutamları geriye ittim.

Damarlarımda akan adrenaline aldırmamaya çalıştım.

"Sen de benim için çok şeyi değiştirdin," dedi ağırlığını diğer ayağına verirken. "Günün birinde bunu sana söyleyeceğim. Ama şu an hazır değilim."

Sözleri belirsizdi. Üzeri örtülüydü. Ama bir o kadar da umut doluydu. En azından bana öyle geliyordu.

Çenesinin altını usulca öptüm. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Söylemeni istesem de.

"Ben..." Keskin bir nefes aldı. "Bu duruma düşeceğimi hiç düşünmemiştim."

Hangi duruma? Merak etsem de sormaya korkuyordum. Sözlerini duymak istediklerime yorduğumdan endişeleniyordum.

"Açıkçası," dedi, "bunu hiç istemedim. Kaçınmak için her şeyi yaptım. Bir bakıma..." Arkamda bir yere bakıp iç geçirdi. "Sanırım kadınlarla olan tüm ilişkilerimde bir ayağımı hep kapının dışında tuttum çünkü sonumun böyle olmasını istemedim."

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı.

"Ama geçen gün baktığımda iki ayağımın da çoktan içeride olduğunu gördüm," dedi usulca gülümseyerek.

Gözlerinde gördüklerimi, bakışlarının ardındaki duyguları anlamlandıramıyordum.

Onun benimkilerde ne gördüğünden de emin değildim.

Kollarımı göğsüne dolayıp koynuna sokuldum. Moss bir kolunu belime sarıp diğer eliyle başımın arkasını kavradı.

Kalp atışları benimkinin aksine düzenliydi. Az önceki sözlerini anlamlandırmaya çalışarak dört dönen beynim nabzımı hızlandırıyordu. *Beni istiyor mu... uzun vadede de?*

"İki ayağının olması iyi bir şey," dedim ve saçmaladığımı fark ettiğim anda da yüzümü buruşturdum.

Moss küçük bir kahkaha atarken göğsü titreşti. "Bence de."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Vücudu kasıldı ve derin bir nefes verdi. Ne olduğuna hâlâ akıl sır erdiremiyordum. *Ne dedim ben?*

"Bence sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun," dedi belli belirsiz titreyen sesiyle.

Kalbim az önce hızlı atıyorsa şimdi fırtınalı havada dönen bir yel değirmeni gibi kontrolden çıkmıştı. Sakin olmak imkânsızdı.

Bence de ne demek istediğini biliyordum. *Bildiğimi umuyorum.* Fakat üstü kapalı konuşmaya devam ediyordu ve onu daha fazlasına zorlamayacaktım.

Bana sımsıkı sarılmaya devam etse de vücudu gergindi. Gözlerimi kapayıp konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var, Brooke," diye fısıldadı. "Keşke... Bilmiyorum. Keşke içimden geçen her şeyi sana söyleyebilsem."

Ah, benim tatlı Moss'um.

Güçlü, becerikli, harika Moss'um. Korkmana gerek yok.

Gerçi ben de ondan farklı sayılmazdım.

Parmaklarım saçlarımın arasından geçirdi. "Küçük adımlarla ilerleyelim. Önce partiye gidip ailene harika bir gösteri sunalım, sonra da ödül törenine katılalım." Kendiyle dalga geçer gibi burnundan nefes verdi. "Kulağa aptalca geldiğinin farkındayım. Neden..."

"Hiç de aptalca değil." Başımı göğsünden kaldırıp ona baktım. "Benim de bunu yapmamak için milyonlarca nedenim var-

dı. Bazen oturup kendime bunları hatırlatarak duygularıma ket vurup vurmamam gerektiğini düşünüyorum. Kendini âna kaptırıp onca gerçeği unutmak çok kolay, hele de..." Yutkundum. "Bunu yaparken."

Yüzünde manidar bir gülümseme belirdi. "Bir anlaşma yapalım."

"*Birbirimize aptalca sorular sormayacağız* anlaşması gibi bir şey mi? Çünkü o anlaşmayı pek salladığımız söylenemez."

Başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirirken güldü. "Bu kez farklı bir şey yapacağız, bana güvenirsen ben de sana güvenirim. Bana biraz sabır gösterirsen ben de sana biraz alan tanıyacağım. Bu ikimiz için de yeni bir şey ve birbirimizi korkutmamak için üstü kapalı atıflarda bulunduğumuz *o konuşmayı* yapmadan önce olup bitenlere bir alışalım."

Yanaklarım kızardı.

"Anlaştık mı, *leydim*?"

"Anlaştık."

Kalbimi ısıtan, bize özel o gülümsemelerle birbirimize baktık.

Her şey yoluna girecek. Aramızdaki bu şey devam edecek.

Artık hiçbir çekincem kalmamıştı. Açık açık olmasa da aramızdaki ilişkinin gerçek bir şeye dönüşmesini istediğini söylemişti... Ben de aynısını istiyordum. Dahası, olgun bir insan gibi ihtiyacı olduğunu söyleyerek benden biraz zaman istemişti.

Kendimi savunmasız ya da endişeli hissetmediğime şaşıyordum. Böyle bulutların üzerine çıktığımda tek seçeneğim düşmekmiş gibi, *vardığım o noktadan daha ilerisi yokmuş da ancak geri dönebilirmişim* gibi hissedip gerçekliğe sıkı sıkıya tutunurdum. Fakat bu kez tek isteğim kendimi aşağı bırakmaktı.

Moss'layken durum farklıydı. Arkadaşlığımız öyle bir arkadaşlık değildi. O öyle bir adam değildi.

"Şimdi," dedi sırtımı tezgâha yaslayarak, "daha... eh, daha önemli sayılmasa da fazlasıyla *acil* meselelere dönelim."

Sertçe yutkundum. Tam olarak ne planladığını bilmesem de iyi bir tahminim vardı.

Kahretsin.

Ayakkabılarımı çıkarıp yere fırlattığında iki teki de gürültüyle zemine çarptı.

Başparmaklarını şortumun beline geçirip bacaklarımdan aşağı çekerken gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı.

"Üzerini çıkar," dedi daha sert, daha buyurgan bir sesle.

Hem altımdaki tezgâh hem de bakışlarında yanan ateş yüzünden ürperirken üzerimi çıkarıp yüzüne fırlattım.

Tişörtümü bir kenara atarken sırıttı.

Parmak uçlarını bacaklarımın iç kısmında gezdirip kasıklarıma ulaştı.

Ön sevişmeye gerek yoktu, zaten onun için fazlasıyla ıslanmıştım. Yine de beni daha fazla çıldırtacağını biliyordum.

Buna hiç itirazım yok.

Sol eliyle incecik çamaşırımı kenara çekerken diğeriyle sutyenimi çekiştirip memelerimi özgür bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayıp kalçamı ona bastırmama neden olacak kadar sertçe sıktı.

"Aslında," dedim şimdiden inlememeye çalışarak. "Bununla başlayıp sonra konuşabilirdik."

Moss güldü. "Düşünce tarzını seviyorum."

"Önerilerimden daima faydalanabilirsin."

Bir parmağını ıslak kıvrımların arasma soktuğunda içim zevkle sızladı. Karnımda nabız gibi atan his o kadar yoğundu ki canımı yakıyordu.

Yüzümü buruşturup yana eğilerek eline uzandım.

"Ne kadar ıslak olduğunu görmek mi istiyorsun?" Parmaklarını benimkilere kenetledi. Elimi kasıklarıma götürüp parmak eklemlerimizi bacaklarımın arasma sürttü. "İşte *bu kadar* ıslaksın."

Ellerimizi ağzına götürüp yaladığında yüzüm alev alev yandı. Benimkilerden bir an bile ayırmadığı gözleri sözcüklerin asla tarif edemeyeceği şeyler söylüyordu.

Beni yakıp kavuran şeyler.

"Tadı nasıl?" diye sordum arsızca.

Sırıtarak ellerimizi yüzüme yaklaştırdı. "Öğrenmek ister misin?"

"Hayır!" Bir yandan gülüp bir yandan da dudaklarıma ulaşmaması için başımı bir o yana bir yana oynattım. "Kes şunu!"

"Sordun ama."

"Cevabı gerçekten öğrenmek istemiyordum." Kıkırdadım. Elimi bıraktığında kıpırdanmayı kestim. "Benimle uğraşma."

"*Oysa bütün gece tek uğraşım sen olacaksın.*"

Bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı tezgâhın üzerine koydum. Dizlerimi iki yana ayırıp kendimi ona açtım.

"Söz mü?" diye sordum.

"Söz."

Sağ eliyle popomu yukarı kaldırdı. Başımın arkası tezgâha çarpsa da acıyı umursamadım.

Kenara çektiği çamaşırıma *–neden çıkarıp bir kenara atmıyor?–* doğru eğildi. Şişmiş klitorisime hafifçe üfledi. Neredeyse altında darmaduman olmama yetecekti.

"Bir yanım sadece böyle boşalmanı izlemek istiyor," dedi başparmağının etli kısmıyla klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerken.

İnleyerek kalçamı havaya kaldırdım, bana daha fazla dokunmasını istiyordum. "Boşaldığım sürece nasıl yaptığın umurumda değil."

"Diğer yanım da biraz eziyet ederek seni bekletmek istiyor."

Kalçamı eline bastırdım. Parmakları tenime battı. Hissettiğim hafif acı onu daha da çok istememe neden oluyordu.

"Hemen işe koyulmazsan bunu yapmana bir daha asla izin vermem," dedim. İkimiz de bunun ne kadar içi boş bir tehdit olduğunun farkındaydık.

"Sen de boşalmazsın. Yazık olur."

Parmakları duraksadı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Boşalmak için size ihtiyacım yok, bayım. Geçtiğimiz üç yıl boyunca ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Kendi iyiliğin için bunu kendi başına hallettiğini varsayacağım." Bana sert bir bakış attı, çenesi kasılmıştı. "Öteki alternatifi aklıma getirmeyeceğim."

"Başka bir adama yaptırdığımı düşünmek istemiyorsun yani?"

Tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım. Ama başka çarem yoktu. Vücudum tatmin olmak için yanıp tutuşuyordu.

"Bunu konuşmanın sırası değil, *Brooke*."

"O zaman bana tekrar dokunmaya başlasan iyi edersin, *Moss*, yoksa söyleyeceğim daha çok şey var."

Parmaklarından önce birini, hemen ardından da ikincisini içime kaydırdı. Parmakları içime gömülürlerken vücudum ardı ardına zevk dalgalarıyla sarsıldı.

"İşte böyle," dedim gözlerimi yumarak. "Madem sen isteğimi yerine getirdin, ben de aynısını yapacağım. Mastürbasyon yaptığımı söylüyordum."

Parmaklarını çıkarıp şişmiş klitorisime bir fiske vurdu.

"Güzel," dedi en ufak bir suçluluk duymadan.

Gözlerimi açıp ona baktım.

Fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. *Ukala piç kurusu.*

Üzerimde kıpırdandı ve bir elini karnıma bastırıp diğeriyle beni parmaklamaya başladı. Ağzımdan beni bile şaşırtan bir inilti kaçtı.

"Bunu sevdin sanırım," dedi alayla.

"Gördüğün üze– *Sik–*"

"Seni sikmemi mi istiyorsun yoksa *ah, siktir* mi demek istedin?"

"Kes şunu," dedim gözlerim zevkten odağını kaybederken.

"Bunu yapmayı mı keseyim?"

Elleri duraksadı.

"Moss, yemin ederi– *Tanrım!*"

İki parmağını içimde döndürüp geri çektiğinde neredeyse orgazmın eşiğine geldim.

"Birden takma isimleri sevmeye mi başladın?" diye sordu gülerek.

"Senden nefret ediyorum."

"Hiç sanmıyorum."

Tam bildiğim tüm hakaretleri arka arkaya sıralayacakken dilini içimde hissettim.

"Ah, aman... *kahretsin,*" diye tısladım. Bacaklarım titriyordu. "Beni boşaltmadan geri çekilirsen *seninlebirdahakonuşmam.*"

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken sözlerimin son kısmı iniltilerime karıştı.

Dili klitorisimle oynarken beni izliyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasma geçirdim, orgazm olmak için çıldırıyordum. Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki –diliyle ıslaklığıma darbeler atıyor, sürtünüyor, içime giriyordu– hiçbirini takip edemiyordum.

Moss en hassas noktamı emmeye başlayıp beni gafil avladığında bütün vücudum alev aldı. Zevkle inlerken başını sıkıca tutup amımı yüzüne sürttüm. Bana acımış olacak ki geri çekilmedi.

Tekrar memelerime uzanıp birini avuçlarının arasına alarak sertçe sıktı ve zaten aşırı uyarılmış vücuduma bir yenisini eklediğinde neredeyse zirveye...

"*Evde misin?*"

Gözlerim ardına kadar açılırken kaskatı kesildim.

Moss geri çekilirken yüzünde şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifade vardı. Ben telaşla memelerimi sutyenimin içine sokmaya çalışırken eğilip tişörtünü yerden alarak bel altımı örttü.

"Banks, evin içine bir adım daha atacak olursan seni gebertirim!" diye kükredi. Elimi tutup mutfak adasından kalkmama yardım etti.

Banks'in içeri girme ihtimaline karşı dolapların arkasına eğilirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Sadece..."

"*Şimdi hiç sırası değil,*" diye bağırdı. Sesi tehditkârdı.

"*Ah,*" dedi Banks. "Şimdi anlaşıldı. Tamam. Gidiyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bir şey söyleyebilirdin."

Moss bana bakıp başını iki yana salladı. "Merak etme, Banksy, *sonra bir şeyler söyleyeceğim.* Şimdi defol git."

Kapı çarparak kapandı.

Dolaplara yaslandım.

Moss adanın etrafından dolaşıp girişe baktı. "Haklıymışsın," dedi bana doğru gelirken. "Kilitleri değiştirmem gerek."

"Söylemiştim."

Elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Ardından onları yerden kesip beni kucağına aldı. "Şimdiye dek hiç gerek duymamıştım."

"Eh, buna sevindim."

Gülümseyişime sırıtarak karşılık verdi.

"Yatağa gidiyoruz," dedi mutfaktan çıkarken. "O lanet kapıyı da kilitliyoruz."

Yol boyunca kendimi gülmekten alamadım.

Yirmi Sekiz

BROOKE

"Hayır, teşekkür ederim. Bir sonraki sayınızda bana yer vermenize minnettarım," dedim, görüşmeyi bitirmek için sabırsızlanarak.

"Biz teşekkür ederiz. Kafamıza takılan bir şey olursa e-postayla hallederiz," dedi Florida Excellence Grup'tan Richard.

Bütün bu görüşmeyi e-postayla halledebilirdik.

"Hiç çekinmeyin," dedim saate bir bakış atarak. "Önümüzdeki haftaki yemekte görüşmek üzere."

"Elbette. İyi hafta sonları, Brooke."

Pek sanmıyordum. "Sana da. Hoşça kal, Richard."

"Hoşça kal."

Çağrıyı sonlandırıp kapandığından emin olmak için ekranı ikinci kez kontrol ettim. Sonra derin bir iç çektim.

"*Neden bu kadar uzun sürdü?*" diye sızlandım.

Midem kaçırdığım öğle yemeği yüzünden gurulduyordu. Sinsi sinsi yaklaşan migrenimi hissedebiliyordum, dün gece – Moss'un beni defalarca orgazma ulaştırma becerisi ve benim onun vadettiklerine hayır deme konusundaki beceriksizliğim yüzünden– yalnızca iki saat uyuyabilmiştim ve günüm aylardır olmadığı kadar yoğun geçiyordu.

Sabahtan beri ters gidebilecek her konuda aksilik çıkmıştı.

Ofis işlerini bir nebze olsun hafifleten Gina'nın izin günüydü.

Ayrıca Honey'nin partisi için yarın yola çıkıyorduk.

Telefonumdan bildirim sesi geldiğinde ekrana baktım.

Moss: Gecikeceğim. Sabah yanlış keresteleri teslim etmiş ve doğru siparişimiz hâlâ gelmedi. Pete hastalığı yüzünden izin aldığı için ekibi ben idare ediyorum. Eve ne zaman dönerim kestiremiyorum.

Altdudağımı sarkıtıp masama baktım.

Ben: Ben de geç kalacağım. Daha eşyalarımı toplamam lazım.

Moss: Bir şeyler yedin mi?

Ben: Hayır. Belki dışarıdan söylerim.

Moss: Bunu iki saat önce yapmalıydın.

Ben: Biliyorum.

Başımı bilgisayarıma çevirdiğimde Damaris'e saatler önce göndermiş olmam gereken e-postayla göz göze geldim. Beğendiğim kanepelerin internet adreslerini kopyalayıp yapıştırdıktan sonra *gönder* tuşuna bastım.

Moss: Eve vardığımda ararım. Benim de eşyalarımı toplamam gerek. Yanıma ne almalıyım?

Ben: Kendini.

Moss: Onun dışında.

Ben: Kıyafet ama ben seni onlarsız görmeyi tercih ederim. *göz kırpan emoji*

Moss: Parti için mutlaka bir şeyler giymen gerek ama yanına pijama almaya zahmet etme.

Sırıttım.

Ben: Bugün hoşuna gidebileceğini düşündüğüm iki şey sipariş etmiş olabilirim. Kim bilir?

Moss: Eh, belli ki öğle yemeğinden bahsetmiyorsun. *aşık suratlı emoji*

Ben: Hayır. *kırmızı elbise emojisi* *topuklu ayakkabı emojisi* aldım.

Moss: Ben de sana bir şeyler aldım.

Ben: Ne gibi?

Moss: *patlıcan emojisi* *şeftali emojisi*

Bir kahkaha attım.

Ben: Bolca *su emojisi* ihtiyacımız olacak.

Moss: *terleyen emoji* Kamyonetimde "birkaç evrak işi" halletmek zorunda kalmadan önce gitmem gerek.

Ben: *öpücük atan emoji*

Moss: *göz kırpan emoji*

Moss ve anal sekse dair tüm düşünceleri zihnimden kovarak işime döndüm. Gelen kutumu kontrol ettiğimde Damaris'ten gelen bir teşekkür e-postası ve Halcyon'dan aldığım kırmızı elbise ve topuklu ayakkabıların faturasını gördüm.

Yeni projemizin planlarına geçip önerdiğim değişikleri düzenledim. Kesinleşmeden önce Kix, Damaris ve Moss'un onayından geçmeleri gerekse de doğru yolda olduğumu düşünüyordum.

"Tık tık."

Başımı kaldırdığımda Jess'in kapıda durduğunu gördüm.

"Merhaba." Telefonumu kilitleyip ekranı kararttım. "Burada ne işin var?"

"Hediye kuryesi olarak geldim. Ya da öğle yemeği. Belki de hediye öğle yemeğidir. Ne bileyim işte."

Masamın köşesine beyaz bir kutu bıraktı.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne?"

"Öğle yemeği." Gözlerini devirdi. "Bugün ofise gelip gelmeyeceğini sormak için Moss'u aradım, kamyonetinin bagajından almam gereken birkaç alev edevat vardı. Gelmeyecekmiş ama sana öğle yemeği getirmemi istedi."

Ah, kalbim.

"Moss mu? Ne tatlı bir jest," dedim düşünceliliğinden etkilenerek.

"Moss mu?" Jess'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yemeği ben aldım. Kendi başıma seçtim. Bana nereye gitmemi ya da ne sevdiğini bile söylemedi. Yine de tatlı olan o mu?" Gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi."

Kutuyu kendime çekerken güldüm. Kapağını açıp içine bir göz attım.

Shade House'tan alınmış ızgara tavuklu sandviç ve yanında çıtır patates kızartması. Garnitürlerin hepsi –marul, domates, soğan ve turşu– da hemen yanındaydı.

"Jess Carmichael, sen hayatımda gördüğüm en tatlı adamsın," dedim. "Teşekkür ederim. Borcumu ödememe izin ver."

"Çok komik. Senden para alırsam Moss kıçımı tekmeler. Hem şu Betsy olayından beri ona yaranmaya çalışıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Betsy de kim?"

"Banks'in Corvette'i. Adını Betsy koymuş."

Alayla homurdandım. "Ah, *peki.*"

"Sorma. Banks'le konuştuğunda bunu yüzüne vurmayı unutma. Sadece bunu yapman bile öğle yemeğinin karşılığını katbekat öder."

"Hepiniz birbirinizden komiksiniz," dedim gülerek.

Masamın öteki tarafındaki sandalyelerden birinin sırtını kavrayıp sırıttı.

Jess yakışıklı bir adamdı. Geri kalan tüm Carmichaellar gibi. Yine de çekicilik konusunda Moss'un yakınından bile geçemezdi.

Abisinden birkaç santim daha uzundu. Tıpkı onun gibi iri ve kaslıydı. Jess'in saçları daha açık renkliydi –muhtemelen erkek kardeşlerinin hepsinden daha açık renkliydi– ve Moss'unkileri görmemiş olsam başımı döndürecek kadar büyüleyici, pasparlak yeşil gözleri vardı.

Gözleri parıldadı. "Aramızda kalsın ama kulağıma gelen birkaç duyuma göre Banks..." Yüzünü asıp telefonuna baktı. "Bu da ne?"

"Ne?"

"Mesaj geldi, diyor ki... *Her neyse.*" Telefonunu cebine soktu. "Moss'la bu gece mi yola çıkıyordunuz yarın mı? Hatırlayamadım."

"Yarın sabah. Pazar günü döneceğiz."

"Güzel."

Parmağımı ona doğrulttum. "O bakışı biliyorum, Jess."

"Ne?" Ellerini iki yana açtı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Moss yokken ne yapmayı planlıyorsan hemen vazgeç."

"Neyden vazgeçeyim?"

Beni bunu düşünmeye iten yalnızca yüzündeki arsız gülümseme değildi. Ne zaman yalan söylese takındığı masum ses tonu da onu ele veriyordu.

"Pekâlâ," dedim omuzlarımı silkerek. "Ne yaparsan yap. Ama Moss'u uyarıp..."

Şaşkınlıkla nefes verdi. "İspiyonculuk yapma."

Gülerek ağzıma bir patates kızartması attım.

"Hadi ama, Brooke. Eğlencemizi baltalama. Birkaç hafta evvel, yani kardeşimle yatmadan önce..."

"Hey!"

Omuzunun ardına bir bakış atıp öncekinden daha büyük bir sırıtışla bana döndü. "Eh, öyle ama. Yanılıyor muyum? Moss'la aranızda bir şey yoksa şansımı denemekten mutlulu–

Siktir!"

Moss aniden içeri girip kolunu Jess'in boynuna doladı. Birkaç saniye içeride debelenip ayrıldıktan sonra gülmeye başladılar.

Ben de onlara katıldım.

"Sana ona öğle yemeği alıp buraya getirmeni ve gitmeni söyledim," dedi Moss, Jess'in yanından geçerken. "Ona asılmanı değil."

"Üzgünüm. Kafam karıştı." Jess bana göz kırptı. "Hem nereden çıktın sen?"

Moss onu duymazdan gelip kendi ofisindeymiş gibi masanın etrafından dolandı ve bana doğru eğildi. "Merhaba."

"Merhaba," derken gülümsememe engel olamadım.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Gerçekten de harika görünüyorsun, Brooke," dedi Jess.

Moss dudaklarıma öncekinden bile hızlı bir öpücük daha kondurup kapının önünde duran kardeşinin yanına döndü.

"Sabahları bugün dayak yiyeceğim diye uyandığın günlere bayılıyorum," dedi Moss, Jess'e bakarak. "Formumu buna borçluyum."

"O zaman belli ki bunu yeterince yapmıyorum. Banks'in seni fena benzettiğini duydum."

Moss gözlerini devirdi.

"Dalga geçiyorum," dedi Jess. "Aslında gerçekten öyle dedi ama sürekli aynı şeyi söylüyor zaten."

"Banks mi?" diye sordum. "Yok artık."

Hep bir ağızdan güldük.

Moss elini Jess'in omuzuna koydu. "Gidip bagajımdan istediğin neyse al. Babamdan ekibin ödemelerini alıp şantiyeye dönmem gerek."

"Tamamdır." Jess bana el salladı. "Sana yamuk yaparsa beni ara. *Ah!*"

Moss kardeşinin omuzuna bir yumruk geçirdi.

"Öğle yemeği için teşekkür ederim, Jess," dedim.

Jess geri geri yürüyerek kapıdan çıktı. "Hayatında gördüğü en tatlı adam olduğumu söyle–"

Moss kapıyı suratına kapattı.

"Ofise gelmeyeceksin sanıyordum," dedim siyah tişörtünün altındaki geniş omuzlarını incelerken.

"Gelmeyecektim. Ama babam gelip Pete'in ekibinin ödemelerini almamı ve ödemelerin yapılabilmesi için bir yığın sipariş formu imzalamamı istedi."

"Ah, anladım."

"Hâlâ ellerime hâkim olabiliyorken odandan çıkacağım. Yoksa günümün tamamını burada geçirmeye kalkarım ve bunu yapacak lüksüm yok."

"Git." Elimi kapıya doğru salladım. "Boynundaki kir ve ter kokunla çok seksisin zaten."

Yüzünü buruşturdu.

"Ne yapayım?" dedim. "Etrafına feromonlarını saçıyorsun."

"Bundan tahrik oluyorsan üzerime bunca zamandır atlamamış olman çok etkileyici."

Tahmin bile edemezsin.

"Mesajlaşır mıyız?" diye sordu umut dolu bir sesle.

"Tabii ki."

"Eve döndüğümde seni ararım. Belki bir şeyler yapacak vaktimiz kalır."

Göz kırptı.

"O nereden çıktı?" diye sordum.

"Hiç. Sadece seni, o kırmızı elbiseyi ve kayganlaştırıcıyı düşünüyordum."

Yüzüme ateş bastı.

O emojileri atarken şakalaştığımızı düşünmüştüm. Anal seks konusunda ciddiyse onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Galiba.

Kasıklarımdaki garip his beni bunu denemeye istekli olup olmadığımı sorgulamaya itti.

"O işi seviyor musun?" diye sordu gözlerini gözlerime dikerek. "Sevmiyorsan sorun değil. Sadece merak ettim."

Sertçe yutkundum.

Değişik maceralara açık biriydim ama daha önce hiçbir erkekle buna kalkışmamıştım, anal seks karşı tarafa güvenmeyi gerektirirdi. Ama... Moss'tan bahsediyordum. *Ve ona her zerremle güveniyordum.*

"Sanırım seninle her şeye varım," dedim.

Gözleri genişledi. "Bildiğim çok iyi oldu."

Derin bir nefes verdim, vücudum titriyordu.

Bakışlarım yüzünden boğazına, ardından da geceleri yüzümü yaslamayı sevdiğim göğüs kaslarının arasına ilerledi. Sonra daha da aşağılara inip pantolonundaki kabarıklığa ulaştı.

Arkama geçip kıçımı ayırdığını ve aletini...

"Brooke?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde sırıttığım gördüm.

Boğazımı temizledim. "Kırmızı elbise randevusu. Kaygan-laştırıcıyı unutma."

"Beni gerçekten öldürmeye niyetlisin." Pantolonunun ardındaki ereksiyonunu gizlemeye çalıştı. "Hemen buradan çıkmam gerek. Gece beni aramayı unutma, edepsiz kadın."

"*Leydim*'e ne oldu?"

Moss kapıyı açarken bir kaşımı kaldırdım. "Az önce kafandan geçenler hiç de bir leydiye yaraşır şeyler değildi."

"Rahatsız mı oldun?" diye sordum, buna bayıldığını bilmeme rağmen. *Libidosuna tavan yaptırdım.*

Dudaklarını yalayıp cayır cayır yanan gözlerini uzun uzun üzerimde gezdirdi ve arkasını dönüp odamdan çıktı.

Yüzüm kıpkırmızı olmalıydı. Dokunduğumda sıcaklığı hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasında da söndürülmek için yalvaran bir ateş vardı.

"Kapıyı arkandan kapa," dedim, sesim arzuyla doluydu.

Duraksayıp omuzunun üzerinden bana baktı. "Kes şunu yoksa tüm işlerimi siktir edeceğim."

Sırıttım. "Git hadi. Uslu duracağım. Söz veriyorum."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralansa da son anda kendini tuttu. Bunun yerine başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü.

"Hoşça kal Moss."

"Hoşça kal leydim."

Bana göz kırpıp gözden kayboldu. Kapıyı arkasından kapatmayı da ihmal etmedi.

Yirmi Dokuz

MOSS

Brooke yolcu koltuğunda kıpırdandı.

Varış noktamıza yaklaştıkça daha da geriliyordu. Yolculuğumuz eğlenceli başlamıştı; şarkılar söylemiş, hikâyeler anlatmış, üzerindeki derin dekolteli bluzuyla beni kışkırtmıştı. Ama yol aldıkça huzursuzluğa da artmıştı.

"Hazırlıklı olmanı istiyorum," dedi sabahtan beri üçüncü kez. "Annem seninkine benzemez. Neye uğradığını şaşırabilirsin."

Köşeyi dönüp gözüme gelen güneşi engellemek için güneşliğimi indirdim. "Anlıyorum."

Brooke homurdandı. "Hiç sanmıyorum."

Orta konsolun üzerinden uzanıp elini tuttuğumda parmaklarımı hafifçe sıktı.

"Bak," dedim bileğimi direksiyona yaslayarak, "annen annen işte. Başına buyruk ördeklerden biri."

Sırıttı. "*Siktiğimin ördekleri.*"

Hafifçe güldüm, gerginliğini bir az olsun üzerinden atmasına seviniyordum.

"Ben *senin* için buradayım," dedim, tuttuğum elini sallayarak. "Annenin ebeveynlik konusundaki yetersizliğini yargılamak için değil. Öyle olsaydı kardeşlerimi görür görmez topuklardın."

Brooke gülümsedi.

"Ve kaçacağım yer içlerinden birinin kolları olmazdı," diye şaka yaptım. Kısmen.

"Teşekkür ederim. Sadece..." İç geçirdi. "*Her şey güzel olacak. Her şey güzel olacak.*"

"Aynen öyle. Söz veriyorum. Bir sorun çıkarsa da tek yapman gereken güvenli sözcüğünü söylemen, seni hemen oradan çıkarırım."

Kaşları çatıldı. "Güvenli sözcüğümüz yok ki."

"Bul bir tane." Ona göz kırptım. "Şu kırmızı elbise geldiğine de ihtiyacın olacak zaten."

"Ha."

Gözümün ucuyla ona bir bakış attım. "Ciddiyim."

"Tamam. O zaman... çikolata olsun."

Köşeyi dönebilmek için elimi onunkinden çekerken gülümsedim. "Çikolata mı?"

"Yani, ya o ya da pizza olacaktı. Çikolata pizzadan daha seksi geldi. Gerçi şimdi düşündüm de pek doğru sayılmaz."

"Kafayı yemişsin."

"Ne? Pizza gayet de seksi bir şey. *Sert* kabuğu. *Yapış yapış* peyniri. Bir ısırık aldığında yanlardan *fışkıran tatlı sosun* içinde yatan *koca et parçaları*."

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Öyle olsun."

Brooke muzaffer bir edayla gülümsedi.

Bir yola sapıp birkaç kilometre ilerledikten sonra başka bir caddeye döndük. Yolu iki dar şeride ayıran orta refüjün her iki yanında da büyük ağaçlar sıralanmıştı.

Bahçelerinde misafir evleri, garaj yollarında sürat tekneleri bulunan iki hatta üç katlı evler görüş alanımıza girdi.

Artık Kismet Beach'te değiliz.

"Ailen burada mı yaşıyor?" diye sordum. "Burada mı büyüdün?"

Brooke koltuğuna gömüldü. "Maalesef."

"Maalesef mi bilemedim. Buradaki herkes para basıyormuş gibi görünüyor."

"Şu evin sahibi kara para aklamaktan hapse girdi," dedi solumdaki evi işaret ederek. "Şurada yaşayan kadın ben lisedeyken kızının erkek arkadaşıyla yatıyordu. Gerçi sonra ne oldu bilmiyorum."

"Peki..." *Vay canına. Ne boktan insanlar.*

Brooke arkasına yaslanıp sağdaki tuğla evi gösterdi. "Şuradaki adam bütün ailesini Afrika'daki bir kadın için terk etti. Safariye gidip bir daha geri dönmedi. Karısı neyi var neyi yoksa aldı –emin değilim, belki de adam vermiştir– ve daha sonra tenis kulübündeki profesyonel sporculardan biriyle evlendi."

"Tenis kulübü mü?"

"Evet. Sonra kocasının ona yaptığı şeyin aynısını o adama yaptı. Bir adamla tanıştı ve eve bir daha dönmedi." Olayın absürtlüğüne güldü. "Kızı hâlâ o evde yaşıyor. Şimdi düşündüm de, belki de öyle anlaşıp boşanmışlardır. Belki evi kızma vermiştir, bilemiyorum. Her neyse, kızı kadının ikinci kocasıyla –şu tenis oyuncusuyla– yaşamaya devam etti ve en sonunda evlendiler."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. "Ne biçim komşuların var?"

Ellerini iki yana açtı. "Şimdi anladın mı?"

Evet, çok iyi anladım. Buraya gelmek istememene hak veriyorum.

Navigasyonum yüz elli metre sonra sola dönmemi söyleyince ilerideki evi inceledim.

Siktir.

"*Evin* burası mı?" diye sordum.

"Hayır. Annemin evi."

Bir nefes verip dairesel araç yoluna döndüm. Yolun ortasında yer alan melek heykeli aşağısındaki kaba işiyordu. *İlginç bir seçim.*

"Arabayı nereye park etmeliyim?" diye sordum ne yapacağımı bilemeyerek.

"Şuraya koyabilirsin." Merdivenin önünü işaret etti. "Sorun olmaz."

Söylediğini yapıp kontağı kapattım. Brooke'un inmeye yeltenmediğini görünce ben de olduğum yerde bekledim. Bakışları sanki ilk kez görüyormuş gibi evin üzerinde geziniyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Bana döndü. "İyiyim. Yalnızca fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkarıyorum."

"Fırtına o kadar da kötü olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Uzanıp yüzümü avucunun içine aldı. Birbirine kenetlenen gözlerimiz ikimizin de söyleyemediği her şeyi dile getiriyordu.

"Kapını ben açacağım." Elini tutup avucuna bir öpücük kondurdum. "Sakın kıpırdama."

Brooke başıyla onayladı.

Aşağı inip ağır adımlarla kamyonetin ön tarafına doğru yürüdüm. Midem muhtemelen bu yer ve bu insanlar hakkında söylediği onca olumsuz şey yüzünden şimdiden düğümlenmeye başlamıştı.

Brooke kapısını açıp elini tutmamı bekledi. İnmesine yardım edip kapıyı arkasından kapadım.

İçgüdüsel bir hareketle ona sıkıca sarılıp alnına bir öpücük kondurdum.

"Pizza," diye hatırlattım.

"Pizza."

Geri çekilmesine müsaade ettim.

Bagajdan valizlerimizi çıkardık. Ben iki büyük çantayı taşırken Brooke tuvalet malzemeleriyle dolu küçük çantasını aldı.

Ön kapıya uzanan basamaklar Rocky'nin filmde koştuğu basamakları anımsatsa da en tepeye ulaşmayı başardık. Brooke'un annesinin bizi ön kapıda beklediğini görünce şaşırdım.

Uzun saçları ve tıpkı kızınkiler gibi parlak mavi gözleriyle oldukça güzel bir kadındı. Burnu biraz daha sivri, elmacıkke-

mikleri biraz daha çıkıktı ve dudaklarının bir doktor müdahalesiyle şişirildiğinden emindim.

"Nihayet geldiniz," dedi kapının önüne çıkarken. "Merak etmeye başlamıştım."

"Merhaba anne."

Brooke annesine gergin, içi boş bir gülümsemeyle baktı. Bir süredir görüşmediysek annemle yaptığımız gibi kucaklaşmalarını, hiç değilse birbirleri öpmelerini bekledim. Ancak hiçbir şey olmadı.

"Anne," dedi Brooke derin bir nefes alıp bana dönerek. "Bu erkek arkadaşım Moss Carmichael. Moss, annem Catherine Bailey."

Catherine başını ağır ağır bana çevirdi, gözlerinde içimi huzursuz eden bir parıltı vardı. Bu bakışı defalarca kez görmüştüm. Bekâr bir erkekken bundan hoşlanırdım. Ama aynı parıltıyı yanımda kız arkadaşım varken annesinin gözünde görmek pek de hoş değildi.

Sarılacakmış gibi bana ilerlemeye başladı. *Aklından bile geçirme, hanımefendi.*

"Tanıştığımıza memnun oldum, Catherine," dedim, dikkatini elimdeki valizlere çekmek için kollarımı sallayarak. "Çok güzel bir ev."

Evinin önünde gururla dururken ona merhaba demek için bavulları yere bırakmamamın yarattığı şok hemen kayboldu.

"Teşekkür ederim, Moss. Kızım burada büyüdü. Yıllar içinde burada harika anılar biriktirdik, değil mi Brooklyn?"

Brooklyn mi?

Brooke'a bir bakış attım. Beni kasten görmezden geldi.

"Ah, *tabii ki,*" dedi suyuma gitmeye çalışırken kullandığı ses tonuyla. "Hem de ne harika anılar."

Annesi iğnelemesini fark ettiyse bile bir şey belli etmedi. Yalnızca başını kaldırdı.

"Hadi içeri girelim," dedi Catherine kapıya dönerek. "Eminim yolculuğunuzun ardından biraz dinlenmek istersiniz."

Alt tarafı iki saat sürdü. Brooke'a bir bakış attığımda kıkırdadı.

"Komik bir şey mi var, tatlım?" diye sordu Catherine, kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Geceyi burada geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim, Catherine'in dikkatini Brooke'tan uzaklaştırmaya çalışarak. "Brooke'un ailesini görmeyi ne kadar önemsediğini biliyorum ve işten biraz uzaklaşıp ona eşlik edebilecek olmak beni çok mutlu ediyor."

Vay canına. Ne etkileyici bir konuşma.

Catherine de aynısını düşünmüş olmalıydı ki bir kaşı şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Ne işle meşguldün? Unutmuş olmalıyım," diye sordu. "Brooke'un geçtiğimiz hafta yaptığımız sayısız konuşmadan birinde bahsettiğinden eminim."

Tabii.

"Brooke'la aynı tasarım ve inşa ekibindeyiz," dedim çantaları mermer zemine bırakırken. "Zaten o şekilde tanıştık."

"Öyle mi?"

"Evet. İlgisini çekebilmek için aylarca uğraştım. Dönüp bana ikinci kez bakmadı bile."

Catherine hiç çekinmeden beni tepeden tırnağa süzdü. Gördüklerinden hoşlandığını gizlemeye de zahmet etmedi.

Kolumu Brooke'un beline dolayıp onu kendime çektim.

"Seni bu kadar uğraştırdığına pek inanasım gelmedi," dedi bana yalanımı yakalamış gibi bakarken.

Brooke'un omuzlarının kasıldığını hissettim. "Anne..."

"Keşke daha kolay olsaydı," dedim, Catherine'in sözlerini duymazdan gelip gülerek. "Ama kızın kadar güzel, zeki ve yetenekli birinin ilgisini çekmek için insanın neyi var neyi yok or-

taya koyması gerekiyor." Brooke'a dönüp gülümsedim. "Şimdi tek yapmam gereken onu elimde tutacak kadar ilginç olmak."

"*Öyle mi?*" dedi gülerek.

Brooke'un alnına bir öpücük kondurdum.

Catherine oldukça eğlenmiş... ve bir o kadar da şaşırmış görünüyordu.

"Hayatının bu yanını da göreceğim için çok mutluyum," dedim. "Yaratıcılığının ve yeteneğinin nereden geldiğini hep merak etmiştim. Diğer herkes gibi. İç mimarlık sektöründe sağlam bir isim yaptığı ortada. Gerçi eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Evet. Elbette biliyorum." Brooke'a bir bakış attı, kafası karışmış görünüyordu. "Kızımla hep çok gurur duydum."

Brooke ağırlığını öteki ayağına geçirdi.

"Ah, ikinizi de burada görmekten memnunum." Catherine boğazını temizledi. "Kuaför randevuma birkaç dakika kaldı." Brooke'a kibirli bir bakış attı. "Bana eşlik etmek ister misin? Saçını boyatmayalı uzun zaman olmuş gibi görünüyor."

Brooke'un şaşkınlıkla açılan ağzı neredeyse yere değecekti.

Bu ne biçim bir laf?

"Catherine, çok komiksin," dedim, onu ateşler içinde yakmak istesem de yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. "Annem sürekli Brooke'un saçlarının sarısını ne kadar kıskandığını söyleyip durur. Arkadaşlarının aynı tonu yakalamak için yüzlerce dolar harcadığını ama biricik sevgilimin doğuştan şanslı olduğunu anlatır. Çoğunun saçları bulaşık suyu renginden hâllice olur der, o ne demekse artık."

Ne demek olduğunu gayet iyi biliyordum. *Tam da Catherine'in saç rengi gibi.*

"Benim arkadaşlarım da öyle." Catherine elini göğsüne yaslayıp kendini topladı. "Sizi baş başa bırakayım. Reva'ya odanızı hazırlattım, Brooklyn. Temiz havluları banyoda bulabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Brooke.

"Yemeğe döneceğim. Partiye birlikte gideceğiz."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Brooke.

Catherine dudaklarını birbirine bastırıp kapıya yöneldi ama çok ilerlemeden durakladı.

"Tanıştığımıza sevindim, Mona."

"Ben de öyle."

Başıyla onaylayıp bir süre gözleriyle beni süzdükten sonra koşuya döndü.

Çantaları alıp Brooke'a döndüm. O da benim gibi neye uğradığını şaşırmış bekliyordu.

Annesiyle konuşmak istemezsin; şaşırmak gerçekçi. Böylesine *iyi kalpli ve harika biri nasıl olur da Catherine Bailey gibi birinin kızı olur?* Bu kafa sorunu atlatmak için sandığımdan çok daha büyük bir desteğe ihtiyacı olacaktı ve o destekten kesinlikle mahrum kalmayacaktı.

"Önden koşuyorum, keydine," dedim.

Basamaklara yönelirken yüzünde minicik bir gülümseme belirdi.

Otuz

BROOKE

Aşağısında uzanan vadiye bakan eski ahşap Köşk görüş alanımıza girdi. Tam ortasında yer alan büyük taş şömine, partiler ve buluşmalar için konforlu bir alan yaratıyordu.

Tabii burayı kiralayabilmek için özel kulübe üye olmak gerekiyordu.

"Harika görünüyor," dedi Moss bir Jaguar'ın arkasına yanaşırken. "Bu kadar yüksekte böyle bir yer olacağı insanın aklının ucundan geçmez."

"Değil mi? Küçükken Noel Baba'nın burada yaşadığını ve tepeden tüm çocukları izlediğini sanırdım. Buradan bütün dünyanın görünmediği söylesen bile inanamazdım."

Moss gülümseyip bakışlarını hızlıca kaçırdı.

"Beni annemle yolculuk yapmaktan kurtardığın için teşekkür ederim," dedim ellerimi siyah elbisemde gezdirerek. Giyeceğim kıyafeti seçerken bu gece üzerime çökeceğini bildiğim kasveti yansıtacak bir şey olmasını istemiştim. Bana eşlik eden yakışıklı adama mükemmel uyum sağlayacağını hayal bile edemezdim.

"Alınma ama bunu senin için yapmadım. Kendimi düşünüyordum." Kamyonetin motorunu kapattı. "O kadın..." Bir ıslık çaldı.

"Bir de bana sor."

Geldiğimizden beri bana soktuğu lafları ve Moss'a ayan beyan sulanmalarını hatırladıkça yüzüm kızarıyordu. Moss'un da bunları benim kadar iğrenç bulduğunu bilmesem kesin kontrolümü kaybederdim.

Bailey kardeşlerin bir sorunu olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Belli ki hem annem hem de teyzem hoşlandığım erkekleri gözüne kestiriyor. İğrenç.

Yine de Moss'un annemin gerçek yüzünü görmesi utanç vericiydi. Moss yanımdayken tavırlarına dikkat edeceğini, hiç değilse kıçını göstermeyecek kadar onurlu olacağını sanmıştım.

Yanılmıştım. Gerçi söz konusu o olduğunda sürekli yanılıyordum.

Bu geceyi atlat yeter.

Çantama ve Honey'nin hediyesine uzandığım sırada Moss beni durdurdu. Çenemi parmaklarının arasına alıp gözlerime baktı. Sadece bakışları bile kendimi daha iyi, daha sakin hissetmemi sağladı. Bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi usulca. "Önemsediğim ve düşünebildiğim tek şey bu."

Ne olduğunu sormadım, zaten biliyordum. Sadece gülümsemekle yetindim.

"O kadar *müsmükemmel* görünüyorsun ki, Brooke Bailey. Annenin tavırlarına şaşmamak lazım. Seni deli gibi kıskanıyor."

"Kes şunu, Moss."

"Ciddiyim." Çenemi bıraktı. "Onu nedenini bilecek kadar iyi tanımıyorum –ve açıkçası tanımak da istemiyorum– ama seni o kadar çok kıskanıyor ki ne yapacağını şaşırıyor."

Ciddi mi bu adam?

"Ciddiyim," dedi sırıtarak. "Birkaç teorim var ama içeri girmemiz gerek."

Eliyle insanların akın akın girip çıktığı Köşk'ü işaret etti.

Kamyonetin etrafından dolanıp kapımı açmasını bekledim. Elimi tutup altımızdaki asfalt yola inmeme yardım etti, ardından omuzumun üzerinden içeri uzanıp çantamı ve hediyeyi aldı.

"Ne?" diye sordu ona baktığımı fark edince.

"Karar veremiyorum."

Elimi tutup Köşk'e doğru yürümeye başladı. "Neye karar veremiyorsun?"

"En çok hangi Moss'tan hoşlandığıma. Yani favorim tabii ki çıplak Moss. Ama ardından terli ve toz içindeki Moss mu, eşofman tişört Moss mu yoksa bu Moss mu geliyor?"

Yanı başımda duran bedenini süzdüm. Üzerine *tam oturan* ütülü siyah pantolonu ve omuzlarını iyice geniş gösteren siyah gömleği içinde enfes görünüyordu.

"Yok," dedim sırıtarak. "Karar veremiyorum."

"Eh, en azından denedin. Ben en çok hangi Brooke'tan hoşlandığıma karar vermeye kalkışmıyorum bile. O an hangi Brooke karşımdaysa en çok ondan hoşlanıyorum. Sabahları ağzı kokan Brooke da dahil."

Ağzım ardına kadar açıldı.

Moss kıkırdadı. "Dalga geçiyorum."

"Sayende artık bir kompleksim var."

"Şaka yapıyordum."

Omuzlarımı silktim. "Çok yazık. Artık sabahları duşumu alana, dişlerimi fırçalayıp gargara yapana kadar seni öpmüyorum."

"Çok tatlı."

"Ne?" diye sordum Köşk'ün kapısından girerken.

Sırıttı. "Yataktan beni öpmeden çıkmana izin vereceğimi sanman çok tatlı."

Şimdiye dek hiç böylesine... şefkatli bir adamla tanışmamıştım. Başka birisiymiş gibi davranmıyordu. Anneme söylediği onca şeyin hiçbiri gösteriş için değildi.

Şimdi de...

"Ben en çok hangi Brooke'tan hoşlandığıma karar vermeye kalkışmıyorum bile. O an hangi Brooke karşımdaysa en çok ondan hoşlanıyorum."

Beni kabullenmesinin, gösterdiği koşulsuz şartsız desteğinin benim için ne anlama geldiğini hayal bile edebileceğini sanmıyordum. Bana inanıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Yalnızca bu bile bana bu geceyi atlamak için ihtiyaç duyduğum özgüveni veriyordu.

Hayatımda ilk kez yalnız değilim.

Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki kuzenim Aria'nın bana seslendiğini duydum.

Şaşkınlıkla başımı çevirdiğimde bana doğru yürüdüğünü gördüm. Başının üzerinde gösterişli bir topuzla topladığı sarıya kaçan kahverengi saçlarıyla her zamanki gibi çok güzeldi.

"Aman Tanrım, Brooke. Seni görmek ne güzel," dedi bana sarılırken. "Gelmeyeceğinden endişeleniyordum."

"Hayatta kaçıramazdım."

Bakışları Moss'a kaydığında gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

"Aria, bu erkek arkadaşım Moss. Moss, kuzenim Aria," dedim.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Moss. "Hakkında çok şey duydum."

Aria kızardı. "Umarım iyi şeyler duymuşsundur."

Moss güldü. "Tabii ki. Brooke'un biri hakkında kötü bir şey söylediğini hiç duymadım."

Aria da geri çekilip güldü. "İşte şimdi yalanını ele verdin. Akrabası olduğumu unuttun mu? Ben bile ara sıra insanları yerden yere vuruyorum."

Boğazımı temizledim. "Konusu açılmışken, parti başlamadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"*Eh*," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Eminim Geoff'in de burada olacağını biliyorsundur."

"Öyleymiş."

Moss hemen elimi tuttu.

"Buna karşı çıktığımı bilmeni istiyorum," dedi Aria. "Ne bunu ne... annemle aralarındaki saçmalığı ne de onu buraya

getirerek yaptığı yüzsüzlüğü onaylıyorum. Kepazelik olduğunu düşünüyorum ve bunu ona da söyledim."

Kalbim ona karşı sevgiyle doldu. "Teşekkür ederim, Aria. Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin."

Kuzenim Moss'a dönüp sırıttı. "Ama sevgilini getireceğinden haberim olsaydı annemin onu buraya getirmesini kendi ağzımla söylerdim. Senin kazandığın *apaçık* ortada."

"*Teşekkür ederim,*" dedi Moss, Aria'yla beni güldürerek.

Aria omuzunun üzerinden arkasına bakıp başını onaylar gibi salladı ve yeniden bize döndü.

"Gitmem gerek," dedi. "Kocam cüzdanını bulamıyormuş. Senin de bildiğin gibi bunu benim sorunum hâline getiriyor. Sen de Brooke'a anahtarlarını, cüzdanını ya da ayakkabılarını aratıyor musun, Moss?"

"Hayır. Benim kıçımı toplayamayacak kadar çok işi var. Beni bırakıp gitmemesi için başını ağrıtmamaya çalışıyorum."

Şuracıkta eriyecektim. Sözlerinin tam anlamıyla gerçek sayılmaması hiçbir şey değiştirmezdi.

İyi iş, Moss.

"Kahretsin. Hunter'ı sana göndereyim de ona birkaç şey öğret." Bana dönüp göz kırptı. "Onu sakın bırakma."

"Benim de niyetim o," dedim kolumu Moss'un beline dolayarak.

"Hediyeni alıp masaya bırakmamı ister misin?" diye sordu Aria. "Hediyeler karman çorman çünkü birileri –tabii ki annen– göz zevkini bozduğunu söyleyip masayı büfenin yanına koydurmuş."

Kutuyu Aria'ya uzattım. "Tam da onun yapacağı bir şey."

"Aynen öyle." Kaşlarını çattı. "Sonra görüşürüz."

Sonra da arkasını dönüp kocasını bulmaya gitti.

"Gayet iyi gitti," dedi Moss şaşkınlıkla. "Demek ailende götün teki gibi davranmayan biri varmış."

Kahkaha attım.

"Ne? Annen..." Sözlerini yarım bıraktı. "O konuya girmeyeceğim. Kuzeninle söylediklerin doğruysa teyzen de ondan pek farklı değilmiş gibi görünüyor. Gerçi Aria iyi birine benziyordu, tabii numara yapmıyorsa."

"Hayır, yapmıyor. Honey dışında ailemde insanlıktan nasibini almış tek kişi o."

Etrafıma bakındım. Konukların çoğuna annemin ve Kim'in sosyal çevresinden aşinaydım. Honey'nin arkadaşlarından birkaçı da gelmişti ancak sayıları pek fazla sayılmazdı.

Honey haklıymış. Bu parti onun için değil.

Bu durum sinirlerimi bozdu.

"Hadi büyükannemi bulalım," dedim.

İnsan kalabalığının arasında ilerlerken arada sırada duraksayarak eskiden tanıdığım birilerine selam verdim. Konuştuğum insanların üçte biri çoktan sarhoş olmuştu. Cam gibi gözleriyle bana bakıyor, kendilerini olduklarından çok daha komik sanıyorlardı.

Her duraksamamda Moss da benimle duruyor ve bir şekilde bana temas ediyordu. Bazen sırtıma hafif bir dokunuşla, bazen belime doladığı koluyla ya da arkamda geçip kollarıma yasladığı elleriyle bana yanımda olduğunu hatırlatıyordu.

Varlığı rahat nefes almama, bir nebze olsun gevşememe ve gördüğüme gerçekten sevindiğim birkaç kişiyle sohbet etmeme yardımcı oluyordu. Üzerime hücum eden her türlü negatif enerjiyi defediyor gibiydi. Odanın köşesinde dikilen Geoff'ten yayılan negatif enerjiyi mesela.

Siktir git, piç kurusu.

Honey'nin odanın ön kısmında, iki devasa eğreltiotunun yanında durduğunu gördüm. Elindeki Shirley Temple'ıyla[4] uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

---

4 Adını 1930'ların çocuk yıldızı Shirley Temple'dan alan, zencefilli gazoz, nar şurubuyla yapılan ve maraska kirazıyla süslenen alkolsüz bir kokteyl. –çn

"Seni gördüğüme çok sevindim, Sherrie," dedim. "Honey'ye merhaba demeliyim."

"Elbette. Seni tutmayayım."

Moss'un elini tutup onu büyükanneme doğru götürdüm. Geldiğimizi gördüğünde sohbetini kibarca sonlandırıp kollarını iki yana açarak bize doğru yürümeye başladı.

"Arıcığım," dedi beni kollarına alırken. Listerine ve yabanmersinli kek karışımı kokusunu huzur verici bulmam garip olsa da buluyordum işte. "Nasılsın, güzel kızım?"

Ona bakarken gözlerimin dolmasına mâni olamadım.

Her görüşmemizde daha da yaşlanıyordu. Daha zayıf, daha yorgun görünüyordu.

Bu hâli kalbimi kırıyordu.

O güllerini budarken taşların üzerinde oturduğumu ve arka bahçesinde birlikte frizbi oynadığımız günleri hatırlıyordum. Her zaman neşe dolu biri olmuştu. Kasvetli hayatımdan kaçış yerim gibiydi. Onu eski hâlinin bir gölgesi olarak görmek üzücüydü.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedim. "Çok güzel olmuşsun."

Gözlerini devirdi. "Sen de her zamanki gibi çok güzelsin. Ya bu beyefendi..." Uzanıp Moss'un göğsüne hafifçe vurdu. "Bu ne yakışıklılık."

Moss güldü. "Brooke'un güzelliğini ve kıvrak zekâsını kimden aldığı şimdi anlaşıldı."

"İyi olan her yanı benim mirasım," dedi Honey.

"İnanmamak elde değil," dedi Moss gülümseyerek.

Honey ona göz kırptı.

"Doğum gününüzüz kutlu olsun." Moss cebine uzanıp küçük bir kutu çıkardı. "Bu sizin için."

O da neyin nesi?

Bakışlarımı ona çevirdim ama Moss'un gözleri büyükannemdeydi.

"Hediyeye hiç lüzum yoktu," dedi Honey ama nazik jestinden etkilendiği apaçık ortadaydı.

Moss'u elinden tutup bir sandalyeye doğru çekti. Şaşkınlıktan dilim tutulmuş vaziyette peşlerine takıldım.

Ona hediye mi almış? Ne ara? Neden?

Honey sandalyeye oturup Moss'u bıraktı. Beyaz kutuya sarılmış sarı kurdeleyi özenle çözmeye başladı.

"Diğer hediyelerin yanına bırakacaktım," dedi Moss. "Ama açtığınızda kimden geldiğini anlayamayacağınızı düşündüm."

Honey kıkırdadı. "Tatlı olduğun kadar şapşalsın da."

Moss kaşlarını çatıp nihayet bana döndü. Omuzlarımı silktim.

"Yaz domatesi kadar tatlısın. Ama o yüzünü görüp de kim olduğunu hatırlamayacağımı sanıyorsan..." Kendi kendine güldü. "Bana kalırsa *uzun süre* dillerden düşmeyeceksin."

Honey'nin yüzü düştü. "Ah, Moss. Bu..." Başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne demek. Umarım beğenmişsinizdir."

"Beğenmek mi? *Dur bir dakika.*" Kutudan bir şey çıkardı. "Bluzuma takmama yardım et." Çıkardığı şeyi Moss'a uzattı. "Sol tarafa. Bir hanımefendi broşunu daima sol tarafa takar."

"Peki," dedi Moss.

Broş mu?

Hayretler içinde geri çekilip erkek arkadaşımın aldığı broşu büyükannemin gömleğine takmasını izledim. Ellerini geri çektiğinde nihayet hediyesini görebildim.

Gözlerim doldu.

Üzerine küçük bir arı konmuş bal peteği. *Honey ve Küçük Arı.*

Bakışları beni bulduğunda başımı iki yana salladım. *Bana dokunacak olursan şuracıkta salya sümük ağlamaya başlarım.*

Honey bir eliyle benim, diğeriyle de Moss'un elini tuttu. Yüzünde çok iyi tanıdığım bir ifade vardı. İkimizin de bu hâlinden Moss'un sorumlu olması etkileyiciydi.

Ona sormak, söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Fakat bunca insanın arasında bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Arıcığım," dedi Honey, "çok efendi birini bulmuşsun. Sırf bana broş aldığı için demiyorum ama faydası olmadı diyemem."

Sırıttım.

"Sana büyükbaban hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"*Onun da bana vurulduğunu anlamıştım. Dışı kadar karakteri de sağlamdı. En küçük şeyleri bile asla unutmazdı. Benimle ilgilenmekten, ihtiyacım olan ve istediğim her şeyi temin etmekten büyük gurur duyardı.*"

"Evet," dedim. "Hatırlıyorum."

"İşte o." Söylemesi gereken tek şey buymuş gibi kararlı bir tavırla başını salladı.

Belki de öyleydi.

Belki de gerçekten oydu.

"Affedersin." Aria elini koluma koydu. "Böldüğüm için çok üzgünüm ama Maggie DeLoche'yi hatırlıyor musun?"

"Ah, hatırlamaz mıyım? Annesinin tenisçisiyle yatan kız, değil mi?"

Moss bir kaşını kaldırırken kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Buraya gelmiş, biraz çakırkeyif ama sana bir selam vermek istiyor," dedi Aria. "Sorun olur mu? Onu buraya getirip rezillik çıkardığını görmektense seni ona götürmeyi tercih ettim."

"Partide mi?" diye sordum.

"I, *hayır.* Değil. Eh, uzun hikâye ve büyükannemin önünde konuşmak istemiyorum."

Honey iç geçirdi. "Annemin karnından dün doğmadım, Aria Elizabeth."

"Tabii ki, büyükanne. Seksen beşinci yaşını kutluyoruz."

Hep bir ağızdan kıkırdadık.

Moss'a döndüm. Başıyla beni onayladı.

"Git," dedi. "Ben sohbet edecek birilerini bulurum."

Garsonlar ellerinde şampanya kadehleriyle dolu tepsilerle konukların arasına karışırken müzik başladı.

Catherine Bailey diye bağırıyor.

Honey'nin bunu umursamayacağını bilerek gözlerimi devirdim.

"Belki Honey bana bir dans lütfeder," dedi Moss.

Büyükannemin gözleri parıldadı. "Arıcığım, beni bu beyefendiyle yalnız bırakmazsan seni hayatta affetmem."

Aria'yla güldük.

"Ona zarar verme," dedim alayla.

"Söz veremem. Parti benim partim. Canım ne isterse onu yaparım," dedi Honey.

"Kaybolun hemen," diye takıldı Moss.

Birbirimize sırıttık, kalbim mutluluktan –bu gece yaşamayı beklediğim son duyguydu bu– patlayacak gibiydi. Aria'yla onları arkamızda bırakıp yürümeye başladık.

Otuz Bir

MOSS

"Bayağı da çekiciymişsin," dedi Honey, onu yavaşça sahnenin yanındaki alana götürmeme izin verirken. "Torunumun aklını başından almışsın."

"Emin olun bunu başarmak için çok uğraştım."

Avucunu hafifçe kaslarıma değdirdi. "Eminim."

Başının üzerinden etrafa bakındığımda salonun tıklım tıklım olduğunu gördüm. Brooke ortalıkta görünmüyordu ve kuzeniyle birlikte olduğunu bilmeme, hatta ona gitmesini kendi ağzımla söylememe rağmen yokluğu beni yine de tedirgin ediyordu.

Kendini kümesteki tavuk gibi hissetmekte son derece haklıydı, dört bir yanı pusuya yatmış tilkilerle doluydu. Ona *selam vermek* için duran kadınlar bile içten pazarlıklı davranıyordu. Her şey öylesine iğrençti ki kendimi kirlenmiş hissediyordum. Brooke'un burada büyürken –ya da şimdi geri dönmüşken– neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Yanında olduğuma –ve tanımadığı herifin tekiyle buraya gelmediğine– şükrediyordum, ona ihtiyaç duyduğu desteği verebilecek tek kişi olduğumun farkındaydım.

İster sevgili ister sadece arkadaş, onun yanında olurdum.

"İnsanlar hakkındaki hislerim genelde doğru çıkar," dedi Honey bir Sinatra şarkısında sallanırken. "Ve seni gözüm tuttu. Jimmy'me çok benziyorsun."

"Ah, o da çekici olduğu kadar şık biri miydi?"

Honey güldü. "Evet, tam da öyleydi. Tıpkı senin gibi. Brooke'un seni seçmekle iyi bir iş çıkardığını düşünmemin sebebi de bu."

"Büyükanneden onay olmak daima güzel bir şeydir. Ama Brooke'u düşündüğümde bu daha da anlamlı geliyor. Görüşlerinizi ne kadar önemsediğini biliyorum."

Honey gözlerini devirdi. "Eh, açık konuşalım, başka kimi dinleyecek? Annesini mi? Kimberly'yi mi?" Alayla homurdandı. "O ikisi... Çoğu zaman benim çocuklarım olduklarını itiraf etmekten neredeyse utanıyorum."

"Bence benim annem de en küçük iki kardeşim için aynı şeyi düşünüyor," diye şaka yaptım.

"Belli ki iyi bir anneymiş, kanıtı karşımda."

"Sözlerinizi iletirim." Onu yavaşça etrafında döndürdüm. "Brooke'u nasıl mutlu edebileceğime dair bir tüyonuz var mı? Daha sonra işime yarayabilecek küçük detaylar?"

Gülümsedi. "Bana kalırsa her ne yapıyorsan gayet iyi iş çıkarıyorsun."

"Size ne yaptığımı söylerdim ama torununuzdan bahsediyoruz, biraz tuhaf kaçar."

Honey'nin gözleri aydınlandı. "Biliyor musun, birinin benimle hâlâ insanmışım gibi konuşması o kadar güzel ki. Evet, *yaşlıyım*. Biliyorum. Anlıyorum. Ama bir zamanlar ben de genç ve seksi bir kadındım, âşıkların tüm o numaralarını iyi bilirdim."

Duraksayıp kalçasını iki yana salladı.

Güldüm. "Artık seksi olmadığınızı kim söyledi?"

Honey de bir kahkaha koyuverdi. "Pekâlâ. Sana bir tüyo verip bu emektar dizleri biraz dinlendireceğim."

"Dinliyorum."

Honey yavaşlayıp tekrar elimi tuttu. "Onu seveceksen her şeyinle sev."

Kalbim tekledi. Honey'nin ellerimin terlediğini hissedip hissedemediğini merak ettim.

"Arıcığım onu her şeyin üzerinde tutacak birini hak ediyor, tıpkı Jimmy'min bana yaptığı gibi. En büyük dileğim bu.

İlerleyen saatlerde mumlarımı üflerken sadece bunu düşüneceğim."

Boğazımın kuruduğunu hissedince konuyu değiştirdim.

"Biliyorsunuz, dileklerinizi söylememeniz gerek," dedim ona göz kırparak.

"Kimseye söylemezsin, değil mi?"

"Asla. Tek kelime etmem."

Dans etmeyi bırakıp elimi iki eliyle sıkıca kavradı.

"Sandalyeme döneme yardım eder misin, canım? Söylemeden edemeyeceğim, yılın başından beri yaşadığım en harika andı. Odadaki en yakışıklı adam beni dansa kaldırmayalı epey olmuştu."

"O hâlde seneye tekrar geleceğim ve yine dans edeceğiz."

Bana gülümsedi.

Onu yerine götürüp oturmasına yardım ettim. Ne yazık ki kendime bir yer bulamadım.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordum. "İstediğiniz bir şey varsa seve seve getiririm."

"Hayır, teşekkür ederim. Bu günlerde aldığım sıvı miktarına dikkat etmem gerekiyor. Zamanı geldiğinde nasıl bir şey olduğunu anlarsın."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Mutlu yıllar, Honey."

"Teşekkür ederim, Moss."

Diğer konuklar ona merhaba demeye gelince yanından sıvıştım.

"Onu seveceksen her şeyinle sev."

Siktir.

Kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek bir şişe su bulmaya çalıştım. Zihnimi bulandırmak istemediğimden garsonların ikram ettiği şampanyayı geri çevirdim.

Honey'nin sözleri kafamda dört dönerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Brooke'u seviyorum.

Bu düşünce artık beni korkutmuyordu. *Brooke Bailey'yi seviyorum.* Bu parçamı, bu gerçeği görmezden gelmek anlamsızdı.

Dahası, onu şüphesiz her şeyimle sevecektim. Sevmenin başka bir yolunu bilmiyordum ki. Annem, babam, büyükannem, kardeşlerim ve Allie bana sevgilerini hep böyle göstermişti.

Allie.

"Seni seviyorum, Moss. Hem de çok. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Seni yarın ararım ve Chapel Hill başvurularımızı birlikte yaparız."

Allie'ye kimseyi onun kadar sevmediğimi söylemiştim. Brooke'un kalbimi çaldığını bilsem de bu sözleri söyleyebileceğimden emin değildim. Henüz yapamazdım.

Bu iki sözcük benim için öylesine muazzam bir duygu, öylesine büyük bir korkunun ifadesiydi ki bunu bir daha söyleyebileceğime, bir daha hissedeceğime hiç inanamamıştım.

Hiç istememiştim.

Brooke'a onu sevdiğimi söyleyeceksem Allie'yi de anlatmalıydım. Ona bu yanımı da göstermeliydim. *Göstermek istiyorum.* Ancak bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Kalabalığın içinde ilerlerken midem kasıldı. Tenimin kıyafetlerin altında terlediğini hissedebiliyordum.

Brooke'a onu sevdiğimi söylersem –bunu evrene haykırırsam– geri dönüşüm olmayacaktı. Sonsuza dek sürecekti.

Kendimi mahvetme ihtimalini göze alıyor muyum? Bir kez daha?

Böylesi bir acıya ikinci kez katlanamazdım. Hele de söz konusu kişi Brooke'ken.

Başım dönmeye başlarken, *"Siktir,"* diye mırıldandım.

Çaresizce içecek soğuk bir şeyler bulma umuduyla köşeyi döndüğümde önüme biri çıktı.

"Merhaba," dedi sesi suç belgesellerindeki anlatıcıları andıran bir adam. "Sen Moss olmalısın."

"Evet. Sen kimsin?"

Elini bana uzattı. "Geoff."

Ah, işler ilginçleşiyor.

Siyah pantolonu hafifçe kırışmıştı ve sarı kravatı yamuk duruyordu. Yüzündeki yapmacık gülümseme sinirimi o kadar bozuyordu ki ondan hâlihazırda nefret etmesem bile şu an ederim.

"Merhaba Geoff. Tanıştığıma memnun oldum," dedim. Elini gerektiğinden daha sıkı –gözlerinden küçük bir acı ifadesi geçmesine yetecek kadar sıkı– tuttum. "Hakkında çok şey duydum," dedim elini bırakırken.

"Öyle mi? Ne güzel. Ben de senin methini çok duydum."

"Ne güzel."

Aniden gri tayyör giymiş bir kadın yanımızda belirdi. Catherine'in biraz daha genç ve haşarı versiyonuna benziyordu.

"Moss," dedi tıpkı kız kardeşi gibi yapmacık bir samimiyetle. "Nihayet tanışabildiğimize sevindim."

Ah, siktir.

Şu an ikisiyle de uğraşmak istemiyordum. *Sadece bir yudum suya ihtiyacım var.*

Derin bir nefes alıp kendime neden burada olduğumu hatırlattım.

"Sen de Kimberly olmalısın," dedim.

Adını bilmeme sevinmiş gibiydi. "Ta kendisiyim. Nereden bildin?"

"Brooke annesinin bir ablası olduğunu söylemişti. Birbirinize çok benziyorsunuz. Akraba olduğunuzu fark etmemek imkânsız."

"*Ah.*" Gözle görülür şekilde beti benzi attı. "Ben küçük kardeşiyim ve..."

"Kimsiz da az önce tanıştım," dedim sözünü keserek. "Brooke'la birine merhaba demeye gittiler. Onları gördün mü?"

"Görmedim." Bir an için duraksayıp kendini toparladı. "Brooklyn'le ne zamandır birliktesiniz?"

Cidden cidden ekine soruşturmaya karşı koz vereceğimi mi sanıyor?

"Sonsuza dek onun olacağımı anlayacak kadar uzun süredir," dedim. "Brooke kadar büyüleyici ve yetenekli birinin benimle birlikte olmak istediğine hâlâ inanamıyorum."

Geoff'un çenesi kasıldı. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

Kim onu bakışlarıyla öldürüp yeniden bana döndü. "Belki benimle bir dans edersin, Moss?"

Ah, bir taşla iki –Brooke ve Geoff– kuş mu?

"Pek sanmıyorum, Kim," dedim bir kaşımı kaldırarak.

Gözleri kısıldı. Dudaklarıyla kulağım arasında birkaç santim kalan dek bana doğru eğildi. "Gerçekten sevgili olmadığınızın hepimiz biliyoruz. Paylaştığı ilanı gördük. Nefesini boşuna harcama." Geri çekilip gülümsedi. "Kollarıma atılmak istersen beni bul."

Ne istersem?

Sözleri beni afallatsa da –*Geoff'in önünde bunu söylemek de neyin nesi?*– beni alt etmesine müsaade edemezdim.

Ya da Brooke'u alt etmesine.

Parmağım ikisi arasında gezindi. "Aranızda ne döndüğünü bilmiyorum, açıkçası umurumda da değil. Ben..."

"Sakın bana eş değiştirme diye bir şey duymadığını söyleme," dedi çenesini kaldırarak. "Seninle çok eğlenebilirim."

"Kalsın, teşekkür ederim. Kimi istiyorsan onu becer, beni ilgilendirmez. Ama o kişi ben olmayacağım." Geoff'e döndüm. "Seni de becermeyeceğim. Sormaya bile kalkışma."

"Çok komiksin," dedi dümdüz bir sesle.

Kim güldü. "Beni nerede bulacağını biliyorsun, Moss."

Yok artık.

Koridorda ilerleyip beni o acınası erkek müsveddesiyle yalnız bıraktı.

Sert bakışlarımla onu süzüp arkamı dönmeye yeltendim. Ancak bu herif gerçekten de göründüğü kadar aptal olmalıydı ki çenesini tutamadı.

"Hâlâ beni sevdiğini biliyorsun," dedi.

Güldüm. "*Tabii.*"

Sırtını dikleştirdi. "Öyle. İlişkimiz yürümedi çünkü yatakta çok tembeldi. Gerçi evde de pek farklı sayılmazdı. O kaltak ondan boşanmak için harcadığım paraya bile değmez."

Ne dedi o?

Kanım kaynamaya başladı. Ona doğru bir adım atarken yüzünü dağıtmamak için yumruklarımı sıktım. Karşımdaki orospu çocuğunun gözlerinin içine öyle bir baktım ki çarpık ruhunu bile gördüm.

Sertçe yutkunmasına bakılırsa o da benimkini görebiliyordu.

Deli cesaretiyle bana bir yumruk savurmaya kalkarsa ıskalasın diye omuzunun biraz ötesine eğilerek kulağına bir tavsiye verir gibi fısıldadım: "Hakkını doldurdun."

"Ne?"

"Hakkını doldurdun," dedim sakince. "Başka bir şansın olmayacak. Başka bir yerde olsak şu an yerden dişlerini topluyor olurdun."

Geri çekilmeye yeltense de onu takip ettim.

"Sevgilime bir söz verdiğim için bunca insanın önünde beynini dağıtmayacağım," dedim. "Ama ağzından *tek bir kelime* daha çıkarsa seni şuracıkta, Tanrı'nın ve geri kalan herkesin önünde gebertirim ve bu beni *gerçekten* çok üzer."

"Moss..."

"*Beni duymadın mı, orospu çocuğu?*" dedim öfkem kaynamaya devam ederken. "Tek bir kelime edersen seni öldürürüm. Anladın mı?"

Başıyla onayladı.

"*Güzel.*" Geri çekilip gömleğini düzelttim. "Şimdi ikile de dangalak sevgilinin bu gece başka bir adamın altına yatmasına engel ol. O adam ben olmayacağım. Bunun için de rica ederim."

Neye uğradığını şaşırmış gibi baktı.

Ondan uzaklaştım. *Öfkeden delireceğim.*

"İlişkimiz yürümedi çünkü yatakta çok tembeldi. Gerçi evde de pek farklı sayılmazdı. O kaltak ondan boşanmak için harcadığım paraya bile değmez."

O piç kurusuyla dışarıda iki dakikam olsa açabileceği bir çenesi kalmazdı.

Koridorun sonunda duran çifte hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip başımla selam verdim ve partiye geri döndüm.

Kim bu insanlar?

Başımın üzerindeki hoparlörlerden yükselen müziğin arasında kalabalığı tarayıp Brooke'u aradım. Hâlâ görünürde yoktu.

Öfkem onu bu beş para etmez insanlarla yalnız bırakmaktan duyduğum huzursuzluğa karıştı.

Adımlarımı hızlandırıp gözlerimi kalabalığın içinde gezdirerek sevgilimi aradım.

Ne cehennemdesin, Brookie?

Otuz İki

BROOKE

"Brooklyn, biraz konuşabilir miyiz? *Lütfen.*"

Tuvaletin kapısından çıkar çıkmaz annemin dışarıda beklediğini gördüm. Neden beklediğini anlamak için yüzündeki ifadeyi görmeme bile gerek yoktu. Ses tonu onu ele veriyordu.

"Tabii," dedim, sesimi neşeli tutmaya çalışarak. "Ne oldu?"

"Burada değil."

Ah, siktir.

Köşk'ün daralmadığından emindim. Yine de tüm duvarlar üzerime üzerime geliyormuş, içerideki bütün havayı emiyormuş gibi hissediyordum.

Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Sadece Moss'u bulmak istiyorum.

"Anne, erkek arkadaşımı bulmam gerek. Tanımadığı onca insanla kaynaşmaya çalışıyor," dedim takıntı derecesinde bağlı olduğu *insanların ne gördüğü çok önemli* yanına atıfta bulunarak. "Muhtemelen onu kurtarmamı bekliyor."

Koridora bir göz atıp yalnız olduğumuzdan emin oldu. "Sevgilinin ihtiyacı olan son şeyin bu olduğuna eminim."

Ruh hâlimi koruma çabam belli ki buraya kadardı.

"Biraz içeri gel de konuşalım," dedi çeşitli süslemelerin ve bir Noel ağacının durduğu odanın kapısını açarak.

İç geçirdim. "Tamam."

Ondan kurtulmamın tek yolu arkamı dönüp gitmekti. Öte yandan bunu yaparsam eve döndüğümüzde beni Moss'un önünde aşağılaması kuvvetle muhtemeldi. Sorun olarak gördü-

ğü konuları çözme konusunda ilk tercihi bu olmasa da dilini tutmak gibi bir alternatif yoktu.

Catherine Bailey'nin söyleyecek bir şeyi varsa herkes onu dinlemek zorundaydı.

Küçük odaya girdiğimde yüzüme yoğun bir küf kokusu çarptı. Bodrumun en dibindeki eski Noel süslerini andıran koku midemi bulandırdı.

Annem kapıyı kapamaya çalışsa da açılıp duruyordu. Onu kenara itip şansımı denedim ama sonuç değişmedi.

Bir an önce söyleyeceklerini dinleyip partiye dönmek istediğimden pes edip ona döndüm. "Sorun ne?"

"Ne yapıyorsun, Brooklyn?"

"Nasıl yani?"

Sesim neredeyse robot gibi çıkıyordu, öyle kontrollüydü ki başkası konuşuyordu sanki.

Annem ellerini hararetle havaya kaldırdı. "Nereden başlasam bilemiyorum."

"Başla bir yerden. Nereden olursa."

Gözleri kısıldı. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Çünkü hiç değil."

"Neden bahsettiğimize bağlı."

"Komiklik etmeden duramıyorsun, değil mi? Senin için her şey bir şaka."

Şaşkına dönmüştüm. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm bunlara dair biraz olsun komik olan tek şey, bir anlığına bile olsa *bunu* yapmayacağma inanmış olmamdı. Ciddi ciddi annemin kendi annesine saygı duyacağını ve doğum günü partisinde beni azarlamak için kenara çekmeyeceğini sanmıştım.

İyi de bu sefer ne yaptım?

"Şöyle yapalım," dedim kendimi dizginleyerek. "Ne hakkında konuşmak istediğin konusunda biraz daha net olursan o

konudan bahsederiz. Çünkü şu an neden bahsettiğini bile anlayamıyorum."

"Peki." Sesi muazzam bir öfkeyle titriyordu. "Partiye neden sen ve Moss'la gelmediğimden başlayalım o zaman." Bana doğru bir adım attı. "*Senin yüzünden.*"

Hayır, aslında senin yüzünden.

Bunu ona söylemedim tabii. İşleri daha da kötüleştireceğini, yangına körükle gitmekten farkı olmayacağını biliyordum. Oysa benim tek arzum durmak, kendimi bırakmak ve gitmekti.

"Aslına bakarsan ben senin bir şoför tuttuğunu duydum, Moss da kendi arabasıyla gidersek daha rahat olacağım, gerekirse erken dönebileceğimizi düşündü."

"Ben işin aslını çok iyi biliyorum. Ona beni kötüleyip durduğunu da öyle, o kadar ki sen yokken bana neredeyse tek kelime bile etmiyor."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Moss kazık kadar adam, anne. Kiminle konuşup kiminle konuşmak istemediğine kendi başına karar verebileceğinden eminim."

"Ah, eminim verebilir. Onu biraz rahat bıraksan konuşacağından da eminim."

Ne saçmalıyor böyle?

Bu saçma sapan konuşmaya bir son verip kapıdan çıkmalıydım. Ama Moss'tan bahsediyordu ve ben onu koruma isteğime engel olamıyordum.

"Aklını kaçırmışsın," dedim temkinli bir tavırla.

"Gecenin başından beri gözüm üzerindeydi." Gözlerini kıstı. "Sanki her an çekip gidecekmiş gibi dibinden ayrılmıyorsun."

Ne?

"Sanki başka bir kadınla konuşmasından korkuyormuşsun gibi gözünü üzerinden ayırmıyorsun," dedi. Sesi nefretle dolup taşıyordu.

Bana duyduğu nefretle.

"Anne... buna bir son verelim." Gözlerimi kırpıştırıp yaşarmalarına mâni olmaya çalıştım. "Daha fazla konuşmayalım, olur mu?"

"Sana yardımcı olmaya, yol göstermeye çalışıyorum. Erkeğini nasıl elinde tutacağını bilmiyorsun, hayatını mahvetmene engel olmaya çabalıyorum. Gerçi sözümü dinlesen bile bir şey değişeceğini sanmıyorum."

"Ne? *Derdin ne senin?* Bana bunu neden yapıyorsun?"

Öz annemin fırlattığı başka bir hançer ruhuma saplanırken yüzümü buruşturdum.

Aynı şeyi bir ömür boyunca kaç kez yaşayabilirim? Bunun bir sonu yok mu?

Yüzüne baktığımda bana çok benzeyen o kadını gördüm. Bir zamanlar bana nezaket ve hoşgörü göstermeyi başarmış kadını.

Balo kraliçesi seçildiğimde benimle nasıl da gurur duymuştu.

Okulun amigo takımına girdiğimde yüzünde nasıl da kocaman bir gülümseme belirmişti.

Altı ay boyunca bana sözlü tacizde bulunmasına rağmen futbol takımının oyun kurucusuyla çıkmaya başladığımda benimle nasıl da övünmüştü.

İçimde bir yerlerde yalnızca annesinin onu sevmesini isteyen küçük bir kız saklıydı. Ancak isteğine asla kavuşamayacaktı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladığında bile bana mısın demedi.

"Hayatım boyunca çok fazla hata yaptım, Brooklyn. Birçok şeyi yanlış yaptım. Nerede hata yaptığını göstererek sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Yaptığım hata neydi biliyor musun? *Buraya gelmek.*"

Bana doğru bir adım attı. "İlk hatan beni o kahrolası aptal ilanınla *küçük düşürmekti.* Kızımın kendine bir erkek arkadaş

bulma konusunda bu kadar alçalmaktan başka çaresi olmadığı için benimle alay edip güldüler."

Ellerimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim.

"*Onun* gibi bir adamın gerçekten *seninle* birlikte olduğunuzu düşüneceğimizi sanıp Moss'u buraya getirecek kadar aptal olabileceğin aklımın ucundan geçmemişti."

"Ne komik," dedim. "Gerçekten benimle birlikte."

"Eh, çok uzun sürmeyecek." Gözlerini kıstı. "Onu kaybedeceğini bal gibi biliyorsun."

Elimi kaldırdım. "Anne, konuşmayı kes."

"Öyle. *Onu kaybedeceksin.* Başka kadınların ona asılmasına tahammül edemeyecek, onun için mücadele etmeye nereden başlayacağı bilemeyeceksin."

"Onun için mücadele etmeme gerek olmayacak. İlişki dediğin böyle bir şey değil. Senin için öyle olmuş olabilir. Belki babamın ilgisini üzerinde tutmak için mücadele etmiş olabilirsin ama Moss'la benim için geçerli değil bu."

Tiz ve abartılı bir kahkaha koyuverdi. "*Peki.*"

"Öyle değil! Benim onun elini tuttuğum kadar o da benim elimi tutuyor. Geceleri bana sarılıyor ve bunu istediği için yapıyor. Bana çiçekler gönderiyor ve..."

"Bunların hiçbiri normal değil," diye çıkıştı. "Kör müsün? Ona nefes bile aldırmamana tepki veriyor çünkü ilgiye muhtaçsın. Hep öyleydin, hep de öyle olacaksın. Hayatın bu yüzden altüst olmadı mı zaten?"

"Ben..." Boğazımdaki yumru aynı anda hem konuşup hem de nefes almama müsaade etmiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yakasından düşüp erkeklerin bir ilişkide neye ihtiyacı olduğunu anlamazsan onu kendinden uzaklaştıracaksın."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak."

"[illegible]" Genel geçer bir gerçeği belirtiyormuş gibi omuzlarını silkti. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama annen olarak, senin için en iyisini isteyen kişi olarak, çocuk gibi davranmayı bırakmazsan onun başka birini bulacağını sana söylemek zorundayım."

"Çocuk gibi davranmıyorum. Hem *ne cüretle* bana benim için en iyisini istediğini söyleyebilirsin?" Sesim öfkeden titriyordu. "Beni benim için en iyisini bilecek kadar tanımıyorsun bile."

Ellerini tekrar havaya savurdu. "Tamam. Öyle olsun. Bir başka başarısız ilişkinin ardından farklı bir şehirde iş bulmak zorunda kaldığında ağlayarak kapıma gelme yeter," dedi, sanki bundan büyük zevk duyuyormuş gibi gülümseyerek. "Beni yeterince utandırdın. Aynı şeyi yine yaparsan seninle işim biter."

Bana meydan okuması garip bir şekilde içimi rahatlattı. Bütün hayatımı yapacağı ya da söyleyeceği bir sonraki şeyi bekleyerek geçirmiştim. Fakat bir yanım içten içe tek evladı olduğumu fark edip sözlerini geri almasını ummuştu. Beni sevdiğini her söylediğinde sözlerinde samimi olduğunu görmesini.

Fakat artık o sözleri öylesine söylediğini anlıyorum.

Annem sevginin ne demek olduğunu bilmiyordu ve *belli ki* beni hayatında istemiyordu.

"İşini kolaylaştırayım, benimle işin şimdi bitsin," dedim usulca. "Söyle gitsin."

Öylece birbirimizi izleyip karşımızdakinin kırılmasını bekledik. Beni çoktan kırdığının farkında bile değildi.

Ruhumu ele geçiren muazzam hüzünle gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Bak işte." Sesi benimki kadar yumuşaktı. "Bana rest çekiyorsun. Ya senin kurallarına göre oynarım ya da benimle işin biter."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sen söyledin. Ben değil."

"Anne..." Sinirden gülmeye başladım. "Bana kendi ağzınla *seninle işim biter* dedin. Farkındasın, değil mi?"

"Ama çıtayı *sen* yükselttin." Bana doğru bir adım daha attı. "Anlamıyor musun, Brooklyn? İşte hep böyle yapıyorsun. Herkesin seni senin istediğin şekilde sevmesini istiyorsun ama öyle bir şey mümkün değil. Sevgi öylesine seni bulan bir şey değil. Sandığının aksine ruhunu parçalayan, hayatını değiştiren bir şey de değil. İnsanların sana bunu borçlu olduğunu düşünerek yaşamanı izlemek benim için, annen için çok zor."

"*Vay canına.* Peki." Başımı iki yana sallayıp sözlerini yanlış duymadığıma emin olmaya çalıştım. "Bunu... bunu yapmak istemiyorum. Beni benim istediğim şekilde sevmemeni anlıyorum, sevgiyi yanlış anladığımı düşünüyorsun. Biliyorum. Anlıyorum. Ama bunu kabullenmek zorunda değilim."

Çenesini kaldırdı. "Peki sıra Moss'a geldiğinde ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim yorgun bir gülüşle. "Bilmiyorum, anne. Sadece onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini biliyorum."

"Bunu sana kendi ağzıyla söyledi mi yoksa kafanda mı kuruyorsun? Nedense ikincisinden şüpheleniyorum," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Bana kalırsa aranızdaki şey onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Her zamanki çocukça oyunlardan birini oynadığını ve bunu kafanda başka anlamlara gelecek şekilde çarpıttığını düşünüyorum... İşin aslı öyle *olmadığı* hâlde."

Hareket etmek istesem de donakalmış gibiydim. Arkamı dönüp o kapıdan dışarı çıkmak ve annemi bir daha asla görmemek istiyordum.

Ancak sözleri kafamı karıştırıyor, en büyük korkularıma dokunuyordu. Mantıklı yanım yapmaya çalıştığı şeyin tam da bu olduğunu biliyordu. Hep aynısını yapardı. Ama bu gece beni son derece hassas yerimden vuruyordu.

Moss.

Aramızdaki şey bir oyun, bir şaka olarak başlamıştı. Beni annemden korumak içindi. Ama birbirimize âşık olmuştuk. Bunu biliyordum, hissedebiliyordum. Gözümde elle tutulacak kadar somut bir gerçekti bu.

Annemin bunu mahvetmesine müsaade etmeyecektim.

"Gidiyorum," dedim boğazımdan yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışarak, "ve seni bir daha asla görme–"

Yüzü öfkeyle dolup taştı. "Sen bir yüz karasısın. *Utanç kaynağısın.* Hayatıma, dünyama elini kolunu sallaya sallaya girip her şeyin nasıl yürüyeceğine karar verebileceğini mi sanıyorsun? Asla..."

Gözleri ardına kadar açılırken sözlerini yarım bıraktı.

Açılan kapıyla hafifçe öne doğru sendeledim. Kenara çekilip görüşümü bulanıklaştıran yaşların arasından Moss'un içeri girmesine izin verdim.

Beni böyle görmesindense ölmeyi yeğlerdim. *Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşündüm?*

Kollarını bedenime sarıp beni göğsüne çekerken bakışlarını üzerimden bir an bile ayırmadı.

Annem umurunda bile değildi.

Moss geri çekilip yanaklarımdaki yaşları sildi. Gözlerinde ne yargılama ne de öfke vardı. Yalnızca endişeyle doluydu.

"*Pizza,*" diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı. Parmaklarını benimkilere kenetleyip gözlerini Catherine Bailey'ye dikti.

"Acınası bir anne müsveddesisin," dedi alçak ve duygusuz bir sesle.

Elini sıkarken nefesimi tuttum. *Ne yapıyor bu adam?*

"Bu odada utanması gereken biri varsa o da sensin," dedi. "Kızma olan davranışların midemi bulandırıyor. *Sen iğrençsin.* Seninle neden hâlâ bir ilişki kurmaya çalıştığını bile anlamıyorum."

Dudaklarım titredi, Moss beni savunuyor, arkamı kolluyor, *beni seviyordu.*

"Çünkü ben onun annesiyim," dedi annem tükürürcesine.

"Sen anne falan değilsin. Sadece onu doğurmuşsun." Başını iki yana salladı. Onu sözleriyle dövüyordu. "Bir anne çocuğunu koşulsuz şartsız sever. Onu destekleyip cesaretlendirir. Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun. Annelik kavramının yüz karasısın."

"Sen nereden bileceksin? Beni tanımıyorsun bile."

"Seni tanımamak büyük bir lütuf, Catherine."

Annemin ağzı açık kaldı.

Moss'un yanında öylece durmuş ardına kadar açılmış gözlerimle olanları izliyordum.

"Madem sen yapmıyorsun, onu ben koruyacağım."

"Bu da ne demek?"

"Ona hak ettiği saygıyı, nezaketi, sevgiyi göstermeyeceksen bir daha onu sakın arama. Brooke kendine harika bir hayat kurdu. İşinde son derece başarılı. Onu seven arkadaşları, şimdiye kadar başına gelmiş en iyi şey olduğunu düşünen bir sevgilisi var."

Burnumu çektim, hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bir ailesi var; senin aksine benim ailem o bizimle olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında."

Sözlerinden öyle etkilenmiştim ki sessizce ağlıyordum.

"Evine geri dönüp paylaşacak tek bir güzel anın olmadığından bomboş bıraktığın duvarlara bak," dedi. "Kimsenin umurunda olmadığında nasıl da yapayalnız kaldığını düşünüp *Brooke'un* bir zamanlar bunu denediğini hatırla. Onu kendinden uzaklaştırmayı başardın. Nedeni garip kıskançlık ya da her neyse. Benim anlamadığım kesin."

Annemin yüzü dehşetle doldu. "Brooklyn..."

"Söylemiştim, anne. Onu seviyorum, o da beni seviyor. Tam da öyle görünmüyor mu?"

Moss bana döndü. Bakışları yüzümde gezindi. "Gidelim mi?"

"Evet. Gidelim hadi."

Elimi tutup beni odadan çıkardı.

Otuz Üç

MOSS

Isıtıcıyı kökledim.

Kismet Beach'e yaptığımız dönüş yolculuğu sessiz ve soğuk geçiyordu. Çantalarımızı almak için Köşk'ten Catherine'in evine dönerken Brooke'la birkaç kelime konuşmuştuk ama dönüş yoluna çıktığımızdan beri ikimiz de pek bir şey söylememiştik.

Brooke pencereden dışarı bakıyor, ara sıra usulca ağlıyordu. Annesinin yüzüne söylediği onca şeyden sonra kendini nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. O kadının yaptıklarını bir türlü aklım almıyordu.

Gerçek olamaz.

Ama öyleydi.

Başından beri sahte bir erkek arkadaşa ihtiyaç duymasının biraz dramatik olduğunu düşünmüştüm. Yine de bunu pek umursamamıştım, *bir arkadaşıma yardım etmek* için elle tutulur bir bahanem olması işime geliyordu. Onunla birlikte olmaya, vakit geçirmeye can atıyordum. Artık yanıldığımı anlamıştım. Dramatik değildi. Son derece haklıydı.

Tüm o insanların cehennemin dibine kadar yolu var.

Dürüst olmak gerekirse başımı döndüren tek şey bu değildi. Brooke'un söyledikleri, *bizi* canhıraş savunuşu da vardı.

Tekdüze bir ritmin düşünmeme yardımcı olacağını umarak direksiyona hafifçe vurmaya başladım. Düşünebildiğim tek şey aklımdan bir türlü çıkaramadığım o üç cümleydi.

"Söylemiştim, anne. Onu seviyorum, o da beni seviyor. Tam da öyle görünmüyor mu?"

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Çünkü hazır değildim. Evet, onu savunabilirdim. Annesinin karşısına dikilip ona korkunç bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Ama...

"*Onu seviyorum.*"

Karnımdaki yumruyu hafifletmek için öne doğru eğildim. Brooke omuzunun üzerinden bana baksa da bir şey söylemedi.

Bu sözleri yalnızca bir kadının ağzından duymuştum. Seksin ardından bu içi boş kelimeleri söyleyen kadınlar da olmuştu elbette. Ama samimi olan tek kişi Allie olmuştu.

Şimdiye dek.

Brooke'un beni sevmesinden onur duysam ve neredeyse rahatlasam da -çünkü ben de onu sevdiğimden adım gibi emindim- henüz bu konuşmayı yapmaya hazır değildim.

Yaşadığım onca saçmalığın ardından bu gece olmazdı.

Birden soğuk terler dökmeye başladım; içim iliklerimi donduracak, midemi bulandıracak bir panik hissiyle doldu. *Neden? Neden yanımda oturan bu güzeller güzeli, cesur kadına onu sevdiğimi söyleyemiyorum?*

"İyi misin?"

Brooke'un sorusu beni düşüncelerimden çıkarıp kamyonete geri döndürdü.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, rimeli gözlerinin altına akmıştı. İncinmesine rağmen hâlâ *benim* için endişeleniyordu.

"Ben iyiyim. Asıl *sen* nasılsın?" diye sordum. "O canavarla boğuşan sendin."

Omuzlarını silkti.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni onlarla yalnız bırakmamalıydım," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni yüzüstü bıraktım."

"Partiye hiç gitmemeliydim. Aptalca bir karardı. Daveti geri çevirmemi en iyi Honey anlardı." Kararlı bir ifadeyle bacakları-

nı önüne uzattı. "Otuz yaşına gelmene rağmen hâlâ ebeveynlerinin onayına ihtiyaç duymak ne tuhaf. Kocaman kadın oldum. Annemin ruh hastası olduğu ortada. Bunu kendime neden yapıyorum?"

Derin bir nefes alıp bu mayın dolu arazide ilerlemek için en iyi yolu bulmaya çalıştım.

"Kendine biraz anlayış göstermelisin," dedim. "Bana kalırsa ebeveynlerimizin onayına ihtiyaç duymanın tarihi ilk insanlara kadar uzanıyor."

Sırıttı. "Yine Banks'ten mi bahsediyorsun?"

Gülüp elini tuttum. "Anne babamızın bizimle gurur duymasını istemek DNA'mıza işlemiş. Normal şartlarda ebeveynlerin çocuklarını doğru olanı yapmaya teşvik etmek için bu onayı verdiğini düşünüyorum. Bir nevi Pavlov'un köpeği meselesi."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Ama sırf ebeveynlerin kafadan kontak diye her şey berbat oluyorsa, bu senin de kafadan kontak olduğun anlamına gelmez. Sana veremedikleri o şeyi hâlâ istersin. Bu tıpkı... arabanın deposunu doldurmak için benzin istasyonuna gitmek gibi bir şey. Ama gaz pompasından limonata akıyor. Hâlâ gaza ihtiyacın var ama elinde sadece limonata var. Ne yapacaksın?"

Brooke omuzlarını silkti.

"Ben söyleyeyim," dedim. "*Sikeyim o ördekleri*, diyeceksin."

"*Siktiğimin ördekleri.*"

Usulca güldük. Isıtıcıya uzanıp sıcaklığı birkaç derece azalttım.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Her şeyin korkunç olmamasının tek nedeni sendin. Dahası, anneme dünyanın en zarif *siktirini* çekmeni izlemek harikaydı." Sırıttı. "Annen seninle gurur duyardı."

"Annem muhtemelen o kadının ağzının ortasına bir tane çakardı. Şiddet karşıtı biri olsa da sonuçta bizim annemiz.

içinde bir yerlerde büyük bir cevher saklı olduğunu düşünü-yorum."

Brooke güldü. "Damaris'i kavga ederken hayal edemiyorum. Sen edebiliyor musun? Sence nasıl dövüşür? Yumruklarıyla mı? Yoksa daha afili bir şeyler mi?"

Bir süre düşündüm. "Bence döner yumrukla. İmza hareketi bu olurdu. Yürüyüp gidecekmiş gibi arkasını döner sonra karşısındaki neye uğradığını bile anlamadan onu nakavt ederdi."

"Kesinlikle." Brooke arkasına yaslandı. "Son ana kadar zarafetinden ödün vermez sonra da *her şey için teşekkürler* yumruğunu indirirdi."

Elini hafifçe sıktım.

Birkaç kilometre sessizce ilerledik. İkimizin de aklında çok fazla şey vardı ve yolculuk bunları çözmemiz için bize zaman tanıyordu.

Kısmen.

Elimi onunkinden çekip tekrar direksiyona koydum. Terleyen avucum deri yüzeyin üzerinden kaydı. Biraz temiz hava almak için camı açmak istesem de Brooke'un üşüyeceğini biliyordum.

Brooke. Tekrar ona baktım. Güzelliğine ve metanetine hayran olmamak elde değildi.

Umalım da ben de onun kadar güçlü olabileyim.

"İyi misin?" diye sordu Brooke usulca. "İyi olduğunu söylediğini biliyorum ama... kendinde değil gibisin."

"Sadece senin için endişeleniyorum." Boğazımı temizledim. "Bu gece yenilir yutulur cinsten değildi."

"Tam da beklediğim gibiydi. Hayatım bunun varyasyonlarıyla geçti."

"Biliyorsun, böyle olmaması gerekirdi."

Başıyla onayladı. "Evet. Biliyorum."

Ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını altına topladı. Ne zaman bir şeyler sormaya hazırlansa böyle yapardı. Sözlerine odaklanmak için yerine iyice yerleşip rahat bir pozisyon bulurdu.

Ufuktaki konuşmadan kaçmak için gidebileceğim bir yer yoktu. Ne soracağını güzel mavi gözlerinde görebiliyordum. Duyduğu merakı. Umudu. Sevgiyi.

Boğazıma yükselen panik hissini yutmaya çalıştım. Her bir zerremi ele geçirmeye çalışan korkuyu bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

Başımı iki yana sallayıp bir nefes verdim.

"Onu seveceksen her şeyinle sev."

Midem kasıldı. *Onu sevdiğimi söylersem her şeyi mahvederim.*

"Bizi mi düşünüyorsun?" diye sordu temkinli bir sesle. "Çünkü öyleymiş gibi hissediyorum."

"Neden böyle düşündün?"

"Çünkü yol boyunca elimi sadece bir kere tuttun. Kamyonete ne zaman binsek elimi tutarsın."

Başımı çevirdiğimde elinin kucağında durduğunu gördüm. *Kahretsin.*

"Bu gece yaşananlar... benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdi mi?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır." Uzanıp elini tuttum ve sertçe sıktım. "Bu da nerden çıktı?"

Omuzlarını silkti. "İki iki daha dört."

"O hâlde matematiğin berbat."

"Sevindim." Başparmağını parmak eklemlerimde gezdirdi. "Peki bizden bahsetmişken, partiyi de atlattıktan sonra, ne olacağını düşünüyorsun?"

İşte başlıyoruz.

Koltuğumda kıpırdanıp elimi bacağıma indirdim. Direksiyonu tekrar tutmadan önce terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim.

Başka bir kadınla aramda asla geçmemesi için elimden gele ni yaptığım konuşma karşımdaydı... Hem de ikimizin de bunu kaldıracak gücü olmadığı bir gecede.

Bir gece için yeterince yara açılmıştı. Kaderi kışkırtmanın anlamı yoktu.

"Bunu konuşmayı Excellence Ödülleri'nden sonra yapacağız sanıyordum," dedim asıl anlaşmamızı öne sürerek.

O zaman kadar ne yapacağımı bileceğim sanki. Bu baloncuğun içine sığınıp gün gibi ortada olanı görmezden geliyorum.

Bu elbette kaçınılmazdı. Durumu görmezden gelerek kontrolden çıkmasına izin vermem aptallıktı.

Ona âşık olmam. Onun bana âşık olmasına müsaade etmem.

Şimdi ne bok yiyeceğim?

"Öyleydi," dedi titrek sesiyle. "Ama bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

Aramızdaki yalnızca orta konsol vardı ama dağlar varmış gibi geliyordu. Sanki aynı arabada bile değildik.

Yapma. Konuyu açma. Bu gece olmaz. Lütfen.

Benden uzaklaştığını, yolcu kapısına sokulduğunu hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafe –hem fiziksel hem de duygusal mesafe– beni öldürüyordu.

Arabayı bir kenara çekip onu kollarıma almak ve ikimizden biri bıkana kadar ona sarılmaktan çok istediğim bir şey yoktu. Ama bu akıllıca olmazdı ve sorunlarımızın hiçbirini çözmeyecekti.

Bizi bu konuşmadan kurtarmayacaktı.

"Bak," dedim. Sözcükler boğazıma diziliyordu. "Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum. Ama bu gece pek de doğru bir zaman değil. İkimiz de duygusalız. Stresliyiz. Yorgunuz. *Açız.*"

Şakama gülmesini bekledim –*Brooke daima aç olurdu*– ama gülmedi.

Siktir.

"Doğru," dedi. "Ama şimdi konuşmak biraz olsun içimizi rahatlatmaz mı? Sonumuz... ne olacaksa ona alıştırmaz mı?"

Derin, titrek bir nefes aldım. Konsola uzanıp ısıtıcıyı kapattım.

Yakamı tutup boynumdan uzaklaştırdım. Birden kaşındırmaya başlamıştı.

"Moss?"

"Moss, canım, uyan hadi. Sana söylememiz gereken bir şey var."

"Efendim?" dedim.

"Neden kaçıyorsun?"

"Allie başaramadı. Kimsenin bir şeyden haberi yoktu."

Boğazımı temizledim. "Yalnızca bunu bu gece yapmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Yarın yapacak mıyız yani?"

"Moss, notların böyle düşmeye devam ederse üniversiteye giremezsin. Çok zor günlerden geçtiğini biliyoruz ama hayat devam ediyor."

Gözlerimi yumup anıları zihnimden kovmaya çalıştım. "Belki. Belki yarın daha iyi olur."

"Chapel Hill başvurun reddedilmiş."

"Yirmi dört saat neyi değiştirecek?"

"Son sınıfta güreşi bırakmak da ne demek? Dört yaşından beri güreşiyorsun."

Yüzümü ovuşturdum.

"Ne önemi var ki? Tüm planlarımda o vardı ama o... gitti. Gecenin bir yarısı avuçlarımdan kayıp gitti ve şimdi bununla... hiç bilmediğim bu hayatla nasıl yaşayacağımı bulmak zorundayım. Güreşmek artık umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil!"

Midem kasıldı.

"Dünden beri yaşadığımız onca saçmalıktan sonra..." dedi. Tatlı sesi yumuşak ve temkinliydi. "...artık eminim. *Seni seviyorum.*"

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Zihnim bu konuşmadan kurtulmanın bir yolunu bulmak için dört dönüyordu. Ama başımı çevirip gözlerindeki korkuyu gördüğümde bunu yapamayacağımdan emin oldum.

Olan olmuştu.

Artık bununla yüzleşmekten başka çarem yoktu.

"Hislerimiz karşılıklı," dedim. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Beni seviyor musun?"

"Evet."

Derin bir nefes alıp bakışlarımı yoldan ayırmamaya çalıştım.

"Neden söylemiyorsun?" diye sordu.

Kollarını göğsünde birleştirip önüne döndü. Bu bir meydan okuma değildi. Kendimi bok gibi hissetmeme neden olan bir savunma mekanizmasıydı.

Kendini benden korumak zorunda değilsin. Ben seni korumaya çalışıyorum.

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Oysa önemli olduğunu biliyordum. Hele de onun için her şeyden daha önemliydi.

"Benim için var," dedi.

Kismet Beach'e girdiğimizde şehir merkezini geçip evime uzanan yola girmeye hazırlandım. Ama onun evine giden dönüşe geldiğimizde Brooke tekrar konuştu.

"Beni evime bırakır mısın lütfen?"

"Bana gelmek istemiyor musun?"

"Sanmıyorum."

Pekâlâ. Senin evine gideriz o zaman.

Sokağına dönerken hiç acele etmedim. Evler karanlıktı. Yol bomboştu.

O sözcüklerin dudaklarımdan döküldüğünü duymak istiyor ama bunu ona nasıl söyleyebilirim ki? Bu sözcükleri bir daha söylemekten ödümün koptuğunu... ne kadar ağır bedeller ödediğimi ona nasıl açıklarım?

"O sözcükleri son söyleyişimde hayatım altüst oldu," dedim duygusuz bir sesle. *Böyle olmak zorunda.* "Bütün hayatım değişti. Bir daha da asla söylemedim."

"Söylemeyeceksin yani?"

"Bu öyle hissetmediğim anlamına gelmez. Bunu sen de biliyorsun."

Düşünürken diliyle yanaklarını şişirdi.

"Bu durumla mücadele etmek için daha iyi bir planım olmalı mıydı?" diye sordum. "Evet. Kesinlikle. Ama yok. Tamam mı? Hiçbir planım yok. Ödül töreninden sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Sanırım... içten içe bunu asla konuşmayacağımızı umuyordum."

"İyi plan," dedi bir kaşını kaldırarak.

Bütün bedenim paniğin esiri oldu.

"Aramızdaki bu şey gerçek değildi. Sahteydi ama..."

"*Hiçbir şey sahte değildi, bunu sen de gayet iyi biliyorsun.*"

Siktir!

"Anladığımdan emin olmak istiyorum," dedi temkinli bir tavırla. "Bu şeye devam mı edeceğiz?"

"Evet. Benim için hiçbir şey değişmedi. Aramızdakiler de değişmesin istiyorum."

"Ama benim için her şey değişti, Moss. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki neden bir ilişki istemediğime dair sıraladığım onca nedeni bir kenara atmaya hazırım çünkü artık hiçbirinin önemi yok. Hiçbir zaman birine yetebileceğimi düşünmedim. Olduğum hâlimle yeterli olmadığımı

kendime söyleyip durdum. Annemin söylediklerini duydun. Sevginin öylece geleceğine neden şüpheyle yaklaştığımı biliyorsun. Benim hakkımda çok güzel şeyler söyledin, beni savundun, ben de aynı fikirde olduğumuzu sandım. Bizi *bir* gördüğünü."

Nefes ver.

"Ama sen böyle hissetmiyorsan bunu sürdüremeyiz," dedi.

"Öyle hissediyorum. Söyledim ya."

Eline uzandım ama geri çekildi.

Kalbim paramparça oluyor, yarıklar korkuyla doluyordu. Başım o kadar hızlı dönüyordu ki düzgün düşünemiyordum.

"Bir duş alıp yatağa girelim ve yarın konuşalım. Olur mu?" diye sordum.

Evinin önünde durup ona baktım. Gözlerim söylediklerimi dinlemesi, *beni duyması* için ona yalvarıyordu.

Beni izlerken başını yana eğdi, uzun kirpikleri bir kelebeğin kanatları gibi titreşiyordu. Düşünürken bir parmağını dudaklarında gezdirdi.

"Aramızda bir konuşma geçmişti," dedi gözlerini önüne dikerek. "Hatırlıyor musun bilmiyorum ama sana sadece birinin beni olduğum gibi sevmesini istediğimi söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Koşulsuz şartsız." Dudaklarını yaladı. "Bana ne söylüyorsun? Beni sevdiğini asla söyleyemeyeceğini mi? Doğru mu anlıyorum?"

İnledim. "Bilmiyorum, Brooke. Bilmiyorum. Bunu her gün kafamın için yüzlerce kez söylüyorum. Her bir zerremle hissediyorum. Ama o sözcükleri sana söylemeyi düşündüğümde ardından gelen yıkımı hatırlamadan edemiyorum. Aynı şeyi bir daha atlatamam."

"Peki beni sevdiğini söylememek bunu bir şekilde önlüyor mu?"

"Aramızdaki bu şey çok özel. Neden riske atayım ki? Neden evreni her şeyi yerle bir etmesi için kışkırtayım?" Hüzünlü bir kahkaha attım. "Aptalca olduğunu biliyorum. Bunu söylemediğim için beni terk edeceksen söyleyeceğim. Beni bırakmana izin veremem."

Üzüntüyle iç geçirdi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Duygularım öyle allak bullak ki hiçbirini anlamlandıramıyorum."

"Biliyorum. İçeri girip biraz dinlenelim."

"Ama bildiğim bir şey var."

Cevabından korksam da sordum. "Neymiş?"

"Geoff'ten ayrıldığımda kendime hislerime karşılık vermeyen birini sevme fikrini aklımdan bile geçirmeyeceğime dair bir söz vermiştim. Aramızdaki bu şeyden önce bunun mümkün olabileceğine dair bütün umudumu kaybetmiştim."

Hayır. "Brookie..."

"Ama sonra seni buldum. Harika, gözalıcı Moss'u. Bana sevgiyi daha önce hiç hissetmediğim gibi hissettirdin. Kimseyle hissetmediğim gibi."

Evet. Bunu düşün. Buna sarıl.

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sıkışıp kaldım. Bu şeye devam etmekle asla aynı fikirde olamayacağımızı bilmek arasında sıkışıp kaldım."

"Öyleyiz, Brooke. *Kahretsin, aynı fikirdeyiz.*"

"Öyle miyiz? Beni sevdiğini söylemeye hazır birine ihtiyacım var. Ama sen değilsin. Nedenini anlıyorum ve bundan nefret ediyorum. İnan bana, kalbim sızlıyor. Ama..." Gözleri yaşlarla doldu. "Ama kendime yalnızca benim için doğru olan biriyle birlikte olacağıma dair söz verdim. Daha azıyla idare etmeyeceğime. Hiçbir şeyi alttan almayacağıma ya da görmezden gelmeyeceğime."

"Yapma."

"İlişkimize koyduğun bu şartı kabul edemem. Annemin bütün kalbiyle beni sevdiğini söylediğini hiç duymadım. Kendimi bildim bileli bunu beş altı kez söylemiştir. Geoff de söylemedi, gerçi buna aldırmıyorum çünkü beni sevdiğini bile sanmıyorum."

Yanaklarındaki yaşları sildi.

"Sana saçma geliyor," dedi, "ama benim için önemli."

Kapı kolunu kavradım. "İçeri gidelim hadi. Sana sarılmama izin ver, bunu sonra konuşuruz."

Brooke kılını bile kıpırdatmadı.

"*Brooke*..." derken sesim endişeyle dolup taşıyordu.

"Söylemeni istemiyorum. Artık söylesen bile bir anlamı olmayacak."

"Söyleyeceğim. Yemin ederim. İçeri girelim, ne istersen söyleyeceğim. Seninle aynı şeyleri hissediyorum. Ve seni..." Elimi direksiyona vurdum. "*Sikeyim!*"

"Bence..." Sesi çatallandı. "Bence hâlâ arkadaşken buna bir son verelim."

"Hayır. Hayatta olmaz. *Siktir,*" dedim ona uzanarak. "Buna izin vermem."

Başını iki yana salladı.

Neler oluyor?

"Boktan bir gündü," dedi usulca. "İçeri girip yatmak istiyorum."

"Ben de gelebilir miyim?"

Gözleri yüzümde gezindi. "*Hayır.*"

Her bir zerrem panikle doldu. Önümüzdeki uçurumu ve bizi kenardan aşağı düşürmekle tehdit eden rüzgârı hissedebiliyordum.

"Senin için aslanın inine bile gözüm kapalı girerim, ki girdim. Hapse düşerim, ki şaşırtıcı olsa da bu gece bunu yapmamayı başardım. Kendimi sana hiç açmadığım, açmaktan

korktuğum şekillerde açarım. Sırf *senin için*. Bunu istemiyor musun? Sana vereceklerimi istemiyor musun? Çünkü sana her şeyimi vereceğim, Brooke. *Her bir zerremi vereceğim.*"

"Vermeyeceksin," dedi ağlamaklı sesiyle, yerden çantasını alırken. "İşler garipleşirse her şeyi mahvetmeden buna bir son vereceğimize söz vermiştin. Mümkünse seninle arkadaş kalmayı ve işimi kaybetmemeyi isterim."

"Neden bahsediyorsun? Sana bir şey olmasına hayatta izin vermem. Sen benim leydimsin."

Brooke çantasını kucağına koyup gözlerini önümüzdeki garaja dikti.

Belki gitmez. Belki tekrar düşünür.

"Gerçek bir ilişki istememenin bir nedeni vardı," dedi. "Senin de öyle. Belki de kendimizi âna kaptırıp hepsini unuttuk." Bana dönüp yaşlı gözlerle gülümsedi. "Seni seviyorum, Moss. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

İçimden bir ürperti geçti. "O zaman beni bırakma. Seninle kalmama izin ver."

"Kendim için doğru olanı yapmam gerek. Sırf onlara tutunmak için kendimi insanların beni sevdiğine ikna etmekten yoruldum. Artık takatim kalmadı. Bu geceden sonra buna devam edemem."

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Sözleri göğsüme doğrultulmuş bir silahtan fırlayan mermiler gibi kalbimi paramparça ediyordu. Öldüğüme emindim.

Ölmek böyle bir şey galiba.

"Söyleyeceğim. Yeter ki beni bırakma."

"Artık söylesen bile..." Kaşları çatıldı. "Ne anlamı var ki? Sırf panikliediğin için yaptığını düşüneceğim."

Kamyonetimden inişini izlerken yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Söyleyebileceğim bir şey kalmamıştı.

Kaldırıma çıkıp verandasına doğru ilerlemesini izledim. Attığı her bir adımla sonuma bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Camı açıp başımı dışarı çıkardım. "Brooke!"

"Evine git, Moss."

Kapıyı açıp arkasına bile bakmadan içeri girdi.

"*Siktir!*"

Otuz Dört

BROOKE

"*Ah, Brooke.*" Jovie yatağıma girip yanıma kıvrıldı. "Neden dün gece aramadın?"

"Geç olmuştu," dedim yüzüm yastığa gömülü vaziyette. Sesim boğuk ve anlaşılmaz çıkınca sırtüstü döndüm. "Çok geç olmuştu." *Daha iyi.*

"Yani? Gelirdim. Yanında olmak isterdim."

Onu görebilmek için başımı çevirmeye yeltendim ama takat bulamadım.

Gözlerimi ne zaman kapasam ya annemin ne kadar acınası olduğuma dair sözlerini ya da Moss'un duymaya ihtiyacım olan o iki sözcüğü söyleyemeyeceğini dile getirişini duyuyordum.

Bu gerçekten de hayatımın teması hâline gelmeye başlıyor.

"Tam olarak nerede olduğumuzu çıkaramıyorum," dedi Jovie. "Yasın hangi evresindeyiz? Sessizce yatacak mıyız? Dondurma mı yiyeceğiz? Cesedini gömmek için yardımıma mı ihtiyacın var? Çünkü öyleyse ayakkabıları değiştirmem gerek."

Dudaklarım kıvrıldı. Belli belirsiz.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. "İstemiyorsan sana sıkıca sarılabilirim."

Konuşmak istiyor muyum? Hayır. *Konuşmalı mıyım?* Muhtemelen.

"Oyunun nasıl geçti?" diye sordum donuk bir sesle.

Kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi iç geçirdi. "Eh. Harika olduğumu söylememe gerek yok zaten."

"*Zaten.*"

"Sahnenin birinde küçük bir şarkı söylemem gerekiyor. Neden daha fazla müzikal tiyatroya katılmadığımı bilmiyorum. Gerçekten harikayım."

Her ne kadar acınası olsa da kahkaham son on iki saattir taşlaşmış kalbimi bir nebze gevşetti.

"Tamam, ciddi olacağım, kadro çok iyi," dedi. "Yönetmeni çok seviyorum. Yaratıcı ve eğlenceli biri. Günümün en güzel kısmı. Burada seninle olmamı saymıyorum tabii."

"*Çok eğlenceli* olduğumu biliyorum ama kendine biraz hâkim olmaya çalış, olur mu?"

Başımın üzerini okşadı.

Doğrulmamla midemde kalan sıvılar etrafa savrulup garip sesler çıkardığında dün kahvaltıda isteksizce didiklediğim kruvasandan beri hiçbir şey yemediğimi hatırladım. Ama bir şeyler yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Jovie doğrulup bacaklarını altında toplayarak bana baktı.

"Bu dün gece giydiğin elbise mi?" Yüzünü buruşturdu. "*Ah, canım arkadaşım.*"

Yaşlar gözlerimin kenarlarını ıslattı. *Hâlâ dökecek gözyaşım kalması inanılmaz.*

Kendimi bırakmadan önce içeri girmeyi beklemiştim. Sırtımı girişteki duvara yaslayıp aşağı kayarak bir saat boyunca –zemin kıçımı daha fazla üzerine oturamayacağım kadar ağrıtana kadar– ağlamıştım.

Göz çevreme dokundum.

"Evet. Şişmişler," dedi Jovie kaşlarını çatarak. "Bok gibi görünüyorsun. Ama buna birazdan geleceğiz. Önce ne olduğunu anlat."

Nereden başlasam...

"Öncelikle, Catherine Bailey korkunç bir insan ve onunla bir daha asla konuşmayacağım. Asla. Bunu yapmaya kalkarsam konserveyle kafama vur."

"Şükürler olsun."

Sırtımı biraz daha dikleştirdim.

Onu hayatımdan çıkardığımı kabullenmem sabahın ikisini bulmuştu. Moss'la aramda geçen konuşmayı farklı bir gün yapsaydım sonucun farklı olabileceğini fark edene kadar debelenip durmuştum.

Ayrılığımızın suçunu Catherine'e atmıyordum. Bu ona gereğinden fazla önem atfetmek anlamına gelirdi. Ancak sözlerinin Moss'a olan tavrımı etkilediğini inkâr edemezdim.

Yine de bu hiçbir şey değiştirmez. Hâlâ aynı şeye ihtiyacım var.

Ve bunu istemekte haksız değildim.

"Her şeye bir dur demem bu kadar uzun sürmemeliydi," diye itiraf ettim. "Kafamda hep her şeyin günün birinde değişeceğine dair bir hayal vardı. Dün gece de yanıldığımı kanıtladı."

Jovie temkinli gözlerle bana baktı. "Ne yaptığını bilmek istiyor muyum?"

"Öyle korkunç şeyler söyledi ki tekrar edersem arabana atlayıp evini basmaya gidersin. O yüzden hayır, hiçbir şey söylemeyeceğim."

Gözleri kısıldı.

"Ama," dedim cesaretimi toplamak için duraksayarak, "Moss partiden ayrılmadan önce ona ağzının payını verdi."

Vücuduma bir sıcaklık yayılırken dudaklarım bir saniyeliğine hafifçe kıvrıldı. Kısacık bir saniyeliğine her şey yolundaydı.

Sonra gerçek yüzüme çarptı.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama özetle korkunç bir anne müsveddesi olduğunu ve benimle bir daha asla konuşmamasını söyledi. Harika bir hayatım ve beni seven insanlar olduğunu..."

İşte yine ağlıyorum.

Kahretsin.

Jovie komodinimde duran peçeteyi alıp bana uzattı.

"Tabii bu olanların bir kısmı," dedim burnumu silerken. "Bir de sonrası var."

"Ben de onu merak ediyorum."

"*Evet.*"

Hâlâ belli belirsiz Moss gibi kokan yorganları üzerimden atıp yataktan kalktım. Hareketimle başım zonklayınca dik durmaya alışana kadar şakaklarıma bastırdım.

"Kısaca anlatmam gerekirse Moss, Catherine'e onu sevdiğimi söylediğimi duydu," dedim. "Ben de her zamanki aptallığıma ona eve dönerken *hakkımızda* ne düşündüğünü sordum."

Jovie hayatında ilk kez sessiz kaldı.

"Sanırım haklı olduğumu sanmıştım. Onun da beni sevdiğini. Benim hatamdı."

"Eh, belki. Belki de değildi. Devam et."

"*Ödül töreni çarşamba günü, şimdi konuşsak ne fark eder ki?* diye düşündüm. Çünkü büyük bir olay yaşamıştık ve zaten pazar gecesiydi. Konuşacaklarımız birkaç günde pek değişmezdi."

"Mantıklı."

Parmağımı ona doğrulttum. "O da kalkıp, *Hislerimiz karşılıklı,* dedi."

"I, peki..."

Omuz silktim. Ben de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Jovie de yataktan kalktı. "Yapbozun bir parçası kayıpmış gibi hissediyorum."

"Ben de. Beni sevdiğini söylemeyecek. Bunu açık açık reddetti. Artık gerek olmadığını belirttiğimde söyleyeceğim dedi ama o saatten sonra bunu sadece çaresizlikten yapacaktı. Samimi olduğu için değil."

Onun da kafası benimki kadar karışmış gibiydi.

İçeride volta atmaya başladım. Dün geceki konuşmamız yeni bir günün ışığında çok farklı görünüyordu.

"Aynı şekilde hissettiğini söyleyip durdu," dedim sözlerini hatırlayarak. "Ama konuşmak istemedi. Ertesi sabah ya da törenden sonra konuşmamızı önerdi."

"Dün gece ya da daha sonra söylemesi neyi değiştirirdi anlayamıyorum."

"Ben de."

Jovie yüzünü buruşturdu. "Ne olurdu ki? Söylememesinin bir nedeni olmalı."

"İlk ve son söyleyişinde hayatının altüst olduğunu, aynı riski bir kez daha almak istemediğini söyledi."

Jovie sözlerimi düşündü.

"Eminim altında yatan başka bir neden vardır," dedim dün gece geç saatlerde vardığım sonucu belirterek. "Ama ne olduğunu bilmiyorum ve o da bana anlatmadı. Hikâyesi de *seni seviyorumlarıyla* birlikte bir yerlerde saklı."

"Vay canına. Peki. Hikâyenin tamamını bilmeden yorum yapmak istemiyorum ama bunun senin için önemli bir mesele olduğunu bildiğine adım gibi eminim. Olmazsa olmaz. Değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum. Çok garipti çünkü ne hissettiğime, nasıl olduğuma hep çok önem vermişti ve dün gece... bir dönüm noktasıydı. O da bunun farkındaydı, sonuçta ondan ayrıldım, tamam, beni sevdiğini söylemesini istemediğimi kendi ağzımla söyledim ama gerçekten de söylemedi. Sadece çekip gitti."

Kaşlarını çattı. "Brooke..."

Fevri bir karar aldığımı, söyleyeceklerini dinlemem gerektiğini düşündüğünü biliyordum ama *denemiştim*. Bana devam etmem için hiçbir sebep vermemişti. İstediğim şeyi yapmayaca-

ğını söylerken orada oturup ona duymaya ihtiyacım olan o iki kelimeyi söylemesi için yalvarmak bana göre değildi.

Aynı şeyi tekrar yapmayacağım.

Dahası, annemle yaşadıklarımdan sonra bana kendimi tekrar böyle hissettirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüyse beni hiç tanımamış demekti.

"Artık söyleyecekleri umurumda değil," dedim. "Konuşma bir daha asla yaşanmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim noktaya ilerliyordu. *Seni öyle sevemem* kısmına. John Michael Montgomery'nin tam aksi yönüne."

Jovie gülümsedi.

"Onu seviyorum, Jovie." Sesim çatallandı. "Kimseyi sevmediğim kadar çok. Ama o buna hazır değil. Zaman ihtiyacı var. Belli ki çözmesi gereken sorunları var ve bunun için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor. Tıpkı benim de mutlu olmak için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum gibi."

"Onsuz mutlu olabilir misin?"

Bir elimi belime koydum. "Kimin tarafındasm sen?"

"Senin. *Daima.*"

Derin bir nefes verip odamda volta atmaya geri döndüm. Zemine çarpan ayaklarımın çıkardığı ritmik ses düşünmeme yardımcı oluyordu. *Sanki düşünecek şeyim kaldı da. Olabilecek her şeyin üzerinden geçtim zaten.*

"Ya kendim için en iyisini yapıp –kendime verdiğim sözü tutup– yoluma bakmam gerektiğini kabul edeceğim. Ya da ben bütün kalbimi ona vermişken kendisininkini bana vermeyen bir adamla vaktimi heba edeceğim. Kendini bana açmayı reddeden bir adamla. Ömrüm boyunca annemin bunu yapışım izledim. Olduğum kişiyi kabullenmeyi reddetti. Geoff de kendini beğenmişliğini aşıp beni sevemedi." Üzüntüyle omuz silkerken iç geçirdim. "Böyle yaşayamam, Jovie. Sürekli diken üstünde yaşayıp sırf başım okşansın diye bir kalıba girmeye ya da nasıl

olmam gerektiğine dair bir fikre uymaya çalışamam. Hiç *sevilmeden* yaşayamam."

Jovie başını iki yana salladı. "Haklısın."

Üzerimden bir yük kalkmış gibiydi. Başımdaki ağrı hafiflemişti. Konuştukça içimi dolduran gurur rahatlatıcıydı.

Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım.

Kalbimdeki boşluk hâlâ yerli yerinde dursa da bu da bir şeydi.

"Peki neye karar verdiniz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Arkadaş kalacağız sanırım. Kalabilirsek tabii. *Kalabilir miyiz?*"

"Bu kendi aranızda çözmeniz gereken bir şey. Ama kızmayacaksan küçük bir öneride bulunabilir miyim?"

Bir şey söylemeden ona baktım.

"Daima yanında olduğumu bildiğine söz ver," dedi. "Yüzde bir milyon seninleyim."

Biliyorum. "Tamam. Söz."

"Bazen..." Yatağın ucuna oturdu. "Şöyle anlatayım, sahneye çıktığımda elimde bir senaryo oluyor, değil mi? Tüm replikleri ezberliyoruz."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Bir parmağını havaya kaldırıp beni durdurdu. "Ama oyuncuları sahnede görerek kişilikleri ve niyetleri, duyguları ve gerekçeleri hakkında çok daha fazla şey öğrenebildiğimiz için oyunlar sadece radyoda yayınlanmıyor."

Bön bön baktım.

"Belki de sadece sözlerini değil, davranışlarım da dikkate alman yararına olacaktır."

Bana her an boğazına sarılacakmışım gibi bakıyordu. Bunu yapamayacak kadar yorgundum. Böylece yanına oturup dünü geriye alabilmeyi diledim.

"Duşa gir de dışarıdan bir şeyler söyleyelim," dedi ayağa kalkıp beni de yanma çekerken. "Leş gibi kokuyorsun."

"Ben en çok hangi Brooke'tan hoşlandığıma karar vermeye kalkışmıyorum bile. O an hangi Brooke karşımdaysa en çok ondan hoşlanıyorum. Sabahları ağzı kokan Brooke da dahil."

Boğazımdaki yumruyu bastırarak duşa ilerledim.

"Senin için aslanın inine bile gözüm kapalı girerim, ki girdim. Hapse düşerim, ki şaşırtıcı olsa da bu gece bunu yapmamayı başardım. Kendimi sana hiç açmadığım, açmaktan korktuğum şekillerde açarım. Sırf senin için. Bunu istemiyor musun? Sana verecek lerimi istemiyor musun? Çünkü sana her şeyimi vereceğim, Brooke. Her bir zerremi vereceğim."

Sorun da buydu ya. Beni sevdiğini söyleyemiyorsa bana bütün benliğini vermiyor demekti. Kendine sakladığı bir parçası kalıyor demekti.

Benimse hepsine ihtiyacım vardı.

Yanaklarımdaki yaşları silip duşa girdim.

Otuz Beş

MOSS

"Merhaba canım. Daha geç döneceksin sanıyordum."

Annem elindeki devasa kaşığı ocağın yanındaki kaşıklığa bırakıp bana döndü. Hâlimi görür görmez yüzü düştü.

"Moss? Neyin var?"

Mutfak masasından bir sandalye çekip oturdum.

Her yanım ağrıyordu. Başım. Sırtım. *Lanet kalbim.*

Annem de karşıma geçip oturdu, kaşları çatılmıştı. "Anlat bana."

"Hayatım boyunca ailem olduğunuza şu son yirmi dört saatte olduğu kadar şükretmedim," dedim.

Gülümsese de endişesi geçmişe benzemiyordu. "Sevindim. Şimdi ne olduğunu söyle."

Neresinden başlayayım ki?

"Brooke'un ailesi şimdiye dek gördüğüm en kötü, en nefret dolu insanlar."

Annemin gözleri açıldı. "Öyle mi?"

"Yaptıklarını söylemek bile..." Kim ve Geoff'le aramda geçen konuşmayıp hatırlayıp sinirle güldüm. "Dün gece hapse girmedim ve ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin."

Sandalyesinde kıpırdandı.

"Orada olsan Catherine'in suratına bir tane yapıştıracağın konusunda Brooke'la hemfikirdik. Ne yapacağını, nasıl bir yumruk atacağını bile tartıştık."

"Catherine mi?"

"Annesi."

"*Ah.*"

"Tabii anne denebilirse."

Kaşları çatıldı. "Brooke iyi mi?"

Bilmiyorum.

İçimi kemiren de bunu bilmemekti ya. Defalarca yanına gitmeye kalkmıştım. *Ama yapılacak doğru şey bu mu?* Bilmiyordum.

Tam da bu yüzden buradaydım.

"Eve dönerken biraz... tartıştık sanırım," dedim. "Tam olarak bir tartışma sayılmazdı. Daha çok sonu ayrılıkla biten bir sohbet gibiydi."

"Hayır. *Ah, Moss.* Ne oldu?"

Daha fazla oturmaya dayanamayıp mutfakta gezinmeye başladım. Dün gece gözüme bir damla uyku girmediği –sabaha kadar lanai'de oturup ne kadar aptal olduğumu düşündüğüm– göz önüne alındığında hâlâ bu kadar enerjik olabilmem şaşırtıcıydı.

Pencereye ilerleyip arka bahçeye baktım. Nostaljik bahanelerle hâlâ kaldırmadıkları çocukluk salıncağımıza, üçüncü sınıfta tepesinden düşüp kolumu kırdığım ağaca, Jess'le kaydıraktan tek başına kayabileceğini düşündüğümüz için Banks'in boğulmanın kıyısından döndüğü havuza.

Boğulmamıştı. Hâlâ sapasağlamdı.

Annem boğazını temizledi. "Allie'yle mi alakalı?"

Allie konusunu temkinli bir tavırla açmasını takdir ediyordum. Daima olduğu gibi dikkatli davranması gerektiğini düşündüğünü biliyordum.

Ancak bugün her zamankinin aksine adını anmasına sinirlenmedim. Ne hemen savunmaya geçtim ne de kızgın demir çubukla dürtülmüş gibi tepki verdim.

Belki sinirlerim zaten o kadar bozuk ki farkına varmıyorum.

"Allie'ye söylediğim son şey onu sevdiğimdi," dedim gözlerimi ufka dikerek.

Sözlerim benim değil başkasının dudaklarından dökülüyor gibiydi.

"Bunu bilmiyordum, canım," dedi annem usulca.

"Nereden bileceksin ki?"

İç geçirdi. "Brooke'la ilişkini etkileyen bu mu?"

"Görünüşe göre öyle."

Arkamda zemine sürtünen sandalyenin sesini duydum. Annemin yanıma gelip elini omzuma koyması birkaç saniye bile sürmedi.

"Bunun olup olmayacağını hep merak etmiştim," dedi. "Olmayacağını ummuştum. Bunca yıldır her gece yeniden birine âşık olmandan önce geçmişin açtığı yaraların iyileşmesi için dua ettim."

"İşe bak. Ben de yeniden âşık olmamak için dua ettim."

Yanağını koluma yasladı. "Hakkını yeme, gayet iyi kaçtın."

Hafifçe gülümsedim.

"Moss," dedi önüme geçerek. "Her ne hissediyorsan haklısın. Bana söylesen de söylemesen de duygularına kucak açtığın için mutluyum."

"Buyurun, benim. Bay Duygusal Farkındalık."

Güldü. "Ama bu duyguları arkanda bırakmak da hakkın. Bunları şimdi ya da bunca zamandır hissediyor olmak onları yanında taşımaya devam etmen gerektiği anlamına gelmez."

"Konu ne hissettiğim değil, daha çok..."

Annem biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu sezmiş gibi geri çekildi. Yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz derin bir nefes aldım.

Ne yapıyorum ben?

Başımı cama yasladım.

"Gel de bir bardak çay al," dedi.

Başımı çevirdiğimde iki bardağa buzlu çay koyduğunu gördüm. Mutfak adasına ilerleyip tabureye yerleştim.

"Biraz şeker zihnini açar," dedi sırıtarak.

Bardağı alıp çaydan büyük bir yudum içtim.

Adanın etrafından dolaşıp yanıma oturdu. "Anlat bakalım."

"Konu ne hissettiğim değil," dedim yavaşça. "Allie'ye hâlâ bir zaafım var mı? Evet. Ama geçmişi arkamda bırakırsam ya da başka birini bulursam onu aldatıyormuş gibi hisseder miyim? Hayır. Tabii ki hissetmem. Onu sevdim. On yedi yaşında bir çocuk birini ne kadar sevebilirse o kadar sevdim. Ama aynılarının *bin katını* başka birine karşı hissediyorum."

"Brooke'a karşı mı?"

Başımla onayladım.

"O hâlde sorun ne? Brooke öyle hissetmiyor mu?"

Durumun saçmalığına gülerek çayımdan bir yudum daha aldım.

"Ne oluyor?" diye sordu annem kafası karışmış bir hâlde. "Anlamıyorum."

Benden cevap beklemesine aldırmadan bir parça buzu ağzıma attım. "Görünüşe göre birine onu sevdiğimi söylemek konusunda ufak bir sıkıntı yaşıyorum."

Annemin yüzü düştü. "*Moss.*"

"Aptal gibi öylece kalakaldım," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayallerimdeki kadın kamyonetimde oturmuş *beni sevdiğini* söylerken tek düşünebildiğim ona karşılık verirsem evrenin beni cezalandıracağıydı."

"İşler öyle yürümüyor, canım."

"Mantıklı yanım bunu biliyor. Verdiğim kararlar ya da söylediğim şeylerle evren algoritmasında kelebek etkisi yaratacak kadar önemli biri olmadığımın farkındayım. Kimse böyle düşünmez. Banks hariç belki."

Sırıttı.

Bardağımı ağzıma dikip bir buz parçası daha aldım. Çiğnemek iyi geliyordu.

"Sadece..." diye homurdandım buzu çiğnemeye devam ederek. "Bunun günün birinde sorun çıkaracağını başından beri biliyordum. Aşk ve travma özünde birbiriyle bağlantılı kavramlar. Beynim bunu bir neden-sonuç ilişkisi gibi görüyor ve kendime bunun ne kadar *aptalca* olduğunu söylesem bile bedenim içgüdüsel olarak tepki veriyor."

Annem tezgâhın ucunu kavradı.

"Öylece oturup bana karşı hislerini anlatmasını dinledim. Neye ihtiyacı olduğunu, duymak istediği şeyi biliyorum. *Buna ihtiyacı var, anne.* Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Her gün defalarca düşünüyorum. Ama ağzımı ne zaman açsam... hiçbir şey çıkmıyor."

"Bu ikiniz için de çok kötü olmalı."

Kendime duyduğum kızgınlıkla güldüm. "Ağzıma sıçayım. Ona yapabileceğim en kötü şeyi yaptım. En derin yarasım, hiç elde edemediği ve her şeyden çok istediği en temel insani ihtiyacını ona verebileceğime inandırdım." Bakışlarımı annemin-kilere diktim. "Sonra da vermedim."

"Moss..."

"Evladın bu, anne. İşte ben böyle biriyim. İçimde böyle büyük bir pislik yatıyor." Yumruklarımı sıktım. "Hatamı düzeltebilir miyim? Beynime işlemiş bu saçmalığı asla aşamayacağım. Tanrı biliyor ya, beni affetmesini de hak etmiyorum."

Annem arkasına yaslanarak ona anlattıklarımı düşündü. Boynunda kenarları hepimizin doğum taşlarıyla süslenmiş kalp şeklinde bir kolye vardı. Parmakları onunla oynuyordu.

Yerinden kalkıp adanın öteki tarafına geçti ve çayının kalanını lavaboya döktü. Ardından bulaşık makinesini açıp bardağını içine koydu.

"Hu hu?" Ona el salladım. "Merhaba. Hâlâ buradayım."

Gülümsedi. "Düşünüyordum."

"Daha hızlı düşünebilir misin lütfen?"

"Bir de Banks'le hiç ortak noktamız yok dersin." Gülümsemesi daha da genişledi. "Hatanı sadece sen düzeltebilirsin."

"*Yapamam.*"

"O zaman açık konuşayım, onsuz yaşamaya alışsan iyi edersin."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Çözümün bu mu? Kabullen ve önüne bak?"

"Böyle yapman gerektiğini sen söylemedin mi?"

Beni köşeye sıkıştırmış gibi bakıyordu. *Döner yumruk geliyor.*

Bunu düşünmek yüzümü güldürdü. Hemen ardından ağlamak istedim.

"Böyle hissettiğin için çok üzgünüm, canım. Seni böyle görmek kalbimi kırıyor. Ama dürüst olmak olalım, Brooke'un onu sevdiğini söyleyebilecek birine ihtiyacı varsa ve sen bunu yapamıyorsan –ki anlıyorum– o hâlde birbiriniz için yaratılmamışsınız demektir."

Ona aklını kaçırmış gibi baktım.

Bakışlarıma omuzlarını silkerek karşılık verdi. "Kafanın içine girip korkularını söküp atamam. Brooke'un ihtiyaç duyduğu şeyi istememesi gerektiğini de söyleyemem. Yine de bir şekilde bunun üstesinden geleceğine inanıyorum."

Bardağımı ona uzatıp taburemden kalktım. "Öyle yardımcı oldun ki."

Güldü. "Üzgünüm."

"Hepimize her konuda size gelebileceğimizi, daima yanımızda olduğunuzu söylediniz. Sonra sorunumla çıkıp geldiğimde bana, *Evet, umutsuz vakasın. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum,* mu diyorsun?" Gözlerimi devirdim. "Kimin tarafında olduğundan bile emin değilim."

Gözlerinde muzip parıltılarla gülümsedi. "Hışımla çıkıp gitmeden önce gel de bir sarılalım."

"Tamam." Onu sıkıca kucaklayarak ciyaklattım. "Evime gidip sefil sefil oturacağım. Sen de buna göz yumduğun gerçeğiyle hayatına devam edersin."

Kaşığı tekrar alıp ocaktaki tencerenin altını açtı.

"Moss," dedi. "Tek bir şey söyleyeceğim."

"*Şaşkınlıktan düşüp bayılacağım şimdi.*"

Kaşığını bana doğru salladı. "Seni pataklarım." Ardından yeniden tenceresine döndü. "En zeki çocuğum daima sen oldun ve bunu Foxx'a söyleyecek olursan seni evlatlıktan reddederim."

"Sağ ol."

"Ama şöyle düşün," dedi her hecenin üstüne basa basa. "Onu kaybetme ihtimalinin getireceği acıdan korkuyorsun. Allie'ye dair son anın onu sevdiğini söylemen. Sevdiğin birini tekrar kaybetmekten korkman mantıklı. Yani beynin, *Hey, bunu bir daha asla yapmayalım,* diye düşünüyor. *Bir daha asla âşık olmazsak bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmayız.* O sözcükler tetik. Acı kurşun. Sen de vurulmak istemiyorsun."

Ne oluyor be?

Ocağa dönüp bana yan yan baktı. "Onu çoktan kaybettin. Bunu düşün."

Bir şey söylemedim. *Ne söyleyebilirim ki? Gün gibi ortada olanı belirttiğin için teşekkür ederim mi?*

Arkamı dönüp evime yürüdüm.

Otuz Altı

BROOKE

"Her şey yolunda. Her şey yolunda. Hiçbir sorun çıkmayacak," diye mırıldandım Laguna Homes'un kapısını açarken.

Ofisin okaliptüs kokusu beni eski bir dost gibi karşıladı.

"Günaydın," dedi Gina. "Umarım işe koyulmaya hazırsındır."

Ah.

"Tabii ki," dedim sahte şevkimi yutacağını umarak. "Ne yapılacak?"

"Mobilya mağazası sabah kumaş örnekleri gönderdi. Masana bıraktım."

Garip. "Peki."

"Elektrikçiyi telesekreterine yönlendirdim. Ön siparişe dair bir şeyler söyledi," dedi. "Onu hemen araman konusunda çok ısrarcıydı. Kix, Jess'le bir şeylere bakmaya çıktı ama gün içinde seninle konuşması gerektiğini iletmemi istedi. Unutacağından endişeleniyordu, sana hatırlamamı rica etti. Gelen kutun ağzına kadar dolu. İçlerinden biri acil olarak işaretlenmiş. Ona öncelik verirsin. Bir de saat ikide Parasol Place'in döşemelerini yapacak adamlarla toplantın var. Bu sabah arayıp teyit ettiler."

"Onu iptal et lütfen."

Gina bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet." İnandırıcı olmadığımın farkında olsam da gülümsedim. "Odamda olacağım. Kix'i görürsen geldiğimi söylersin."

"Tabii."

"Teşekkürler, Gina."

"Ne demek."

Ben odama doğru ilerlerken kafası karışmış gibi bana baktı.

İçeri girip ışıkları açtım. Omuzumun üzerinden arkama baktığımda içten içe Moss'u dosya dolabına yaslanmış vaziyette bulmayı umuyordum. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Her şeyin bayır aşağı gitmesinden önceki gibi.

İçeride değildi. Zamanda seyahat edemediğimize göre böylesi en iyisiydi.

Kapıyı kapatıp masama yerleştim, bilgisayarımı açarken elim titriyordu.

Beni kovacaklarsa eşyalarımı toplayıp gideceğim. Başka bir iş bulurum. Excellence Ödülleri bu kadar yaklaşmışken sorun olmaz. Her şey rayına oturur.

İyi olacağım.

Telefonum titredi. Başımı ekrana çevirdiğimde kalbim tekledi.

Moss: Günaydın. Aydınlatma armatürleri geldi. Haber vermemişlerdi.

Kahretsin.

Onunla konuşmak zorunda kalmadan daha uzun bir alışma dönemi geçireceğimi sanmıştım.

Cevap yazmaya başladım.

Ben: Yedi kutu mu?

Moss: Evet. Kaç kutu sipariş ettiğini söylediğini hatırlıyordum, kontrol ettim.

Ben: Teşekkürler.

Moss: Öğleden sonra Graybel Floors'la olan toplantından önce kontrol etmen için hepsini burada bırakacağım.

Ben: Toplantı iptal oldu. Bu hafta içinde bir gün uğrayıp bakarım.

Moss: Biraz konuşabilir miyiz?

Altdudağım titredi. Göğsüm, içeride bir balon şişiyormuş gibi sıkıştı. *Onu o kadar çok özledim ki.*

Ben: Hafta içinde şantiyeye uğrayacağım.

Moss: İşi kastetmiyorum.

Ben: Konuşmayalım. İkimiz de söyleyeceğimiz her şeyi söyledik ve yapmamız gerekeni yapıyoruz. Her şeyi unutmaya çalışıp önümüze bakalım.

Sanki her şeyi unutmam mümkünmüş gibi.

Moss: Sanki her şeyi unutmam mümkünmüş gibi.

Sakın ağlama!

Ben: Artık arkadaşız. Tıpkı önceki gibi. Söz vermiştin.

Moss: Biliyorum.

Telefonumu sessize alıp çekmeceye koydum.

Şimdiden dayanamıyorum.

Bilgisayarım açılınca hızlıca e-postalarıma cevap verdim. Tam tasarım programımı açacağım sırada gelen kutuma bir yenisi düştü.

Kırmızı elbisem ve topuklu ayakkabılarım teslim edilmişti.

"Hah, bir sen eksiktin," diye homurdandım. "Artık sana ihtiyacım olmayacak."

Bunu düşününce moralim daha da bozuldu.

Kapım tıklatıldığında defterimi henüz açmıştım. Yüreğim ağzıma geldi.

"Gel," dedim, gözlerimi çerçeveye kenetleyerek.

Kapı açıldı ve Damaris içeri girdi.

"Gelebilir miyim? Meşgulsen sorun değil," dedi.

Yolun sonu. Kovulmak üzereyim.

Sırtımı dikleştirdim. "Hayır. Gel tabii."

Ne de olsa senin ofisin.

Karşıma otururken gözleri önümdeki kumaş örneklerine takıldı. "Kumaşları ben istedim. Umarım sorun olmamıştır. E-postayla gönderdiğin kanepe modelleri çok güzeldi, sanırım Bailor'dan beğendiklerinden ikisini seçeceğim." Sırıttı. "Kumaşa bir türlü karar veremediğimden yardımını isteyecektim."

Olan bitenden haberi yok mu?

Avuç içlerim terledi.

"Evet," diye kekeledim. "Tabii, şey, yardımcı olurum. Elbette. Şimdi mi seçelim istiyorsun?"

Bacak bacak üstüne atarak dikkatli bakışlarını üzerime dikti. Birden Moss'la aramda geçen her şeyi bildiğini anladım. Gözleri, tıpkı oğlununkiler gibi, yalan söyleyemiyordu.

"Damaris, üzgünüm," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sanırım işlerin bu noktaya gelmesine müsaade etmemeliydim."

"Aşk böyledir işte. Sen istesen de istemesen de o gitmek istediği yere gider." Omuzlarını silkti. "İlişkinizin yürümediğine gerçekten çok üzüldüm."

Sözlerini başımla onaylarken içimde kabaran duyguların gözlerimi yaşartmaması için mücadele ettim.

"Burada olmanı çok seviyoruz, hayatım," dedi usulca. "Yüzündeki endişe kalbimi kırıyor."

Kahretsin, Damaris.

Gözlerim dökülmelerine izin vermediğim yaşlarla yanıyordu. "Profesyonelliğimi korumak için elimden geleni yapıyorum. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Özür dilerim. Ama bu ekibin bir parçası olarak sana değer verdiğimizi bilmeni istiyorum. Seni ne kadar önemsediğimizi biliyorsun."

Üzerindeki turuncu gömleğe baktım. Bulanıklaşan görüşümle ayırt edebildiğim tek şey oydu.

"Moss'la aranızdaki ilişki yürüsün ya da yürümesin burada daima bir yerin olacak. Burada olmanı istiyoruz, burada olmana *ihtiyacımız var.* Oğlumla çalışmak istemezsen bir çaresini buluruz. Ama bana kıçına tekmeyi basacakmışım gibi bakma, canım. Kalbim kırılıyor."

Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. Çabucak silmeye çalıştım ama nafileydi. Damaris hepsini görmüştü. Yine de önünde ağlamak tuhaf geliyordu.

Damaris öne doğru eğildi. "Sana sarılabilir miyim, güzel kızım?"

Masamın etrafından dolanırken gözyaşlarım yerini hıçkırıklara bıraktı. Ne ayağa kalkabiliyor ne de arkama yaslanabiliyordum. Düşmüş omuzlarımla öylece dururken beni anaç kollarının arasına aldığını hissettim.

Tanrım, buna nasıl da ihtiyacım vardı. Birinin bana sarılmasını sandığımdan daha çok istiyordum.

Neden Catherine de bana böyle davranamıyor ki?

Geri çekilip gözyaşlarımı silmeme yardım etti. "Yanağına biraz rimel akmış. İstersen çantamdan ıslak mendil getirebilirim."

"Masamda var. Yine de teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Islak mendilimi bulup yüzümü silerken Damaris yerine döndü.

"Bir yolunu bulacağız. Tamam mı?" dedi. "Yavaş yavaş her şeyi çözeceğiz."

"Tamam," dedim ama sözcükler boğazıma diziliyordu.

"Bilmeni istediğim bir şey daha var," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Ne?

Elim havada asılı kaldı. Ona üç kafası çıkmış gibi bakıyordum.

"Moss aranızda geçenleri bana anlattı. İhtiyaç duyduğun şeyden ödün vermediğini biliyorum, daha doğrusu Moss vermediğini söyledi. Bu büyük cesaret ister, Brooke. Kolay yolu seçip bir ilişkide bizim için gerçekten önemli olan şeylerden ödün vermek çok ama *çok kolaydır.*"

Gözlerimi ellerime diktim. "Bu noktaya geleceğimizi düşünmemiştim."

"Olanlardan ben de nefret ediyorum. Aramızda kalsın ama Moss da öyle. Ama o istediği için gelmedim. Sana doğru şeyi yaptığını söylemek için buradayım."

"Bu benim için çok değerli, Damaris."

İç geçirdi. "Yıllar içinde –Kix'in ya da benim– kaç arkadaşımız benliğini kaybetti bilmiyorum bile. Bazıları hiç tatmin olmadı. Diğerleri önemsiz şeylerin peşinden koştu ya da her şeyi mahvetmemek için kolay yolu seçti."

"*Siktiğimin ördekleri.*" Moss'un yokluğunu iliklerime kadar hissederken güldüm.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedim başımı iki yana sallayarak. "Haklısın. İlk evliliğimde ben de aynısını yaşamıştım, kendimi kıl payı kurtardım. Geçen haftadan sonra da..." Duraksadım, Moss'un ona ne kadarını anlattığından emin değildim. "Eh, ne istediğimi biliyorum ve daha azıyla yetinmeyi reddediyorum."

"Yetinmemelisin de." Başını kararlılıkla salladı. "Aksini yapsaydın hayal kırıklığına uğrardım."

İnsanlığa olan inancımı tazeleyen, bana koşulsuz şartsız anne sevgisinin nasıl bir şey olduğunu tekrar tekrar gösteren kadına gülümsedim.

"Buraya gelip tüm bunları söylemene ne kadar minnettarım anlatamam," dedim. "Bu..." Güldüm. "Beni destekleyen biri olması ilginç ve alışılmadık bir durum, karşılık vermekte biraz geciktiysem özür dilerim."

"Ne zaman moral konuşmasına ihtiyacın olursa beni bul."

Biz birbirimize gülümserken kapım tekrar çalındı.

"Gel," dedim.

Kix artık Moss'a miras bıraktığını bildiğim ciddi ifadesiyle içeri girdi.

"Ah, güzeller güzeli karımın bugün ofise geleceğini bilmiyordum," dedi Damaris'e gülümseyerek.

Birbirlerine bu kadar âşık olmalarına bayılıyorum.

Damaris kocasına döndü. "Uğrayıp Brooke'la azıcık sohbet etmek istedim."

Kix gülümseyerek bana döndü. "Lafı dolandırmayalım o zaman. Moss'la aranızın bozulduğunu duydum. Ailemizin ağzında bakla ıslanmadığı düşünüldüğünde kulağıma geleceğini eminim sen de biliyordun."

Usulca güldüm. "Tabii."

"Kıçını tekmelemek istersen sana yardımcı olmayı çok isterim." Bana göz kırptı. "Maddox'u hemen işe koşarım."

Gülüşüm dudaklarımı biraz daha zorladı.

Kix kumaş örneklerinin yanına bir dosya bıraktı. "Bu da ne?"

Damaris'e hızlı bir bakış attım. Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

"Ah, o. Parasol Place'teki tuvaletin duvarlarını kumaşla kaplamayı düşünüyordum," dedim aklıma gelen ilk yalanı sıkarak. "Birkaç örnek istemiştim. Sanırım vazgeçeceğim."

"Evet. Tuvaleti kumaşla kaplamak kulağa pek de mantıklı gelmiyor. Teorik olarak yani. Gerçi uzman sensin," dedi.

Damaris rahatlamış görünüyordu.

"Öylesine bir fikirdi işte," dedim.

Örneklerin birkaç tanesini inceledi. "Annemin koltuk döşemelerine benziyorlar."

Damaris kocasının arkasından gözlerini devirdi.

"Her neyse," dedi, "dosyada yeni projene dair detaylar var."

"İşi kaptık mı?" diye sordum moralim düzelirken. "O bayıldığım evi?"

"Kaptık," dedi gülümseyerek.

Arkama yaslandım. "Sonunda iyi bir haber."

"Anahtarları bu akşamüzeri alacağım," dedi. "Bir göz atmaya hazır olduğumuzda sana haber veririm."

"Harika."

Damaris ayağa kalktı. "Pekâlâ. Gitsem iyi olacak. Konuşabildiğimize çok sevindim, Brooke."

Gülümsedim. "Ben de. Tekrar teşekkür ederim, Damaris."

"Her zaman."

Kix de tam onun peşinden gidecekti ki duraksadı.

"Bir şey daha," dedi.

"Evet?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa ya da Moss'la çalışmaktan rahatsızlık duyarsan sakın canını sıkma. Bana gel, bir çaresine bakarız. Burada sen de en az onun kadar önemlisin ve hiçbir şey için canını sıkmanı istemiyorum."

Her zamanki gibi şişen gözkapaklarım yaklaşan yaşların habercisiydi. Kix de bunu fark etmiş olacaktı ki bana el sallayıp ofisten çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Etrafa bakınıp az önce olanları düşündüm.

"Ne olurdu..."

İşime geri döndüm.

Otuz Yedi

MOSS

"Merhaba göt herif! Evde misin?" Banks'in sesi içeride yankılandı.

Mutfakta durmuş hazırladığım fıstık ezmeli ve marşmelovlu sandviçe bakarken ona cevap vermeye zahmet etmedim.

Beni bulacaktır. Her zaman bulur.

"İşte buradasın," dedi içeri girerken. Hemen arkasında da Maddox duruyordu.

"Bir daha kapıyı çalmadan içeri dalarsan seni pataklayacağımı söylediğime eminim," dedim.

Banks mutfak tezgâhına oturup bacaklarını çocuk gibi ileri geri sallamaya başladı.

Gibisi fazla.

"Eh, seni Brooke'la basmayacağımdan emindim çünkü aptalın teki olduğu için gitmesine izin vermişsin."

"Biraz..." Maddox'un gözleri genişledi. "Fazla sert ve çok erken, Banksy."

Bütün bedenim kasılırken öfkeli bakışlarımı ona diktim. Sadece telefonumdan bildirim sesi yükseldiğinde gözlerimi kaçırdım.

Bilinmeyen Numara: Penguenlerin dişleri yoktur.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım sinirle, mesaja cevap yazarken.

Ben: KES ŞU SAÇMALIĞI.

Telefonumu tezgâha çarptım.

"Ne oldu?" diye sordu Maddox.

"Tanımadığım numaralardan penguenlere dair mesajlar alıyorum. Arada bir saçma sapan bilgiler yazıyor. Saçmalığa bak."

Banks güldü. "Biraz komik aslında."

"Bunun arkasında sen mi varsın?" Gözlerimi kıstım. "Mesajları sen atıyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedi Maddox. "Enerjini buna harcama. Ya da dur. Muhtemelen seni sinirlendirecek başka bir şey söyler. O zaman patlarsın."

Muhtemelen haklı.

Banks hazırladığım sandviçi işaret etti. "Onu yiyecek misin?"

Gözlerimi devirdim, kızgınlığım tehlikeli seviyelere ulaşıyordu.

Uzun bir gün olmuştu. Brooke'suz geçen ikinci günümdü. Bugün şantiyeye gelmemişti, ben de onu aramamıştım. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ne Muggers'tan aldığım kahvem ne de pazartesi sabahları. Aklıma komik bir şey geldiğinde ona mesaj atamamam.

Yatağımda olmaması.

Banks sandviçimden büyük bir ısırık alıp sırıttı.

"Senden nefret ediyorum," dedim duygusuz bir sesle.

Bana öpücük attı.

"Buraya gelmenizin bir nedeni var mı? Çünkü tuvalete girmem, tıraş olup duş almam ve yatmam gerek," dedim.

Maddox derin bir nefes aldı. "Aslında var."

"Neymiş o neden?" diye sordum, ağızlarındaki baklayı çıkarıp bir an önce defolup gitmeleri için.

Banks tezgâhın üzerinden inip mutfağın öteki ucuna ilerledi. Maddox da ona katıldı.

İşte bu hiç hayra alamet değil.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Saçmalıklarınızı çekecek durumda değilim."

Banks sandviçimin geri kalanını da ağzına tıktı. "Sen başla," dedi Maddox'a. Sesi ekmek ve marşmelov yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Ah, *hemen bana sat,*" dedi Maddox başını iki yana sallayarak. "Sen başla. Zaten senden nefret ediyor. Kendi ağzıyla söyledi. Sen kötü polis ol, ben iyi polis olacağım ve..."

"Ne. Bok. Yemeye. Buraya. Geldiniz?" diye sordum.

"O hâlde ben başlıyorum," diye mırıldandı Maddox. İç geçirdi. "Biraz düşündük."

"Şimdi korkmaya başladım işte."

Maddox bana ters ters baksa da bir şey söylemedi. "Her şeyi sıçıp batırıyorsun."

Ellerimi öfkeyle savurdum.

Banks buzdolabma ilerleyip kapağını açtı.

"Bir şey alacak olursan seni gebertirim," dedim.

Bana aldırmayıp bir şişe su kaptı ve Maddox'un yanına döndü.

Göt herif.

Dişlerimi sıktım.

Banks suyundan uzun bir yudum alıp kapağını kapattı.

"Eh," dedi Banks. "Mad haklı. Sıçıp batırma konusunda muazzam bir seviyeye ulaştığını düşünüyoruz."

"*Muazzam* mı? Çok iyi bir kelime seçimi," dedi Maddox, omzuna hafifçe vurarak.

"Teşekkür ederim. İşte birinden duydum ve..."

"Çenenizi kapayacak mısınız artık?" Yüzümü ovuşturdum. "Şaka bir yana, gerçekten gitmenizi istiyorum. Defolun."

Banks bir kaşını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "*Zor kısma geldik,*" diye geveledi Maddox'a.

Maddox ellerini önüne kaldırdı. "Tamam. Ciddi oluyoruz. Öylece durup kendine bunu yapmanı izleyemeyiz."

"Gidin o zaman."

"Kardeşimin söylemeye çalıştığı," dedi Banks, "Brooke'la neden ayrıldığınıza akıl sır erdiremiyoruz. Ama bunu çözmen gerek. Hemen."

Kollarımı tezgâhta birleştirip başımı üzerine yasladım.

"Artık onu istemiyorsan şansımı deneyeceğim," dedi Banks.

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım. "Bunu bir daha söylersen seni boğarım."

Maddox başıyla onayladı. "Evet. İyi iş, Banks. Ona hâlâ âşık."

"Daha yeni..."

"*Tanrı aşkına,*" diye bağırdım, başımı tavana çevirip bir daire çizerken. "*Kapayın çenenizi.*"

Gözlerimi sıkıca yumup yeniden açtığımda gitmiş olacaklarını umdum.

"Ne olduğunu anlat," dedi Maddox. "Sana yardım edelim."

"Edemezsiniz."

"Çapkınlık bizden sorulur," dedi Banks.

"Hayır," diye tısladı Maddox. "Şu an çapkın olmak istemiyoruz. Ciddi, sorumluluk sahibi insanlar olmamız gerek."

"Ama kadınlarla bir sürü tecrübemiz olması da iş görür."

Tanrım, buna bir son ver.

"Kafayı yiyip sizi evden kovayım diye mi uğraşıyorsunuz?" diye sordum.

Bana gülümsediler.

"İkiniz de götsünüz."

"Ne olduğunu anlat da gidelim," dedi Maddox. "Sana yardım etmemize izin ver."

"Evinden çal– *ödünç aldığım* her şeyin karşılığı gibi düşün," dedi Banks.

Karşımda duran iki salağı inceledim ve belki de onlardan pek de farklı olmadığım için pes ettim.

"İyi. Ona seni seviyorum diyemediğim için kızıp beni terk etti." Bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim. "İşte. Olan bu. Mutlu musunuz?"

Maddox bar taburelerinden birine oturdu. "Peki neden söyleyemedin?"

"Brooke gayet de sevilesi biri," dedi Banks, Maddox'un yanına yerleşirken.

Dolaplara yaslandım. "Ya söyleseydim ve... her şey değişseydi? Kendi hayatım? Onun hayatı?"

"Değişecekti zaten. Olay da bu ya," dedi Banks. "Burada olacaktı ve kapıyı çalmam gerekecekti. Muhtemelen kapını kilitlemiş, içeride..."

"Gerisini sakın getirme."

Banks başıyla onayladı.

"Mesele Allie mi?" diye sordu Maddox. "Öyleymiş gibi geliyor."

"Evet. Sanırım. Sadece..." İç geçirdim. "Onu sevdiğimi söylediğimde birdenbire avuçlarımdan kayıverdi. Her şeyimi kaybettim. Onu. Planlarımı. Bir süreliğine hayatımı. Yaşadığım acı korkunçtu ve Brooke'u kaybedersem..." Midem kasıldı. "Bundan sağ çıkamam."

"Pekâlâ. Daha çok kendini ona açarsan savunmasız kalacağından endişeleniyorsun yani?"

Başımla onayladım. "Sanırım."

"Şu an da gözüme gayet savunmasız görünüyorsun," dedi Banks.

Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki.

Tabureden kalkıp mutfak adasının etrafından dolaştı. Omuzlarını dikleştirip önümde durdu.

"Sakın bana kızma," dedi Banks. Gözleri muzipçe parıldıyordu.

"Böyle dediğine göre muhtemelen kızacağım."

"Ona çıkma teklif edece- *ah!*"

Suratına bir sağ kroşe savurduğumda sözleri yarım kaldı. Yumruğumu kolayca atlatıp ardından geleceğini bildiği diğer darbelerden kaçınmak için bir adım geriledi.

"*Hayvanlar,*" diye homurdandı Maddox taburesinden.

Ani hareketimle nefes nefese kalmışken Banks mutfağın öbür ucundan bana gülüyordu.

"Nasıl bir histi?" diye sordu sırıtarak. "Tabii ki şaka yapıyordum. Ama farkındasın değil mi? Başka birisi son derece ciddi olacak."

Damarlarıma karışan adrenalin yüzünden yerimde duramıyordum.

"Gözünü karartmak zorundasın, koca oğlan," dedi Banks. "Allie'nin başına gelenler trajikti. Yaşananlar için üzgünüm. Ama senin suçun değildi."

"Ama," dedi Maddox taburesinden kalkarken, "Brooke'la ayrı düşmeniz senin suçun olabilir. Onun için harika bir erkek arkadaş, koca ya da her neyse olabilirdin."

Banks, Maddox'a döndü. "Annem bir şeyler çıtlattı. Ailesi felaketmiş."

"Kibarlık ediyorsun," dedim sinirlerim bir kez daha zıplarken.

"Kafanı işlerin ne kadar berbat gidebileceği yerine," dedi Banks, "ne kadar güzel gidebileceğine yor."

"Ne kadar harika gidebileceğine," dedi Maddox.

Banks başıyla onaylayıp parmağını bana doğrulttu. "Kesin olan bir şey var."

"Gözünü karartmazsan her şey kötüye gidecek," dedi Maddox.

"Allie'yi kaybetmek canını mı yaktı sanıyorsun?" Banks'in bir kaşı havalandı. "Brooke'u başka bir adama kaptırdığını ve onları her gün bir arada görmek zorunda kaldığını düşün."

Maddox yüzünü buruşturdu. "Ya ona kötü davranırsa?"

"Onu öldürürüm," dedim.

"Ya canını yakarsa?" diye ekledi Banks.

Öfkeli bakışlarımı yüzüne diktim.

Banks sırıttı. "Ya da sırf pısırıklık ettiği için ona hep istediği hayatı verebilecek tek adam yüzünden..."

"Ona kucak açmaktan mutluluk duyacak yakışıklı mı yakışıklı erkek kardeşlerden oluşan bir ailesi olan adam yüzünden..." diye ekledi Maddox bana göz kırparak.

"Sürekli mutsuz olursa?"

"Sen böyle bir adam mısın?" Banks başını sallayıp Maddox'a döndü. "Çok iyiydik be."

"Hem de nasıl. Ama bir prova daha yapıp giriş kısmını da öttürebilirdik. Planımızdan biraz saptık."

"Ama iyi bir kapanış yaptık," dedi Banks parmağını havaya kaldırarak.

Karşımdaki iki ahmağın kendi aralarında konuşmasını izledim. İkisi de aptalın önde gideniydi. Ama şaşırtıcı derecede mantıklı konuşmuşlardı. Annem de öyle konuşmuştu gerçi ama o şaşırtıcı değildi.

Beni tanıyan, seven, benim için en iyisini isteyen onca insanın aynı şeyi söylemesi... Belki de onlara kulak vermeliydim.

Belki de haklılardı.

Belki de bununla yüzleşmem gerekiyordu.

Onu seviyordum. Dayanamayacağım kadar çok seviyordum.

Onu kaybetmekten korkarken çoktan kaybettiğimi göremiyordum.

Eskisi gibi arkadaş kalamazdık. İmkânı yoktu.

Onsuz yaşayamazdım. Henüz üç gün olmasına rağmen şimdiden delirmiş gibiydim.

Onu başka biriyle görürsem yaşayamazdım. Hapislere düşerdim.

Gözlerimi kapadım. *Tanrım, lütfen yanlış şeyi yapıyor olmayayım. Lütfen bunu yapmama yardım et.*

Gözlerimi yeniden açtığımda kardeşlerimin bana gülümsediğini gördüm.

"Ee, pısırıklığı bırakıyor musun?" diye sordu Banks.

Maddox pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. "Çünkü bir planımız var."

Otuz Sekiz

BROOKE

"Shade House'a gitmek istemiyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Peki. Ama en iyi Kajunlu patates kızartmasını onlar yapıyor." Jovie hattın öteki ucunda iç geçirdi. "Nerede yemek istiyorsun o zaman?"

"La Pachanga'ya ne dersin? Terasta oturup margaritalarımızı yudumlar, bugün hiç yaşanmamış gibi yaparız?"

Navigasyonuma göz atıp sağa döndüm.

"Ne zaman buluşalım?" diye sordu Jovie. "İşim yarım saate bitiyor."

"Güzel. Kix'in yeni aldığı eve hızlıca bir göz atmam gerekiyor. Resimlerine bayıldım. Cuma günü toplantıda evi tartışacağız ve ona gün içinde etrafı inceleyip beyin fırtınasına başlayacağımı söyledim."

"Restoranda görüşürüz."

"Görüşürüz."

Çağrıyı sonlandırıp çıkmaz sokağın sonundaki eve baktım.

"Çok şirin," dedim Jess'in arabasının arkasına yanaşıp kontağı kapatırken.

Bungalovun duvarları açık pembeye, doğramalarıysa sarıya boyanmıştı. *Bunun değişmesi gerek.*

Not defterimi, kameramı ve anahtarlarımı alıp öğlen güneşine çıktım.

Hava basık ve nemliydi, her an sağanak indirecek gibiydi. Ön kapıya tam zamanında ulaştım. Kapının kilidini açıp içeri adımımı atar atmaz arkamda bir gök gürültüsü koptu.

"Jess?" diye seslendim. "İçeride misin?"

Elimdekileri bel hizama gelen bir duvarın üzerine bırakıp etrafa bakındım.

"Jess?"

Kix'i arayıp Jess'in hâlâ burada olmadığını –*ve kendisi burada değilse kamyonetinin neden evin önünde durduğunu anlamadığımı*– söylemek üzereydim ki bir kıpırtı dikkatimi çekti.

Başımı kaldırdığımda Moss'un kapıda durduğunu gördüm.

Midem kasıldı ve telefonumu elimden düşürdüm. Bir elimi kalbime götürüp ağlamamaya çalıştım.

Üzerinde bileklerine doğru incelen en sevdiğim gri eşofmanı vardı. Geniş vücuduna geçirdiği siyah tişörtü gergin duruyordu. Saçları darmadağınıktı –hâlâ berbere gitmesi gerekiyordu– ve Honey'nin partisi için hazırlandığımızdan beri tıraş olmamış gibiydi.

"Merhaba," dedi usulca.

"Burada ne işin var? Jess nerede?"

"Jess'e kızma. Planımıza alet olmak konusunda... istekli ama bir o kadar da tereddütlüydü." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni yalnız yakalamak için ben de böyle bir yola başvurmak istemezdim ama aklıma başka bir şey gelmedi."

"Sorabilirdin."

Bir kaşı havalandı. "Kabul etmezdin."

"Yani beni kandırmak kabul edilebilir bir çözüm mü?"

Elini saçlarının arasından geçirip dudaklarını gergince yaladı.

Ona kızmak istesem de yapamıyordum. Moss'u görmek de ihtiyaç duyduğum şeylerden biriydi. Daha fazlasını koparamayacağımı bilsem de alabildiğim her şeyi alacaktım.

Bana doğru hamle yapmaması aynı anda hem içimi rahatlatıyor hem de beni hayal kırıklığına uğratıyordu. Kollarının arasında olmak, göğsüne sokulmak istiyordum. Ama bu anlamsız olurdu. Sonrasmda canımı daha beter yakardı.

"Moss, gitmem ger–"

"Bekle."

Duraksadım, söyleyeceklerini duymak istiyordum. Her ne kadar zayıf olsa da gözlerinde dikkatimi çeken parıltı merakımı kabartmıştı.

"Özür dilerim." Ellerini iki yana açtı. "Bana güvendin ama ben seni yüzüstü bıraktım."

"Ne?"

Kulaklarıma inanamıyordum. *Özür mü diliyor?*

Neden zahmet ediyor ki? Ne önemi var?

Bir nefes verdi. "On yedi yaşımdayken bir kız arkadaşım vardı. Allie. Uzun zamandır birlikteydik."

Bana bunu neden anlatıyor?

"Üçüncü sınıftayken bir kâğıda üzerlerinde evet ve hayır yazan iki kutu çizip ona çıkma teklif etmiştim." Omuzlarını silkti. "Bundan yıllar sonra sevgili olduk ama aramızda daima bir şeyler vardı."

"Peki..."

Bakışlarını tavana dikti. "Bütün hayatımızı planlamıştık. Tıp fakültesine hazırlanacaktık. Okulu bitirecektik. Uzmanlıklarımızı alacaktık. Belki Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılacaktık. Sonra bir gece partiye gitmeye karar verdik." Boğazını temizleyip içeride gezinmeye başladı. "Partiye gittik, kendini pek iyi hissetmiyordu. İçimde bir huzursuzluk vardı ve ona ilk kez onu sevdiğimi söyledim. Onca yıla rağmen ilk kez o gece."

Birden içim ürperdi.

"Annemle babam gecenin bir körü beni uyandırdı." Yürümeyi bırakıp bana döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Allie yatağında ölü bulunmuş. Beyin anevrizması."

Elimi ağzıma götürüp şaşkınlıkla verdiğim nefesi gizlemeye çalıştım.

Moss uzun, derin bir nefes verdi. "Mahvoldum. Hayatım uzunca bir süre yoluna girmedi. Okulu bile umursamadım ve üniversiteye giremedim, bir planım olmadığı ve annem bütün gün evde boş boş oturmama izin vermediği için de babamın yanında çalışmaya başladım."

"Moss..." *Böyle bir şeye ne denir? "Çok* üzgünüm."

Omuzlarını silkti. "Birlikte geçirdiğimiz son geceyi yıllarca kafamın içinde tekrar tekrar oynatıp durdum. Bir noktada başına gelenleri onu sevdiğimi söylememe bağladım. Her seferinde aynı sonuca ulaştım. O korkunç acıyı bu kelimelerle ilişkilendirdim."

Zavallı, zavallı Moss.

Onun için kalbim sızladı. Moss'un yaşadıkları yüzünden. Allie ve yarım kalan hayatı yüzünden.

Ne kötü.

"Aynı şeyi bir daha yapmayacağıma yemin ettim," dedi. "Kalbimi kimseye beni böyle mahvedecek kadar açmayacaktım. Kimseye onu sevdiğimi söylemeyecektim. O sözleri söylediğim ilk kişi birkaç saat sonra ölmüştü." Başını eğdi. "Bunun kulağa son derece aptalca geldiğinin farkında–"

"Gelmiyor," dedim usulca. "Hiç gelmiyor. Aksine son derece mantıklı geliyor."

Elini saçlarının arasmdan geçirdi. "Aramızdaki hiçbir şeyin sahte olmadığını söylerken haklıydın. Hepsi seni gördüğüm ilk günden beri gerçekti."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Senden bilerek uzak durmaya çalıştım çünkü bütün duvarlarımı yıkıp geçeceğini biliyordum." Dudakları o tatlı, çarpık gülümsemesiyle kıvrıldı. "Ama o Social ilanı sonrası kardeşlerim o aptal oyunlarına kalkıştığında elin adamını koluna takmana izin veremeyeceğimi anladım. Bir yandan da seninle zaman geçirmek için bir bahanem olsun istedim."

Dizlerim titredi. *Ne yapıyor? Bu konuşma nereye gidiyor?*

"Herhalde bir planım yokmuş. Ben... ne olduğunu bile anlamadan sana âşık oldum," dedi gözlerini benimkilere dikerek. "Tüm bunları sindirmem gerektiğini biliyordum ama ailenin yaptıklarını görünce şaşkına döndüm ve... paniğe kapıldım. O sözcüklerin getireceği rahatlığa ihtiyacın olduğunu biliyordum ama... korktum galiba."

"Bunları anlatabilirdin."

Kaşları çatıldı. "Bu konuyu annemle babam dışında kimseyle konuşmamıştım."

Ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyordum. Yüzüne öpücükler kondurup onu gülümsetmek istiyordum.

Ama yapamazdım. Henüz olmazdı.

Boğazını temizledi. Bana doğru yaklaşırken o güzel gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı.

Nefesim boğazımda düğümlenirken kalbim saatte bir milyon kez atıyordu.

"Özür dilerim," dedi bütün içtenliğiyle. "Cumartesi gecesi seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bana ihtiyacın vardı ama ben yanında olamayacak kadar pısırıktım."

Elime uzandığında ona karşı koymadım.

Bir adım daha yaklaştığında ne zaman boynuna sokulsam duyduğum parfümünün kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Onu o kadar özledim ki.

"Ben de özür dilerim, Moss."

"Ne için?"

İç geçirdim. "O konuşmayı Catherine'le yaşadığımız olaylardan sonra yapmasaydık sanırım her şey daha farklı olurdu. Fazlasıyla savunmasızdım ve incinmiştim. Seni zorlayarak haksızlık ettiğimi şimdi görebiliyorum, özellikle de bana olan hislerini göstermek için o kadar çok şey yapmışken. İhtiyaç duyduğum şeyi bana ben istediğim anda vermeni beklemem adil

değildi, sen de sana ihtiyaç duyduğun zamanı tanımamı bekliyordun. Bu benim suçum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Brookie..."

"Öyle. Bir de..." Gözlerim yaşardı. "Beni sevdiğini biliyordum. Jovie durumu görmeme yardımcı oldu. Beni sevdiğini bana defalarca kez gösterdin. Seni göstermek yerine o sözleri söylemeye zorlamam da doğru değildi. Bunun için de özür dilerim."

Omuzları, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi düştü.

"Seni kandırıp buraya getirttiğim için özür dilerim ama yüzünü görmem gerekiyordu. Sana söyleyeceğim, söylemek istediğim şey için bana kötü şeyler hatırlatan her şeyden uzak, sessiz bir yere ihtiyacım vardı... *Seni seviyorum, Brooke.*"

Gözlerim ardına kadar açıldı.

"Seni seviyorum. Haftalardır, yıllardır seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki ödüm kopuyor. Ve seni her şekilde kaybedeceksem benim için dünyadaki her şeyden daha değerli olduğunu bildiğinden emin olarak kaybedeceğim."

Kendimi ona atıp kollarımı boynuna doladım.

Ayaklarımı yerden kesip yüzümün farklı noktalarına öpücükler kondururken gözlerim bir kez daha doldu. Bu sefer mutluluk gözyaşlarıyla.

"Hiçbir şey sahte değildi," dedi beni yere bırakırken. "Seni gördüğüm andan beri gerçekti."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Bence de."

Yüzüme düşmüş bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tabii beni istiyorsan, varsayımda bulunmak istemem..."

Güldüm.

"Tekrar denemeyi çok isterim ve bundan onur duyarım," dedi gözlerime bakarak. "Sıfırdan ikimizi de mutlu edecek bir ilişki inşa edelim. Bir sorun çıkarsa da..."

"Düzeltiriz."

Gülümsedi. "Her şeyi göze alıyor musun?"

"Kesinlikle."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımızı buluşturdu.

Kollarında erirken vücudum o çok özlediğim noktaya yerleşti.

Geri çekilirken sırıttı. "Beni eve bırakır mısın? Ya da sana gelebilir miyim? Hangisi olursa."

"Baban için evin fotoğraflarını çekmem gerek."

Yüzünü buruşturdu.

Ona vurdum. "Baban da mı bu işin içinde?"

"Ne diyebilirim ki? Ailem sana bayılıyor."

Gülmemek elimde değildi. Öyle içten, öyle katıla katıla güldüm ki. Harika bir histi.

"Jess'in kamyoneti peki?" diye sordum Moss ışıkları kapatırken.

"Ne hâli varsa görsün. Betsy'yi benim garajıma koymasının bedeli bu. Kamyonetini gelip kendisi alabilir. Leydimle eve gidiyorum."

Leydim.

Evet, senin leydinim.

Sonsuza dek.

Otuz Dokuz

BROOKE

"İkinizi de tebrik ederim." Nancy bir kolunu bana, diğerini ise Moss'a doladı. "Peynir deyin!"

Moss da ben de peynir demedik ama kameraya gülümsedik. Fotoğrafçı istediği resme kavuştuğunu işaret eder etmez Moss elimi tutup beni yanına çekti.

Birlikte olduğumuz her an bana dokunmayı alışkanlık hâline getirmişti. Sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak için fiziksel temas içinde olmak zorundaydı.

Gerçi ben de bundan hiç şikâyetçi değildim.

"Harika bir geceydi, Nancy. Her şey için teşekkürler," dedi Moss.

"İkinizi ağırlamak benim için bir onurdu." Omuzumun üzerinden arkama baktı. "Ah, Mark Jones buradaymış. Gitmeden önce onunla konuşmam gerek. İzin verirseniz..."

Moss bana dönüp gülümsedi, genişlemiş gözleri muziplikle parıldıyordu. "Tüyelim hadi."

Elimi tutup beni bir savunma oyuncusu gibi kalabalığın içinden geçirirken kıkırdadım. Ayağımda topuklu ayakkabılar varken ona yetişmek çok zordu.

İnsanları geride bırakıp çıkışa ulaştık. Akşam havası çıplak bacaklarımı ürpertiyordu.

"Seni eve götürüp şu aptal elbiseyi üzerinden çıkarmam gerek," dedi beni yiyip bitirmek istermiş gibi süzerek.

Muhtemelen birazdan yapacak da.

Ürperdim.

"Verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana attığı bakış *alev alev* yanıyordu.

Hatırlıyor.

Kamyonetine ulaştığımızda yolcu kapısını açıp elimi tuttu. Ondan destek alarak koltuğa yerleştiğimde boştaki eliyle elbisemin önündeki yırtmacı takip edip uyluklarımın en üst kısmını okşadı.

"Böyle devam ederseniz, Bay Carmichael, eve varamayacaksınız."

"Aklımı çelme."

Sırıtarak kapımı kapattı.

Arabanın önünden dolanırken onu izledim, takım elbisesi ve kravatıyla şık ve sofistike görünüyordu.

Bunu da diğer Mossların yanına ekleyeceğim. Hâlâ en çok hangisini sevdiğime emin değilim.

Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Radyodan Sheryl Crow'un sesi yükseliyordu. Arabayı geri vitese takıp otoparktan çıktı ve evine doğru yola koyulduk.

Bir süre sessizce gittik. En sonunda bana döndü.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

"Şey. En son arabada böyle bir laf ettiğimizde sonu iyi bitmemişti."

Gözlerini devirdi. "O zaman sen söylemiştin."

Hemen ardından anlamlandıramadığım bir nedenden gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordum.

"Bir şey yok." Tekrar bana döndü. "Aramızdaki bu şeyle ilgili düşüncelerimi söyleyeceğim, sonrasmda ne istersen yapabilirsin. Önce sana sorup lafı dolandırmana izin vermeyeceğim. Ben kararımı verdim, o yüzden ben başlayacağım."

"Başla o hâlde."

Başıyla onayladı. "Sensiz tek bir gece daha geçirmek istemiyorum. Evimi ve lanai'mi çok sevsem de senin evinde kalmamızı istersen sorun etmem. Birlikte olalım yeter."

"Nasıl yani... birlikte mi kalacağız yoksa..."

"Birlikte yaşayalım istiyorum. Bana kalsa kardeşlerime kamyonetlerini getirmelerini söyler bu hafta sonu bütün eşyalarını alıp seni evime taşırım."

Ne diyeceğimden emin olamıyordum.

Ayrı geçirdiğimiz üç gün içinde, aramızdaki sorunları aşarsak Moss'tan ayrı tek bir gün daha geçirmek istemediğime emin olmuştum. Sevgimizle birbirimizi tamamladığımızı fark etmiştim. İkimizin de yaraları, travmaları vardı. Ama Moss kendini bana açtıkça onun yanında güvende olduğumu hatırlıyordum.

Beni olduğum gibi seviyordu. Tıpkı benim onu sevdiğim gibi. Sevgisini benden esirgemiyordu. Kendini tutmuyordu. Dolayısıyla cevabım apaçık ortadaydı...

"Tamam. Bu hafta sonu taşınıyorum o hâlde," dedim.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bu kadar çabuk mu ikna oldun?"

"Bana isteğini söyle, ben de yerine getireyim."

"Güzel. O zaman o kızını bu gece istiyorum."

Bir kahkaha koyuversem de bedenim kasıldı. *Siktir.*

"Bunu sonra konuşalım," dedim, yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Sırıttı. "Yakında benimle evlenmeni de isteyeceğim. Ne düşünüyorsun? Bir itirazın var mı?"

"Hayır."

Şaşırmışa benziyordu. "Lütfen seni hamile de bırakabilir miyim?" Elini bacak arasına götürüp aletini sıktı. "Düşüncesiyle bile kaya gibi sertleşiyorum."

Bir kez daha güldüm. "Tamam, abartma. Buna ancak günün birinde diyebilirim. Kendimi anne olmaya adamadan önce yapmak istediğim bir sürü şey var."

"Haklısın."

"Şahane."

Sırıttı.

"Benim sıram," dedim.

Kaşları havalandı. "Peki. Senin sıran. Dökül bakalım."

"Kapıların kilitlerini hemen değiştirmeni istiyorum."

"*Ah, oldu bil.*" Yüzü asıldı. "Haklısın. Ailemizi korumamız gerek."

Kıkırdadım. "Tamam. Bir de yatak odana biraz kadın dokunuşu katmak istiyorum. Senin evin olduğunu biliyorum ve içeriye yaptığın her şeyi seviyorum ama ikimizin de eşyalarını birleştirip..."

"Brooke," dedi gülerek. "Evime ne yapacağın umurumda değil. Benimle yaşadığın sürece istersen dört duvarı pembeye boya." Uzanıp bacağımı sıktı. "Yanımda ol yeter."

Ben de uzanıp onun bacağını sıktım. "Olacağım."

"Güzel."

"Bir şey daha var," dedim. Bacaklarımın arasının ısındığını hissedebiliyordum. "Haftada en az bir kere beni mutfak tezgâhına yatırıp yüzünü bacaklarımın arasına gömeceğine dair bir tür güvence istiyorum."

Bana daha fazla yaklaşabilmek için koltuğunda kıpırdanıp elini külotuma doğru kaydırdı.

"Çoktan ıslanmışsın," dedi hırıltıya benzer bir sesle. "Kahretsin, Brooke."

Kendimi eline doğru ittim. "Son bir şey daha, artık şu eve varalım, sevgilim."

Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle geri çekilip yerine yerleşti. "Elbette, leydim."

İstese bile gülümsemeyi bırakabileceğini sanmıyordum.

Ben bırakamıyordum.

Çünkü yanımda oturan, kalbimin sahibi bu flörtöz adam sonsuza dek benim olacaktı.

Kapanış

BROOKE

İki ay sonra

"Şu yastıklardan birini hak etmedik mi artık?" Moss başıyla Jess'in Damaris'e aldığı yastığı işaret edip güldü.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan Maddox içeri girdi.

"Hak ettiniz. Dersimi aldım," dedi yüzünü buruşturarak.

Moss bakışlarını kardeşine çevirdi. "Bir, seninle konuşmuyordum."

"Ama seni duyabiliyordum," dedi Maddox. "Duyabiliyorsam cevap hakkım var demektir."

"İki," dedi Moss, kardeşinin yüzündeki sırıtışı görmezden gelerek. "Kapımın kilitli olması sana evin arka kapısından girmeye çalışma izni vermez."

"Evde değilsiniz sanmıştık," dedi Banks.

Moss ellerini hararetle iki yana açtı. "O zaman *kesinlikle* evimde olmamanız gerekir."

"Çok tatlı." Odanın öteki ucundaki Foxx'un bir kaşı havalandı. "Hâlâ insan gibi davranmalarını bekliyorsun."

Dördü de hep bir ağızdan hararetli bir tartışmaya daldı. Banks ve Maddox her zamanki gibi abilerine birlikte direniyordu.

Kanepede –Kix onu enselediği için Damaris'in bir türlü kurtulamadığı kanepede– arkama yaslanıp güldüm.

Carmichael ailesi başından beri buraya aitmişim gibi bana kucak açıvermişti. Garip bir şekilde ben de başından beri olmam gereken yerin burası olup olmadığını merak ediyordum.

Hayatım boyunca yaşadığım her şey beni Carmichael ailesine mi hazırlıyordu?

Bunu kanıtlamak zordu. Muhtemelen geçmişteki ilişkilerimi telafi etmek için uydurduğum hoş bir fikir olduğunu bilsem de böyle düşünmek hoşuma gidiyordu. O yüzden düşünmeye devam edecektim.

Moss kardeşlerine laf yetiştirmeyi bir an bile bırakmadan elime uzanıp parmaklarımızı kenetledi.

Tıpkı beni bir an bile bırakmadığı gibi.

Bazen onu izleyip sevgisini dile getirmekte zorlandığına inanamıyordum. Moss sevginin, aşkın *ta kendisiydi.* Sözlük anlamıydı. Yaptığı her şeyi o kadar çok düşünüyor, herkesi göz önünde bulundurmak için öyle uğraşıyordu ki her seferinde nefesimi kesiyordu.

Ama sanırım herkesin bir kusuru vardı. Dışarıdan kusursuz görünenler bile her zaman göremediğin yaralar ya da tereddütler taşıyordu.

"Buna bütün gün nasıl katlanıyorsun anlamıyorum," diye homurdandı Foxx yanımızdan geçerken.

Henüz yeni tanımaya başladığım adama gülümsedim. Bana karşılık vermemesi gülümsememi daha da genişletti.

Bir an için Banks'le göz göze geldiğimde bana göz kırpıp ön kapıdan çıktı.

"Brooke, canım," dedi Damaris, kapı eğişindeki Foxx'un yanından geçip içeri girerken. Omzu duvara çarpınca yüzünü buruşturdu. "Kix, bu duvarı yıkıyorum. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil."

Kix yanına gelip ellerini beline doladı ve boynuna bir öpücük kondurdu.

"Böyle heyheylenmene bayılıyorum," dedi Damaris'in kulak memesini ısırarak.

"Bari çocuklarınızın önünde yapmayın!" diye bağırdı Maddox, herkesi güldürerek.

Kix, Maddox'a göz kırpıp mutfağa geri döndü.

Damaris sırıttı. "Her neyse, Brooke, Honey'yi evine ben bıraksam olur mu?"

"Hiç gerek yok. Ben halledebilirim."

"Bırak Damaris'le gideyim," dedi Honey, Damaris'in etrafından dolanıp içeri girerken. "Eski evinden daha uygun olabileceğini düşündüğü bir daire varmış. Yanlış anlama. Evin çok şirin. Ama benim için biraz büyük ve köpekleri olmayan komşuları tercih ederim."

Ayağa kalktım, kalbim şefkatle dolup taşıyordu. Ödül töreninden kısa süre sonra Moss bana bir fikri olduğunu söyleyip Honey'yi daha yakınlarda bir yere taşımayı önermişti. Kontratım yüzünden evim altı ay boyunca boş kalacaktı ve Honey'yi daha yakınımıza taşınmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu. *Özellikle de Catherine'in bana söylediklerinin bir kısmını öğrendikten sonra.* Honey mutlu olmak istediğini ve bunun Kismet Beach'e taşınmak anlamına geldiğini söylemişti.

"Öyle istiyorsan tabii, Honey," dedim.

"Öyle istiyorum, Arıcığım."

Moss ayağa kalkıp büyükanneme sarıldı.

"Burada bizimle olman çok güzel," dedi yanaklarını öperken. "Teklifimizi kabul etmen beni çok mutlu etti."

Honey başını seksen beş yaşındaki bir kadının atabileceği kadar geriye atıp güldü. "Teklifine ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin." Moss'un elini tutup hafifçe vurdu. "Sen iyi bir adamsın. Bana kulak vermene sevindim."

Kaşlarım çatılsa da bir şey söylemedim. Birbirilerine attıkları bakışlar bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

"Honey'm buradaymış demek!" Banks içeri girerken kapı arkasından çarparak kapandı. "Nasılsın, güzelim?"

Büyükannemin yüzü aydınlandı. "Ben de nerede olduğunu merak ediyordum."

"Kimse burada olduğunu söylemedi, yoksa saatler önce gelirdim." Honey'nin yanağına bir öpücük kondurmadan önce bana bakıp göz kırptı. "Bu ne güzellik böyle."

"Elbisemi yeni aldım. Beğendin mi?"

"Mor sana çok yakışıyor."

Honey gülerken yanakları kızardı. "Damaris? Hazır mısın?"

"Hazırım."

Damaris büyükannemin koluna girerken Maddox önden ilerleyip kapıyı açtı.

Kix başını mutfaktan dışarı uzatıp etrafa baktı. "Gittiler mi?"

"Evet!" dedi Moss. "Hazır mısın, baba?"

"Paige, kapatmam gerek. Sana haber veririz." Duraksayıp telefonunun ekranına baktı. "Ben de seni seviyorum. Ryder'a söyle, okulu biter bitmez buraya gelip benimle vakit geçirecek. Tamam mı? Hoşça kal, canım." Görüntülü konuşmayı sonlandırıp bize döndü. "İşe koyulma vakti, beyler."

Foxx elinde muşambalarla içeri girdi. Banks ve Maddox yıkacakları duvardan çıkacak tozun etrafı kirletmemesi için mobilyaların üzerine örtmeye koyuldu.

"Moss, ben gidiyorum," dedim başımla kapıyı işaret ederek.

"Seni geçireyim." Omuzunun üzerinden arkasma baktı. "Hemen geliyorum."

Biz dışarı çıkarken Jess içeri girdi.

"Şimdiden kaytarıyor musun? Şaşırmadım," diye sataştı kardeşine.

"Siktir git," dedi Moss.

Jess eve girerken gülüyordu.

Verandadan inip akşamüzeri güneşine çıktık. Terden üzerime yapışmaması için tişörtümü çekiştirdim.

Moss mesajımı görmezden gelip beni kendine çekti.

Ne diyebilirim ki? Kollarının arası dünyadaki en sevdiğim yerdi.

"İşiniz ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Çok uzun." Altdudağımı dişlerinin arasına alıp canımı hafifçe yakacak kadar çekiştirdi. Ardından geri çekildi. "İşim biter bitmez geleceğim."

"Sanırım biraz yüzüp Tatlı Sokak'taki ev üzerinde çalışacağım." Duraksadım. "Şimdiye kadarki en sevdiğim proje olacak. Baban bahsettiğinde zaten çok sevinmiştim, beni sevdiğini orada söylediğinde daha da sevdim, üstelik bu kadar sevimli bir ismi olması da çok hoşuma gidiyor."

"Benim en sevdiğim proje sensin."

Kollarında eridim.

"İçeri dön de işiniz daha çabuk bitsin," dedim.

"Banks tüymek yerine yardım ederse daha çabuk biter. Ama işi siklemeyip Mad'in de aklını çelerse... ben eve dönüp kendi sikimin dalgasına bakarım."

Sırıttım. "Buraya gelmeden önce o işi yeterince yapmadın mı zaten? Kıçım hâlâ sızlıyor."

İnlediğini duyunca gülmeden edemedim.

"Pekâlâ. Ben gidiyorum, dikkatin dağılmaya başlıyor." Aramıza uzanıp pantolonunun üzerinden aletini kavradım. "İçeri dönmeden önce şunun icabına bak."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi edersin. Sana bakmak durumu daha da kötüleştiriyor."

Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

Maddox dışarı fırlayınca irkilip geri çekildik.

"Ne oldu?" diye sordu Moss.

"Sosyal medyadan nefret ediyorum."

Bir süre telefonunda bir şeyler yapmasını izleyip tekrar birbirimize döndük.

"Gidiyorum," dedim.

"Gelmeni daha çok seviyorum."

"Flört etmeden duramıyorsun değil mi?"

Moss sırıtıp geri geri yürümeye başladı. "Seni seviyorum, Brooke."

Kalbim bunu her söylediğinde -günde birkaç kez- olduğu gibi yerinden çıkacakmış gibi hızlandı. Hayatının büyük kısmını bunu söylemekten kaçarak geçirmiş biri için bu sözcükleri dilinden düşürmüyordu.

"Ben de seni seviyorum, Moss."

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ona bir öpücük atıp arkamı döndüm ve evimize doğru yürümeye başladım.

Bir zamanlar her anlamda yalnız yaşıyordum ve ne yazık ki sevdiklerimle aramdaki mesafenin nedeni kilometreler değil, duygusal engellerdi.

Önüme çıkan her sorunla mücadele edemeyeceğimi anlamam uzun sürmüştü. Bazılarıyla mücadele bile etmemem gerektiğini anlamam. Bir şey bana zarar veriyorsa ve daha iyi olmak gibi bir ihtimali ya da arzusu yoksa o ördeğin peşinden koşmayı bırakmalıydım.

Annem günün birinde değişecek miydi? Muhtemelen hayır. Ama bu benim değil, onun sorunuydu.

Bunu artık görebiliyor olmamı bana kucak açan ve hayata, aileye dair bildiklerimden çok daha fazlası olduğunu gösteren Carmichael ailesine borçluydum. Beni seviyorlardı. Sanırım Foxx bile. Kalbimi mutlulukla dolduruyorlardı. Yuvamı, ait olduğum yeri ve geleceğimi bulmama yardım etmişlerdi.

Daima aradığım yer evlerinin bulunduğu çıkmaz sokaktı.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce Tanrı'ya teşekkür ederim. Daima.

Yeni bir kitap serisine başlamak her zaman ürkütücüdür, özellikle de bunu çok sevdiğiniz bir serinin ardından yapıyorsanız. Tanışılması, anlaşılması ve benimsenmesi gereken çok fazla kişilik vardır. Bol miktarda zaman, enerji ve muazzam bir destek gerektirir.

Bununla birlikte, bu süreçte elimden tutan bir sürü insana teşekkür etmek istiyorum.

Eşim şimdiye dek başıma gelmiş en güzel şey. Günlerce odama kapandığımda güreş kıyafetlerini ve beyzbol pantolonu yıkarken gösterdiği sabır ve nezaket gerçekten de takdire şayandı. O olmadan, sevgisi ve cesaret verici sözleri olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Kalbim sonsuza dek onun olacak.

Sıkıntılı yazım sürecinde çocuklarım en büyük destekçilerim oldu. Bana kahvaltı ve çiçekler getirdiler, köpeklerimizle ilgilendiler. Onlara güreşle ilgili soru üstüne soru sorarken bana büyük sabır gösterdiler. (Benimle spor salonu sahnesini canlandırdığın için teşekkür ederim, Ares. Banks'in kazanmasına izin vermediğim için üzgünüm.)

Gelinlerinin onları görmezden gelmediğini bilip ona anlayış gösteren, onları geri arayacağına inanmış gibi yapan, aramadığında onu affedip yine de seven Rob ve Peggy Williams'a. Bana daima inandığınız ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Kari March kitap dünyasından edindiğim ilk arkadaşımdı. Hayatımı ne denli etkileyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Beni

anlayan ender insanlardan biri olarak kitabın kapağına dair saçmalıklarımı alıp ortaya büyüleyici bir şey çıkardı. Yeteneğinle beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Kari. Şimdiye kadarki en iyi kapağımı yarattığın için teşekkür ederim.

Asistanım gerçekten altın madalyayı hak ediyor. Çağrılarıma cevap vermeyi, bana her şeyi hatırlatmayı ya da fikir alışverişine ihtiyaç duyduğum sahneleri anlatırken bana kulak vermeyi asla ihmal etmedin. Birlikte pek çok kitap üzerinde çalıştık ve bunun sonuncu olacağını sandım. Ama olmadı. Çünkü o tam bir rock yıldızı. Seni bir hafta boyunca aramayacağıma söz veriyorum, Tiffany.

Carleen Riffle, sen büyük bir cevhersin. Güvenli limanım, koltuk değneğim, benimki çalışmayı bıraktığımda beynim oldu. Kendi hayat kargaşanın içinde beni hayrete düşüren bir nezaketle benimkini kucakladı. O olmasaydı bu kitabı yazamazdım. *Siktiğimin ördekler.*

Yazdığım her kitabın beta okumasını yapan Susan Rayner ve Jen Costa. Azimlerine şaşıyorum! Ama öne çıkıp beni destekliyorlar ve nerede hata yaptığımı bana bildiriyorlar. Şimdiye kadarki en iyi iki dostumsunuz.

Zor zamanlarımda keskin gözleri ve muazzam bilgileriyle yardımıma koşan Michele Fitcht'e teşekkür ederim. Becerileri kadar dostluğuna da minnettarım. Hem özel hem de profesyonel hayatımda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Bana destek olduğu ve özellikle istemediği hâlde o bölümdeki o şeye dikkat çektiği için Anjelica Grace'e teşekkür ederim. Önerin büyük bir fark yarattı. Seni çok ama çok seviyorum.

Marion Archer, seninle çalışmak çok keyifliydi ve beni günlüğüne (bence böylesi takvim demekten çok daha havalı) her eklediğinde içim gururla doluyor. Bu kitap için benimle sabahladın. Karakterleri sevdin ve beni kendilerinden ödün verme-

[illegible] teşvik ettin. Daha derinlere inmem, *küçük* sözcüğünü kullanmayı bırakmam ve altından kalabileceğimi bildiğin kitabı yazmam için beni cesaretlendirdin. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Jenny Sims, taslağımı (zaman çizgisi ve tarihler hakkındaki saçmalıklarımı) alıp çok daha iyi bir hâle getirdin. Sözcüklerimin harika ellerde olduğunu ve bana kusursuzca rötuşlanmış biçimde geri döneceğine gözüm kapalı güveniyorum.

Ne zaman başkahramanım için bir en iyi arkadaş yazsam hemen en iyi arkadaşım Mandi Beck karakterime karışıyor. Jovie de ondan aldığım ilhamlarla dolu. Mandi nazik ve yardımsever olsa da hatalıysam ya da yanlış bir karar vermek üzereysem bana dur demeyi bilir. Bu onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biri. Bağırır gibi yazdığım mesajlarıma cevap verdiğin için teşekkür ederim. Bana bağırarak karşılık verdiğin için seni seviyorum.

S.L. Scott, beni ayağa kaldıran, aklımı başıma getiren ve *göreyim seni* diyen sen oldun. İyi olup olmadığımı kontrol etmen odaklanmama yardımcı oluyor ve sesini duymak günümü güzelleştiriyor. Sırt sırta veren ve sadece arkadaşlara özgü şekilde birbirimizi zorlayan, her şeyi son dakikaya bırakan, hayatını kafeinle sürdüren ve beyin fırtınası yapan bir ikiliyiz. Seni seviyorum, Suzie.

Kötü çekim gücüne ve zayıf internet bağlantılarına rağmen her gün benim için Zoom'a giren Jessica Prince. Meslektaşım, yazma arkadaşım, oturum açmadığımda bana mesaj atan insan. Sorumluluklarımızı unutmamıza müsaade etmiyoruz ve kitabımızı yazdığımızdan emin oluyoruz. (Film konusu hariç. O konuda hâlâ kırgınım.) Yeni kitaplarda görüşmek için sabırsızlanıyorum, Jessica.

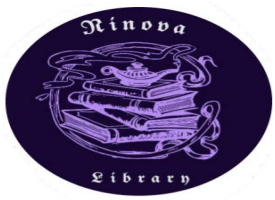
Kitabın okurlara ulaşmasındaki yardımları için Candi Kane PR'a kocaman sevgiler. Harikasınız. Profesyonelliğiniz ve kişisel

dokunuşlarınız sizi kitap dünyasında parlayan bir yıldız hâline getiriyor. Benden milyonlarca kez bir şeyler istemek zorunda kalsanız bile benimle çalışmaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Büyük düşünmem, olaya farklı açılardan bakmam gerektiğinde doğruca The Smuthood'dan Brittni Van'ı aramaya koşuyorum. Bu kadının tanıdığım herkesten daha çok fikri, enerjisi ve her şeyin mümkün olacağına dair inancı var. Benimle beyin fırtınası yaptığın, beni güldürdüğün, fikirleri asla saçma bulmadığın için teşekkür ederim.

Nezaketi ve All Locked Up'ı yönettiği için Kaitie Reister'a teşekkür ederim. Her şey mahvolacakmış gibi hissettiğimde bile daima yanımda olduğu için Stephanie Gibson'a kucak dolusu sevgiler. Her ay Adriana Locke Step Group'un kitaplarıyla ilgilenen Ebbie Wamble'a çok teşekkür ederim. Hepinize minnettarım.

Son olarak bu kitabı okumayı seçtiğin için SANA teşekkür ederim. Beni biraz olsun eğlendireceğim konusunda bana güvenmen beni gururlandırdı. Umarım hikâyeyi beğenmişsindir.

Kitap Kurdu